

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

2541

POST

TIBERIUM HEMSTERHIUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS SEPTIMUS.

L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXVIII.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed.
Reitz.
T. II.
P. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum mtrifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset: in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinae impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 372. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacobsii sententiam probemus, qui in Porson. Adverss. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciani dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianaeum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ α) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

MEN. Οὐκοῦν τρεῖς χίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι β) 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὃ γ) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοῦν-

- α) ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina personarum in Fl. in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In B. 1. Inscriptio est Με-
νιππον καὶ ἑταῖρον. Sic etiam in B. 3, b) στάδιοι] „omit-
tit P.“ c) δ) Belinus mallet οὐ ad Erasmi, opinor, versionem,
quae habet ubi.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec Lunam usque, quae prima
erant a Terra inde stadia ad nostra mansio. Hinc ad So-
Lucian. Vol. VII. A

P. 751. τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγας που δ) πεντακόσιοι. τὸ δ' ε) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἦδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας.

ETAIP. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομίῃς, καὶ ἡσυχῇ πως h) ἀνμετρῆις; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνας, ἐπεὶ δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινας l), καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας m).

ETAIP. Εἶτα, ὦ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἀστροῖς ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἀστροῖς ἐποιοῦμην τὴν ἀποδημίαν.

d) πον] „non legitur in O.“ e) τὸ δ'] Sic ex O. cum *Fritsch.* pro vulg. τὸ δὲ. f) τὴν] „abest ab O.“ g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. Ἄνοδος O.“ quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique *Guil. Lange* in *Dissert.* dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum ταῦτ' ἂν. Vid. *Adnot.* h) πῶς] enclitice, ut par erat, Edd. vett. Sed πῶς recenti, male, praeter *Fritsch.* i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμούς] „σταδίους *Graev.* frustra.“ l) τινας] „abest a Pl.“ nec non a Cod. 3011. probante *Belino*, cujus iudicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Jovis arduam . . . et haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Grattias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones

quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὅ) θνείρον λέγεις, p. 752.
εἰ γε σαντὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὅνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν p), ὅς 2
ἀρτίως ἀφίγμαι παρὰ τοῦ Διὸς;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρ-
εστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὲν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάν-
Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ p. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερεὐφραίνομαι, τὸ πέρα πλίστως
εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς q) ἐγωγε, ὦ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλύμ-
πια Μένιππε, γεννητὸς *) αὐτὸς, καὶ ἐπὶ λείας ὦν, ἀπιστεῖν
δυναμὴν ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἴνα καθ' Ὅμηρον εἶπω,
τῶν οὐρανοίωνων s) ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ,
τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλῖμακα τηλι-
καύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάν-
τοίς]

Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse poterat. o) μακρόν γε τὸν] „Haec habent Fl. J. Ald. H. S. etc. Μακρόν τινα τὸν P. et marg. A. 1. W.“ p) λέγειν] „λαλεῖν P.“ q) καὶ πῶς] ἄν inseri jubet Belin. ut modo sub init. et alibi millies prostituta temeritate. r) θεσπέσιε] Θαυμάσιε 3011. *) γεννητὸς] θνητὸς mallet Fritzsche. Alex. etc. Praef. p. AXLX. hand inepte comparans Deor. Diall. XX, 7. s) οὐρανοίωνων] „οὐρανοίων male Fl.“

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine ve-

hementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse et terrestres qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, et unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,

p. 753. ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ε) ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὺ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἵτου.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθον δοκεῖ προσφερέει· ἀτὰρ οὐδὲν ἰδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε

p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ υ) αἵτου. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ETAIP. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰεραξ εἰς ἡ χολοῖος ἔξ ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὅρθως, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκασας. τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμχανησάμην.

3 ETAIP. Εἰτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἰδεδόκεις μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεισὼν x), Μενίππειόν τε πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον y) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

ε) καὶ] „abest a FL“ Secluit itaque Schm, ut suspectum, me quidem non probante. Est adeo. υ) τοῦ] Vide, an maiora articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι αἵτου. x) καταπεισὼν] „πεισὼν tantum FL. Vulgatae vero favet P.“ y) Ἰκάριον] Ἰκάριον 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublimis raptum ab aquila.

MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alās habuerim.

SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, no-

bis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Recte, Sodalis, neo procul a scopo coniecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

SOD. Tam tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quancunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ᾧ τε κηρῶ τὴν p. 754. πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πετρορρύψας, εἰκότως z) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα a) ἦν τὰ ἀκύντερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἐτι δὲ p. 755. γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ.... μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδεμι b).

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιῦδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖον γε d) τὸ θέαμα, 4 κεινόντα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὥς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζω

z) εἰκότως] εἰκέλος 2954. a) ἀκήρωτα] „bene J. et V. 2. Ἀκήρωτα cett. male. Ἀκέρωτα marg. A. 1.“ b) δίδεμι] „Nil mutant Edd.“ c) μὴ δὲ] „Sic PL J. H. 1. B. 1. (et 3.) Μηδὲ Par. S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur ne vero. Μηδὲ foret neque. d) γε] ms 3011.

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, et vulturem de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde

consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, et fini auditionis inbio. No vero, per ego te Philium Jovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, cumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim

p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχαῖς, καὶ δυναστείαις, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀνακλύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπειρωμένην.

p. 756. καὶ μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα παρέιχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τοὺς τε γὰρ ἀστέρους εἴρων ὥς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρμιμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποιεῖν ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην αἰτοπαῖ μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπορρήτόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἰδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρράγεισα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαρα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσεί-
5 ναστα πάντα καὶ ἀτέμματα ἦν. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδαίων] χυδαίων conj. Guyet. frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀποβλέπειν] ἀναβλέπειν Fl. Vulgatum servat P.“ At omnes Edd. vet. tuerentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemptis illis, (qui studium circa ista obstatere putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum suspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitis-

set, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam causam habere putabam. -Verum etiam in gur-

διειμένην, ἀριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756. τοῦτων ταῦτα ἕκαστα ἐμαθεῖν. ᾧ μιν γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν, οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὥς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μᾶλα γὰρ ὑπαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τοῦτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς σοφίας διαμολογησά- p. 757. μενος, ἡξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὕλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἰδέησαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ τέλη i), καὶ αὐτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ γούν*) ἰδοὺς χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λέ-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν Fl.“ h) ἐνέβαλλον] Imperfectum resituiere placebat e B. 1. et 3. quam in cet. legatur ἐνέβαλον. i) καὶ τέλη] „non habet Fl.“ *) ἐμοὶ γούν] Sic correxit Fritzsche. vulgatum ἐμοιχ' οὐκ.

illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Si ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutiae, valde enim altiloqui et caeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum

commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio praesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud

p. 757. γοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ ἐπὶ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λίγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἑστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἰδοῖσιν.

6 MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γέλασεν ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἳ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ 1) ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γῆρας, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅποσοι στάδιοι 2) Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκρι-

p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς.“ Excerpta tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτοὺς. 1) χαμαὶ] ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex Homero ipso. Pro ἐρχομένων autem ἐρχομένων maluit Gesner. sine idonea causa. m) ὅποσοι στάδιοι] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se discederant, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra,

et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia (inertia) caecutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nos- sent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

χωρίον ὁπόσων εἴη η) πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, p. 758.
αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
μετροῦντες, εἴτε δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποι-
κίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες ο). *Ἐπειτα 7
δὲ κἀκείνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυ-
φωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ
μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχῶ
διομνυμένους, μῦθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
τὴν σελήνην, ὑδατοποιεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου ρ) κα-
θ' ὅπερ ἰμονιᾷ τινι τὴν ἐκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης q) ἀνα-
σπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ Ἰσου*) διανέμον- 8
τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον
καταμαθεῖν r). καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, αἰ ἐν γειτόνων ἰστέ

n) ὁπόσων εἴη] ὁπόσων ἂν εἴη conj. Bel. aut ὁπόσων ἰστέ. In
Cod. 2954 inter ὁπόσων et εἴη spatium est vacuum, quod Be-
linus putavit priori illi conjecturae suae favere. ο) αὐτὸν
ἐπιμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες FL. omisso αὐτόν. Vulga-
tum est in P.“ p) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.“ Abest melius καὶ
a FL.“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente Belino et prae-
eunte Bip. Ed. omisit Schm. nec non Fritzsche. q) θαλάττης
q) Sic Cod. 2955. et Schm. pro vulg. θαλάσσης, ut supra
c. 6. *) ἐξ Ἰσου] „ἐξ ἡς] ἐξ Ἰσου L. Vulgatam servat FL.“
Cum L. facit 2955. probante Belino. Etiam Fritschius recepit
praestantiorē lectionem. r) καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν 2955.

narum, auderent dicere: aërisque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis negat impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt,

nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam hibernē stellas, cum Sol tanquam puteali fane quodam humorem e mari hauriat, et omnibus ex aequo potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ ε) διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ
p. 759. αὐτοῖς ἢ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη ε) διάφορος, εἰ γε τοῖς
μὲν ἀγέννητός υ) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ
τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰ-
πεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα
τεχνίτην τῶν ὄλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε
ὄθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἑκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι
πρὸ γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ
τόπον ἐπινοεῖν x).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τιναὶς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς καὶ θαυ-
ματοποιούς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ', εἰ ἀκούσαμες, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν,
καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός
τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐ-
τοῖς ἢ μάχη· τοῖς μὲν τέλει γ) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς
δὲ ἀτέλεις τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

ε) *πάμπολυ*] „πάνν πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae *παμπολὺν*. Unde *πάμπολυ* facit *Sol.* *παμπολὺν* marg. A. 1.“ Sic etiam 2955. *Bel. Schm.* Sed rectius scribitur retracto accentu *πάμπολυ*, ut mox *παμπόλλους*, *πάμπολλα* *Hermot.* c. 61 ipsum *πάμπολυ* infra c. 11. *Hermot.* c. 5. *Alex.* 4. etc. Sic etiam *Fritzscher.* ι) *γνώμη*] *γνώσις* 2955. υ) *ἀγέννητος*] „Bene sic *Fl. Par.* H. etc. *Ἀγέννητος* J.“ nec non B. 3. x) *ἐπινοεῖν*] *ἐννοεῖν* 2955. γ) *τέλει*] „*Τέλειον* L. *Vulgata* est in *FL.*“ *Τέλειον* etiam in 2955. temere probante *Belino*.

dentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi

neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quosdam et practigiatiores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis et incorporeis quae disputant, aut illorum de fine et infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, mul-

καμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν p. 759.
ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ ε) διαλεγομένων κατεγγνωσκον. ἔτιμος
δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἰδίδασκε α). Περί μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
ἂπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο β). καὶ οἱ μὲν τοὺς
ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων p. 760.
ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθισθαί με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' c) ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύμενοι,
πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα
πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δευτέρα καὶ τρίτα ἐνε-
μον τῆς θεότητος. εἰ δὲ, οἱ μὲν σώματόν τι καὶ ἄμορφον
ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διε-
νοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ
πᾶσιν ἰδόνουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἡσάν τινες, οἱ d) τῆς συμπα-

ε) αὐτοῦ] „restitui ex marg. A. 1. et Pell, et Gron. Αὐτῶν est in P. et Edd. omnibus.“ Αὐτὸν in G. Modo pro τῶν in 2955. est τούτων. α) ἰδίδασκε] „ἰδόξαζε] ἰδίδαξε FL. quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. β) ἐπώμνυντο] Correxī vitium omnium Edd. ἐπόμενυντο. Excipiam tamen nunc Ed. Fritzsche. c) οἱ δ'] Vitiose off' A. 1. 2. Reitz. Bip. Schm. Gehr. nec multo melius off' B. 1. 3. et Wolf. Recte Fritzsche. δ) οἱ] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. Off' Edd. ceu. Off' FL“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos dejerabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me acre ferrem, cum

tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et, divisīs provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos

p. 760. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰδῶθαμεν ἀπο-
λύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηγηκότας e). οὐδὲν γὰρ ὅτε
μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν τοικότας αὐτοὺς εἰσάγου-
σιν. ἔτιοι δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
p. 761. εἶναι θεοὺς τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-

10 νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀκελίμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ
ἡϋγενείοις f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἰχόν γε ὅπη τῶν λόγων
τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἄγε-
χνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὤρμησα g) πιστεύειν

Hom. τίτι αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.] ἐφ' οἷς ἅπασιν
Odyss. ἀμχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσέσθαι τε περὶ τούτων ἀληθές,
IX, 302. ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν
ὤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς h)
τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα

p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰτοῖς καὶ
κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοισι i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

e) παρηγηκότας] „παροινοκότας male Schol.“ f) ἡϋγενείοις]
„Sic J. Fr. Fl. Par. H.“ 1. B. 1. (et 3.) S. Ald. (1. et 2.)“
g) ἂν ὤρμησα] Sic 2955. (male, ait Bel.) pro vulg. ἀνώρμη-
σα. Correxerat et Fritzsach. h) εἰς] ἐς 2955. Schm. i) ἐνίοτε
καὶ καμήλοισι] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transpo-
sui post κανθάροις. Vid. Adnot.

cura solverent, uti nos sole-
mus seniores liberare mini-
steriis. Nulla enim in re
non comicis satellitiis simi-
les illos introducunt. Alii,
haec omnia supergressi, nec
esse omnino Deos credebant,
sed, sine domino, sine duce
ferri mundum, patiebantur.
Haec igitur audiens, fidem
negare non audebam altifre-
mis et bene barbatis viris;
nec tamen habebam, ad quam
partem disputationum con-
versus aliquid reprehensione
vacuum reperirem, et ab alio

nusquam eversum. Itaque
plane Homericum illud usu
mihi venit. Nam saepe qui-
dem impetus me capiebat,
ut uni illorum crederem,
prohibebat at impetus alter.
Propter quae omnia expers
consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum,
desperabam. Unam autem
dubitationis liberationem pu-
tabam futuram, si ipse vo-
lucris quacunque ratione
factus in caelum ascende-
rem. Hujus autem rei mihi
spem praebebat maxime qui-

οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαι ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ p.76a. θυνατὸν εἶναι μοι καταφαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αὐτοῦ περι-
θείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος k)
ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρή-
σαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνια, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέειμον εὖ μάλα. εἶτα
διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμο-
σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροισι τοῖς ὠκυπτέροισι λαβὰς τινὰς ταῖς
χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τοπρῶτον l) ἀνα-
πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν m), καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες
εἰς γαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον
ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p.763,
ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέα-
τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην n), ὑψηλὰ ο) ἤδη καὶ 11
μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάργηθος ἢ ἀπὸ Τμη-

k) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et FL
notat Solan. Sed διαρκέσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκήσαι
2955. prave Cf. ἀρκίσαι Hermon. c. 5. διαρκίσης. De Luct.
c. 24. etc. l) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. ut sibi, e. g.
Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπε-
ρετῶν] „An ὑπερέτων; Pehl.“ n) κατε-
πτόμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in FL.“

dem cupiditas, tum vero et
fabularum auctor Aesopus,
qui aquilis et scarabæis, quin
camelis aliquando, viam in
caelum aperuit. Atque ut
ipsi mihi nascerentur alae,
id quidem nulla ratione fieri
posse apparebat: si vero
vulturis aut aquilae mihi ap-
plicarem alas, has enim so-
las sufficere ad humani cor-
poris magnitudinem, forte
successurum mihi experi-
mentum. Comprehensis er-
go avibus, alterius dextram
alam, vulturis autem alteram

curiose amputavi. Tum re-
vinctas cum circa humeros
loris validis aptassem, et ubi
extremae pennae sunt, ansas
quasdam parasse manibus;
ipse me primum experiebar,
exsultans et subserviens ma-
nibus, tollens me, anserum
instar, de humo paullulum,
et cum volatu extremis etiam
digitis progrediens. Cum
vero obediret mihi negotium,
jam audacius tentabam expe-
rimenta, atque conscensa
arco inde me per praeceps
in theatrum ipsum demisi.

- p. 763. τοῦ, μέχρι Γερανίας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκρο-
κόρινθον ἄνω p)· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι
πρὸς τὸν Ταῦγετον. ἤδη δ' οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος
μεμελετημένου r), τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ
ἔτι τὰ νεοτιῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς,
καὶ ὡς ἐνὴν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν s)
ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίῳ ὑπὸ
τοῦ βάθους, μετὰ δὲ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ
κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν t), πάμπλου τῶν
p. 764. νεφῶν ἀποσπᾶσας, ἡσθόμην κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλι-
στα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας
οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν
ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκεί-
IIIad. νος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων u) Θρηκῶν καθορώμενος,
XIII, 4. 5. ἄρτι δὲ τὴν Μουσῶν· μετ' ὀλίγον δὲ x), εἰ δόξειέ μοι, τὴν

p) ἄνω] ἄν Fl. q) δ' οὖν] „οὖν Fl. Vulgatam ceterarum firmat
P.“ Cum Fl. facit 3011. probante Bel. r) μεμελετημένου]
ἐμμελετημένου 2955. s) τολοιπὸν] Sic A. 1. 2. ut Hermol.
c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπὸν. t) ἐγεγόνειν] ἐγενόμην
2955. quod probat Bel. habens pro Imperfecto, narrationi scili-
cet magis congruente. u) ἵπποπόλων] „ἵπποπῶλων Edd.
prioris, male.“ x) μετ' ὀλίγον δὲ] καὶ μετ' ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devo-
lasssem, alta jam et sublimia
sapiebam, solvensque a Par-
nethē vel Hymetto, Gera-
neam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Co-
rinthi arcem: deinde supra
Pholoën et Erymanthum, us-
que ad Taygetum. Jam igitur
meditatus audax facinus,
cum perfectus essem et alti-
volus, non amplius quae
pullorum sunt cogito, sed
conscenso Olympo, viatico
adsumto, quam poterat fieri
levissimo, caeterum recta
versus caelum tendo, primo

quidem vertigine mihi ob
profunditatem oboriente,
deinde autem id ipsum quo-
que fero facilius. Cum vero
ad ipsam jam Lunam delatus
essem, multum relictis a
tergo nubibus, fatigatum me
sensi, et maxime ala sini-
stra, vulturina. Appulsus
ergo ibi assedi, interquie-
scens et in terram de supe-
riori loco despiciebat, et, ut
Homericus ille Jupiter, jam
equestrium Thracum terram
adspiciens, jam Mysorum,
paullo post autem, si vide-
retur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων p. 764. ποιήτης τῶς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην γ).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λόγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἐν ἀπολείπωμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν x). ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματός τε πέρι γῆς α) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, ὅλ' αὖ σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάσεις b). Διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ c), συναποδὴ- p. 765. μεί τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. 12 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει d) τινὰ τὴν γῆν ὀρεῖν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη e) τὰ τηλικαῦτα

γ) ἐνεπιμπλάμην] Sic Schm. pro vulg. ἀνεπ. e codd. 2955, et 3011. probante Bel. et sequente Fritzs. x) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἰδῶμεν O.“ α) σχήματος τε πέρι γῆς] Sic, monente Bel. unice recte Schm. et Fritzs. ex Ox. 2 55. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. FL. σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάσεις] „εἰκάσει O.“ c) τῷ λόγῳ] Inepte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe cominati locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit Gesnerus. d) δόκει] „Et sic legere FL. notat Solanus. Sed et habent J. Par. H. etc.“ εἰδῶμεν frustra B. 3. et 4. convenienter cum Braami versione. e) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet Bel.

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Lunam minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

δρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ γε μὴ τὸν Ῥοδίον) p. 765. Κολοσσὸν ἐθεωσάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανιστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ἀποστ(ι)βων g), διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βλος ἤδη μοι h) κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, [ὀπόσσα i) τρέφει ζείδωρος Parod. Hom. ἄρουρα.]

Od. IX, 357-c. *ΕΤΑΙΡ.* Παντελῶς ἀπίθانا φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γὰρ ἀριῶς, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεας ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεισταλμένην, καὶ εἰ γε μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι φήθης l) ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

η) τὸν Ῥοδίον] „τὸν Ῥοδίον O. Nil mutant Edd.“ praeter B. 1. et 3. ubi τὸν Ῥοδίον. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν Ῥόδιον, quemadmodum et Quom. Hist. Conscr. c. 23. pro τοῦ Ῥοδίου Κολοσσού duo Codd. habent τοῦ Ῥοδίου K. et similiter Ver. Hist. 1, 18. g) ἀποστ(ι)βων] Sic O. et marg. A. 1. pro vulg. ὑποστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam Fritzsche. recessit a vulg. h) μοι] „deest in O.“ i) ὀπόσσα] Sic B. 1. 3. pro vulg. ὀπόσα. k) καὶ εἰ γε μὴ] καὶ εἰ γε καὶ μὴ 2955. l) φήθης] „φήθεις O.“

sum vidissem, et illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota jam hominum vita mihi apparuit, non pergentes modo et urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui

caussas agerent, tum mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod Omnino improbabilia sunt, quae dicis, et sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quacerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, et nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ p. 766.
θηρία, μικροῦ δὲν, τὰς τῶν ἐμπύων νεοιτίας n);

MEN. Εὖ με*) ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, 13
τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρελίπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώ-
ρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ αἰὼς τε ἦν καθορᾶν
ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης n),
πάνυ μ' ἦν τὰ τοῦ χρεῖμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν.
κατηφεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένον, ἐφίστα-
ται κατόπιν ὁ σοφὸς ο) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν,
καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον
(εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελήναϊον δαίμονα P. 767:
φήθην ὁρᾶν. ὁ δέ, Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὕτως p) τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἴσχεις; Hom.
ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς Od.
κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς XVI,
Αἴτης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σε- 187.

n) νεοιτίας] „νεοιτίας O.“ Accentu inepte posito νεοιτίας Ed.
Reitz. ceteraeque omnes, praeter A. i. solam, quae recte νεοι-
τίας, ut Musc. Encom. c. 9. e. a. *) Εὖ με] εὖγε Fritzsche.
edidit, ut sane solet Lucianus. n) ἐφικνουμένης] „ἐφικνου-
μένης male O.“ ο) σοφός] „φυσικός O.“ quod praetulit
Fritzsche. p) Οὕτως] „Οὕτως male KL“ Sic et 3011. q) εἰς]
ἐς Schm. e 3011. et 2955. r) ἀναρπάσας] ὑρπάσας 2955.
s) δεῦρο] δεῦρ' O.“ et hinc Fritzsche.

quacunque supra tellurem
sunt cognoscis, homines, ani-
malia, et parum abest, quin
culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me
admones. Quod enim maxi-
me dicendum erat, illud ne-
scio quomodo praetermi-
serim. Cum enim ipsam
quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere
ob profunditatem non pos-
sem, visu jam non amplius
pertingente, valde me ea res
angebatur, et multam praebe-
bat sollicitudinem. Cum au-
tem demisso essem animo,

et tantum non lacrimarer,
a tergo mihi adstat sapiens
Empedocles, carbonarius ad
speciem, et cinere oppletus,
et assatus. Ego vero cum
viderem, (dicetur enim) ali-
quantum peturbatus Luna-
rem quendam me genium
videre putabam equidem. At
ille, Bono, inquit, animo esto,
Menippe,

Non tibi Divus ego: quid
me immortalibus aequas?
Physicus ille sum Empedo-
cles. Cum enim in crateras
ipse me dejecissem, vapor
me de Aetna correptum huc

- p. 767. λήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι ὁρόσον.
 ἦκα τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀντὶ γὰρ
 σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὄραν.
 εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδοκλείς. κἄπειδ' αὖν
 τάχιστα κατὰπτωμαι ε) πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
 σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης u), κἄν x) ταῖς νομυ-
 νταῖς πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἔγχανων προσεῦχεσθαι. ἀλλὰ,
 μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἦδ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφί-
 γμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον.
- 14 αἰτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὤξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί' γ),
 ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀγέλης ἀπὸ τῶν
 p. 768. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημῶν εὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
 Parod. ὀμμάτων. Hom. II. V, δέν γε z), ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δείσσει α). τὸ γὰρ ὤξυδερκὴς αὐτὸς
 127. ἦδη γῆθεν ἦκεις ἔχων τί οὖν b) τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ',
 ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, αἰτεῖτο c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν

ε) κατὰπτωμαι] „καταπτῶμαι] Sic Fl. H. Par. Καταπτῶμαι J. et P.“ Vid. Adnot. u) καπνοδόχης] καπνοδόχης Thom. Mag. Vid. Adnot. x) κἄν] Sic Schm. et Fritzsche, cum A. 1. et 2. In cett. solenni errore κἄν. y) Μὰ Δί'] Οὐ μὰ Δί' Mallet Guyet. At vid. Adnot. z) γε] „σε O.“ et 3011. α) δείσσει] Sic pro vulg. δείσσει Schm. e Fl. et 3011. probante Belino, qui tamen δείσσει Attice dictum putat pro δείσσει. b) τί οὖν] τί δ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) αἰτεῖτο] „αἰτεῖτο O.“ Sic et in sqq. et secutus Schmiederus.

appulit. Et jam in Luna
 habito multum incedens per
 aëra, et rore pascor. Venio
 igitur exsoluturus te prae-
 senti solitudine. Angit
 enim te, puto, et torquet,
 quod non distincte, quas in
 terra fiunt, vides. Bene sane
 facis, inquam, optime Em-
 pedocles, et cum primum in
 Graeciam iterum devolavero,
 memor ero, ut libem tibi in
 fumario. et noviluniis. ad
 lunam ter hians te adorem.
 Verum ita me Endymion,
 inquit, non huc veni marce-

dis caussa. Sed animo com-
 motus sum, cum te tristem
 viderem. Verum scin', quo
 facto acutum visum nancisci
 possis? Non equidem, per
 Jovem, inquam, nisi tu mi-
 hi caliginem quodammodo
 abstergas ab oculis: nunc
 enim lippire non mediocriter
 mihi videor. Quin tu, in-
 quit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse
 jam de terra allatum habes.
 Quid igitur hoc est? neque
 enim novi, inquam. An
 nescis, inquit, te dextram

περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν d) πτέρυγι p. 768.
καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἡδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλ-
λων (ζῶων αἰτός ἐστιν ὀξυωπέστατος e), ὥστε μόνος ἀντίον
δίδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ
γνήσιος αἰτός, ἦν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i)
βλέπη k). φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει,
ὅτι δεῦρο ἀνιῶν οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ l) τοῦ αἰτοῦ m) ἐνεθέ-
μην, τοὺς ἰμούς ἐξελών, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφῆγμαι, καὶ
οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος o)· ἀλλ' εἶδικα τοῖς νό-
θοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοὶ, ἡδ'
ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p).
ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν
πτέρυγα, θατέρω μόνῃ πτερυῖσθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769:
γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔση· τὸν γὰρ q) ἕτερον,
οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος

d) τί δ' οὖν] Sic O. probapte Reitz, et 2955. quem secutus Schm. nec non Fritzschn. pro vulg. τί οὖν. e) ὀξυωπέστα-
τος] „ὀξυωπέστερος O.“ Secutus Schm. ὀξυωπέστατος vitiose
2955. et in marg. ὀξυδερκίστατος glossema, ait Bel. f) ἀντίον
δίδορκε] „ἀντιδίδορκε O.“ g) τοῦτο] τοῦτο Guyet. sine
idonea causa. h) ἦν] ἦν 2955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτῖνους male
O.“ k) βλέπη] βλέπει 3011. l) τῷ ὀφθαλμῷ] τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς 2955. m) αἰτοῦ] αὐτοῦ Salm. n) γε] „abest a Fl.“
o) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. Bel. Schm. Fritzschn. pro
vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos, c. 10. *) παρὰ] παρά Fritzschn.
p) βασιλικόν] „βασιλέα O.“ q) γὰρ] „διὰ Fl. δ' O.“

aquilae alam alligatam ha-
bere? Ego vero, inquam.
Quid vero alae et oculo com-
mune est? Quod, inquit,
multum visus acumine reli-
quis animantibus praestat
aquila: adeo ut sola contra
solem obtineatur: et ob id
ipsum est rex et vera germa-
naque aquila, si nihil ni-
ctans radios intueatur. Ajunt
ista, inquam. Et jam poe-
nitent me, quod, huc cum
escenderem, non ereptis meis
oculis aquilinos eorum loco
mihi imposui: qui sic im-

perfectus venerim, nec regis
per omnia instructus; sed
similis sum spuris istis et
abdicatis. Quin penes te
est, inquit, statim alterum
oculum habere regium. Si
enim volueris surgens paul-
lum, retenta vulturis ala,
alteram solam movere, pro
ratione alae dextro oculo
acutum cernes: alter enim
oculus fieri non potest, quin
obtusius cernat, qui deterio-
ris partis sit. Satis fuerit,
inquam, et si dexter solus
aquilinum cernat: neque

- p. 769. ὄντα τῆς χειρόνος r). ἄλις s), ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀειῶδες βλέπει t). οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἰωρακίνας μοι δοκῶ, θατέρω τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανύνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπρίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὃ δὲ καὶ ὀλίγον ὑπαπαιὼν, ἐς καπνὸν
- 15 ἡρέμα διελύετο. Κῆπειδ' ἰδὲ τάχιστα ἐπερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διαφαίνεται. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἰώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα y) οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσισμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ z) Ἀντίοχον
- p. 770. Στρατονίκη διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶ α), τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίοχον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ

r) τῆς χειρόνος] τοῦ χείρονος 2955. „quam optimam dicit Belinus lectionem, subaudiens scilicet ζῶον. s) ἄλις] „ἄλης male J.“ et A. 2. ex illa. t) βλέπει] βλέπει 3011. u) πάμμεγα περιέλαμψε] „πάμπολυ περιέλαμψε O. μέγα περιελ. P.“ Πάμπολυ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμψε scripserat. x) ὑπαίθρῳ] ὑπαίθρῳ mallet Belinus. Ar. cf. Hermot. c. 77. Jov. Trag. c. 16. e. a. y) ὅποσα] „ὅσα Fl. Vulgatum firmat P.“ z) δὲ] „deest in O.“ a) μητρὶς] „μητρὶ Fl. male. Prius ceti. et P. Ἀδελφῇ Coll.“ b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ. O.“

enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, et quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide vi-

deo urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Seleucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum stupro socrum suam polluentem, et miscentem Attalo venenum filium: et rursus ab altera

τὸν υἱὸν ἔγχοντα τὸ φάρμακον. ἐτέρωθε δ' αὖ Ἀρσάκην p. 77a
 φοιεῦντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνούχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα
 τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνοσ c) δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
 τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων d) εἴλετο ἔξω τοῦ
 ποδός, σκύφα χρυσῇ τὴν ὀφρὺν e) κατηλοημένος f). ὅμοια
 δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γι-
 γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὄρεν, μοιχεύοντας, φονεύον-
 τας, ἐπιβουλευόντας, ἀρπάζοντας, ἐπισκοῦντας, δεδιότας,
 ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
 λῶν τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
 τῶν πολὺ g) γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους εἰώρων, Ἐρ-
 μίδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἔνεκα δραχμῶν ἐπισκο-
 πῶντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ h) τῇ
 μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεῖνλαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
 πείου i) φιάλῃν ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
 λον ἐν τῇ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ αὖ τοὺς ἄλ-

c) Σπαρτίνοσ] „Σπατίνοσ O. et Fl. Vulgata est in cett. et P.“
 Cum O. et Fl. facit 2955. d) δορυφορούων] δορυφόρων
 2955. e) ὀφρὺν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. ut Amor. c. 54. e. a.
 pro vulg. ὀφρυν. f) κατηλοημένος] „Nil mutant J. Fl. Fr.
 Par.“ g) πολὺ] πάντῃ 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Mi-
 σθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπείου] Vulg. Ἀσκλη-
 πίου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιού. Nihil-
 ominus, monente Schmiedero, restitui legitimam nominis for-
 mam, de qua, praeter alios, Lobesk. ad Phryn. p. 370. prae-
 cepit. Cf. Demon. c. 27. Piscat. 42. Hermet. c. 3. not. Resti-

parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, et Eu-
 nuchum Arbacem, dum gla-
 dium stringit in Arsacen.
 Spartinus autem Medus e
 convivio a satellitibus foras
 trahebatur pede, scypho au-
 reo contusus circa supercili-
 um. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in
 regis videre erat, adulteros,
 homicidas, insidiatores, ra-
 ptores, perjuros, metuentes,
 proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me
 detinuerunt. Privatorum
 autem multo magis ridiculae.
 Nam illos etiam videbam,
 Hermodorum Epicureum
 propter mille drachmas pe-
 jerare, Stoicum Agathoclem
 de mercede litigare cum di-
 scipulo, Cliniam rhetorem
 ex Aesculapii templo phia-
 lam subducere, Cynicum
 Herophilum pernoctare in
 fornice. Quid enim dicam
 alios? qui parietes perfode-

p. 771. λους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανειζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποιικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θεία.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοι l) παρεσχῆσθαι m).

MEN. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, αἰδύνατον, ὅπου γε καὶ ὄρᾱν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷά ο) φησιν Ὁμη-
Hom. ρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι,
Iliad. ἐτέρωθε δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυσ
XVIII, 491. τις· ἐν γειτόνοις p) δὲ πένθων ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν
 ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν εἴρων τοὺς Γέ-
 τας· ὅτε δὲ μεταβαλεῖν ἐπὶ τὸν Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν
 αἵμαξων ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θά-

tuit etiam. *Fritsch.* k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. Fl. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O.“ m) παρεσχῆσθαι] „παριέσθαι (sic) P.“ n) ἔργον] Addebatur vulgo δυσχερές. Sed omissum in O. 3011. et 2955. eiecit, monente *Belino*, *Schmiederus*, tanquam glössema manifestum. Cf. Schol. In Cod. 2954. legitur *ἔργον* ἦν, supra scripto *δυσχερές*. Omisit etiam *Fritschius* importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα Fl. male. Oἷα cett. et P.“ p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O.“ *ἔγγειτόνων* 2955. q) ὅτε] εἴτε vult. *Bel.* et mox iterum; utrumque perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset sidiceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus

ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicina autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantem videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustri: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

τετα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον ε). καὶ ὁ ρ. 771. Φοίβη δὲ ι) ἐνεπορεύετο υ), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἱμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἰδικάζετο. Ἀπάν- 17 των τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ρ. 772. ἐπαινεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν οὗτος ἐφαίνετο. ὥπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾄδόντων ἐκάστῃ, τὴν συνφθίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαινόντος, καὶ τὸν πλησίον x) ὑπερβαλίσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διός, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ᾧ Μένιππε, παγγέλοις καὶ τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ᾧ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ γ) τοιαύτης ἀναρμωστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται z), οὐ μόνον ἀποδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τάναντία κινου-

α) ἐπέβλεπον] ἴβλεπον idem. ι) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclussit Schm. υ) ἐνεπορεύετο] ἐνεπορεύετο 2955. „beaucoup mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc Beliniani iudicii levitatem sequi non dedignatus Schm. Lepidum errorem commisit Erasmus reddens: scortabatur, quasi legisset ἐνεπορεύετο, vel simplex ἐπορεύετο. x) πλησίον] „πλησ. cum duabus virgulis transversis O.“ γ) καὶ γ] Sic, ut par erat, Schm. et Pritzsch. cum Ald. utraque. Beitz. et cett. καὶ. z) συντέτακται] τέτακται 3011.

nix, et Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus vians sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitu-

dine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, quadis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime et confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: et ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam et habitu dissimilium, contrarioque se motu mo-

p. 772. μένων α), καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπισκοπῶντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὃ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι β) δεῖσθαι λέγων. τούντεστιν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες γ) οὐκ ἔτι τὴν συμμεγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον δ) ἤδη ἀπάδοντες ε), ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεά-

p. 773. τρη πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γινόμενα g). Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονούσιν ἐπὶ τῷ, τὸ h) Σικυανίων πεδίων γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόνην, ἢ Ἀχαρνῆσι ι) πλεθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὐσης τὸ μέγεθος τεττάρων κ), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοστημύριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν, ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος λ) αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ εἰς τὴν Πέλο-

- a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O.“
 b) οὐκ ἔτι] οὐδὲν τι 3ο11. Unde conj. Fritzsche. οὐδὲν ἔτι.
 c) σιωπῶντες] „σιωπῶντες J.“ d) καὶ ἄτακτον] „omisit O“ e) ἀπάδοντες] ἐπάδοντες conj. Reitz. At cf. Adpot.
 f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et Fl.“ g) γινόμενα] γινόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O.“ i) Ἀχαρνῆσι] „Ἀχαρνῶσι O.“ k) τεττάρων] „τεσσάρων O.“ l) πολυπλεθρότατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragae exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illam et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum

exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens

κόννησον, εἰτα τὴν Κυνουρίαν m) γῆν Ἰωάν, ἀνεμνήσθην, p. 773. περὶ οὗσου χωρίου, κατ' οὐδέν φακοῦ Αἰγυπτίου n) πλατυτέρσον, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονούντα, ὅτι θαυτῶν τε εἶχεν ὅκτωι, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων o). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχροταῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θείας: 19 αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκως διεφαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαι σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωραχέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐπίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις τὴν p) πόμπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπιάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς

m) Κυνουρίαν] „Κυροσουρίαν Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et 3011. Emendaverat Palmer. n) φακοῦ Αἰγυπτίου] „Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O.“ o) ἂν ἐγέλων] „ἀνιγέλων Fl. et O.“ Sic etiam 2955. 3011. Bel. Schm. At vid. Adnot. p) τῇ] „non adest in O.“ q) θεῖ] θεί Schol. et sic Fritsch. collata formula θεί φέρων e Timon. c. 22. At conferas simul θεῖ Bis Acc. c. 1. παραθεῖ Quom. Hist. Conscr. c. 57. περιθεῖ Amor. c. 41. συμπεριθεῖς De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim ignorari θίους infra c. 24. συνθέους Bis Acc. 12. διαθέων Toxar. c. 56. διαθέειν Ver. Hist. II, 2, 4. bis παραθέοις Quom. Hist. Conscr. c. 56. ὑπερθέοντας Amor. c. 7. In harum forma-

antem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum et Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam anro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor: vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum mihi magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, et ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud

ρ. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμηκῶν βίου, καὶ εἰσὸς τινὰς, καὶ
 δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς ρ), καὶ φιλο-
 σόφους. πλὴν αἷ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις)
 μάλιστα ἐτίκεισαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ ι) μικρὸν τὸ παράδειγμα,
 τὸ ἀνθρώπους εἰκάζει τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τοὺς πα-
 λαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεσσαλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τοὺς υ) Μυρμιδόνας, τὸ μαχικώτατον φύλον, ἐν μυρμηκῶν
 ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἐώρατο,
 καὶ κατεγγέλαστο x) μοι, διαπίστας ἑμαυτὸν, ἀνεπτόμην γ)

Hom.
 Il. I,
 222.

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilita-
 tem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet e.
 Ver. Hist. II. ubi c. 11. ρῆι et c. 33. παραρρέει. Cf. Amor. c.
 37. ubi ἐμπνέει et mox πνέι, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum
 reperias etiam πλὴν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλὴν Alex. c. 56.
 porro εἰν Ver. Hist. II, 11. ἐγγεῖ Amor. c. 14 ἐγγεῖν Tox. c.
 45. συγγεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc. 17. Participia tamen
 Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθίων et ὑπευθίνοντας,
 cum quibus cf. διαπνέουσαι Ver. Hist. II, 5. ἀπνέουσαι Amor.
 c. 40. περιζέοντα et mox συννέοντα Tox. 20. προσνέοντα Bis
 Acc. c. 21. τοῖς προσπνέουσιν ibid. c. 57. e a. ρ) μουσικούς e]
 „δημαγωγούς iterum, male O.“ s) μυρμηκίαις] Sic Reitz-
 monitu Graevii correxit antiquum vitium μυρμηκίαις. ι) δο-
 κεῖ] „deceat in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino dele-
 dum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. υ) τοὺς e]
 „omittit O.“ x) κατεγγέλαστο] κατεγγέλαστο Reitz.
 Gehrich. Wolf. Fritzs. Sed Edd. vet. et hinc Bip. et Schn.
 κατεγγέλαστο. In Fl. tamen et 3011. κατεγγέλαστο, mutilata
 forma. Εώρατο autem pro vulg. ἐώρατο scripsi, secutus, ut par
 erat, Struvium, Lectu. Luciani. P. I. p. 248, cum quo etiam
 facit Fritzs. Quaest. p. 194. γ) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνε-
 πτόμην, Mallet Bel. ἀνεπτόμην. Sed rectiorem formam com-
 mendarunt Pell. Graev. et Struv. confirmatam illam Codice
 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae
 formicarum, et architectos
 quosdam, et demagogos, et
 senatores, et musicos, et
 philosophos. Verum ipsa
 cum suis viris oppida forni-
 cetis maxime similia sunt.
 Si vero parva tibi videatur
 comparatio, conferre homi-
 nes formicarum civitati, an-
 tiquas Thessalorum fabulas

considera. Invenies enim
 Myrmidonas, pugnacissimam
 gentem, homines ex formi-
 cis ortos. Cum ergo satis
 omnia visa mihi pariter ac
 derisa essent, concusso co-
 pore evolavi

Adque Jovem asgida ha-
 bentem et caetera numina
 Divum.

Οὐπω 2) στάδιον ἀνελήλυθειν α), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικίαν 20
 φωνήν προϊμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναι, διακόνῃ-Ρ 775.
 σαί μοι τε πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ
 οὐδέν, ἦν μὴ τε φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τίνα οὐ χαλε-
 πὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί. ἀπείρηκα
 γὰρ ἤδη β), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων ἀκούουσα, οἷς οὐδέν ἔτιμὸν ἐστὶν ἔργον, ἢ τὰμὰ πο-
 λυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκῃ, ἢ καὶ δι' ἦν τίνα αἰ-
 τίαν γ) διχότομος ἢ ἀμφικυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
 τοικεῖσθαι δ) με φασί· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμα-
 σθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τε ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό
 μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
 πμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί μοι ε), ἄνωθεν ἦκον παρὰ
 τοῦ f) Ἑλλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
 φὸν ὄντα μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάζσαι προαιρούμενοι.
 οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασαι τοῦ Ἑλλίου,
 λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

2) οὐπω] „οὕτω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“
 α) ἀνελήλυθειν] „ἀνελέλυθιν J. male.“ β) γὰρ ἤδη,]
 Sic O. Vulg. γὰρ, δ) Μέν. γ) τίνα αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν
 O.“ δ) κατοικεῖσθαι] τε, quod vulgo inseruerant, recte
 haud dubie abest a 2955. probante Bel., quem secutus est Schm.
 et novissime Fritzsche. ε) μοι] „μου Fl. μοι φασί O.“ Sic
 etiam 2955. probante Fritzscheio. f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν Mar-
 cil. male τοῦ Fl. B. 1. J. Par. etc.“ g) μου] „adeest in O.“

Stadium nondum evolave-
 ram, cum muliebrem Luna
 vocem emittens, Menippe,
 inquit, ita tibi bene succe-
 dat! ministra mihi apud
 Jovem aliquid. Dixeris, in-
 quam: nihil enim grave est,
 nisi forte ferendum aliquid
 sit. Legationem, inquit, non
 difficilem, et preces defer a
 me ad Jovem. Patientiam
 enim (jam) consumsi, Me-
 nippe, omnem, multa illa et
 molesta audiendo a philoso-
 phis, quibus nullum aliud
 opus est, quam curiose de me

disputare, quas sim? quan-
 ta? utrum, et quam ob caus-
 sam dimidiata aut gibbosa
 fiam? Et alii etiam habitari
 me ajunt, alii, speculi instar
 impendere mari, alii, quid-
 quid quisque excogitaverit,
 illud mihi applicant. Deni-
 que, ipsam quoque lucem
 furtivam esse mihi et adul-
 terinam, ajunt, quas desuper
 a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me mso
 committere, et dissidium in-
 ter nos excitare velle. Neo
 enim satís illis erant, quas

- p. 775. συνέπισταμαι αὐτοῖς h), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδραίδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
- p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς ι) σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ κ) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας ι). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι m) ὅτι πορρωτάτῳ, ἵν' αὐτῶν τὴν περιεργον ἂν γ' ᾤωταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε n) ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι δ', ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ

h) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a Fl. adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat Guyeto, ὑπὸ Gesnero. At vid. Adnot. k) τὸ] τι conj. Scager. in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic Fl. cum cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τε 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare Belinus, nec recipere Sehmiederus et Fritzschi debebant, vel ob sequens καὶ δὲ, praeterea vero, insuper etiam, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quas noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdum, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamentaceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium com-

mittentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt laverare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur istā renunciare Jovi,

τούς φυσικοὺς ἱκίλους ο) ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικούς p. 776.
ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν
καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν Περιπάτῳ p) διατριβάς· οὕτω
γὰρ ἂν εὐρήνῃ ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γειωμε-
τρομένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄνα- 22
τες ἔκεινον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ.

Ἔνθα μὲν s) οὐτε βοῶν, οὐτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα. p. 777
μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχέϊά μοι καθεωρᾶτο, καὶ Hom.
τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δέξιᾳ, διὰ Od. X.
τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· 98.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰδόκει μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰ-
τός t)· τὸν δὲ αἰεὶδὸν ἡπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ

ο) ἱκίλους] „ἱκίλος O.“ p) Περιπάτῳ] „τοῖς περιπάτοις
O. P.“ Hanc lectionem praetulit *Fritzsch*. ob loca Prometh.
in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum arti-
culo legitur. Sed cf. Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περι-
πάτῳ ἡλίστατο et Piscat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς]
„παρ' O.“ r) ἐπὶ] „ab erat in Par. X. et O. ad erat in Fl.
J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque *Ald* Pro τὴν su-
tem miro errore, nisi fallor, e Par. Ed. μὲν irrepsit in *Reitzia-*
nam, et hinc etiam in recentt, quum tamen importuna sit h. l.
particula, et Edd. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente *Schmie-*
dero, etiam β. 4. et *Salm.* in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut
par erat, etiam *Fritzschius* Quaest. p. 174. et recepit in Edi-
tionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui
antiquiores *Reitziana* editiones non consulisset. s) μὲν]
„μοι marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) αἰετός] „Jam et sic O.
cum quater ante αἰετός.

*et adjicere, non posse me loco
meo manere, nisi Physicos
illos obterat, et os obturet
Dialecticis, et Porticum ever-
tat, et comburat Academiam,
sinemque imponat illis in
Peripato commorationibus:
ita enim forte quietem agam,
quam quotidie isti dimetiuntur.
Fiet istuc, inquam, et
simul ardua via caelum ver-
sus tendo,*

*Nulli ubi comparent ho-
minumve boumve labores.*

Paullo post ipsa quoque Lu-
na parva mihi videbatur,
terramque jam occultabat.
A dextris autem relicto Sole
inter astra volans, tertio die
appropinquavi caelo. Ac
primo quidem statueram sta-
tim sicut eram ingredi: fa-
cile enim futurum putabam,
uti laterem, qui ex dimidia
parte essem aquila; aquilam
autem ab antiquo inde fami-
liarem Jovi esse, noveram.
Deinde vero cogitabam, ce-

- † 777. Διτ. ὕστερον δὲ ἰλογισάμην, ὥς τάχιστα καταφωράσουσι υ)
 με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν*)
 κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν
 θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος,
 ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διτ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς-
 ἐκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας
 ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
 p. 778. γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον
 οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐ-
 23 τὸν τρόπον ἑπτρωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς
 δριμύ τε y) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, φησὶ,

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
 Od. L. ἐγὼ δέ, ὥς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ξέθανον ὑπὸ τοῦ
 170. δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχυνής, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-
 νίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
 τα διηγούμενη σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὥς z) ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὥς ἐλθοιμι παρὰ a) τοὺς

u) καταφωράσουσι.] καταφωράσουσι A. 1. 2. *) γοῦν] οὐν
 edidit Fritzsche. w) ἑπτρωμένους.] ,ἐπιρωμένους (sic) O.
 Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect." y) τε] ,ahest
 a Fl." z) ὥς] ὥς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. Bel. conj. mi-
 rifica constantia. a) παρὰ] „Sic J. Fl. S. περί al. male."

leriter me deprehensum ab
 illis iri, qui alteram vulturis
 alam affixam haberem. Opti-
 mum ergo ratus illud peri-
 culum non subire, accedens
 pulso januam. Exaudit Mer-
 cūrius, et explorato nomine,
 abit celeriter nuntiaturus
 Jovi. Ac paullo post intro
 vocor, metuens sane ac tre-
 mens, deprehendoque simul
 assidentes omnes, neque vero
 solitudinis expertes: inspe-
 rata quippe ista mea pere-
 grinatio aliquantum illos
 commoverat; et exspecta-
 bant, omnes non ita multo
 post adventuros homines eo-

dem modo alatos. Jupiter
 autem, terribili me acerbos-
 que et Titanico vultu in-
 tuens,

*Dic, inquit, quis es? unde
 virūm? quae patria? qui-
 que parentes?*

Ego vero, his auditis, parum
 aberat, quin mortem praē
 metu oppeterem. Adstabam
 tamen obstupescens, et a
 maiestate vocis attonitus.
 Tempore autem cum rece-
 pisset animus, enarro di-
 scerte omnia, re ab initio
 inde repetita, quam cuperem
 sublimia ediscere, ut vene-
 rim ad philosophos, ut pu-

φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀκούσασαι, ὡς ἀπαγο- p. 778
ρεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπι-
νοίαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779
οὐρανόν· ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σελήνης ἐπε-
σταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεῖς c)
τῶν ὀφρύνων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, "Σίτου πέρι καὶ Ἐφιάλ-
του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὐριον δὲ, ἔφη,
περὶ ὧν ἦκαίς χρηματίζαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἔξα-
νστας, ἐβιάζετο εἰς τὸ ἐπηκνώϊατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς
γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι. Μεταξὺ τε προΐων, 24
ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὧντος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρουσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ
τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ
τις εἴτι λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν
ἔλλοιπον g) Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσοῦτων ἐτῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὐ] „non comparet in O.“ c) ἐπανεῖς] ἐπανεῖς O. „quod temere probat Belin. Quod Schol. habet ὑπανεῖς, errore credo accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O.“ e) ὑμῶν] „Nihil hic variare Edd. notat Solanus.“ f) εἴτι λείπεται] „quidlibet Fl. et marg. A. 1. Nil mutat P.“ g) ἐλλείπειν] „el-

quantia dicentes audiverim, ut sermonibus illorum distractus animum desponderim, tum commentum meum deinceps, et alas, et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas, inquit, de Oto et Ephialte, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimitemus.

Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, Quanti nunc sit in Graecia triticum? et, An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, Utrum pluribus imbribus indigeant olera? postea vero interrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidias? et, Quam ob causam intermitterent Athenienses tot annis Jovia-

p. 78a. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συν-
 ελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεουληκότες; ἐπεὶ δὲ
 περὶ τούτων ἀπεκρινάμεν, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ
 ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσπο-
 τα, ἢ τὴν εὐσεβειοτάτην, βασιλεία σε εἶναι πάντων θεῶν;
 παίζεις ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, κἄν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις
 ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἱατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ,

Arat. — μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἄγναι,

Phaen. Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί — —

v. 2. 3. καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραὶ, καὶ περίβλε-
 πτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλ-
 λων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἱατρεῖον
 p. 781. ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ
 Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,

λεῖπον O. Sic etiam 2954. Sed *Ulipon* *mallet Belin.* h) αὐ-
 τῶν] αὐτῶν, *ipsi Jovi*, non male conj. *Seager.* *Diar. Class.*
No. 56. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] ,ἔχων *Par.* Sed prius
J. Fl. B. 1. H. S. k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex *Fl.*
Schol. et Coll. et marg. A. 1. quum φιλόκαινον Edd. cet. ha-
 berent.“ l) τε] „δὲ *Fl. Vulgatum* tenet P.“ m) Πῖσα] In
 prioribus erat *Πῖσα*. n) Ἀνουβίδειον] *Vulg.* per errorem
Ανουβίδειον. Vid. Adnot.

lia? et, *Utrum Olympium*
suum templum exaedificare
cogitent? et, *Utrum compre-*
hensi essent, qui Dodonaeum
templum spoliaverant? De
 his cum respondissem, *Dio*
mihi, inquit, *Menippe*, *de*
mo quid sentiunt homines?
Quid, inquam, *Domine*, *aliud,*
quam religiosissimum illud,
regem te esse omnium Deo-
rum? *Ludis tu quidem*, in-
 quit. *Quam novarum rerum*
studiosi sint, accurate novi,
etsi non dicus. *Fuit enim*
quondam tempus, cum et di-
vinus ipsis viderer, et medi-

cus, et ego essem in univer-
sum omnia: [Compita plena
Jovis, fora tum Jovis omnia
plena:] ac Dodona et Pisa
splendidae conspicuaeque
erant omnibus, prae fumo
autem sacrificiorum nec pro-
spicere poteram. *Ex quo vero*
tempore Delphis quidem
Apollo divinandi officinam
constituit, Pergami autem
sanandi Aesculapius, et
Bendideum factum in Thra-
cia, et Anubideum in Ae-
gypto, et Ephesi Dianeum;
ad illa currunt omnes, et hec-

ἐπὶ ταῦτα ο) μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγου- p. 781.
 σι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥσπερ q) παρη-
 βηκῶτα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων
 ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου
 τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Ἰλῳίωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίπ-
 που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' αἶτα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα 25
 εἰς τὸ s) χωρίον, ἐνθα ἴδεις αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι
 τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεά-
 των εἰσκυῖται t), πῶματα u) ἔχουσαι, καὶ παρ' ἐκάστη θρό-
 νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
 Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυ- p. 782a
 τὸν. ἠῦχοντο x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποι-
 κλα. συμπαρακύνσας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
 εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεύσαι μοι γένοιτο·
 ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ y),
 τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν φαίη z),

ο) ταῦτα] „τούτοις O. et Fl. Vulgatae adaequatur P.“ p) πα-
 ριστᾶσιν] „παριστᾶσιν male O.“ q) ὥσπερ] „desideratur
 in O.“ r) αἶτα] „Sic Edd. vulgo et P. ἅμα O. et Fl.“
 s) εἰς τὸ] „εἰς τὴν O.“ t) εἰσκυῖται] „εἰσκυῖται male J.“ u) πῶ-
 ματα] „πῶματα Q. et mox iterum πῶμα.“ x) ἠῦχοντο]
 „εὐχονται marg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοῖ Codd. O. P.“
 Sic tradit Reitz. vel potius Solanus. Sed Schmiederus hanc
 variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεύσαι etc.
 refert. z) φαίη] „φη O.“ Sic etiam 2955. omisso ἂν, quem
 secutus est Fritsch.

*tomhas statuunt: mihi vero
 tanquam decrepito satis ha-
 bitum honoris putant, si
 quinque solidis annis inter-
 jectis sacrificent mihi Olym-
 pia. Quare frigidiora mea
 altaria videas Platonis legi-
 bus, aut syllogismis Chry-
 sippi. Haec talia quaedam
 collocti pervenimus ad lo-
 cum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat.
 Erant autem fenestrae dein-
 ceptae puteorum orificiis simi-
 les, habentes opercula: et*

*ad unamquamque sella aurea
 posita. Ad primam harum
 assidens Jupiter, remoto
 operculo precantibus se da-
 bat. Orabant vero undique
 terrarum diversa et varia.
 Ego enim ipse quoque capite
 admoto preces simul audie-
 bam. Erant vero ejusmodi:
 Jupiter, regnare mihi con-
 tingat! Jupiter, cepae mihi
 nascantur et allia! Jupiter,
 pater mihi mox moriatur!
 Alius quidam diceret: Uti-
 nam heres sim uxoris! uti-*

p. 782. εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ἦιεν α) ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκαστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Hom. Π. XVI, 250. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέτετο ἄνω διὰ τοῦ στομίλου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρον, τὰς δὲ ἀνοσίους ἀπράκτους αὐτοῖς ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιεν τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾷ δὲ τινος εὐχῆς καὶ ἀπορροῦντα αὐτὸν ἐθρασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν ταναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν c) ὥστε δὴ

p. 783. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδὲν τι ἀποφίνασθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπείχεν ἔτι καὶ 26 δισυκίπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-

a) ἦιεν] „ἦι male O.“ b) ἀνένευσε] „ἀνένειυε Fl.“ c) αὐτῶν] „αὐτῶν Fl. male. Vulgatain cett. adserit P.“ Μᾶλλον νεύσειεν 3011. Sed Bel. mallet μᾶλλον ἐπινεύσει αὐτῶν, ob defectum scilicet particulae ἄν, quem in tali syntaxi aegre hic Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuvit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flau-

do remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus et hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret! Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc et dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, adinotoque capite,

κύνῃας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ἀμύνουσι. χρηματίζας p. 785. δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληθόσι d), καὶ φήμας, καὶ οἰωνοῖς προσέζων. εἴτ' ἐκίθην ἐπὶ τὴν τῶν Θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου τοῦνομα. ἀποστάς δὲ τούτων, προσέειπε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ διὲ ποιεῖν e). Τήμερον f) παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπύτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω g), σὺ δὲ ὁ Βορέας h), πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαίνετω, καὶ τῆς χαλαζῆς ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθῇτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ 27. ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διαφικημένων, ἀπήγεμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δειπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν, κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττην i), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληθόσι] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine jota, secundum Hermannii praeceptum ad Eurip. Alcest. v. 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „παρεῖν G. P. et marg. A. 1. ποιεῖν Edd. et O.“ f) τήμερον O.“ g) νιφέτω] „ἰφέτω male Par.“ forsan Ἑλλήσιν ἰφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βορρᾶς Fl. Nihil mutat P.“ cum Fl. facit 2955. quem secutus est Fritzsche. i) Ἄττην] Sic solus O. Vulg. Ἄττην. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et jurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, et Herinodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, et vocibus, et anguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens funus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud*

Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: et grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat: neque assumptum Mercurius assidere jussit apud Panem, et Corybantes, et Atten, et Sabazium, inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem

p. 1783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρείχε, καὶ
 p. 781. ὁ Διώνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἑρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα κ) ἡ
 Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγυόμην. ὁ γὰρ βέλτε-
 ρος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεῶσσι το ἀποβλέ-
 ποντά ποι ι) τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἡ καὶ δύο τοῦ νέκταρος
 ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὁμηρὸς πον λέγει,
 καὶ αὐτὸς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τάκεϊ τεθεαμένος, οὔτε
 Hom. οἶτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἶθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 II. V. ἀμβροσίαν ο) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκον-
 541. ται, μάλιστα δὲ ἡδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν
 καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνετηνεγμένον *), καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν
 λεφείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δαίπνῳ ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε p), καὶ ὁ Σειληνὸς q)

κ) μύρτα] „μύρτα Marcell. Nil mutant Edd.“ ι) πον] „πον O.“
 et 3011. probante Belino et Fritzschio. m) δὲ] „καὶ male
 Salm. Recte δὲ Pat. H. J aliaque.“ Γύρ conj. J. Seuger. in
 Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet
 vulgata. lis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipso-
 rum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνουσιν] „οὐ πιν. O. Nil
 mut. Edd. et Hom.“ Sic plane narratum in Ed! Reitz. Sed
 negligentius: certe nec Homerus habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ —
 οὐ· nec in textu nostro πίνουσιν. Hinc facile suspicaris, nec
 Oxoniensem lectionem satis recte esse relatam. ο) ἀμβρο-
 σίαν] ἀμβροσίαν 2055. *) ἀνετηνεγμένον] Peccabatur
 olim scribendo ἀνηγεγμένον. Emendavi monente Struvio Lectt.
 Lucian. P. I. p. 248 p) ἐκιδάρισε] ἐκιδάρισε 2955.
 q) Σειληνός] „Σειληνός O.“

ministrabat Ceres, et Bac-
 chus vinum, et carnes Her-
 cules, et myrta Venus, et
 Neptunus macnas. Simul
 vero etiam ambrosiam et
 nectar clanculum gustavi.
 Optimus enim Ganymedes,
 humanitate ductus, si qua
 despicientem animadverteret
 Jovem, cotylam unam aut
 duas etiam nectaris mihi in-
 fundebat propensa volunta-
 te. Dii vero, ut alicubi dicit
 Homerus, qui et ipse, puto,

non minus quam ego, ista
 viderit, nec frumento ves-
 cuntur, nec vinum bibunt
 nigricans, sed apponitur
 ipsis ambrosia, et nectare
 inebriantur: maxime autem
 delectantur, si pro cibo hau-
 riant ascendentem cum ni-
 dore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quae in
 altaribus sacrificantes affun-
 dunt. In coena porro ci-
 thara canente Apolline cor-
 dacem saltavit Silenus, sur

κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τὰς ρ) τερ. 785.
 Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην φθὴν τῶν
 ὕμνων τῶν ς) Πινδάρου. κἄπειδὴ κύρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα
 ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι ι).

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρις ἱπποκορυσταὶ Hom.
 Εὐδον υ) παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νήδυμος ὕπνος. Il. II,
 ἀνελογιζομένη γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκείνα, 28
 πῶς ἐν τούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φῦει γ) πῶγωνα, ἥ
 πῶς γίνεται z) νυξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος αἰε,
 καὶ συντυχωμένου. τότε μὲν οὐκ μικρόν τι κατέδαρθον.
 ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.
 Κἄπειδὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν· Τὴν μὲν αἰ- p. 785.
 τῖαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιὺς οὗτος ξένος παρίσχη- 29
 ται α). πάλαι δὲ βουλούμενος ὑμῖν κοινώσασθαι β) περὶ τῶν

ρ) τὰς] Sic Cod. Graev. Tῆς Edd. et O. Vid. Adnot. ς) τῶν]
 Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc Schm. Vulg. τοῦ. Hinc
 Jacobs. in Append. ad Porsoni Adversas. p. 298. τῶν τοῦ mal-
 let, probante Jacobo Quaeest. Lucian. Spec. I. p. 5. ι) ὑπο-
 βεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O.“ Sic etiam 2955. 3011.
 et Schol. sed minus ex more Luciani. υ) εὐδον] „εὐδον J.
 et Par. male“ x) ἔχε] „εἶχε J. ceteraeque male cum O.
 ἔχε Par. ἔχε B. 2.“ Sed B. 3. ἔχε. γ) φῦει] „φύσει O. et
 marg. A. 1.“ z) γίνεται] „ἐγένετο O. ἐγένετο Fl. ἐγένετο
 marg. A. 1.“ a) παρίσχηται] παρήχεται 3011. Unde Bel.
 sine iusta causa fieri vult παρήχει. Plur. huius usus exempla
 Lucianea dabit Index. Interim vide Struvium Lect. Luciani.
 P. I. p. 248. b) κοινώσασθαι] „Sic Fl. B. 1. J. H. Ald.
 S. κοινωθήσασθαι Par. cum O. et marg. A. 1.“

gentesque Musae Hesiodi de
 nativitate Deorum carmina,
 et primum hymnorum Pin-
 dari nobis canebant. Cum
 satias esset, unusquisque, ut
 erat, acquievimus, bene ma-
 didi.

*Ac reliquos pariter mulcet
 Divosque hominesque
 Tota nocte quies: sed me
 fugit alma volentem,*
 qui cogitarem tum multa
 alia, tum prae caeteris illa,
 quo modo in tanto tempore

Apollo barbam non gignat?
 aut quomodo nox fiat in cae-
 lo, praesente semper sole,
 et una epulante. Post paul-
 lum obdormiscbam. Mane
 autem surgens Jupiter prae-
 conio vocari concionem ju-
 bet. Et praesentibus omni-
 bus dicere incipit: *Caussam*
vos convocandi hesternus hic
noster hospes praebuilt. Cum
autem olim voluerim com-
municare vobiscum de phi-
losophis, maxime a Luna,

- p. 786. φιλοσόφων. μάλιστα γὰρ c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη
 μέμφεται, προτραπείς ἔγνω μὴ κεί' ἐπὶ πλέον d) παρατεί-
 ναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ
 πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν, φιλόνεικον, κενόδοξον,
 ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον e), τετυγμένον, ὑβρεως
 Hom. ἀνάπλεον, καὶ ἴνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, [... ἐτώσιον ἄχθος
 IIad. ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιριθέντες, καὶ
 XVIII, 104. διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊ-
 κούς ὠνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικου-
 ρίους, οἱ δὲ Περὶπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν g) γελοιο-
 τερα τούτων. ἐπεὶ δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περι-
 θέμενοι, καὶ τὰς ὁφρὺς ἐπάραντες i), καὶ πώγωνας ἐπι-
 σπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι κατὰπτυστα
 ἦθη περιστελλόντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς
 p. 787. ἐκείοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφ' ἑλῆ τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

- c) γὰρ] „τὰ O. Plane omittit Fl.“ quam secutus est Fritsch.
 d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλέον. Usitatiorē illam formam
 confirmant loca Charon. c. 19. Hermot. c. 58. Toxar. c. 53. c. a.
 ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπό-
 μωρον ap. Schol. f) Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] „ἐαυτοὺς vi-
 detur addendum. Pell.“ Imo iis exemplis addendum hoc, quae
 collegerunt L. Bos De Ellipss. p. 127. Schaf. ejusque recen-
 tiores Editores. g) πολλῶν] „Sic plerique scripti et editi.
 πολλῶν O. πολλὰ Fl“ Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν]
 omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπάραντες 2955.
 k) ἐμφερεῖς] Sic Coll. et O. Vulgatum ἐκείνους videbatur
 interpretamentum esse. l) ἀφ' ἑλῆ τις] Vulg. ἀφ' ἑλῆς. Illud

illiusque querelis incitatus
 decrevi non diutius illam de-
 liberationem differe. Est
 enim hominum genus, non
 ita diu seculo spumae instar
 innatans, pigrum, conten-
 tiosum, inanis gloriae cupi-
 dum, iracundum, gulae ob-
 noxium, stolidum, inflatum,
 contumeliosum, ut Homericō
 verbo utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas
 divisi, excogitatis diversis
 disputationum labyrinthis,
 alii Stoicos se vocarunt, alii

Academicos, Epicuros alii,
 alii Peripateticos, et aliis
 nominibus multo etiam magis
 ridiculis. Deinde circum-
 posito sibi augusto virtutis
 nomine, superciliis sublati,
 demissis barbīs, circumeunt
 ficto habitu despuendos mores
 occultantes, similes maxime
 Tragicis illis actoribus, quo-
 rum si personas auferas, et
 amictum illum auro intex-
 tum, quod relinquitur ridi-
 culus est homuncio septem
 drachmis ad certamen illud

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην σκολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἴστε p. 787. 30
 γελοῖον ἀνθρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθω-
 μένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων κατα-
 φρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνά-
 γοντες εὐεξαπάτητα μετράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρε-
 τὴν τραγωδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι·
 καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ
 καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν
 ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι
 τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι
 μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ'
 ἀχρεῖοι καὶ περικτοὶ καθεσιῶτες, [Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ Hom.
 ἐναρίθμιοι, οὐτ' ἐν n) βουλή·] ὅμως ἰδὼν ἄλλων κατηγο- II. II.
 ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοι- 202.
 δορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζου-
 σι p) τοῖς πηλοῖον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφελγται
 τις, quam ipsam praefert Belinus, comisso τις, Passive, credo,
 τὸ ἀφελγται accipiens. Fritzschium video mecum plane con-
 sensisse. in) ὀβολῶν] ὀβελῶν conj. Gesner. n) ἐν] „ἐν
 male O.“ o) ἐκμεμελετηκότες] „ἐκμεμλ. Fl.“ p) ὀνει-
 δίζουσι.] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς
 πηλ. narrante Belino et probante. Secutus Schm. servato ta-

conductus. Tales vero cum
 sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductis-
 que adolescentulis ad deci-
 piendum opportunis, cum
 virtutem illam multis sermo-
 nibus tritam tragico clamore
 praedicant, tum disputatio-
 nes edocent, quae exitum non
 habent. Et apud discipulos
 quidem tolerantiam semper
 et temperantiam laudant,
 divitiarumque et voluptatem
 despuunt: soli vero, et sibi
 cum sunt relictī, quid dicat
 aliquis, quae edant, quam

venerem exerceant, ut sordes
 delingant obolorum! Gra-
 vissimum vero omnium hoc
 est, quod nullam ipsi neque
 communem rem neque suam
 conferentes in medium, sed
 inutiles et supervacanei,
 Non habiles bello, non con-
 sultantibus apti, tamen ac-
 cusant reliquos; et sermoni-
 bus quibusdam amarīs con-
 gestis, maledicta quaedam
 meditati, increpant, et re-
 prehendunt alios: atque ille
 inter ipsos ferre primas
 videtur, qui et vocalissi-
 mus sit, et impudentissi-

- π. 7⁸. δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἱταμώτατος η),
 31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος. Καίτοι τὸν διατε-
 νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
 ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
 πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἂν, εἰ τὰ
 δίκαια καὶ ἀληθῆ θεοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
 ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι
 δοκεῖ κέκραγα δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
 πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
 τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις
 ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἱταῖραν u) ἔχει,
 τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις
 ἢ ἱταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας
 32 δέόμενος, ἀγνοῶ. ὅριαυτα μὲν ἔστιν ἡμῖν x), ὧ θεοί, ταῦτα
 τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgò legebatnr λοιδοροῦσι,, insolentiore con-
 junctione cum tertio casu. in qua tamen h. l. minus offendit
Fritzschius, quum Dativus τοῖς πλησίων cum ἐπιτιμῶσι potius
 cohaerere ipsi videatur. q) ἱταμώτατος] „Recte sic O.
 ἱταμώτατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque
 probante *Belino*. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. vet.
 sed φαίη male vecenti. excepta *Fritzschiana*. t) ἀνυπόδε-
 τος] „ἀνυπόδετος *Salm.* et *Amst.*“ Sic etiam 1955. *Bel. Schm.*
Fritzsch. u) ἱταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam
 ἱταῖραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Lectt. x)
 ἡμῖν] „ὅμῖν *FL* sola.

mus, et ad maledicta auda-
 cissimus. Atqui si eum, qui
 contendit et clamat, et accu-
 sat alios, interrogas, Tu vero
 quid agis? aut quid te dica-
 mus, dic per Deos, ad vitam
 conferre? dicat sane, si
 justa et vera velit dicere,
 Navigare quidem, aut agrum
 colere, aut militare, aut ar-
 tem quamcunque tractare,
 superfluum mihi videtur:
 sed clamo, et squalleo, et
 frigida labor, et nudis pedi-
 bus per hiemen circumeo,

et velut Momus, quae ab
 aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis divitum sumtuose
 obsonavit, aut meretricem
 habet, de hoc laboro atque
 indignor: si vero amicorum
 aliquis aut sodalium decum-
 bit aegrotus, auxilio et cu-
 ratione indigens, ignoro.
 Tales sunt nobis, Dii, istae
 beluae. Illi vero eorum, qui
 Epicurei vocantur, vel ma-
 xime contumeliosi sunt, nec
 mediocriter nos perstringunt,
 nec curari res humanas di-

δὴ καὶ ὑβρίζετε εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
 μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
 μήτε ὅλως τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὦρα ὑμῖν λογιζε-
 σθαι, διότι γ) ἦν ἅπαξ οὗτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
 οὐ μετρίως πεινῆσατε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
 οὐδὲν ἔξειεν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιάται,
 πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα
 βουλευέσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτα-
 τα, καὶ ἡμῖν 2) ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
 ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κεραυν-
 ῶσον, κατάφλεξον, ἐπίτριπον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸν
 Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὐτοῖς
 παραγγέλλας, "Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
 ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν ἰό γε νῦν εἶναι, οὐ
 θέμις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μη-
 τῶν τούτων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐπεχειρίαν περιηγγει-
 λάμην α). εἰς νύκτα οὖν ἀρχομένου β) ἥρος, κακοὶ κακῶς
 ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

γ) διότι:] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἴδη ὅτι. 2) ἡμῖν] re-
 ceptum ex Fl. "Τμῖν cett." Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν,
 et Erasmi interpretatio, e regione posita, idem exprimit. α) πα-
 ρηγγεῖν λάμην] Sic unus Cod. P. Minus proprie in cett.
 omnibus ἐπηγγεῖν λάμην. β) οὐ νύκτα ἀρχομένου] „ἀρχομένου οὖν Fl.

centes a Diis, neque omnino,
 quae fiant, inspicere. Itaque
 tempus est, ut rationem harum
 rerum habeamus. Nam si
 semel hi persuadere saeculo
 poterunt, non mediocriter
 esuriētis. Quis enim adhuc
 sacra vobis faciat, si hoc
 nihil sibi profuturum speret?
 Quae quidem Luna accuset,
 omnes heri, narrante hospite,
 audivistis. Ad haec jam,
 quae et hominibus utilissima,
 et securissima nobis sint,
 consulite. Haec ubi dixit
 Jupiter, crebris concio voci-
 bus personuit, cum omnes

statim clamarent, fulmina!
 combure! obtete! in bara-
 thrum! in Tartarum ad (ut)
 Gigantes! Imperato rursus
 silentio, Jupiter, Erunt ista,
 ut vultis, inquit, et omnes
 cum ipsa dialectica peri-
 bunt. Verum, ut nunc est,
 puniri quemquam nefas.
 Festi enim, ut nostis, dies
 sunt per menses hosce qua-
 tuor: et jam imperavi (in-
 dixi) justitium. Novo igitur
 anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peri-
 bunt.

Hom. Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρίσι νεῦσε Κρονίων.

Π. I. Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα

528.

p. 790. αὐτὸν τὰ πτερά, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ c) ποτέ, ὑπὸ τοῦ

34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ αὐτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὺς κατέθηκε d) φέρων ἐς τὸν Κεραμεϊκόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὐθις [ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus* eandem, quam supra c. 52. variam lectionem λογισθαι δὴ ὅτι. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud dubie referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθηκε 2955.

Haec ubi dicta, superciliiis pater annuit atris.

De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His dictis, concionem dimisit. Me vero

Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, Sodalis, allata e caelo, omnia. Ab eo jam, ambulantes in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

A R G U M E N T U M.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum imprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, movente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspensio relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praescone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoa contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae causa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertae litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam Jeffellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviorem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicium absolvitur.

ΖΕΤΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ
ΣΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΤΣ. Ἄλλ' ἐπιτρεβείην, ὅπόσοι α) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν β)

a) ὅπόσοι] ὅσοι 3ο11. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

B I S A C C U S A T U S

S E U T R I B U N A L I A.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS
ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES,
DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispereant vero, quot solos felicitatem esse Deos
quot philosophorum apud contendunt. Si enim sci-

- P. 791. ἤδισαν, ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρον πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντε ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὥς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν c) ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὐτίσσι. ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον
- P. 792. κνήσασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων ἦν γάρ τι κἄν ὀλίγον ἐπιρράθυμῆσας λάθῃ; ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κομμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωροῖ g) ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὠτα ἐκκεκώφεται i) πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτοῦ

e) καθορᾶν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a Bel. rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et Gori. cum Fl. Vulg. πανήμερος. Cf. Amor. c. 15. e) κνήσασθαι] „ἀλφαισασθαι G. ἀλφισασθαι P.“ Sic etiam 3011. et Gori. * κατέφλεξαν] καταγλέξαιεν ἂν belle-scilicet emend. Bel. f) περιέρχεται] περιίσιν Gori. g) ἀωροῖ] „Ita Salm. Par. P. et marg. A. 1. Ἀωροῖα cett. Edd.“ Scilicet sine jota subscr. A. 1. 2. cum jota B. . 3. et sic legebatur ἀωροῖα adverbialiter Asia c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in FL“ i) ἐκκεκώφεται] „restitui ex B. 2. V. 2. et Salm. ἐκκεκώφηται enim cett. omnes.“ Illud etiam in B. 3.

rent, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scal-

pendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excusis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facescunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Ε) Κολοφῶνα p. 792.
 θεῖ, κἀκείθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει Ι), καὶ δρομαῖος αὐ-
 θὶς εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ
 ὁλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμυτις, πιούσα τοῦ ἱεροῦ νάματος,
 καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασει-
 σαμένη, κελύνη n) παρῆναι, ἄσκνον χρητ' αὐτίκα μάλα παρ-
 στάσαι συνείροντα ο) τοὺς χρησμούς, ἢ οἷχισταί οἱ τὴν
 δόξαν τῆς τέχνης. ἔω γὰρ λῆγειν, ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ p) τῆς p. 793.
 ματικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελῶνας q)
 εἰς τὸ αὐτὸ ἔφονιες ὥστε εἰ μὴ τὴν ὕψιν ὅξυς ἦν, κἄν
 ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταχελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς
 ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος,

‘Ορῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ’ r) ἀηδέων,
 ‘Επ’ ἄλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας
 Καρποῦται t). — — —

Parod.
 Hip-
 pocr.
 περὶ
 φουσῶν

h) εἰς] εἰς 3011. et quater deinceps; et sic Bel. Schm. Lang. 1, 6.

l) μεταβαίνει] „μετέρχεται Fl. Nil mutat P.“ m) μαση-
 σαμένη] μασησαμένη Schm. errore, ni fallor, typothetae,
 quem repetit Lang. n. διασεισαμένη, κελύνη] „διασει-
 σασα, κελύνη P. et marg. A. 1.“ Κελύνη etiam Gorl. o) συν-
 εἶροντα] συνέιροντα 3011. Bel. Schm. Lang. p) ὁπόσα ἐπὶ
 πείρᾳ] „ὅσα ἐπὶ πείρᾳ P. πείραν etiam Par. Sed πείρα Fl.
 J. H. B. 1. Fr. S.“ q) χελῶνας] χελῶνης conj. Reitz. r) τ’]
 Sic numeri caussa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς; συμ-
 φορῶν 3011. Bel. Schm. συμφοραῖς Lang. t) λύπας Καρ-
 ποῦται.] Vulg. καρποῦται λύπης. Mutavi sedes metri caussa.
 Vid. Aduot.

esse cogitur, paullo post
 currit Colophonem, et inde
 Xanthum transit, tum cur-
 riculo rursus Clarum, tum
 in Delum, aut ad Branchi-
 das: et in universum, quo-
 cumque illum Antistita, sacro
 liquore potō, et commansa
 lanro, et commoto tripode,
 adesse jubeat, impigrum
 oportet confestim praesto
 esse, consuenter oracula,
 nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim di-

cere, quas ipsi artis tentan-
 dae caussa insidias struant,
 dum agninas carnes atque
 testudines una coquunt, adeo
 ut nisi acutas nares haberet,
 deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexa-
 tus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contrectat-
 que insuavia,
 Et ex malis alienis haurit
 proprios
 Dolores. — — —

- p. 793. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας u) λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμῶσιν x) ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα γ) αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πο-
- 2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι z). Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
- p. 794. πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλαπύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἐπεὶτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία αἶτα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κέφαλαία ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκονομησάμε-

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit Salanus.“ x) λιμῶσιν] „Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo.“ y) ὑποφητεύοντα] ὑποφντεύοντα B. 1. et 3. z) συντελοῦσι] „συντελοῦντες P. συντελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde συντελοῦσι Schm. et Lang. Pro ἐκάστοις Seagero Diar. Class. N. 36, Dec. a. 1818. p. 317. magis placuit ἕκαστοι, explicati: nullus eximius; nullus ἀσύμβολος. Point d'exemption. At non est certe, quod vulgata displiceat. a) συνδιαπράττουσι] συνδιαπρ. 3011. Schm. Lang. b) ἐπ'] ἐν 3011. quod parum aberat, quia praeferrem. c) χαλάζας] „χαλύσας male H. 1. et 2. quod emendaret in marg. Gesn.“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subjiunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda su-

stineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negliger faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos et fulgura ipse

νος, καὶ διατάξας, πέπαιμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 794.
 ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέ-
 πειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε d), καὶ πάντα
 ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτον-
 τας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἐσπείσει, πό-
 θεν ἢ κνίσαι καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλείων
 ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονῶτατον, ὅφ' ἓνα καιρὸν ἐν
 τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
 πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 795.
 θίῳπιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν
 ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἱπ- Hom.
 ποκορυσταὶ, εὐδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει II, II,
 νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν e), 1. 2.
 ἀληθῆς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων
 τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνη-
 τος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ εἰσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί,

d) ἀπανταχόσε] „ἀπανταχοῦσι male P. ἀπανταχοῦ marg. A. 1.
 W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν] „ἢ γάρ
 γάρ τε κ. μ. ἐπινυστάξομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάξομεν etiam Fl.
 Sed ἢ γάρ τε κ. μ. ἐπινυστάξομεν 3011. Bel. Gorl. Formam
 certe hujus verbi — ὥσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis
 obviā, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi,
 quietus sum et particularibus
 curis liber: verum facere
 quidem ista me oportet, sed
 eodem tempore usque qua-
 que respicere ad omnia, ut
 illum in Nemea pastorem;
 ad fures, ad pejerantes, ad
 sacrificantes, si quis libavit,
 unde nidor et fumus veniat,
 quis aegrotus aut navigans
 vocaverit? quodque omnium
 laboriosissimum est, eodem
 tempore adesse Olympiae ad
 hecatombam, | et Babylone
 ad inspiciendos belligeran-
 tes, et grandinem demittere

apud Getas, et epulari apud
 Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile
 est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dul-
 cem per membra quietem
 Per noctem capiunt: no-
 stros, Jovis, almus ocellos
 Nondum somnus habet.* Si
 qua enim vel paullum conni-
 veamus, ilicet verus est Epi-
 curus, qui pronunciat, rebus
 nos terrestribus nihil provi-
 dere: nec contemnendum
 periculum, si homines ista
 illi credant; verum sine co-
 ronae ac vittis erunt nobis

p. 795. ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὁδῶς, ἄθυτα καὶ ἀκαλλείρητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνήται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν k)·

Hom. ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ πάντων μερμηρίζω m)
II. II, 3.

p. 796. καὶν τετιμημένος "Ὡστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσό-
3 φους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γέ τοι ο) ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας p), ὑπ' εὐρῶτος ἥδη, καὶ ἀραχνίων διεσθαρμένας· καὶ μάλιστα, ὀπύσαι ταῖς ἐπιστήμας q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

f) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omisit Fl. ab oi ad oi transiliens.“ g) ἀκαλλείρητα] πάντα supplendum suspicatur Guyet. h) μόνος] μόνον 3011. i) ἄλλοι] deest in Gorl. sed recte tueretur et bene illustrat Fritzschius Quaeest. Lucian. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθεύδουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gorl. l) ἄσιτος] „ἀδύτος Fl. Vulgatum tenet P.“ m) μερμηρίζω] „Sic Graev. et Hom. Μερμερίζω Edd. priores male.“ Μερμερίζων 3011. n) πότε] „ὁπότε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gorl. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3014. et Gorl. quos, probante Belino, secutus est Schmied. Vulgo legebatur γούρ. p) ἀποκειμένας] ὑποκειμένας 3011. quem errorem scribendi miror Belino potuisse optimae lectioni praefereendum videri. q) ταῖς ἐπιστήμας] „τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crates, frigida altaria. In univ-
ersum nec mactabitur, nec litabitur, et fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, et forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus Intra animum cu-
ras, ac per praecordia verso,

eo solo honoratus, quod do-
minus videor. Itaque liben-
ter interrogaverim philoso-
phos, qui solos Deos beatos
praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae pu-
tent, qui infinita adeo ha-
beamus negotia? Ecce enim
prae otii inopia antiquos tot
causarum libellos servamus
repositos, a rubigine et ara-
nearum telis corruptos; ex
eo praesertim genere, quos
scientiae atque artes contra

τινάς συνεστᾶσι, πάνυ ρ) παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κε- p. 796.
κράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβοῶνται, καὶ μετ' αὐτῶν βραδύτης ε) αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες,
ὡς οὐκ ὀλιγοῦσι τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη ι) γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἥ συνεῖναι η) ἡμᾶς x)
ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Κεῖνός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς 4
ἀκούσας γ) δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω.
πάνυ ε) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σκελετίζουσι, καὶ ἐς
τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ
συγκρυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον αἰ· οὗς ἔδει πάλας,
τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότες, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεικνύ-
μένοις.

συνέστησαν P. et marg. A. 1. "Cum his faciunt 3011. et Gori.
nisi quod συνέστησαν habent, (quod quum multo praestare
dixisset *Belinas*, recepit *Schm*) et in Gori., si recte conjicio,
Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut unice
probum, minime videbatur atrectandum. ρ) πάνυ] „abest a
FL." α) βραδύτης] βραδύτης A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3.
jam recte collocatus accentus. ι) συνέβη] συνέβη 3011. *Schm*.
Lang. η) συνεῖναι] συνέιναι iid. x) ἡμᾶς] „δμᾶς male
Hag. utraque." Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen
nos reddidit. γ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Be-
lino*, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gori. cum vulgo legeretur
ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. 2) πάντες P. L. et
marg. A. 1. Nil mutant FL. J. etc." Πάντες praeferrī vult *Bel.*
α) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes."

homines quosdam detulere,
antiquos sane quosdam illo-
rum. At illi clamant undi-
que, et indignantur, et ju-
diciū invocant, et tardita-
tis me accusant, ignari, non
negligentia contigisse, ut
diu adeo differrentur judi-
cia, sed prae illa felicitate,
in qua vivere nos arbitran-
tur: sic enim vocant nostras
occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupi-
ter, multa in hoc genere

Lucian. Vol. VII.

querentes in terra cum au-
direm, dicere ad te non sum
ausus. Quando vero tute
sermonem de his injocisti,
dico nimirum. Omnino gra-
viter ferunt, pater, et con-
queruntur, et aperte quidem
dicere non audent, submur-
munt vero collatis capiti-
bus, moras accusantes: quos
oportebat olim, conditione
sua cognita, rebus judicatis
unumquemque acquiescere.

D

P. 797. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δονᾷ b); προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωια παραγγελοῦμεν d);

ΕΡΜ. Οὐμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποιεῖ. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἴσθι κατα ταδε, πάντας ὑπόσοι τὰς γραφὰς ἀπειρηνόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι g) ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τα- παραπάν ἐδεδίκαστο h). σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθις εἰς τὴν γῆν i); ἴν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐ- τοῖν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελοῶσαν οὐ γέμουσα;

b) δονᾷ] „Sic bene Fl. H. Par. etc. δονῇ J. et V. 2.“ nec non A. 2. c) ἢ θέλεις] „εἰ θέλεις ἢ Fl.“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγελοῦμεν], προαγγελοῦμεν Fl.“ e) καταπτάμε- νος] „καταπτώμενος P.“ f) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. g) ἐφέντι] ἐφέντων Schol. h) ὥς εἰ — ἐδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit Bel. Vocem τοπαρά- παν, vulgo τὸ παραπάν exaratum, in unam contractam exhibui, exemplo utriusque Ald. i) ΔΙΚ. Αὐθις εἰς τὴν γῆν] „Αὐ- θις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere caussas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis ju- dices pro portione aestima-

tionum ex omnibus Athe- niensibus. Si quis vero in- justum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset. Tu vero, filia, assi- dens ad Severas Deas, sor- tire dicas, et judicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fu- giam e vita, si ferre deri- dentem Injustitiam non pos- sim?

ΖΕΥΣ. Χρηστέα ἐλπίζειν γε *k*) δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη *p. 797.*
 πεπεικασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι πρὸς τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν,
 καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινεύσας,
 καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὃν φῆς, αὐτὸν ἐκείνον ὤνησαν οἱ
 περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθείς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ *l*) *p. 798.*
 δεσμωτήριον ἐμπεσῶν, ἐπιεν ἄθλιος τοῦ χωνεῖου, μηδὲ τὸν
 ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιά ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσοῦτον
 ὑπερίσχον οἱ κατήγοροι τάναντία περὶ *m*) τῆς Ἀδικίας
 φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα εἶσι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν **6**
 τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως εἰς τὸν
 Ἄνυτον καὶ Μέλιτον *n*) ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι, οὐχ ὀφῆς, ὅσοι τριβῶνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι,
 καὶ ἀπανταχῇ *o*) πῶγων βαθυῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστε-
 ρῇ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περί-
 κταιοι κατὰ ἴλας *p*), καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοισι ἀπαντώντων *q*),

k) γε] *σε* Gorl. 3011. *Bel. Schm. et Seager.* *Diar. Class. N. 36. a.*
1818. p. 317. *Mibi contra formula communior praeferranda, se*
autem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur.
l) εἰς] *εἰς* 3011. *Schm. Lang.* *m*) περὶ] *παρὰ* conj. *Seager.*
Vid. Adnot. *n*) Μέλιτον] „Μέλιτον Edd. anteriores male.“
o) ἀπανταχῇ] „Et sic *Pl.* cum reliq.“ ἀπανταχοῦ 3011.
omisso καὶ. *p*) ἴλας] „Bene sic B. 1. et 2. (et 3) ἴλας cettā
Dubie Hag. ἑλλάς 3011. *q*) ἀπαντώντων] „ἀπαντώντων
adspirate Edd. priores.“

Jup. Bona sperare fas est.
 Omnino enim jam persuase-
 runt illis philosophi, ut In-
 justitiae te praeferant, So-
 phronisci praesertim *filii*,
 qui summis justum laudibus
 extulit, et bonorum maxi-
 mum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi
 ipsi, quem dicis, sermones
 de me habiti profuere, qui
 undecim viris traditus et
 conjectus in carcerem, de
 cicuta bibit infelix, cum nec
 gallum reddidisset Aescula-

pio: in tantum superabant
 accusatores, contraria phi-
 losophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vul-
 go ista tempestate erat phi-
 losophia, pauci erant philo-
 sophantes: itaque non mi-
 rum erat, in Anytum et
 Melitum inclinata iudicia.
 Ut vero nunc res sunt, non
 vides, quot pallia, et bacu-
 li, et perac, et ubique barba
 prolixa, et in sinistra liber,
 et ut pro te philosophentur
 omnes? plenae sunt ambu-

- p. 798. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκῶν βού-
 λεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
 ἐπὶ τὴν πῆραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβῶνιον, καὶ τὸ σῶμα
 πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Διθιόπειον s) ἐπιχρᾶναντες, αὐτοσχέδιος
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι t), σὲ
 καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν,
 p. 799. Θάττον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμέρτοι ξύλου, ἢ ἐνθα
 ἂν ἀπίθῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με u), ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς
 ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγωνιμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ
 ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν
 μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων
 μηδὲ τοπαράπαν x) εἰς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆ-
 λους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς
 θύρας. πάλοι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προσεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἴκα-

r) γοῦν] δὲ 29⁴. s) Διθιόπειον] Διθιοπιῶν Gorl. fortassis
 verr. t) περινοστοῦσι] Sic G. P. marg. A. 1. 5011. et
 Gorl. quod jam Schim. vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Ad-
 not. u) με] γέ 5011. x) τοπαράπαν] Sic junctum A. 1. 2.
 separatim cett. τὸ παρᾶπαν, ut supra c. 4.

lationes turmatim et per
 phalanges sibi invicem oc-
 currentium, et nemo est,
 quin virtutis videri alumnus
 velit. Multi enim, relictis,
 quae ad eum diem habebant,
 opificiis, ad peram ruentes
 et pallium, corpusque ad
 Solem Aethiopum colore
 inficientes, extemporales
 philosophi ex cerdonibus
 aut fabris circumeunt, te
 tuamque laudantes virtutem.
 Itaque, quod est in prover-
 bio, facilius aliquis in navi-
 gio cadens lignum non con-
 tingat, quam oculus quocun-

que respiciens non incidat
 in philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum
 mihi incutiunt, Jupiter, qui
 contendunt inter se, et ipsi,
 quas de me disputant, igno-
 rent. Ajunt vero etiam,
 plerosque illorum in suis
 quidem disputationibus me
 affectare, in rebus autem
 gerendis ne in domum qui-
 dem recipere, sed sine du-
 bio exclusuros, si quando
 ad fores illorum veniam:
 olim enim Injustitiam ho-
 spitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filia,

τὸν δὲ γ), κῆν ε) ἐνίοις τισὶ χρηματοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε p. 799-
ῆδη, ὡς κῆν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν α).

ΕΡΜ. Προϊωμεν, ὃ Δίκη, ταύτην β) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
ρίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τριητιὸν ἐπὶ τὰ λαϊὰ τῆς Πάρνη-
θος, ἐνθα αἱ δύο ἐκίμαι ἄκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι
πάσαι τὴν ὁδὸν γ). ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ
δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνασὶν ἐκείνοι πάν-
τες οἱ Σκίρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ θαλιέγονται, κίχνηδες, εἰ ποθεν ἐς αὐτοὺς
καταπτοῖο δ) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τάληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἐν εἰποῖς μύ-
νος, αἶτε συνῶν ε) αὐτοῖς ταπολλά f), καὶ συνδιατρίβων g),
ἔν τε γυμνασίαις, καὶ ἐν τῇ ἀγορῇ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

γ) δὲ] γε 3011. α) κῆν] „γε marg. A. 1.“ Falsa haud dubie
haec notatio; aut pertinet ad dē modo praecedens, aut ad
alterum κῆν in aequiente versu. α) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδι-
κασθῶσιν 3011. β) Προϊωμεν, ὃ Δίκη, ταύτην] Vulg.
Ἀπώμεν, ὃ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem
trium Codd. P. Gori. et 3011. nisi quod ταύτην traditur in
illis scriptam legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall.
Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. γ) τὴν ὁδὸν] „Nil mutare Fl.
notat Solanus.“ δ) καταπτοῖο] „καταπτή] L. καταπτήs marg.
A. 1. W.“ Sic etiam 3011. ε) συνῶν] συνῶν 3011. Schm.
Lang. f) ταπολλά] Sic A. 1. 2. τὰ πολλά duobus vocibus re-
liq. g) συνδιατρίβων] εὐρδ. 3011. Schm. Lang.

pravi sunt. Satis autem
fuerit, si vel in paucos ali-
quot bonos incidas. Verum
abito jam, ut vel paucae
hodie *causae* judicentur.

Mero. Abeamus, Justitia,
recta Sunium verans, paul-
lum sub Hymetto ad sinistra
Parnethis, ubi duo illa ca-
cumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid
laerimatis et lamentaris?
Noli metuere: non jam si-
milis est saeculi conditio.

Mortui sunt illi Scirones,
et Pityocamptae, et Busiri-
des, et Phalarides, quos tum
metuebas. Jam vero Sa-
pientia, et Academia, et
Porticus tenent omnia: et
undique te quacrun, et de
te disputant, inhiantes, si-
cunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mer-
cure, solus verum mihi di-
xeris, quippe qui frequenter
cum illis sis, atque verseris
in gymnasiis et in foro,

p. 800. καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γένηνται, καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μὀνῆ.

EPAL. Νῆ Δία, ἀδικαίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὖσαν μὴ λέγοιν. οὐκ ὀλίγα γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ἐφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῦ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερά διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τιςιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάλῃ-θῇ λέγειν ἐτίοις δὲ ἡμισύφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπετελέσθησαν, ἀμιγῆς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοι l· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύ-που μὴ ἐς βάθος παριδέξαντο m) ὁπόσον δαυσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελῆς δὲ ὅμως, καὶ με-

p. 801. ξόλευται, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρῶμα-
εἶα δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἐκτραθεν τοῦ λέβητος ἀκρῶ-
τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς εἶον-

b) γὰρ] „non habet Fl.“ i) ἐπεὶ] „ἐπεὶ P. et marg. A. 1. Nil mutat Fl.“ ἐπεὶ etiam 3011. k) ἀκριβῶς] ἀκριβῆς 3011. l) ἐτοιμώτατοι] ἐτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliqq. m) πα-ριδέξαντο] παρμδέξαντο 3011.

(forensis enim es, et in con-
eionibus praeconium facis)
quales possit, et utrum
fieri possit, ut apud illos
maneant.

Merc. Sane potest: injus-
tus enim sim, si tibi, so-
rori, non dicam: non par-
vum enim e philosophia
fructum vulgus illorum ce-
pit. Etenim, si nihil aliud,
reverentia certe habitus,
moderatus aliquanto pec-
cant. Verum enimvero
etiam in pravos illorum
quosdam incidet, nam ve-
rum, puto, dicendum est;
in quosdam vero semisa-

pientes et semipravos. Cum
enim illos novo colore infi-
ciendos philosophia susce-
pit, quotquot ad saturitatem
biberunt illius tincturae;
plane boni facti sunt, colore
nullo admixto alio: atque
ad te recipiendam hi sunt
paratissimi. Qui vero prae
antiquis sordibus non satis
profunde receperunt vim
illam medioamenti penetra-
bilem, hi meliores reliquis,
imperfecti tamen, et ex albo
varii, et punctis pardalium
instar maculosi. Sunt vero,
qui, ubi extra solum summo
digito ahenum contingere, fu-

ταὶ καὶ οὗτοι μεταβεβῆσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ π.θαι. τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη 9 πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν π) ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μέν ἐνταῦθα που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο ο), ἐς τὴν πύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα, ἔστ' ἂν ἀφ' οὗ τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ἔγω δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ὅσων οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλίσσεται.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὃ προσίων ἔστιν, ὁ κεραιφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕἲΜ. Τί γῆς; ἀγνοεῖς τὸν Πάνα, τῶν π) Διονύσου θεραπύτων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὦκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάιδαρος ἐπὶ κλονεῖ, καὶ τὴν Μαραθῶναδε q) τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἤκειν ἄκλητος

π) ἀπονεύωμεν] „Sic Fl. J. Ald. Hag. Salm. etc. Ἀπονεύωμεν P. et marg. A. 1.^a ο) κάθησο] „rescripsi ex G. L. et marg. A. 1. quae κάθησο. Καθίσθαι Edd.“ Κάθησο etiam 3011. sequente praepon. ἐς, quam Belino probatam Schm. iussit, etiam Gorl. Codice accedente. π) τῶν] τοῦ Schol. per errorem, ut videtur. q) Μαραθῶναδε] „ἐν Μαραθῶν P. Μαραθῶνα δὲ Par. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1.^a Μαραθῶναδε iam ante Reitz. legebatur in Ald. utraque.

ligine inuncta, sat̄ ipsi quoque mutasse colorein sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, jam appropinquamus Atticae. Itaque, relicto a dextris Sanio, ad arcem jam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle censidere poteris, concionem prospiciens, expectansque, dum *mandata* a Iove edixerō. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes

de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, et exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, et ab

- p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος γ)· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκῆ μικρὸν ὑπὲρ *) τοῦ Πελασγικοῦ, εἰς τὸ μετοίκιον ι) συντελεῶν υ, .
p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶδος, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ χειρόνων x), πρὸς εἶσαι y) δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Διῇ.

ΕΡΜ. 2). Καὶ σὺ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατα καὶ πηδη-
τικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνηναι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ α) ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὐτῇ σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ *)
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ πύργωμα.

- γ) σύμμαχος] σύμμαχος 3011. Schm. Lang. α) ἀπὸ] Sic e Gorl. pro vulg. ὑπὸ. ι) μετα(κίον] Sic Gorl. P. et marg. A. 1. pro vulg. μετοικίον. Nolle in nota ad Lexiph. c. 2. Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocassem. υ) συντελεῶν] Eutr. 3011. Schm. Lang. x) ἐκ χειρόνων] Sic vulgo Edd., assentientibus Codd. 3011, et Gorl. Sed ἐκ χειρόνων ex P. edidit Reitz. et post eum Schm. Vid. quos Schaeferus laudat ad L. Mos. Ellipse, p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum Schm et Lang. ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. γ) πρὸς εἶσαι] „πρᾶσθεται P. et marg. A. 1.“ 2) ΕΡΜ.] Reitzius sic ediderat: ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σὺν etc. cum hac nota: „Longo spatio haec sejungit J. conjungit Fl item Par. nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae.“ Schmi-
derus Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. Sed quum in Gorl. voces ΕΡΜ. καὶ plane omissae sint, rectius idem Schm. eas ut suspectas notavit; unice autem recte Langius potius omisit καὶ ΔΙΚ. et sequentia verba, cui debentur, Mer-
curio tribuit. α) δὲ] δαὶ 3011. Schm. Lang. *) ἐγὼ δὲ ἐπὶ] ἐγὼ δὲ εἰς ἐπὶ legi jubet Struv. Lectt. Lucian. P. I. p. 248.

eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi
habitat prope Pelasgicum,
censeturque inter inquilinos,
et nunc, ut videtur, ex pro-
pinquo nos visos salutatum
accedit.

Pan. Salveto, Mercuri et
Iustitia,

Merc. Tu quoque salve,

Pan, canendi et saltandi in-
ter Satyros omnes peritis-
simo, Athenis autem etiam
pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mer-
curi, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit
omnia: ego ad arcem et prae-
conium,

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέπεψέ με ἀποκληρώσουσαν b) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς c), ἀλλὰ πολὺ καταδιέσπερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα, τηλικαύτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων, ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντας, ἐπιλεξάμενος τράγον ἔνορχιν θύουσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπέχοντα, εἰς εὐωχοῦνται τὰ κρία. ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρ- p. 803. τυρα, καὶ ψαῖψι τιμήσαντες τῷ πρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδία.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11 ἔχοντα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων d);

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς e) φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τοὺς κατηφῆς, τοὺς σκυθρωποὺς ἔνναμα f) πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ἀμόλους g) ἔμοι, τοὺς λάλους h);

b) κατέπεψέ με ἀποκληρώσουσαν] „κατέπεψεν ἀποκληρώσοντας Fl.“ Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1. c) πρᾶττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶμαι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est.“ Sic etiam 3011. d) φιλοσόφων] Non interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gori. et inclusit Schm. injuria. f) ἔνναμα] „ἐν ἄμα Fl. omisso σκυθ. At P. σκυθρωποὺς ἔνναμα.“ Τὸν ἔνναμα πολλοὺς conj. Fritzsche. Quaestus, p. 195. non male. Pro ἔνναμα autem accentu in antepenultimam retracto scripsi cum Fritschio ἔνναμα, ut Pisc. 51. et jam saepius. g) ἀμόλους] „οὐχ ὁμοίους Edd. veti. male. Delevit negationem Salm. et Amst. quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves.“ Deleta negatio etiam in B. 3. et in versione Micylli: non dissimiles. h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan, ad sortienda judicia, Jupiter. Tibi vero quomoda Athenis vivitur?

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaria. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem;

tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et jocus.

Just. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi similes, loquaces illos?

p. 803. ΔΙΑ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅπως ἰ), ὅ, τε καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συν-
 ἰημι κ) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὅριος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
 ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικά Δ), οὐ μεμάρθηκα, ὦ Δίει. πό-
 θεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς; ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
 πηλίου καλάμου η), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ'
 ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτῆς, καὶ πολεμιστῆς η), ἦν δέη.
 πλην ἄλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων ο), καὶ ἀρετὴν
 p. 804. τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνω-
 στα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
 ἐνᾶρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προοιούσης δὲ τῆς
 συνουσίας ρ) ἐπιτείνουσιν τὸ φθίγμα μέχρι πρὸς τὸ ς) ὄρ-
 θιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ ἄμμι ς) λίγειν ἐθελόν-
 των. τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίῃ, καὶ ὁ τραχύλος οἶδεῖ, καὶ
 αἱ γλῆες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὅποτις εἰς *)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male Fl.“ i) ὅπως] vulgo deficiens
 restitui e Gorl. κ) συνίημι] ξυνίημι 3011. Schm. Lang.
 Δ) ἀστικά] ἀστυκά e 3011. adiniserunt, Helino mouente, Schm.
 et Lang. Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adaot. Ed. maj.
 Tom. II. p. 361. η) καλάμου] „αὐλοῦ P. et marg. A. 1.“
 Nec non Gorl. η) πολεμιστῆς] Sic marg. A. 1. Gorl. et
 3011. pro vulg. πολεμικός, quod e glossemate videtur ortum.
 ο) αἰ κεκραγόντων] „omisit Fl.“ ρ) συνουσίας] ξυνου-
 σίας 3011. Schm. Lang. ς) τὸ] „τὸν Pell. (u. νόμον.“) ς)
 ἄμμι] Sic, suadente Fritschia Quæst. p. 172. edere placuit e
 Codd. P. et Gorl. pro μεγάλα. s) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang.

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio
 omniuno, nec sapientiam illo-
 rum intelligo: monticola
 enim ego, et comtula ista
 dicta atque urbana non di-
 dici, Justitia: unde enim in
 Arcadia Sophista aut Philo-
 sophus? ad obliquam arun-
 dinem usque, et fistulam ego
 sapiens: caeterum caprarum
 pastor, et saltator, et, si
 opus sit, pugnax. Verum
 audio tamen illos semper
 clamantes, et virtutem quan-

dam, et species, et naturam,
 et expertia corporis profer-
 re, ignorabilia mihi et pere-
 grina nomina. Ac primo
 quidem pacifice occipiunt
 suos inter se sermones: pro-
 cedente vero disputatione,
 ad orthium usque modum
 vocem intendunt; adco ut
 a nimia contentione, et simul
 dicendi studio, et vultus
 rubescat, et intumescant cer-
 vices, et venae surgant velut
 tibicinum, cum in angusta
 inflanda tibia vim sibi ad-

στενὸν τὸν αὐτὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαντες γε οὖν p.804.
 τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον ι) συγχέαν-
 τες κ), ἀπλάσι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωῖτα
 ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι χ). καὶ
 οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἦ, καὶ
 θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος γ). πλὴν ἀλλ'
 ὃ γε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ ζ). καὶ παρεστάσι, πρὸς
 τὸ θράσος καὶ τὴν βοῇν πεκλημένοι α). ἐμοὶ μὲν οὖν b) p.805.
 ἀλαζόνες τινὲς ἑδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιωμένη ἐπὶ τῇ
 τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ c) δημοφιλὲς τι ἐν ἦν τῇ.

ι) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι Par. et Hag. υ) συ-
 χέαντες] συγχ. 3011. Schm. Lang. x) ἀποξυόμενοι] Sic
 3011. et Gorl. pro vulg. ἀπεξομένοι. γ) ἦ, καὶ — ὕστερος]
 Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐ-
 τῶν ἦ θρασύτερος varie restituunt Codd. et 3011. quidem, quem
 Belin^g probante, secutus est Schm. αὐτῶν ἦ καὶ θρασ. ubi-
 rius P. αὐτῶν ἦ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπέλθῃ (sic). ple-
 nissime Gorl. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus
 modo ἦ in ἦ, et ἀπέλθῃ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. Icarom. c. 30.
 fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse
 ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπέλθῃ, reliquis a Gorl. admissis.
 *Ὁς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not.
 ad Diall. Morti, IX, 2. Ed. min. II. 72.) z) ἀσχολεῖ] „πε-
 ρασχολεῖ] Ita conjunctum omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ iun-
 ctum, πρὸς prorsus ejecto.“ Cum Fl. facit 2954. et jam etiam
 Schm. Gracv. conj. πρὸς ἀσχ. et sic edidit Lang. Perperam
 Abresch. Lectt. Aristaeon, p. 164, corrigi voluit: ὁπόσοι πρὸς
 μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολοῦνται. a) πεκλημένοι] „Sic
 dedit Solan. Κεκλημένοι Edd. hac priores.“ Solani emendatio-
 nem confirmavit margo Codicis 2954. b) οὖν] abest a Gorl.
 c) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gorl. Vulg. δὲ γε. Cete-
 rum δημοφιλὲς editum in utraque Ald. vitiose,

hibent. Perturbatis igitur
 invicem sermonibus, et con-
 fusio quaestionis statu abeunt
 plerique conviciantes sibi
 invicem, sudorem de fronte
 digito incurvato detergen-
 tes: et ille vicisse videtur,
 qui vocalior est et audacior,
 et discedentium abiit poste-
 rior. Interim vulgus illos
 stupet, maxime si quos nihil

magis necessarium occupatos
 tenet, atque adstant, auda-
 cia illorum atque clamoribus
 defixi ac delinisti. Mihi igi-
 tur his *indiciis* vani homi-
 nes esse videbantur, aegre-
 que ferebam illam barbarae
 similitudinem. Utrum vero
 aliquid publice utile insit in
 illo eorum clamore, aut quid
 illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βοῦ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεν ἔχοιμι. πλην ἀλλ' εἰ γε δεῖ μηδὲν ὑποστελάμενον τὰληθές διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀφεί) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθισσάμην περὶ δεῖλην ὄψιν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἰδοῦε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λιῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἑλλαφθελιῶνος ἐβδόμη ἱσταμένου. ὅποσοι γραφεὺς ἀπήνεγκαν, ἦκειν εἰς h) Ἀρειῶν πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ δὲ ἀπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἐκάστης δίκης· ἀρε-
p. 806. θμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθίμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ ταύ-

d) καὶ τί] Sic corrigere placuit vulgatum καὶ το, e] ὄψ(α)] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praecensuribus [Wiel., Bel., Schm. et Lang. Quale autem illud sit, quod suppressit Par., vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) τύχῃ] „δίκη B. 1. et 2.“ et 3. g) καταστησόμεθα] „Revocavi lect. Pl. (et B. 3.) καταστησώμεθα Edd. cert.“ h) εἰς] ἐς 3011. 2954. Schm. Lang. i) τὰ δικαστήρια] Sic e Gorl. pro vulg. τὸ δικαστήριον. k) ἀπάντων Ἀθηναίων] „ἀπάντων ἀρχόντων Ἀθηναίων Pl. l) τριώβολον] τριώβολον B. 1. 3. Par. Hag. m) εἰσελθεῖν] ἐκελθεῖν 3011. Schm. Lang.

riatur, non equidem dix-
rim. Verum si absque dis-
simulatione rem ipsam di-
cere fas est, (habito enim
hic, ut vides, in specula)
multos illorum saepe jam
vidi, sero vespere. . . .

Just. Exspecta, Pan. Non-
ne Mercurius concionari tibi
visus est?

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule.
Forum judiciorum, quod fa-
lix faustumque sit, agemus

hodie, Februarii insuntis
septimo. Quicunque cause-
sas detulerunt, veniant in
Areopagum: ibi Justitia sor-
tietur dicas et ipsa aderit
judicantibus. Judices ex
omnibus Atheniensibus: mer-
ces uniuscujusque causae
triobolum. Numerus judi-
cium pro portione criminis.
Quicunque vero dato libello
ante, quam in judicium ve-
nient, mortui sunt, eos quo-
que remittat Aeacus. Si quis

τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφαίω. ἦν δὲ τις ἄδικοι δεδικασθαι p. 806.
οἶηται, ἐφέσιμον ἀγωνιῖται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ
τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκαν, ὦ Δίη, ἀνέβόη-
σαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ο) ἔλποντες ἀλλήλους
πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἦδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ
ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ,
ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτε-
κῶν, ᾧ τὴν Ἥχῳ εἰῶθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ
λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὅσημέραι τῶν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίη, προσκαλῶμεν,

13

ΔΙΚ. Εὐ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὄρες, προσίαισι r) p. 807.
θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Ἐλήφθ' σε, ὦ κατάρτα.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνιῖται] „ἀνιῖται FL. Ἀγανῖται P.“ ο) συνθέουσιν] ἐνθίουσιν 3011. Schm. Lang. p) ἔμοιγε] restitui ex L. qui ἐμοί, et ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd.⁶⁶ Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male Solanus et Gesnerus coniecerunt ἔχει μοι. q) ἀκούοντι] „ἀκούων τι male B. 2. (et 5.) quum bene esset in B. 1. etc.“ r) προσίαισι

injuste in sua causa judicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Jovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollant, Justitia, clamores! Quam studioso vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, et sortiminor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam

amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soled Echonem. Auditionum vero et judicialium orationum satias mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Justitia, advocemus.

Just. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Tenco te, sceleste.

Alius. Calumniator es.

- p. 807. *ΑΑΑ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην.*
ΑΑΑ. Ἐξελίξω σε δεινὰ εἰργασμένον.
ΑΑΑ. Ἐμοὶ πρώτῃ ε) ἀποκλήρωσον.
ΑΑΑ. Ἔπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.
ΑΑΑ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅπως αἰ τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἶσιν ἐπηγγελμέναι· καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μίθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἐπὶ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐράστην αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

- p. 808. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν ε).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ε) πρώτῃ] Sic Gori. pro vulg. πρώτον. ε) δικασάτωσαν] δικάζτωσαν Gori.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In jus veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.

Just. Sortire septem judices.

Merc. Porticus [Stoa] contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. De Aristippo Voluptas contra Virtutem.

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. Mensaria fugas crimen intendit Diogeni.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους.

p. 808.

ΕΡΜ. Ἡ υ) Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βρύλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν γ), ὦ *Δικη*, 14
τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z). αὐταὶ δὲ
εἰς α) ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα,
εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκε-
κληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἐρμῆ, χαριζομένη τὴν δέησιν d).
ἀποκληροῦμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας,
ικανὰ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f). *Διάλογος*
τῷ αὐτῷ g), ὕβρεως.

- n) [H] „Caret articulo FL“ x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et Gorl. pro κρινέωσαν. γ) ἀποκληροῦμεν] Quæras, an ἀποκληρώμεν; At est Atticæ formæ Futurum, in quo omnes consentiant libri. Cf. *Θέλεις δηγῆσαι*; Hermol. c. 80. et vid. Adnot. nostram ad Catespl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma autem ipse *Matthias Gramm.* maj. §. 178. 2. d. z) διανύσωμεν] Sic G. Gorl. et 3011. pro vulg. διαλύσωμεν. α) εἰς] Is 3011. *Schm. Lang.* b) μὴ παλαιόν] Sic P. Gorl. et 3011. pro vulg. νεωρόν. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀποκεκληρωμένοις FL“ d) τὴν δέησιν] τῇ δεήσει *Guyet.* e) δ'] δὲ 3011. *Schm. Lang.* f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον FL Vulgatum firmat P.“ Cum FL. facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐτὸν FL Prius tenet P.“ Cum FL. facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

his, quæ modo sortiti sumus.

Merc. Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.

Itaque inter hæc judicari æquum est.

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nūperas, delatas contra rhetorem?

Just. Videris, Mercuri, gratificari velle alienjus precibus. Sortiamnr tamen, si videtur. Verum solas hasce: satis multæ enim judices sortitæ sunt. Cedo libellos.

Just. Antiquas prius expeditamus: hæc postridie judicabuntur.

Merc. Rhetorica malæ tractationis dicam scribit Syro: Dialogus eidem, contumeliæ.

Merc. Vnum similes illæ quoque, et crimen, licet non antiquum, tamen finitimum

p. 808. ΔΙΚ. Τῆς δὲ ἡ) οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται ι) τοῦνομα.

p. 809. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρφ. πωλύ-
σαι κ) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους λ) ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλήν ἀλλὰ κλήρου m) ἔνδεκα τοὺς αὐτοὺς n) ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φεῖδῃ ο), μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἔχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷ, καὶ θιανεύει p); μαθὲ q), ὦ Ἐρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ r) γέλῳτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἐστηκεν ι), οἷς ὀρᾷς.

b) δὲ] δαι 3011. Schm. Lang. i) ἐγγέγραπται] „Recte sic Fl. Pr. B. 1. Hag. Par. Salm. Ἐγγέγραπται male J. et V. 2.“ i. e. Ald. 2. k) πωλύσαι] πωλύει Gorl. neque id male. l) ὑπερορίους] Sic G. pro vulg. ὑπερορίας. m) ἀλλὰ κλήρου] Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς] τοσοῦτους conj. Sam. Petit. o) φεῖδῃ] „φῶλη male Fl.“ p) τί σιγᾷ καὶ θιανεύει;] Vulg. τί σιγᾷ καὶ διανεύει; Veram lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε. r) καὶ] „non habet Fl.“ s) μόγις] „μόλις Fl.“ ι) ἐστήκεν] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod vulgo habent ἔστηκε.

Just. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, Rhetori Syro: nihil enim impedit, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur dicar; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verumtamen sortire undecim, eosdem utrique dicar.

Merc. Bene tu quidem,

Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

Just. Primi sedesant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid tacet, et nutat? Accede. Mercuri, et audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβάσεται τῶν δεινῶν *u)* p. 809.
τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ *x)* κἄν ἐπὶ τριεβόλῃ διαφρα-
γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδαίς *γ)* ἐθέλῃσαι ἐν γὰρ *z)* τῷ φανερῷ p. 810.
συναγορευῆσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἴκεν
ἀξιῶν.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἶτ' πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευά-
σται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνα-
σθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον *a)*
εἰπάτω· εἰτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἔρῃ.

ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
εὖν λόγον ἐκείτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥᾷδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρότερον *b)* τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθῃ· ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον. ἡδίκηται
δὲ *c)* ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας *d)* ἐμοῦ,
ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδέν

u) δεινῶν] „ποιῶν *Fl.* Vulgata est in cett. item in P. L.“
x) οἱ] In prioribus omnibus οἱ, minus commode: valde dis-
plicet oratio sic expleta: πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οἱ — ἔτοιμοι εἰ-
σιν. Imo cf. *Rhet. Praec.* c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνέντες, ὅλγοι.
et alia ejusdem formae. *γ)* οὐδέ τις] οὐδὲ τις *3011.* *z)* ἐθε-
λήσαι ἐν γὰρ] „restitutum ex P. G. nam ἐθέλῃσαι γε *Edd.*
male.“ *a)* πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg.
πρότερον, quod sententiam pervertit. *b)* πρότερον] Sic *Fl.* et
Gori. pro vulg. πρότερον. *c)* δὲ] „non comparat in *Fl.*“ *d)* ἐπὶ
τῆς Ἀκαδημίας] „ὕπ' Ἀκαδ. *Fl.*“

Just. Itaque patronum ad-
hibeat, de acribus illis ali-
quem. Multi enim, etiam
triboli causa dirumpere se
parati.

Merc. Sed nemo temere
volet causam Ebrietatis pa-
lam suscipere. Et tamen cum
ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper
in utramque partem dicere
parata est, et hoc ipsum me-
ditatur, contraria bene posse

dicere. Haec ergo, ait, pro
me primum dicat, deinde
posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista
ratio. Sed dic tamen, Aca-
demia, utramque causam,
quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices,
primum quae pro Ebrietate
dicentur: illius enim nunc
aqua fluit. Maxima vero in-
felix injuria a me, Acade-
mia, affecta est, mancipio,
quod solum habebat amicum

- p. 810. αἰσχρὸν αὖν e) πράξειεν f) οἰόμενον, ἀφαιραθεῖσαι τὸν Πο-
λέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς
μέσης, ψαλτρίας g) ἔχων, καὶ καταδόμενος ἑωθεν εἰς h) ἐσπέ-
ραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στε-
φάνοις διηνηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτε ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθη-
ναῖοι ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον i).
ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώ-
μασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν,
καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
p. 811. πρὸς αὐτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποιεῖν τε κατηνάγκασε l),
καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ
θεὸν πίνειν κατακείμενον, φημάτια σχολιά m) καὶ δίστηνα,
καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ
τέως ἐπανθούντος αὐτοῦ ἐρυθθήματος, ὡχρὸς ὁ ἄθλιος n),

e) αὖν] „ὁ Pl.“ f) πράξειεν] Sic P. Gorl. et marg. A. 1.
pro vulg. προστάξειεν, pro quo temere *Belinus* scribi voluit
προστάξεν vel προστάξεν αὖν. g) ψαλτρίας] e Gorl. pro
vulg. ψαλτρίαν. h) εἰς] εἰς 3011. *Schm. Lang.* i) εἶδον]
„ιδόντες Pl.“ k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulga-
tam ἀγγοῦσα ex P. cum quo consentiunt 3011. et Gorl. nec
Schm. dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάγκα-
σε etc.] κατηνάγκασα, ac deinde μετεδίδαξε, περιέσπασα et ἐπαί-
δευσεν Gorl. et 3011. a prima manu. Sed servare placuit va-
rium orationis colorem vel ob praecedentia ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας m) σχολιά] „restitutum ex B. 1. J. Fr. *Salm.*
etc. nam σχολιά *Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ὡχρὸς ὁ ἄθλιος]
Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solanii* con-
jectura.

et fidele sibi, quod nihil eo-
rum, quae ipsa agebat, turpe
putaret, privata, isto, dico,
Polemone: qui interdum co-
missabundus vagabatur per
forum medium, cum psal-
tibus, canentibus aures prae-
bens a mano inde ad vespere-
ram, ebrius, vino gravis,
floreo caput serto redimitus.
Haec vera esse, testes Athe-
nienses universi, qui ne un-
quam quidem sobrium videre
Polemonem. Cum autem ad

Academiae portam comissa-
tum veniret infelix, ut ad
alias omnes solebat; illa pla-
gio usa, vi ereptum e ma-
nibus Ebrietatis ad se dedu-
xit, aquam bibere coegit,
sobrium esse de novo insti-
tuit, coronas ei detraxit, et
cum in lecto bibendum esset,
tortuosas illum quasdam vo-
culas, miserasque, et multae
solicitudinis plenas edocuit.
Itaque pro illo, qui tum in
ipso efflorescebat, rubore

καὶ φικνὸς τὸ σῶμα γέγνηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἀπάσας ἀπο-
μαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὲς εἰς ὁ) μέσην ἐσπέραν
κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ρ) ληραῖν
διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς
ἐμοῦ ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διεξείσι, περὶ αὐτῆς. εἰρηται
σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἦδη καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῆς ς) ἐρῶ:
καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ δευσαίτω.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχει τὸ
ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὐτωςαὶ μὲν ἀκούσαι πάνν εὐλογα, ὦ ἄνδρες 17
δικασταί, ἢ ρ) συνήγορος ε) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης. εἰ
δὲ κἄμου μετ' εὐνοίας ἀκούσατε, εἴσαοθε, αἷς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέ-
την εἶναι, πεφυκότα οὐ φανῶς, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην,
ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὁμοιον, προαρπάσασα ζ)
νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἥδονης, p. 812.

ο) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. ρ) ἐγὼ] omittit 3011. hand im-
probante Belino. ς) ἑμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς Fl. Vulgatae
consentit P.“ ρ) ἢ] „ἢ Par. Bas.“ l. c. B. 1. et 3. ε) συν-
ήγορος] „συνήγορος 3011. Schm. Lang. ζ) ἄλλ' οἰκεῖον —
προαρπάσασα] „Fl. ἄλλ' οἰκεῖον ἐμοί τὴν φύσιν. προαρπά-
σασα etc.“ Προαρπάσασα etiam G. et Par. nec non Codd. 3011.
et Gori. Nihilominus praestat, quod recipimus, verbum, re-
spondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, ἀνδρα-
ποδισμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα
μετὶ βίως etc.“

pallidus, miser, et rugosus
corpore factus est: et can-
tilenarum omnium oblitus,
sine cibo noununquam et
sitiens ad mediam usque
vesperam desidet inter nu-
gas, quas multas ego, Aca-
demia, doceo. Maximum
vero illud, quod etiam ma-
ledicit Ebrietati incitatus a
me, et sexcenta de ea mala
narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Jam
etiam pro me agam. Et hinc
mihi fluat clepsydra.

Just. Quid tandem ad haec
dicet? sed aequum vicissim
infunde.

Acad. Sic quidem omnino
rationabilia auditu pro Ebrie-
tate dixit patrona. Si vero
me etiam benevole audierit-
is, quam nulla istam injuria
affecerim, cognoscetis. Nam
Polemonem illum, quem
suum ait servum, non male
natum, neque pro Ebrietate,
sed familiarem mihi et inge-
nio similem, praeripuerat
juvenem adhuc et tenorum,

- p. 812. ἥτις αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ u), διέφθερε τὸν ἄθλιον z), τοῖς κῶμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχούσα ἐκδοτόν, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῇ τῆς αἰδοῦς ὑπολειπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ αὐτῆς λίγισθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ᾔετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρησθαι νομίσατε. περιῆει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος Ἰσσεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης κατανυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γ) παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν εὖχεον, ὥσπερ εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σωφροσύνης διεξιούσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἔβρι, καὶ συγγεῖν α) ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν b), ἐπειταρξάς τῇ βουῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντικείμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ)
- p. 813. ἀνένηκε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφηρεῖτο c) τοὺς στεφάνους,

u) ξυνυπουργεῖ] „δπουργεῖ Fl.“ x) διέφθειρε τὸν ἄθλιον] Sic Schm. e Gorl. pro διέφθειρεν ἄθλιον. γ) μέντοι] γε addit Gorl. z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς πρὸς mallet Bel. ut elegantius. a) συγγεῖν] συγγεῖν 3011. Schm. Lang. b) συνουσίαν] ξυνουσίαν idem. c) ἀφηρεῖτο] Vulg. ἀφῆρεν τε. Sed ἀφαίρειται 3011. et Gorl. probante Bel. Unde Schm. mallet ἀφῆρετο, quippe cogitans de Imperfectio Medii, quod jam legitime restitutum.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, oorrupitque miserum, commissationibus et meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia

majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ab sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς χύ- p. 813.
 νειο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθύος ἀνεγρόμενος d), ἐαυτὸν
 τε ἰώρα ὅπως δικάζεται, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίνωσκε,
 καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐν τῆς Μίθης ἀπὴνθει, καὶ ἡφα-
 νίστο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
 ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡυτομόλησε παρ' ἐμέ, οὔτε ἐπικαλε-
 σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὥς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
 ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καὶ μοι ἦδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον δάσκεται πρὸς
 ἐμοῦ e). τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα, γελοῖως
 ἔχοντα, καὶ f) μῆτε φωνὴν ἀφίμναι, μῆτε ἐστάναι ὑπὸ τοῦ
 ἀκράτου δυνάμενον, ἐπίστρεψα g), καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ
 ἀνδραπόδου κῆσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
 τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε h) χάριν οἶδεν
 ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. αἴρηκα ὑμεῖς p. 814.
 δὲ ἦδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ i) ἡμῶν ἀμείνον ἦν αὐτῷ συνέιναι.

- d) ἀνεγρόμενος] „Sic Par. et P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. Hag.
 Fr. Salm. etc “ e) οὔτε βιασαμένης] „deficiunt in Fl.“
 e) πρὸς ἐμοῦ] „Nihil hic variare Edd. notat Solan.“ f) καὶ]
 „non legitur in Fl.“ g) ἐπίστρεψα] „Sic dedi ex Fl. Ἐπί-
 στρεψα aliae.“ Ἐπίστρεψα (sic) 3011. h) τε] „omittit Fl.“
 i) ποτέρᾳ] ποτέρᾳ B. 1. sed Ald. utraque. ποτέρα sine jota,

tatem ab illa disputatione
 rediit, abstulitque coronas,
 et tacere jussit tibicinam, et
 purpuræ illum puduit: et
 tanquam e profundo somno
 expergefactus, tum se, quo-
 modo affectus esset, inspexit,
 tum vitam condemnavit su-
 periorem. Hinc ille ab
 ebrietate rñbor deflorescens
 evanuit, cum a pudore po-
 tius eorum, quæ fecerat,
 erubesceret: et tandem, ut
 erat, ad me venit transfuga,
 neque vócantem, neque vim
 adhibentem, ut ista dicit;
 sed quod ipse sua sponte
 hac meliora putaret. Et

iam illum mihi voca, ut dis-
 catis, quomodo a me affectus
 sit. Hunc ego, Judices, cum
 accepissem ridicule se habentem,
 et neque vocem mitte-
 re, neque stare prae mero
 valentem, converti, ad so-
 brietatem reduxi, et pro
 mancipio virum honestum,
 et sobrium, et quantivis
 pretii Gracis reddidi. Et
 mihi tum ipse gratiam habet
 harum rerum caussa, tum
 pro ipso necessarii. Dixi.
 Vos autem jam considerate,
 cum utra nostrum esse illi
 fuerit melius.

p. 814. *ΕΡΜ.* Ἄγε δὴ κ) μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά-
18 στήτε ι), καὶ ἄλλοις m) χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναι τινα καὶ κ) τῇ Μίθῃ
19 τιθέμενον. Καθίστατε ο) οἱ τῇ Στῶφ πρὸς τὴν Ἥδονην λα-
χόντες περὶ τοῦ ἔραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ
κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

20 *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς
εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀνιδικὸν ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν
τούς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ
μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν
χωρῇ κέκαρμαι, καὶ ἀφένωπόν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ·
ὅμως δὲ, ἣν ἐθέλησητε ἀκούσαι μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ
δικαιότερα ταύτης εἶρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλη-
p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκενασμένη τῇ ἐπαγωγῇ
τῆς ὀψεως, ἔραστην ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα p) τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit Reitz. κ) Ἄγε δὴ] „ἄγετε Fl. sine
δὴ. Vulgata vero est in P.“ ι) ἀνάστητε] „deficit in Fl.“
m) ἄλλοις] „Sic Fl. ἄλλους cett.“ u) καὶ] „abest a Fl.“
ο) Καθίστατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθίστατε,
pro quo etiam scriptum potuit κάθησθε, ut supra c. 13. pr. κα-
θήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato
κάθησον. Codex 2955. suppeditavit κάθισον. Ceterum notat
Schmied. in Gorr. aliam personam haec loqui usque ad τὸ
ὕδωρ. p) σώφρονα] „σώφρονα male Fl.“

Merc. Age sane, nolite
cunctari, ferte suffragia, sur-
gite. Judicare oportet etiam
alios.

Just. Omnibus, una ex-
cepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse
aliquem, qui suum Ebrietati
calculum adjecerit. Sedete
jam, quibus sortito obvenit
judicare causam Porticus
contra Voluptatem de ama-
tore. Infusa jam est aqua.
Tu jam, varie picta, [*Poe-
cile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem,

Judices, quam speciosam con-
tra adversariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrū etiam
plerosque video conjectis in
istam oculis ei arridere, me
autem despiciere, quod in
cute sum tonsa, virili vultu,
et tristis atque severa videor.
Tamen si volueritis audire
me dicentem, confido, multo
me justiora prae ista dictu-
ram. Nimirum hoc ipsum
etiam praescus crimen est,
quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum ama-
torem, virum tunc tempe-

νύσιον φανακίσασα, πρὸς αὐτὴν περιέπαυσε, καὶ ἦν γε οἱ p. 815.
 πρὸ ὑμῶν q) δίκην ἐδίκησαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μίθῃ,
 ἀδελφῇ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ
 παρόντι, πότῃρα χοίρων δίκην νευενκότως κάτω, ἡδομένους
 χρὴ βιοῦν, μηδὲν σεμνὸν μηδὲ r) μεγάλῳ φρον ἐπινοοῦντας,
 ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνόν,
 ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ αἰγρινὸν ὡς
 ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμέ-
 νους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς
 ἰσχάσι τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλέατα τοῖς ἀνόητοις προτεί-
 νουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν s)
 τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δειλαῖον ἐκείνον ἀφηνιάσαι t)
 ἡμῶν πεποίηκε u), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων
 ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φέρεται,

q) ὁ μὲν] „correx. Solan. et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. om-
 nes male.“ Sed ἐμοῦ Codd. 3011. et Gori. r) χρὴ βιοῦν,
 μηδὲν σεμνὸν μηδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur:
 αἱ ζῆν, μηδὲν, omissis σεμνὸν μηδὲ. Explevi et mutavi locum
 auctore Cod. Gori., praeterquam quod minus recte in illo legi-
 tur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in Fl.“ t) ἀφηνιάσαι].
 ἀφηνιάσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάζειν enim, non ἀφην-
 ιάζειν, Lucianum est, ut Deorum Diall. XXV, 1. c. a. u) πε-
 ποίηκε] ἐποίησε Gori.

rantem, Dionysium, dece-
 ptum ad se traduxit: quam-
 que ante vos modo caussam
 judicarunt iudices inter Aca-
 demiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina
 est. Dispicite enim nunc,
 utrum porcorum instar hu-
 mum spectantes in voluptate
 vivere deceat, nihil grave
 nec magnanimum cogitantes;
 an post honestatem colloca-
 to, quod delectat, liberos
 liberaliter philosophari, ne-
 que dolorem, ut invictum
 quiddam, metuentes, neque

suave quod est mancipiorum
 more sequentes, quaeren-
 tesque felicitatem in melle
 et ficibus? Tales enim escas
 imprudentibus ista propo-
 nens, et laborem velut terri-
 culamentum quoddam osten-
 tans, plerosque ad se allicit:
 in quibus etiam miserum
 istum, nostras ut habenas
 excuteret, adduxit, cum ob-
 servasset aegrotantem: ne-
 que enim sanus unquam ora-
 tionem illius admissurus erat.
 Verum quid ego isti indi-
 gner, quae ne. Dis quidem

p. 816. ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ πυρεακεύσασθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύοντα· οὕτως ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνῳ γε αὐτὴν ἐρωτᾷτε γ), οἷους ἂν οἰεταί γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον z) Θησέα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἐφυγον τοὺς πάνους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, δαιμόνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθέλησε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθελὶν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὄρκου c) μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὐοχῆα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεοὺς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει.

x) ἤκουον] „ἀκούω Fl.“ neque hoc male. γ) ἐρωτᾷτε] „πρότερον ἐρωτᾷτε G.“ ἐρωτᾷ 3011. sed Gorl. αὐτὸν ἐρωτᾷ, ποτὶ-
ρους. vitiose. z) ὑμέτερον] Sic Schol. et versiones Gesn. et Wiel. pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „restitui ex Angl. G. P. et marg. A. 1. προςθέντες Edd. male.“ b) ἂν] „omit-
tit Fl.“ c) γε τοῦ ὄρκου] τε τῶν ὄρκων Gorl.

parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si
sanum sequi iudicium volue-
ritis, impietatis etiam poe-
nam ab ista sumseritis. Au-
didi equidem, neque ipsam
ad dicendum se comparasse,
sed Epicurum adducturam
esse patronum: adeo tribu-
nalis maiestatem per delicias
conculcat. Verum illud certe
istam interrogate, quales pu-
tet futuros fuisse Herculem
et vestrum Theseum, si, vo-
luptatis castra secuti, fugis-
sent labores. Nihil enim

impediebat, quo minus
iustitiae plena esset terra,
illis detrectantibus laborem.
Haec dixi, non vehementer
gaudens longis orationibus.
Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respon-
dere, celerrime, quam nihil
sit, intelligatur. Verum vos
jurisjurandi memores, reli-
giose jam ite in suffragia, nec
Epicuro credite dicenti, ni-
hil inspicere eorum, quae
apud nos sunt, Deos.

Mero. Transi. Tu, Epi-
cure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὧ δ' ἄνδρες δικάσται, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
 ἔρω. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἔπω- 21
 θαῖς τιςιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησιν ἔραστήν ἑαυτῆς ἡ Στοιὰ
 τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
 ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν e) ἢ Ἑδονή, φαρμακίς ἂν εἰκότως
 ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἄλλοτρίους ἔραστὰς
 μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀγῆδιαν
 μετυσχεῖς f), καὶ ἦν φησιν ἐπὶ κεφαλῇ g) τῶν πόρων
 τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λήρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν
 ἀγκύλους i) ἐκείλους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους k)
 ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἰδραπέτευσεν, ὥςπερ
 δεσμά τινα διακόψας l) τὰς τῶν λόγων πλετάνας, ἀν-
 θρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
 ὅπερ ἐστὶ, πονηρόν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀπο- p. 818.
 κλείειν ἐχρῆν αὐτόν, ὥςπερ ἐκ ναυαγίου λυμένε προσκύνον-

d) δ'] „non habet FL.“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro. vulg.
 βλέπειν. f) μετυσχεῖς] „Recte sic FL. Par. V. 2. Salm. (et
 B. 3.) Μετυσχεῖς J. Fr. H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φη-
 σιν ἐπὶ κεφαλῇ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κε-
 φάλιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι]
 ejici voluit Guyet. i) ἀγκύλους] „ἀγκύλους J. H. 1. et 2.
 male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθους ὁμοίους]
 „λαβυρίνθους ὁμοίως FL. Nil mutat P.“ l) διακόψας] „resti-
 tutum P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποθέψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; veneficia videtur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoas istius in-

suavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugae esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubeus, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratu: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portam, et

- p. 818. τα m), καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συναθροῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον n), καὶ ἐκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ ἰκέτην o) ἐπὶ τὸν τοῦ ἔλεου p) βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόρους t) πολλὰ διεξιόντας,
- p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου x) νεανειομένους, οἵκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες

m) προσνέοντα] „προσφορά (sic) L. προσνέοντα Fl. Ceterae quod edidimas.“ n) πόνον] „πόντον, melius respondet allegoriae, Fell.“ Sic etiam Gesnero visum. o) ἰκέτην] „receptum ex G. Olκίτην Edd.“ p) ἔλεου] „ἐλαίου Fl. male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse Schm. r) καταφυγόντα] Sic G. et Gori. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gori. c. 3011. cum Edd. Par. et Amst. probante Belino pro vulg. δοκιμάσας. t) τοὺς — πόρους] „τούτους — τοὺς πόρους Fl. sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum Par. P. et marg. A. 1. *Μέχρι τούτου νυν.* enim Edd. celt. *Μέχρι τοῦ λόγου* etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam

eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότα^{p. 820.} δὲ ἀθλίως γ) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἐνθα ἂν λήσειν κατ' ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι z), χαυδὸν ἐμπιπλαμένους α) τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι b), ἢ τὴν τοῦ Αἰδοῦς c) κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ d) χαίρειν τοῖς πόνοις e) φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἡλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἡλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεισεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὃς ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορή, [λόγοισι χαίρει, τὸν Parod.

γ) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ z) ἐλπίσωσι] ἐλπί- Eurip.
σουσι Zon. a) ἐμπιπλαμένους] ἐμπιπλ. B. 1. et 3. b) ἡ- Phoen.
δὲς — ὀρᾶσθαι] Ejici hsec verba ut scholion cupit Bel. v. 359.
c) Αἰδός] Sic A. 1. 2. cum Homero. Vulg. transposito ac-
centu Αἰδός. d) μακρὰ] „recepī ex J. et Cod. P. Μακρὰν
Fl. Par. Salm. Hag. Fr. B. 1. etc.“ Vid. Aduot. e) πόνοις]
„νόμοις Fl. Prius recte cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gori. Schm.
pro vulg. ἐπειδὴ. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg.
A. 1.“

ptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et secare leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futurum, ut, longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum feran-

tur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque acgrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ νοῦν ἐκείν' ἔχει.] εἴρηκα· ὑμεῖς h) δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπι-
p. 821. τρέψατε.

ΕΠΙΚ. ῥωτῆσον, ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΔΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ ι); οἶσθα τί ε) διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον ι);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ διούλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσύχῃαν ἄγεις. ψηφοφορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνῆρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

b) ὁμοῖς] „ἡμῖς male V. 2. (A. 2.) Recte aliae.“ i) δέ] dat Soli. Bek. Schm. k) τί] Sic Solan. e Cod. P. pro vulg. δ, τι, pro quo in nonnullis Edd. vet. reperitur ὅτι. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι] „ψηφοφοροῦσι Pl.

accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi taman. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid differens et indifferens, productum et rejectum?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Judices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilem.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἥδονῃ.

ΣΤΟΔ. Ἐφίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετῇ η) καὶ Τρυφῇ, καὶ 23

Ἀριστιππος δὲ αὐτὸς παρίστω.

ΑΡΕΤ. Προτέρῳ ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μνημονεύει, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφύρας, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε ο), ὑπερκρίσεται γὰρ καὶ αὕτη p. 822. ἡ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου p), παραπλήσιον γάρ τι q) καὶ τοῦτο εἰσὶν εἶναι, ὥστ' ἔάν r) μὲν ἡ Ἥδονῃ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὐτῆς s) Στοῦς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς περιμέμενος. ὥστε ἄλλοι παρίστανται. τὸ δεῖνα μέντοι t),

n) Ἀρετῇ] Ἀρετῇ etc. conj. Solan. citra necessitatem. o) φιλονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et Fl. (in qua postrema tamen φιλονεικεῖται) In cett. valgo φιλονικεῖται. p) Διονυσίου] „Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. J. etc.“ q) τι] „abest a Fl.“ r) ὥστ' ἔάν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥστε ἂν, pro quo in 3011. est ὥστε ἐάν. s) αὐτῆς male Par. Recte aliae. Αὐτῆς abest ab O. nec non Gorl. Dubitavi tamen abjicere vel ob locum Charen. c. 16. τοῦτον μὲν ἐμὸν — ἐμὸν δὲ ἀπὸ τούτου. t) τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανόμενα οὗτοι, τὸ δικάσμενον, δδ. etc. et hinc male intellectum, ad Seageri normam

Merc. Omnibus calculis Voluptas.

Port. Provoco ad Jovem.

Just. Quod bene vertat!

Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus et Luxuria. Aristippus autem ipse quodque adsit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant et opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir

est, ut videre licet e coronis, et purpura, et unguentis.

Just. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque causa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionysio. Vincinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adsunt. Verum quid ais?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνελήλυθότες ὥς γέροντες ἄνδρες οὗτοι μακρὰν τὴν ἀνάβασιν υ);

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε x).

24 ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν y) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσεται ἰνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθίων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφενεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

p. 823. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ
25 Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἔφικε τοῦτο πράξειν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) δδίκαστος] „ἀδίκος male O.“ u) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. lat. βούλει, unde pendeat Coniunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Mort. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσετε] „restitui ex O. Δικάσατε Edd. priora.“ y) τοίνυν] „omittit FL.“ et Gori. z) πέφενεν] Sic O. 3011. et Schol. pro vulg. ἀπέφενεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim judicarunt causam.

Merc. Nequidquam (gratis) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus judicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta

esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnorum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, putō. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κρεττόριον ἀληθὲς εἶναι.

p. 823.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἡπειγεν ἤδη κερῖσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότερον ἐξάγαγε α) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλυθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην b), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου c) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου d) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπηγάγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρώτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26 εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ *De* τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τὸσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' *De Co-*

ron. in.

a) ἐξάγαγε] Sic Schm. assentiente Belino c 3011. et Gorl. pro vulg. ἐξαγε. In Ox. est ἀνάγαγε. b) χθὲς — ἐπηγγελμένη] „Quatuor haec desunt in O.“ c) Διαλόγου] „Διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omisis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P.“ d) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. A. 1.“

Just. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Just. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam Rhetorices. Vah quot conveniunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obso-

leta est causa, sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetorices et Dialogum per vires accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

p. 82A. ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἐπειθ' ε) ὅπερ ἐστὶ f) μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παρυστήσομαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀντιδικὸν αἰσπαῖν κελύειν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βεβού-

De- λημαι h), τὴν κατηγορίαν ἔασαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταῦτα

mosth. παρίσταται μοι i) γιγνώσκων, ὅταν τε εἰς k) ἃ πέπονθα

III. in. ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούει. τοὺς μὲν

γὰρ λόγους ὡς ὁμοιωτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος l) ἐρεῖ πρὸς

ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὀψασθε m),

ὥστε n), ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι o) πρὸς αὐτοῦ, σέ-

ψασθαι δεῖον p). ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιάζωμαι,

τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγο-

27 ρίας. Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες δικάσται r), τουτονὶ s) κομῶν

μειράκιον ὄντα, βάρβαρον εἶναι τὴν φωνήν, καὶ μονοουχὲ

κάνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν ἰσο-

e) [ἐπειθ'] Sic O. et Gori. cum Demosth. pro vulg. εἰθ'. f) ὅπερ ἐστὶ] rescripti e vet. Edd. et ipso Demosth. pro eo quod Reitz. et recentt. habent ὅπερ ἐστὶν. g) ὑμῖν] „Sic bene O. Fl. Fr. J. Par.“ h) καὶ βεβούλημαι] „non habet Fl.“ i) οὐχὶ δὲ ταῦτα παρίσταται μοι] Vulgo legebatur: οὐχὶ ταῦτα (Reitz. et recentt. τ' αὐτὰ. sed Fl. τὰ αὐτὰ, in cell. vet. ut editum) δὲ μοι παρ. γ. Sed παρίσταται μοι, οἰσίσσο δὲ, O. Nos secuti sumus Demosthenem, cum quo consentit Cod. Gori. k) εἰς] εἰς 3011. Schm. et mox iterum. l) οὗτος] „οὓς αὐτὸς P. Nil mutat Fl.“ m) ὀψασθε] „ὀφείσθαι male O.“ n) ὥστε] „non habet O.“ o) πείσωμαι] πείσομαι B. 1. et 3. p) δεῖον] δεῖν conj. Seager. in Diar Class. N. 36. a. 1818. p. 318. q) εἰκῇ] εἰκῇ A. 2. r) δικάσται] „omisit Fl.“ s) τουτονὶ] Sic Schm. ex Ox. pro vulg. σουτον. Perperam Par. τοῦτο.

benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respicio, et cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-

millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Joniam ober-

ἐλὼν εὐρυῶσα κλαζόμενον εἶπεν, καὶ δ', ὅτε χρήσαίτο ε) ἑαυτῶ p. 824.
 εὖν ἰδόντα, παραλαβούσαν ἐκάλυψεν· καὶ ἐπεὶ υ) ἰδόντι μοι
 εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀπαιτῆς ὄρεῖν εἰς x) ἐμὲ, ὑπέπτησά ε) γ) τε p. 825.
 γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθερώπνευε, καὶ μόνην ἰθαύμαζεν, ἀπολι-
 πῶσα τοὺς ἄλλους, ἐπόσει ἐμνήστευόν z) με πλῆυσοι, καὶ
 καλεῖ, καὶ λαμπρὰ τὰ προσηνέα, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ α)
 ἐπαντὴν ἐπεγγένησιν πύθνηται, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέω, προῖκα οὐ
 μισρὰν ἐπεσενεγκάμεν b), πολλοὺς καὶ θαυμασιόους λόγους·
 εἶτα ἀγαγοῦσάιν αὐτὸν εἰς τοὺς φυλῆτας τοὺς ἐμῶς, παρε-
 νέγραφα c), καὶ αἰσθὰ ἀπέφηνε· ὥστε τοὺς διαμαρτύνοντας d)
 πῆς ἐγγύης ἀποκονίεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστέειν ἐπι-
 δεξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐποτυλίαν e), οὐδὲ τότε περι-
 λείφθη f)· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπομένῃ, ἄνω καὶ κάτω περιη-
 γομένη g), καὶ κλυτὸν αὐτὸν καὶ αἰδομένον ἐπολεῖν, κατα-

- a) δ', ὅτε χρήσαίτο] δ', τι ἂν χρήσαίτο more suo mallet Bel.
 Ceterum in vet. Edd. scriptum ὅτι. u) ἐπεὶ] Sic Codd. P.
 O. Gorl. et Thom. M. v. ἀπαιτῆς. Vulgo erat ἐπαιδῆ, in non-
 nullis etiam ἐπειδὴν, testante quidem Reitzio. x) εἰς] ἐς 3011.
 Schm. Lang. γ) ὑπέπτησά ε)] „ὑπέπτησά male J.“ Sic ta-
 men etiam Lang. forsitan incuria. z) ἐμνήστευόν] ἐμνηστῆ-
 ὄντο Gorl. ad legitimam normam, quam sibi observavit noster,
 ut Tox. c. 37. H. l. videtur hoc interpretamentum esse, Cf.
 infra c. 29. τοσούτων μνηστῆρων. Eurip. Alcest. v. 730, Herm.
 a) τοῦτῳ] „deest in O.“ b) ἐπεσενεγκάμεν] „ἐπεσενεγκ.
 O. ἐπεσεν. Fl.“ c) παρενέγραφα] „παρέγραφα Fl.“ d)
 διαμαρτύνοντας] „ἀμαρτύνοντας Fl. Nil mutat B.“ Διαμαρ-
 τύνοντας Lang. audacior consilio. e) εὐποτυλίαν] Sic
 Schm. suadente Belino ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐπο-
 ρίαν. f) περιελείφθη] ἀπελείφθη 3011. et Gorl. in quo
 posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἀνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se fa-
 ceret dubium, assumpsi, at-
 que institui. Et cum docilis
 mihi videretur, et intentis
 me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me ad-
 huc, et colebat, et solam ad-
 mirabatur) relictis aliis, qui-
 cunque me petebant, divites,
 et honesti, et claris majori-
 bus, ingrato me isti despon-
 savi, pauperi, ignobili, ju-
 veni, dotem afferens non

parvam, multas admirabi-
 lesque orationes: deinde ad
 tribules illum meos dedu-
 ctum, adventitium hominem
 tabulis adscripsi, et civem
 feci: adeo ut qui spe nu-
 ptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi
 visum esset circumire ad
 nuptiarum felicitatem osten-
 tandam, neque tum destitui
 (relicta sum); sed ubicunque
 illam secuta, sursum deor-

p. 825. κοσμοῦσα καὶ περισπύλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημήσας ἐφελήσαντι (i) αὐτῶν, τὸν Ἴωνιον δὲ συνδέπλυνον, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασαι, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέθετο, καὶ συνῆν αἰετ (k), μηδεμίαν νύκτα ἀπόνειπτος γιγνόμενος παρ'.

p. 826. ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισπύλλαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν l) εὐ-
28 δοξίαν εὖ ἔχων αὐτῶν ὑπέλαβε, τὰς ὁφρῦς m) ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας n), ἐμοῦ μὲν ἡμέλησαι, μᾶλλον δὲ, τέλειον ο) εἶασεν· αὐτὸς p) δὲ τὸν γαστήρην ἐπέεινον, τὸν ἀπὸ τοῦ στήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν ἄναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μᾶλα ἐρωτικῶς προσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύναται, τὴν μὲν ἑλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν q) ἐμοὶ λόγων συνταμῖν· εἰς μικρὰ

περιγρόμην] „καὶ κατὰ περιγρομένη O. omisso αἰν.“ Περιγρομένη 3011. vitiose, rectius περιγρομένη Gorl. ut Ox. quos secutus est Schm. quod quo minus et ego facerem, impedivit proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. h) ἐφελήσαντι] „Θελήσ. O.“ et Gorl. i) Ἴωνιον] „Ἰωνιον Edd. priores. Vid. Adnot. k) αἰετ] Sic Schm. ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus Belino et Jacobo Quaerist. Lucian. Spec. l. cap. 3. l) τῇ] „Consentit O.“ m) ὁφρῦς] ὁφρῦς A. 2. sola, ut et alibi. n) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3011. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. μεγαλοφρονήσας. o) τέλειον] „καὶ τέλειον O.“ p) αὐτὸς] „repositus Solan. ex G. P. O. et marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante.“ Αὐτὸς etiam Schol. q) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuérat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis

sibi jam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublatiis superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniore, diligere coepit, cum haec habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

δὲ καὶ κομμά τ) ἐρωτήματα κατακλείδων ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
 τοῦ λέγειν ὃ, τι βούλεται μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχυῖς τινος p. 827.
 λόγους ἀναπλῖνω, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν
 ἔκαιρος, ἢ κρέτος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσαιεν αὐτῷ, μει-
 διάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα
 ἐντὸς τῶν ὄρων, καὶ μικρά ε) ἐπικεῖσθαι τῇ κεφαλῇ, καὶ
 ἐπιστενάξαι τοῖς λεγόμενοις. τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος,
 ἱμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον
 τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ ι) εἰς ἱκτῖνον ὑβρί-
 ζειν κ). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς 29
 περὶ τῆς κακώσεως x) νόμοις, ὧς τὴν μὲν νόμον γαμετήν, p. 828.
 παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληψε, καὶ δε' ἣν ἐνδοξὸς ἔστιν, οὕτως
 αἰτίμως ἀπέπεσε, καὶ νῶν δὲ γ) ἐρέχθη πραγμάτων· καὶ
 ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνον ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται
 ἅπαντες προστάτην z) ἑαυτῶν α); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντίχω,

τ) κομμά] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομματιαῖα,
 unde Solan. conj. κομματαῖα. ε) μικρά] Sic L. et Fl. pro-
 bantibus Reitzio et Belino pro vulg. μικρά. ι) ἀλλ', οἶμαι,
 καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imi-
 tati sunt Schm. et Lang.) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἱκτῖνον, οἶμαι,
 ὅβ. κ) ὑβρίζειν] „ὕβριζι Fl.“ x) τῆς κακώσεως] Sic
 cum articulo O. 3011. Gorl. Schol. Bel. Schm. Sine articulo
 Edd. vulgo. γ) καὶ νῶν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ νῶν. z)
 προστάτην] „Sic recte Fl. J. Par. etc. Προστάτην Salm.“
 In eundem errorem incidit Bip. simul cum B. 1. et 5. α) ἑαυ-
 τῶν] „Amsl. sola male ἑαυτὸν.“

comicas, interrogatiunculas
 se ipsum concludere, ac pro
 eo, quod dicere debebat, si
 quid vellet, magna voce,
 breves quosdam sermones
 contexere, et tanquam colli-
 gere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plan-
 sus multus, illi non redie-
 rit; sed illud forte, ut leni-
 ter arrideant auditores, aut
 manum, intra terminos ta-
 men, moveant, aut parum
 capite annuant, aut ad ea,
 quae dicantur, ingemiscant.

Ista adamavit generosus, me
 contempta. Ajunt autem, il-
 lum neque cum suo isto ama-
 sio pacem habere, sed in
 istam quoque, ut arbitror,
 contumeliosum esse. Quidni
 igitur ingratus sit isto, et
 legibus de mala tractatione
 teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acce-
 perit, et per quam sit nobi-
 lis, ita ignominiose tamen
 deseruerit, et novas res ap-
 petierit: idque hoc ipso tem-
 pore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστεινόντων b), καὶ κήπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβοαιμένοις μεγάλην τῇ φωνῇ, οὔτε ἀκούειν, οὔτε ὑπακούειν βούλαμαι· ὅρα γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς καμίζοντες. οὗτος δὲ οὔδε οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, εἰ, ὦ θεοί, χρηστόν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν. ὃν εἶδα τοῦ c) τρίβαντος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς d) τῶν ἐμῶν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπιτρέπεται f)· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὴ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀναστῆναι. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογισθῶ, ἦν δύνηται.

p. 829. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί i), ἡ ἀπίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακροῦ χρόνου καὶ λόγου, καὶ αὐτὸ

b) μνηστεινόντων] „μνημονεύοντων male O.“ c) ὃν εἶδα τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ et ὅρα post οὐδέν. Sic, ut edidimus, O. et Gorr. d) εἰς] εἰς 3011. Schm. Lang. e) μὲν] „ex O. insertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέπεται] ἐπιτρέπεται Gorr. et 3011. probante Bel. g) οὗτος] οὕτως verterat Gesner. imprudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum habes. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deerat, restitui ex O. et Gorr. i) δικασταί] „recepit ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronamque suam profitentur. Ego vero tot procis adhuc renitor, et fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem sciat praeter pallium nihil habere. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in

caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Ingrati enim animi est, meum in me gladium acnere. Imo secundum amasii sui, Dialogi, rationem isto causam dicat, si possit.

Mero. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ δ) δύνασθαι λέγειν κατ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ p. 829.
 ἔρω πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ε) ἐπιλυσάμενος τῶν
 κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείπω σκοπεῖν περὶ πάντων.
 πάντα γὰρ ὅποια διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆ-
 σατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπιδέχησθε, καὶ εἰς ι) τοὺς
 Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἶδειν
 τῷ γάμῳ δι' ὃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ η)
 τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὡς ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν τοῦ χρησίου ἐνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε ο).
 Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σφραγοῦσάν, οὐδὲ μένου- 31
 σαν ρ) ἐπὶ τοῦ κρημίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμέ-
 νην αὐτὴν ὁ Παισιανεύς ἐκείνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, p. 830.
 καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς q) τὸ ἐταιρικόν, καὶ φυ-
 κίον ἐντριβομένην, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὑποὶ ρ) τὸν ὀφθαλμὸν
 φέροι ε). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ· καθ' ἐκάστην δὲ τὴν νύκτα
 ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνἐπιμπλάτο μεθυσόντων ἐρασιῶν,

k) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα FL.“ l) αὐτὰ] „αὐτὸς FL. male. Vul-
 gatium firmiter P. L.“ m) εἰς] ἐς 3011. Schm. Lang. n)
 τούτῳ] „τούτῳ O.“ ο) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβετε O.“
 ρ) μένουσαν] Sic O. et Gori. pro vulg. ἡμέρουσαν. q) εἰς]
 ἐς 3011. Schm. Lang. r) ὑποὶ] „ὑπὸ O.“ ε) φέροι] „φέ-
 ρει FL.“ Accedunt 3011. et Gori. probante Belino, aut vult
 ἵσχει, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam: Judices: neque quidquam
 multa quidem apud vos non utilitatis me meae causa
 dicam. Capitibus vero ipsis mentiri cogitaveritis. Ego
 eorum, quae crimini mihi namque videns istam non
 dedit, dissolutis, permittam amplius temperantem esse,
 vobis videre de omnibus. neque in decenti illo habitu
 Quaecunque mirum de me permanere, quo usam olim
 narravit, vere narravit. Pacaniensis ille Rhetor du-
 xerat; sed ornare se, et ca-
 pillos meretricio more dispo-
 nere, et infucare faciem, et
 genas pingere: statim suspi-
 cabar aliquid, et, quo ocu-
 lum ferret, observabam. Ac
 relictis illis, ad hunc me Dia-
 logum converterim, audite, gulis vero noctibus impleba-

p.83o. κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων
δὲ, καὶ εἰςβιάζεσθαι ε) σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων υ).
αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδατο τοῖς θρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ
ἦ x) παρέκλυπεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾄδόντων γ) ἀκούουσα z)
τραχεῖα τῇ γωνῇ ᾠδαίς τινας ἐρωτικὰς α), ἣ καὶ παρανοί-
γουσα τὰς θύρας b), ἐμὲ οἰομένη λαθάνειν c), ἡσέλγαινε d),
καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ γέρον, γράψα-
σθαι e) μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἔδοκίμαζον f)· ἐν γειτόνῳ
δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαιλόφῳ προελθὼν ἤξιον καταδεχθῆναι

32 ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, κα-
λῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετραράκοντα εἴη σχεδὸν γεγονότι,

p.831. θορύβῳ μὲν ἐκείνων, καὶ δικαῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς
ἀνδρας τοὺς δικαστὰς αἰρεμεῖν ἔγν, καὶ τυράννων κατηγο-
ρίας, καὶ ἀριστίων g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h)· ἐς δὲ τὴν

ε) εἰςβιάζεσθαι] ἐβιάζ. 3o11. Schm. Lang. υ) τολμών-
των] τολμώντων Ald. 1. 2. mendosa. x) ἦ] „omittit FL.“
γ) ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾄδόντων] „Quatuor haec desunt in O.“
Iidem in Gorl. Et idem narrat Bel. de tribus prioribus vocibus.
α) ἀκούουσα] „ἀκούσαι FL. Vulgatum est in P.“ α)
ἐρωτικὰς] ἐταρμας Gorl. b)-θύρας] „Sic O. et marg.
A. 1. θυράδας Edd.“ c) λαθάνειν] Sic O. 3o11. et Gorl.
pro vulg. λαθῆν. d) ἡσέλγαινε] „Bene sic O. P. B. 1. (et 3.)
Salm. ἡσέλγαινε male J. Fl. Hag. Fr.“ e) γράψασθαι]
„γράφισθαι O. Γράψαι Th. Mag.“ f) οὐκ ἔδοκίμαζον]
„Haec et sequentia male desunt in O.“ g) ἀριστίων] „Sic
etiam FL.“ h) ἐκφυγόντα] Sic Schm. e conj. Gesneri et

tur vicus noster ebriis ama-
toribus, ad illam commissatum
euntibus, pulsantibusque
fores, quibusdam etiam vi
irrumperere sine more modo-
que audentibus. At illa ri-
dere, et his, quae fierent,
delectari: ac saepe aut de
tecto despicere, et audire
aspera voce canentes amato-
ria quaedam cantica; aut
etiam apertis clanculum fo-
ribus, me, ut putabat, igna-
ro, lascivire, et cum illis
adulterari: quod ego non

ferens, nomen illius de adul-
terio deferendum non puta-
vi; sed accedens ad habitan-
tem in vicinia Dialogum,
recipi ab eo petii. Hae sunt
magnae illae, quibus affeci
Rhetoricen, injuriae. Quam-
quam si vel nihil ejusmodi
ab ea actum esset, conce-
dendum mihi erat, homini
quadraginta fere annos nato,
a tumultibus illis et litibus
discedere, et quiescere pati
judices: evitatisque tyran-
norum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντι, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 831. *Διάλογον* συμπεριπατεῖν, ἡρίμα συνδιαλεγόμενον, τῶν ἐπαλ-
των, καὶ κρότων οὐ δεομένους ε). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη
παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορμον τὴν ψῆφον ἀνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Δῦρος, πλην μᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἴπαι εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
Ὁ *Διάλογος* ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμῖς δὲ περιμένετε, 33
διπλασιόνα ἀποισόμενοι ε) τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς
δίαιταις.

ΔΙΑΔ. Ἐγὼ δὲ, ὃ ἄνδρες δικασταὶ Δ), μακροὺς μὲν
ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς μ),
ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ εἶπα n). ὅμως δὲ, ὡς νόμος ἐν
τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώ-
της παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν ποιούντων ὢν. καὶ μοι
τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ ο) προειρημένον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντα. ἢ συνδιαλεγόμενους —
δεομένους] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo
legebatur συνδιαλεγόμενον, omittis plane, quae jam inserta ha-
bet. Κρότου vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius,
opinor, κρότων legitur in Gorl. et 3011. k) διπλασιόνα
ἀποισόμενοι.] „διπλασιον αἰσόμενοι Fl.“ Ποιησόμενοι Gorl.
pro ἀποισόμενοι. l) δικασταὶ] „non habet Fl.“ m) πρὸς
ὑμᾶς] absque a Gorl. n) ὥσπερ εἶπα] „ὥσπερ δὲ νόμος
Fl. omittis reliquis.“ o) τὸ] „sine articulo Fl.“

dibus virorum fortium, in
Academiam aut Lyceum in-
gredi, *ibique* cum optimo
hoc *Dialogo* inambulare,
placide disputantes, laudes
ac plausum non desideran-
tes. Multa cum dicere ha-
beam, jam desinam. Vos
vero religiosum ferte suffra-
gium.

Just. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus;
praeter unum.

Just. Rhetor videtur esse,
qui contrarium tulit. Jam
tu dic, *Dialoge*, iisdem ju-

dicibus. Vos autem manete,
duplicem lataturi mercedem
utriusque causae.

Dial. Ego vero, *Judices*,
longam extendere apud vos
orationem nolim, sed brevi-
ter more meo *agere*. Ta-
men ut in iudiciis fert con-
suetudo, sic accusationem
instituiam, ignarus licet un-
dique sim talium et rudis.
Et hoc mihi sit apud vos
exordium. Injuriae autem
et contumeliae, quibus ab
isto sum affectus, hae fere
sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σερμὸν
 τίως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρη, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν
 Plat. ἄλλων περὶόδου ἀκούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν
 Phaedr. ἀερεβατοῦντα, ἐνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 p. 832. ἐλαυνον φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα q)
 πετόμενον, καὶ ἀναθελόντα ὑπὲρ τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ r),
 καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἐποδίσανον εἰς πολλοὺς ἐποίησε.
 καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνῳ καὶ σαρδονικὸν προσηπεῖον
 ἀπέλλε μοι: κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι,
 καὶ μικροῦ δεῖν γιλοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκα-
 θείρξει s) τὸ σῶμα i), καὶ τὸν ἱαμβόν, καὶ κυνισμὸν, καὶ
 τὸν Εὐπόλιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), θετούς ἀνδρας ἐπε-
 περομήσαι x) τὰ σαρνα, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς γ) ἔχοντα.
 τελευταῖον δὲ, καὶ Μένειπὸν τινα τῶν κυλαίων κυνῶν μάλα
 ὑλατικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀγορεύας, καὶ τοῦτον
 ἐπακρίματ' μοι φοβερὸν τινα ὡς ἀληθὺς κύνα, καὶ τὸ

p) τε] „non habet Fl.* nec B. 3. q) ἀψίδα] Sic correxi vul-
 gatam ἀψίδα ad præceptam Grammaticorum veterum, Spitz-
 nér. Prosoed. Gr. p. 56. r) ὑπὲρ τὰ νῦτα] Sic G. marg.
 A. 1. W. et Gori: pro vulg. ὑπεράνω. s) συγκαθείρξει] μοι,
 quod vulgo addiderunt, quum omittat 3011., ejecerunt, monen-
 tibus Solano, Gesnero, Reinsio, Bédino, Schneiederus, Bipon-
 tinus Editor, Langius. i) σῶμα] „σῶμα male Par. Hag.
 utraque. Recte Fr: Fl. Salm. etc.“ u) Ἀριστοφάνην] „Αρ-
 στοφάνη Fl.* x) ἐπεπερομήσαι] Inti τὸ περομήσαι Gori.
 γ) καλῶς] „ὀρθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dis, ac
 natura, et universi circuitu
 disputantem; sublimem, su-
 pra nubes incedentem per
 aëra, ubi magnus in caelo
 Jupiter volucrum currum
 agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam jam absi-
 dem volarem, et supra caeli
 terga pararem ascendere,
 confractisque alis, ad vulgi
 consuetudinem detrusit, et,
 tragica illa modestaque per-
 sona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac

tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in unum
 collata inclusit mecum, jo-
 cum mordacem, et Jambum,
 et Cynicam licentiam, cum
 Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducen-
 dum, quæ sunt maxime sc-
 vera, ad irridendum, quæ
 bene habent. Denique Me-
 nippum quendam de antiquis
 canibus, latrantem valde et
 mordacem, ut videtur, ef-
 fossum ad me introduxit ter-
 ribilem vere canem, et oc-

δῆγμα λαθραίων z), ὅθεν καὶ γελῶν ἅμα ἔδαντο. πῶς οὖν p. 833. οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μῆκέτ' ἐπὶ τοῦ οἴκελου σχήματος a) διαμένων b), ἀλλὰ κωμοῦδων, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοδαπῶν ὑποκρινόμενός αὐτῶ; τὸ γὰρ πάντων ἀποπώτατον, πρῶτον τῶν παραδόξων κέκραμαι, καὶ οὔτε πῆζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων c) βέβηκα· ἀλλὰ ἡποκρινενταύρου διατην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

BPM. Τῇ οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

34.

ΣΤΡ. Ἀπορροδοκῆτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἢ ἡλπίσα, ἢ d) τὸν Διάλογον τοιαῦτα εἶρεν περὶ ἐμοῦ, ὅν παρὰ καθὼν ἐρεῖ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτημάτων κατακληρότα, καὶ ταύτῃ e) αἰδέσμενον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν p. 834.

z) λαθραίων] „Sic Fl. Par. Hag. Salm. etc. Adelphion J.“ et Gori. a) σχήματος] „omisit Fl.“ b) διαμένων] „restitutum ex P. Διαικίματος Edd.“ Recens collati Codd. videntur in διαμένων consentire, quàm nihil ab illis, qui contulerunt, notatum sit varietatis. Cf. supra c. 51. in. c) μέτρων] „Sic dedit Solanus ex L. P. et Ms. Gr. Μετρίων ante editum.“ d) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat Schm. e Codd. P. et G. Omnis omisit Lang. e) ταύτῃ] „διὰ τοῦτο L. et marg. A. 1. sed emisso καὶ.“ Sic etiam Gori. et Soli.

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitam proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Mero. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque graciosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἶθισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδίην καταναγκάσας, ἡδίοι τοῖς ὁράσει παρασκευάσας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κομποδίαν αὐτῷ παρέξεντα, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκρονοῦντων, οἱ τίσας τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) δίδωτες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐκυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ l) μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκείνα καὶ λεπτὰ καθῆμαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεός, ὅποτε τὸν κόσμον κατεσκεύαζέτο o), τῆς ἀμυγῶς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐπέχειν εἰς τὸν κρατῆρα. ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐκέραινυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορφῆς εἰδωλον q), κολλ-

sed ex glossamate credo. f) τὸν] „τὸ FL.“ g) ἀνθρώπινον] „άνθρωπος marg. A. 1. W.“ Ceterum ordinem verborum clementiorem restituerunt e Cod. 3011. Schm. et Lang. Legebatur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τοῦτον τρόπον. h) μετὰ δὲ,] In prioribus pessime sic distinguebatur; μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ τὸ male FL.“ k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinque haec desunt in FL.“ λόγους ἀκανθίδας, i. e. dialogos philosophicos, vide Diall. Mort. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echinis comparisonem Pisc. c. 51. l) ὥσπερ] ὥσπερ Gorl. m) γλίσχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg. ἰσχυρά. n) καθῆμαι — σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et Gorl. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογεῖν. o) κατεσκεύαζέτο] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. pro vulg. ἀργάζετο. p) τὰ πάντα] Vulgo omissum articulum e Codd. 3011. et Gorl. suadente Belino restituerunt Bip. et Lang. q) μορφῆς

incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo aqualore purgatum, et subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego,

quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, asideo, minutum cum illo disputans, Utrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, et quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscbatur universum, infunderit? et, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simula-

πέρας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, οὐκ αὖδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835.
λεπτολογῶν r), καθάπερ οἱ τὴν ψάραν ἡδίως κινώμενοῦ καὶ
τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῇ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἣν λέγεται
ὡς οὐ πάντῳ ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδῶν ἃ περὶ τῶν ἰδίων ὀξυ-
δορκεῖ ε). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιρεῖ, καὶ τὰ
περὰ ἐκείνα (ἡγεῖ, καὶ ἀποβλέπει ε), τὰ u) πρὸ τοῖν πο-
δοῖν οὐχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι,
μεμπαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπά-
σας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα, βάρβαρος
αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκουν γάρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν
παρανομῶν, καὶ τὴν πατριὸν ἐσθῆτα λευκοδουτῶν ἀπολελό-
γημαι ὡς δυνατόν ἐμοὶ x). ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ παλαιᾷ τὴν
ψῆφον ἐνέγκετε γ).

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὁλαῖς κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεί- 35
νος ὁ παλαιὸς οὐδὲ νῦν ὁμόψυχός ἐστι. ἀμείλει τοῦτο ἔθος
ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημῆνην οὕτως φέρειν ε). καὶ μὴ

[ἰδμελον] „μηδὲν male Par. Μόριον ἢ ὅλον Poll. r) λεπτο-
λογῶν] „λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1.
s) „ὀξυδορκεῖ] „ὀξυδορκεῖ Fl. Salm. et marg. A. 1. Ceterae
sex ὀξυδορκεῖ.“ t) ἀποβλέπει conj. Guyet u) τὰ] „ὅτ' τὰ
marg. A. 1. W.“ x) ἐμολ.] „ἣν Fl. Vulgatum firmat P.“
y) ἐνέγκετε] ἀνενέγκετε Gorl. z) οὕτως φέρειν] „οὕτως
φέρει] Nihil mutat Fl.“ Scilicet corrupta haec putaverat Mar-

crum sit, et quarta pars adu-
lationis? Gaudet enim, nes-
cio quomodo, minutis id
genus disputatiunculis, ut
illi, qui libenter scalpunt
scabiem: et illa cura jucun-
da illi videtur, et vehemen-
ter sibi placet, si dicatur,
non cujusvis esse perspicere,
quae ipse acute adeo de idcis
cernat. Haec nempe a me
etiam postulat, et alas illas
quaerit, ac circumspicit, non
videns interim, quae sunt
ante pedes. Nam caetera-
rum rerum caussa nihil, pu-
to, mihi obijciat, quasi hac

veste Graeca detracta, Bar-
baricam sibi, ipse Barbarus
cum videar, induerim. In-
justus enim fuisset, si talia
contra leges in ipsum de-
signassem, et patria illum
veste spoliasset. Causam
dixi, ut potui. Vos vero
similem superiori ferte cal-
culum.

Merc. Vah, ipsis decem
vincis: idem enim ille, qui
ante, ne nunc quidem ejus-
dem est sententiae. Nimirum
haec consuetudo est, pertu-
sum omnibus isto modo ferre
calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσατο α) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις· ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἀπὶ τῆς ἀγαθῆς τύχης αὐτοῦν δὲ τὰς λοιπὰς θαύασομεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φέρει, quod jam confirmatum Codice Görl. probavit *Philisch*. Quæstat. Lucianum. R. 195. qui idem etiam τοῦτο ἴθις, neque id improbabilius, scribendum arbitratur, α) καὶ μὴ παύσαιτο] μὴ παύσαιτο τοῦτον, sine καὶ P. Similiter Görl. μὴ παύσαιτο τοῦτον. Laborat adhuc locus, qui sic mædani scriptus *Marcil.* καὶ μὴ παύσαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.

mis quibusque invidere. Sed feliciter. Cras judicabimus vos quidem discadite nunc reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ
ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

p. 836.

A R G U M E N T U M.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festum demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticam vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coexercitatarum, ad finem vitas utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticae. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac praestantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἐκαστὸς τινα ἐπίσταται,
δι' ἧς αὐτοῖς α) τί εἴη καὶ ἄλλω χρησίμος· οὐ δέ, ὡς
ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις; δι' οὗ ἂν τι ἡ αὐτὸς ἀπόναιο,
ἢ ἄλλω μεταδόῃς b);

a) αὐτοῖς] Sic Gori. pro vulg. ταῖς. b) μεταδόῃς] Sic
Schm. c 3011. et Gori. pro vulg. μεταδοῃς. Vid. ad Hermot.
c. 19. Tom. IV. p. 397.

D E P A R A S I T O
SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur sunt et alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse fructum capias, vel alii quidquam norunt, per quam et sibi impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτῆς, ὃ Τυχιάδῃ, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΤΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΤΧ. Τί δέ, ἰατρικὴν;

ΠΑΡ. Οὐδέ c) ταύτην.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς

ΤΤΧ. Τί δέ, ῥητορικὴν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπείχεις, ὅσον καὶ ἡ κατὰ.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι d), καὶ πλεον. ὥστε μὴ δοκεῖ e) ταῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· φημί γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΤΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξεμάθεες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδέ

c) οὐδέ] Olim οὐδέπω. Correxī e Gori. d) εἶναι] plane inducendum putat Fritzsche. Quæst. p. 150. aut scribendum εἴη. Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δοκεῖ] „δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgata abit Fl. Δοκεῖ B. 5. et Schol. in prioribus nostra Edd. f) τινα] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. τίνα. Sonat sic etiam interpretatio Latine.

Par. Quid sibi hæc tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Musicam?

Par. Non, per Jovom.

Tych. Quid vera, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequâquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim

tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam abesse optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obijcere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum hæc forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed populariam nnam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim

τάλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὥς μὴ καὶ προαυτῆς ἀν' ἀεθλῆναι P. 857.
τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων
οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμι.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἐτέρως;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἔγωγ οἶμαι, γενναίως· ἦν εἰ πάθοις,
καὶ σὲ ἐπαινεύουσιν οἷομαι. ἔργῳ μὲν οὐκ κατορθοῦν φημι
ἤδη, εἰ δὲ καὶ ἡ) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὐπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμλετη-
κέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπιστάμαι, ὑπάρ-
χει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι
ἔχειν· ἦν τίνα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τό γε i) τῆς τέχνης παράδοξον k) ἴσως φανεῖ-
ται σοι ἀκούσαντι.

g) ἔχει σοι.] ἔχομαι Par. male. ἔχομαι ὥς (i. e. idem quod in
Par.) P. ἔχει σοι recte Edd. Fl J. etc. h) δὲ καὶ] Sic Fl
et Gorr. commate, nisi fallor, quod jam necessarium erat,
post λόγῳ posito. Nam vulgo haec sic legebantur: εἰ καὶ σοὶ
λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) op-
ponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac prae-
ceptis (mox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus
correxī versionem verborum καὶ μὴ — ἔχειν, nec eam ob caus-
sam in difficultate me versari, quam eandem etiam a Fritz-
schio video castigari Quaeest. Luciani. p. 132: qui optime ex-
plicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε.] ἴσως
male Fl. k) παράδοξον] ἡδόμα Marcil. Non comparet

alioquin res tuae ita habent,
ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Ty-
chiade: neque enim harum
ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alte-
rius?

Par. Cujus? Praeclare,
ut ego puto: quam si didi-
ceris, te quoque laudaturum
arbitror. Re quidem ipsa
recte in illa me jam versari
ajo; an vero etiam cum ra-
tione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi
praecepta illius satis esse
meditatus. Itaque artem me
aliquam scire, nunc tibi li-
cet cognoscere neque pro-
pterea mihi succensere.
Quam vero artem sciam,
alias audies.

Tych. Sed moram non su-
stinebo.

Par. Novum tibi et mi-
rum forte quiddam videbi-
tur, cum audies, ars ista.

p. 837. TTX. Καὶ μήν δὲ τοῦτο σπουδαῖον μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαυθίς, ὦ Τυχεάδην.

TTX. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτικὴ.

2 TTX. Κῆρα εἰ μὴ μάλιντό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην ὃ φαίη ἄν;

p. 838. ΠΑΡ. Ἐγώ γε εἰ δὲ σοι μάλινσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν n) δοκεῖ, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις o). φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοῦς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) τοῦτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

TTX. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

TTX. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd. 1) ταύτην] „abest a Fl.“ m) μηδεμίαν] „ita Par. Mὴ δὲ μίαν J. Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Solm.“ n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd.“ Scilicet Marcilius voluerat τῆς μανίας. o) ἀφήσεις] Sic Fl. pro vulg. ἀφίς, quod etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίς marg. A. 1. quod proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, accedere videtur, p) παιδαγωγόν] „πατέρα P.“

Tych. Atqui eam ipsam ob criminibus me jam absolves. Ajunt enim, Deam illam;

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, et

criminibus me jam absolves. Ajunt enim, Deam illam; Insaniam, gravem caeteroquin esse habentibus, sed excusare illorum peccata; quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius anctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνειδίσας γ), ὃ Τυχῆαδῃ.

p. 838.

ΤΤΧ. 'Αλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σκυτὸν ἀποκα-
λῶν γ);

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμῃ.

ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὁπόταν σε βουλῶμεθα γνωρίζειν
τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ θ), ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὃ παρὰσι-
τος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ι) ἐμὲ, ἢ Φειδίαν
ἀγαλματοποιόν κ). χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τε ἦτιον, ἢ
Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διί.

p. 839.

ΤΤΧ. Καὶ μὴν ἑκείνῳ μοι σκοποῦντι πρόωσται ς) γέ-
λως πάμπολυς γ).

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΤΧ. Εἰ ς) ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπι-
γράφομεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

γ) Πάνυ ὠνειδίσας] Πάνυ ὁρθῶς ὀνόμασας conj. Seager.
Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318. male, iudice etiam Fritz-
schio Quaestat. p. 87. qui recte cum Scholiaste facit, ironi-
cumque vocis πανυ usum satis bene illustrat. ς) ἀποκαλῶν]
Sic marg. A. 1. W. P. Gorl. 3of1. prebante *Helino* pro vulg.
καλῶν. θ) τῷ] „Sic dedi ex *Pl.* τῷ cont.“ excerpta tamen *Ald.* 1.
Deinceps εἰ τε mallet *Bel.* et δ, τε perperam dedit *Schm.* In
B. 1. et 3. autem est χρῆζαι. ι) τοῦτο λέγοντες] „λέγοντες
τοῦτε *Pl.* 1) ἀγαλματοποιόν] χαρίσασθε ἂν addendum
conj. *Jens.* τιμήσας, aut simile, *Guyet.* At vid. Adnot. ς)
πρόωσται] Sic scripsi e conj. *Jacobsii* pro vulg. προοίστας.
γ) πάμπολυς] πολὺς 3of11. ς) Εἰ] εἰδίας 3of11. et Gorl.
quod *Belinus* mendose scriptum putat pro εἰ γέ σοί, ego, si
liceat conjicere, potius pro: Τί γάρ, αἰ etc. Sed nolo tamen

Par. Egregie vero male-
dixisti.

Tych. Sed non erubescis,
cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si
non ita me vocarem, eru-
bescerem.

Tych. Et, per Jovem, si
designare te velimus eorum
alicui, qui te non norunt,
isque cupiat nosse; nempe
dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis desi-
Lucian. Vol. VII.

gnaveritis istuc dicentes,
quam si Phidiam vocetis sta-
tuarium. Nec minus enim
ego hac arte, quam suo ille
Jove, gandeo.

Tych. Atqui illud mihi
consideranti multus erupit
risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in sum-
mo, uti moris est, inscriba-
mus, Simoni Parasito.

G

p. 839. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνο α)

ἐπιγράφων φιλοσόφου.

3 ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀποπλαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε, ἐπειδὴν πυνθάνηται τις, ὅποια β) τις αὐτῇ τέχνῃ ἐστὶ; λέγειν, (οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ,) παρασιτικῇ.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἐτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκούειν, p. 840. καὶ ὅπως οἶσμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν γ), ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΤΧ. Οὐδὲν δ), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, διοίσεις.

hujus Sphingis haberi interpretes, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 5011. et Gorl. esse consensum, ut maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utramque ex eodem fonte mansisse. α) Δίωνο] Διονυσίῳ conj. Solan. β) ὅποια] Sic correxi vulgatum vitium ὅποια. ut saepius alibi. γ) ὦν] „ὅπως ὦν FL“ δ) Οὐδὲν] Sic Solanus rescripsit ex Fr. Οὐδὲν erat in cett. Personas ΤΤΧ. et ΠΑΡ. FL hic omisit, ab οὐδὲν novam periodum incipiens “ Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Tanto facilius οὐδὲν, quod vulgo cum antecedentibus iungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθῆσι διοίσεις, cum Jacobinio Codicum opo ad maxime probabilem rationem revocavi. Pro vulg. enim δὲ τοῖς legunt δὲ τοι 5011. et 2954. δέος P. δὲ simpliciter Gorl. Pro ἀληθῆσι autem ἀληθῆ δὲ οὐ P. ἀληθῆ δὲ Gorl. et ἀληθῆ Paris. Gessnerus, in vulgatis ac-

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dioni inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut

Grammatica, Medicina,) Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas, modo vera, nihil intererit.

ΠΑΡ. Ἰθι ε) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δο- p. 840.
κεῖ, ἦτις ποτὲ f) οὐσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὐ-
τως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις,
εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιεν g) αὐτῆς.

ΤΤΧ. Τί ποτ' οὖν ἔστι τέχνη; ὡς ἐπίστασαι h).

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΤΧ. Μὴ τοίνυν ὄναι i) λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τε 4
ρος αἰκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
πρὸς τε τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΤΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἀπάντων ἡ παρασι-
τική, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη n) ;

quiescens, pro ei καὶ tamen ei κε conj. et reddidit. Solanus conj.
ei καὶ σκ. δὲ ἀληθῆ δὲ, οὐδὲν διόλου. Belinus: ei καὶ σκ. δ'
εἰποις, ἀληθῆ δὲ διόλου. Huic assentitur Schmiederus, nisi
quod οὐδὲν praefigendum censet. e) Ἰθι.] „Ἰθι male J.“
ποτὲ] δὲ Gorl. g) μετέχοιεν] Certissimam hanc Gesneri con-
jecturam pro vulg. μετέχοιμεν, quod ferri nullo modo poterat,
non dubitavi recipere. h) ὡς ἐπίστασαι.] „Pell. An σύ;
Nil mutant Pl. Fr J. etc.“ Et pro ὡς mallet Solan. In Gorl.
legitur: Τί ποτ' οὖν ἔστιν ἡ τέχνη, λέγε πάνυ ὡς ἐπ. in quibus
vera lectio latere videtur. Nunc certe cum Seagero placuit
distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; ad
eam rationem revocare, quam jam Gesnerus in versione secun-
tus erat. i) ὄναι.] „Ωναι Edd. antea male.“ k) ἐκ κατα-
λήψεων.] „restitutum ex Pl. quae gnidem junctim ἐκκατάλ.
Discretim Salrn. et marg. A. 1. W. Ἐκκατάληψεων Edd. vulgo
male. „Εκ καταλήψεως συγγεγομένων G.“ l) ἐκείνου γε εἰ-
πόντος.] „ἐκείνῳ γε εἰπόν Pl.“ et Gorl. m) μετέχοι.] μετέ-
χοι 3ο11. n) εἴη] ἂν εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum
de arte, si tibi videtur, quae
tandem sit genere, videamus.
Sic enim assequamur forte
etiam artes speciatim: si
quidem recte illius partici-
pes sint.

Tych. Quid tandem ergo
est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari
eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex
homine docto audire, con-
stat ex perceptionibus con-
sistentibus et coexercitatis
ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille
dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec
convenient in Parasiticam;
quid aliud ipsa quoque, quam
ars, sit?

p. 841. TTX. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι ο).

p. 842. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς ρ) τέχνης εἰδε-
 σιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾶδει, σκοπῶμεν,
 καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ ς) καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν τ) ἀποφθίγγεται ς). δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ ι) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων κ). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτὸν χ'. καὶ
 ὅτῳ γ) παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ ζ). ἡ τὸν
 μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινα φήσομεν ἔχειν, εἴπερ α)
 ἐπίσταται διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον β) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,

ο) ἔχοι] ἔχει 3011. ρ) τῆς] „abest a FL.“ ς) ἀλλὰ μὴ] de-
 sunt in FL. et 3011. τ) σαθρὸν] „saepius Edd. priorae.“
 Quod Gasnorus secutus est et Reitzius recentioresque. Edā.
 admiserunt, coniecerat sic Casaubon. ad Pers. III, 21. ς) ἀπο-
 φθίγγεται] „ἀποφθίγγεται marg. A. 1. et FL. male.“
 Sic etiam 3011. Totum locum Fritzschius Quaestat. p. 154.
 sic auspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι
 διακρουόμεναι σαθρὸν ἀποφθίγγεται. ι) εἶναι καὶ ταύτην
 ὥσπερ] desunt in 3011. κ) ἐκ καταλήψεων] „Sic Salm.
 et Amst. Ἐκκαταλήψεων cett. et P. Ἐγκαταλήψεως FL.“ χ)
 αὐτόν] Sic B. 3. Reitz. et recent. Αὐτόν A. 1. 2. B. 1. mi-
 nus bene. γ) ὅτῳ] „recepti ex P. L. Οὕτω cett. Sed mox ὅτῳ
 eadem recte.“ ζ) μεταγνοίῃ] μεταγνοίῃ Reitz. et plerum-
 que vett. Sed μεταγνοίῃ Codd. 3011. Gorl. et Edd. Salm.
 Amst. Bip. Schm. probante Bel. ς) εἴπερ] „ἔπερ vult Mar-
 cil. Sed prius Edd.“ β) τοῦτον] „Nil mutant Coll. et FL.“
 Οὐ, pensas-tu? subaudit Bel. Rectius φήσομεν mente repetitur.

Tych. Ars enimvero, si
 quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim
 artis formis applicantes Pa-
 rasiticam, an conveniat ratio
 illius, videamus, nunc, ut vi-
 tiosae cum pulsantur testae,
 maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unanquamque
 artem, compagem esse rerum
 certo perceptarum. Primum

quidem est explorare ac dis-
 cernere, quis idoneus sit ad se
 nutriendum, quemque cum
 parasitus esse coeperit, non
 poeniteat. Nisi forte num-
 mularium habere artem
 quandam dicemus, si dignos-
 cere sciat adulterina numis-
 mata ab his, quae non sunt
 talia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines
 a bonis: idque cum non, ve-

οὐχ ὥσπερ c) τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) p.842.
φανερῶν εὐθύς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς
Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διεδέναι e),

Eurip.
Med.

Οὐδείς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

v. 515.

ἢ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἤγε f) καὶ τὰ Matth.
οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε p.843.

καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, 5
καὶ πράγματι πράττειν, δι' ὧν οἰκτιρῶνται, καὶ εὐνοῦστα-
τον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἂρ' οὐ συνέσεως καὶ
καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

TTX. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παν-
τός g) ἀπέλθῃ h) πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκίμων τοὺς μὴ
τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἀνευ τινὸς λόγου καὶ
σοφίας πλάττεσθαι i) οἶε;

c) οὐχ ὥσπερ] Sic conj. Marcil. Vulgo aberat negatio, quam
praeunte Solano restituimus. Vid. Adnot. d) μὴ] „Hoc ha-
bent Ma. Angl. et Par. Abest in Edd. cett.“ e) διεδέναι] „
διέναι male FL. Vulgatum tnetur P.“ f) ἤγε] Vulgo erat
τέχνη πέφυκεν, εἰ γε. Sed Gori. omittit πέφυκεν, quod haud
dubie e superiore versu huc aberravit, et habet ἤ γε pro εἰ γε.
g) παρτός] „Nihil mutare FL. adscripsit Solanus. h) ἀπέλ-
θῃ] Sic Gori. et 3ori. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι] „
Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit Gesner.“

lutnummi, sic homines aperti
statim sint. Verum id ipsum
accusat etiam vir sapiens
Euripides, dicens:

*In qua virum queas ma-
lum dignoscere,*

*Innata nulla corpori certa
est nota.*

Unde etiam natura major
Parasiti ars est, quae qui-
dem res quoque obscuras
adeo, et minime manifestas,
magis quam divinatio, in-
telligit ac novit. Scire vero
dicere ac facere idonea, qui-

bus in familiaritatem perve-
niat, et benevolentissimum
se alenti ostendat, nonne in-
telligentiae, et robustae ad
percipiendum facultatis esse
tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coe-
nis meliori quam quisquam
conditione discedat aliquis,
et jucundior conviva habea-
tur illis, qui non eandem,
quam ipse, artem habent,
idne sine ratione ac sapien-
tia putas effici?

p. 843. TTX. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί ἐ) δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κα-
κίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην l) ἀτέ-
χνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, τοῦ γενναιοτάτου

Plat. Πλάτωνος οὕτως λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιᾶσθαι m)

Theact. Ed. μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ

Stallb. κρίσις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-

Tom. I. γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥα-

P. 233. π. 844. δῶς. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέ-

6 ρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλὰν ἀσυγ-

γύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς

κεκτημένοις n) αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλή-

ψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ξίεν ο) ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλύσιν p)

οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν q) τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνί-

7 την. Τὸ γε μὴν, πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ r)

k) Τί] Τὸ Gorl. 1) πολυπραγμοσύνην] Hunc locum sic distinctum praebet B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτέχνου etc. errore manifesto. Vide tamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτέχνου τινὸς etc. m) ἐστιᾶσθαι] „ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. et Plat. l. d.“ n) τοῖς κεκτημένοις] „τοῖς κεκτημένοις Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt.“ o) εἰεν] Sic e codj. Guyet. quam confirmatam Codd. 3011. et Gorl. probante Belino recepit Schm. pro vulg. εἴη. p) ἀπολλύσιν] Vulg. ἀπόλλυνται. Conjecerant Guyet. ἀπολλύουσιν, Bel. ἀπολλύνται inscite, unice vere Reitz. sic, uti cum Schm. et nos edidimus. q) τῇ] „Abest articulus a Fl. r) καὶ] ἂν mallet Bel. hoc necessarium ratus ad expellendum soloecismum, illud se capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinaris non sit peritus, paratas coenae minus firmum iudicium.* Esso autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam,

ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exercentur; et tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne

μανίας εἴη ζητεῖν; ἔγω γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p. 844.
δὲν εὐχρηστοτέρων εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ
τούτου ἐστί σ).

TTX. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἢ παρασιτι- 8
κή, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην. p. 845.

TTX. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ, εἰ
ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ ι) ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι υ),
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείη ἄν;

TTX. Οὐχ οὕτως.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυ-
νῆσται γ) σωθῆναι ἑαυτόν;

TTX. Καὶ μάλα.

σ) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.] „ὄν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί.
Fl. Pro ὄν etiam ἄν marg. A. 1. W.“ τ) τις ἑαυτῷ] Vulgo
σὲ σιωπῇ, et mox σωθείης ἄν. Restitui locum auctore Gorl.
cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste *Belino*
τις habeat pro σὺ. υ) χειμῶνι] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὐ-
τως] „Οὐδ' οὕτως male Fl.“ Οὐδ' οὕτως 3011. Conjectias forsitan
secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed
vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 409. γ) δυνατῆσαι.]
Emendaverat *Gesn.* quem *Reitzius* et recentt. secuti sunt, *δυ-
νήσται*. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unice
probam lectionem, a qua sola *Junt.* paullulum recedit, exhi-
bens per errorem *συνήσται*.

insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utile in-
venio, quam edere et bi-
bere: ac ne vivere quidem
absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo
genere est Parasitica, qualis
forma et robur, ut ars non
videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia

est. Inertia enim nunquam
quidquam recte peragit ei,
qui illam habet. Age enim,
si quis sibi committat in mari
ac tempestate navim, guber-
nandi imperitus, sperare
illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi
quod non habeat artem, qua
servare se possit?

Tych. Sic est.

p. 845. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΤΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα α) ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ.

ΤΤΧ. Τέχνη, ὡς εἶπες.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ ἀμπαν διαφθάρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει β) τοιοῦτον εἶ-
p. 846. πέν. οὐκοῦν εἰ μῆτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μῆτε δύναμις, σύστημα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γ) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν δ) σήμερον.

9 ΤΤΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰσάξω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως ε) καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδώς f) τῆς παρασιτικῆς·

α) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα. παρ. 3011. narrante Bel. Sed quum innox, referente quidem Schmiedero, in Gori. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνη etc. alterutrum suspicor falso retulisse; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus nunc curo, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. α) ἄρα] οὖν ἄρα 3011. b) ἔχει] Sic Gori. et 3011. pro vulg. ἔχει, pro quo Bel. etiam maluisset εἶν ἔχει. γ) ἐκ καταλήψεων] ἐκ καταλ. junctim Ald. utraque. d) ἡμῖν] καὶ 3011. e) ὅπως] ἀλλ' ἐκείνο ἀκόμῃ δὴ, ὅπως 2954. Bel. Schm. Inserit ἀκόμῃ etiam Schol. Sed merito Fritzsche Quaeest. p. 31. pro interpretatione habet. f) ἀποδώς] Subscripsi jota, prioribus omisum. Cf. δῶς Hermot. c. 74. Pro Imagg. c. 24. e. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos al-

teros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud superest, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὅρθως σὺ γε g) λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὐ p. 846.
 πως ἂν μάλιστα διαμίσθαι, παρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτίειν,
 καὶ βρωτίων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς
 τὸ ἡδύ.

ΤΤΧ. Ὑπέρυγέ h) μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ
 τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνόλους τῶν φιλοσόφων
 μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος
 εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ 10
 σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς
 ἄρα i) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ ιε φημί k) τέλος χαριέστερον εἶναι l), Hom.
 Ἦ ὅταν εὐφροσύνη m) μὲν ἔχῃ κατά n) δῆμον ἅπαντα, Od. IX,
 5.

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι p. 847.

Σίτου καὶ κραιῶνο), μέθυ δ' ἐν p) κρητῆρος ἀφύσσων

g) σὺ γε] „σὺ Fl.“ h) Ὑπέρυγέ] „Sic Edd. Τπερ εὐ ad-
 levit Solanus non addens conjectura an varia lectio sit.“ i)
 ἄρα] ἂν mallet Bel. k) φημί] „Sic Homer. l. d. item P. et
 Par. Φησὶ male Fl. Ald. Hag.“ l) εἶναι] „Sic Hom. L.
 Fl. V. 2. et Par. Ἐμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι
 ἄλλο marg. A. 1.“ m) εὐφροσύνη] „εὐφροσύνη male Edd.
 omnes.“ n) ἔχῃ κατά] Vulgo ἔχῃ κατά, quod Guyetus o qui-
 busdam Edd. Homeri in ἔχῃ κατά mutandum censuit. In al-
 tera voce nos facile sumus obsecuti. o) κραιῶν] „κραιῶν Edd.
 quod corrigendum esse etiam Guyetus monuit. p) δ' ἐν] „re-
 stitutum ex Hom. At Edd. omissa praepositione.“ Eundem er-
 rorem etiam in Maximo Tyrio Dissert. VII, 3. correxit Reis-
 kius, respiciens hunc quoque Luciani locum.

Par. Recte tu illud postu-
 las. Videtur enim mihi re-
 cte ita finiri: *Parasitica est*
ars esculentorum et poculen-
torum, atque propter ista di-
cendorum, finis autem illius
voluptas.

Tych. Pulcherrime defi-
 niisse mihi tuam artem vi-
 deris. Sed illud dispice, ne
 cum philosophorum quibus-
 dam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo
 sit idem finis felicitatis et

Parasiticae. Apparebit au-
 tem ita. Saepiens enim Ho-
 merus, admiratus Parasiti
 vitam, beatam nempe et in-
 videndam esse solam,

Non equidem finem potio-
rem ullum arbitror esse,
Quam si laetitiae populorum
tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa*
sit alto

Pane ac carne, merumque
cavis crateribus hau-
stum

p. 847. *Ὀδοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγγεῖη) δεπάσσει.*

καὶ ὡς οὐχ ἡμεῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιῶ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν γ) οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτίθειται τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ ε) τῶν Ἑλλήνων ι), καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἥμιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς υ) Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ

p. 848. *ράκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοί, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾷν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς θείας κ) κινήσεις, οὐδέποτε γ) εἶπε τοῦτο*

q) *ἐγγεῖη*] „*ἐγγεῖη* P.“ Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. γ) *εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν*] *εὐδαιμονίζων. καὶ οὐ μὴν* Gori. α) *σοφωτάτῳ*] „*φιλοσοφωτάτῳ* P.“ Sic etiam 2954. ι) *Ἑλλήνων*] „Sic L. Par. Hag. Ὅλων cett. et P. *Λόγων* FL et marg. A. 1.“ u) *τοῦς*] „*Articulo caret FL*“ x) *θείας*] „*τελείας* marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd.“ *Τελείας* etiam 2954. γ) *οὐδέποτε*] *οὐδὰ τότε* conj. Fritzsch. Quaest. p. 77. ad modum probabiliter.

*Circum omnes pincerna
ferat, cyathisque mini-
stret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddidit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur: nihil aliud, quantum dicit, beatam putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem lauda-

re, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *potiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moveri

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βλον. ἐκα- p. 848.
 λούντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει;
 πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷον
 τε ἀκούειν 2) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξελθ. καί·

Παραπλήθωσι α) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν β).

Ὁ γε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφιλόμενος τὸ 11
 τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν γ) εὐδαιμονίας, τέ-
 λος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἔστι, καὶ οὐδὲν
 Ἐπικούρου μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις
 ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀό-
 χλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμ-
 πεπλησθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγ-
 χάνει· ὁ δὲ Ἐπικουρείος δ) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν p. 849.
 περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους
 ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

2) ἀκούειν] „constans lectio.“ α) παραπλήθωσι.] παραπλή-
 θονος Fl.“ Παρὰ δὲ πλήθωσι et mox κρεῶν edidit Schm. e
 Codd. 2954, et Gori. convenienter cum Hom. At quidni tum
 etiam ἡμῖνοι pro καθήμενοι; Imo vero ex memoria haec libe-
 rius et decerpta recitantur. b) κρεῶν] „Sic etiam Fl. Fr. J.
 Par.“ Vid. not. praecedentem. c) αὐτὸν] „αὐτῶν Fl.“ d)
 Ἐπικουρείος] Ἐπικούρος mallet Guyet. cum Obseporoso in-
 terprete.

motibus, nunquam hunc di-
 xit *finem potiozem*, sed vi-
 tam Parasitorum. Vocaban-
 tur autem eo tempore Para-
 siti *convivae*. Quomodo igitur
 dicit? Rursus enim ver-
 sus ipsos memorare operae
 pretium est; neque enim sa-
 tis intelligere licet, nisi sac-
 pins recitentur:

*Convivaeque sedent dein-
 ceptis.* Et:

*Mensa exstructa sit alta
 Pane et carne.*

Atque Epicurus valde impu-
 denter suffuratus Parasiticae

finem, felicitatis, quam ipse
 statuit, finem facit. Hoc
 autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epi-
 curo, sed Parasito, sic di-
 scas. Equidem arbitror, vo-
 luptatem primo quidem in-
 esse in corporis a molestia
 vacuitate: deinde in eo, si
 neque anima tumultus vel
 perturbationis plena sit. U-
 trumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus ne-
 que alterutrum. Qui enim
 quaerit de figura terrae, de
 mundis infinitis, de magni-

- p. 849. τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰεὶ πολέμων, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεις. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα ε) καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπυστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιοῦτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας f) ἀπο-
 12 πλείων οἰκαδε Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδέν πρὸς-
 ἦκει τὸ ἡδὺ τῆς Ἐπικούρου, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ σοφός, ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται g), ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει h), παράσιτός
 p. 850. ἐστὶ, καὶ οὐχ ὅς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζή-
 σεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

- e) πάντα] πάνυ 2954. f) ἐπὶ τῆς σχεδίας] ἀπὸ τῆς Σχερίας vult Solan. quasin ingeniosam solertiam facilius, quam oportuerat, secutus est Wieland. g) οὐ ζήσεται] „Et sic Fl. cum cett.“ h) ἔχει] ἔχει Schm. e 2954. et Gorl. i ὅς] Sic necessario corrigendum erat vulgatum ὅς, quod iam offenderat Jacobsium in Porson. Advers. p. 299. conjicientem εἰ καὶ ἄλλως λέγει. Mecum facere video Fritzscheium Quaestat. p. 34. sq.

tudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit et dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non

hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicunque demum est ille sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοις) τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά p. 850.
τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη·
καὶ ἄθροις πύσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν
τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῆς;

ΤΤΧ. Κάμοι δοκεῖ

ΠΑΡ. Οὐκᾶν τῷ μὲν συχνὰ κεντημένῳ ἴσως τοῦτο
παρέχεις l) τῷ δὲ ὀλίγα καὶ m) μὴδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης
οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ n) τέλους· λέγω
δέ ο) τοῦ ἡδούς. ἀλλ' οὐδὲ μὴν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς
οὐσίας ἀφθόνης ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε
ἐφικέσθαι· τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα
τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν, τῷ μα-
γείῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὕψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ q)
μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ
ἡδούς ὑστερεῖν s)· τοῦτο δέ, τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν
οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; P. 851.

k) ἔχοις] ἔχει iterum, ut supra, 2951. Gorl. Schmi. qua muta-
tione neutro loco opus erat. l) παρέχεις] „Foran πάρεστι
Poll.“ Magis ὑπάρχει placeret *Fritzschio* Quaestat. p. 168. nisi
sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] Mallem ἢ. n) τοῦ]
„deest in Fl.“ o) δὲ] δὴ Gorl. p) μὴν] μὲν id. q) ἢ εἰ
μὴ] „Sic B. 2. (et 3.) Par. Ἡ μὴ omissio et celt. El μὴ omis-
so ἢ L.“ r) τοῦτο] τούτου conj. *Gesner*. quem jure suo ca-
stigmat *Fritzsch*. Quaestat. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα
conj. *Seager*. *Diar. Class.* N. 36. a. 1818. p. 318. Et sic sane

Par. Quia si cibum a se
habeat, multa sane, Tychia-
de, hanc vitam consequi ne-
cesse est. Et vide, quot ac
quanta? Oportet eum, qui
suaviter vivere velit, cupi-
ditates omnes explere. Aut
aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic vi-
detur.

Par. Igitur ei, qui multa
possidet, hoc forte suppedi-
taverit: illi vero, qui pa-
rum aut nihil, non item.
Itaque pauper non fiat sa-
piens, neque ad finem per-

veniat, dico autem volupta-
tem. Sed neque dives, de
suis opibus copiose mini-
strans cupiditatibus, poterit
ad illum pervenire. Quid
ita? quia necesse est, eum,
qui sua impendat, in multas
incidere injucunditates: cui
nunc pugnandum sit cum co-
quo, si male paravit cibum,
aut, si non pugnet, mali id-
circo edendi cibi, et volu-
ptate carendum: nunc cum
dispensatore rei familiaris,
si male dispenset, pugnand-
um. An non ita est?

p. 851. TTX. Νῆ Δία, καί μοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν οὖν τ.) Ἐπιμοῦρον πάντα ξυμβαίνειν εἰ-
 κός, ὥστε εὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ
 οὔτε μάγειρός ἐστιν, ἢ χαλεπήνη, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκ-
 νόμος ι), οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων x) ἀχθε-
 σθείη γ), καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι z), μό-
 νος οὗτος ὑπὸ μηδεὶός, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη α), ἐνοχλούμε-
 13 νος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τούτων
 καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δίδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη,
 δικτεόν, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ
 πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἰτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης.
 κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης b)
 ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ
 οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξατο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,

expectabatur; quamquam nolim anacoluthon sine auctoritate
 extrudi, in quo auctor paullo negligenter superioris Infinitivi
 περιπίπτειν recordatus esse videtur. τ) οὖν] vulgo omis-
 sum inseruerat Schm. v Gorl. Ita etiam *Seagero* visum. η) οἰ-
 νόμος] οἰκία vel συνοικία conj. *Solan.* x) ἀπολλυμένων]
 „restitutum ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. et marg. A. 1. Ἀπο-
 λογούμενος Edd.“ γ) ἀχθεσθείη] ἄν *Helinus*, ut solet, ad-
 dendum putat. z) φάγοι καὶ πίοι] φάγη καὶ πῖν *Bois.* Gorl.
 α) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ἂν ἐκείνος, ἀνάγ-
 κη, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd.
 vatt. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 3. nec non in L. et marg.
 A. 1. Sic in promptu statim erat emendatio, in quam eandem
 incidit etiam *Fritzscheius* Quæstst. p. 195. b) πάσης γὰρ
 τέχνης] πάσαις γὰρ τέχναις conj. *Guyet.* At vid. Adnot.

Tych. Per Jovem, mihi quoque videtur.

Par. Epicuro quidem eve-
 nire ista possunt omnia. Ita-
 que nunquam consequetur
 finem. Sed Parasito neque
 coquus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator,
 neque vasa argentea, de qui-
 bus deperditis gravetur; et
 habet omnia, ut solus ipse
 edat ac bibat, earum, quibus
 isti necessario conflictantur,
 molestiarum a nulla inter-

pellatus. Verum artem esse
 Parasiticam, tum ex his, tum
 ex reliquiis satis demonstra-
 tum est. Superest, ut de-
 monstremus, etiam esse opti-
 mam: idque non simplici-
 ter; sed primo quidem,
 communiter artibus omni-
 bus esse præstantiorem; de-
 inde etiam singulatim una-
 quaque. Communiter ergo
 omnibus ita præstat, quod
 omnis artis disciplina neces-
 sario adhibet laborem, me-

ὡς δοκε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ ρ. 851.
 δείπνου ποτὶ ἀπῆλθε κλιθεὶς, ὥσπερ τινος ἀπὸς c) τῶν δι-
 δασκαλῶν ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπαιῶν, ὠφθῇ σκυ- ρ. 852.
 θρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
 μὴν παράσitos ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δείπνον ἔρχεται, μάλιστα
 ἐπισθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθηάνον-
 τες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτάς d) ἀποδιδρά-
 σκουσι. τί δέ, οὐ κἀκεῖνο ἔννοησαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
 ἐπειραις ταῖς τέχναις προκόντοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τοῦτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν πα-
 ράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότα
 αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρῶ-
 γμα καὶ ἔντιμον e), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
 μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ f) ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ
 μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλή g) Par.
 γὰρ, [καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτό h).] ἡ δὲ [... καὶ —] πα- Hesiod.
 ρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290.

c) ἀπὸ] „recepti ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. 'Ex cell. Edd.' Sic etiam Codd. 3011. et Gori. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν cum B. 2. d, δι' αὐτάς] „Sic esse in omnibus Edd. notat Solanus.“ e) ἔντιμον] ἐν τιμῇ conj. Saager. quod sane con- cinnius foret. f) τὸ] „Delet articulum Pollet.“ g) πολλή] „Sic Fl. J. Ald. Amst. Fr. Salm. πολλοὶ Par. Hag. B. 1. et 2.“ HOLLŌS conj. Reitz. quum μακρὸς sit in Hesiodo. h) αὐ- τὸ] „Sic J. Fr. Ald. Hag. Par. Αὐτοὺς Fl. Salm. B. 1. et 2.“

tum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? non-

ne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Jovem, inquit, scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res et ad honorem gravis et ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, et ardua ad illud via est. Parasitica

- p. 852. αὐτῷ τῷ i) μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἰ k) μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν l) οὐ τινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
- p. 853. εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ m) ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἡ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἔνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἔνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μὲν τιν) δίδωκε, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ
- 15 καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὐ ἔνεκα γίγνεται; Καὶ μὴν ἐκείνᾳ γε οὐδέ τις ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον τάλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δέ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει·

Ego quidem αὐτὸ invenī in B. 1. et 3. non αὐτοῦς. Sed αὐτὰς habent Gork. et 3011. probante *Belino*. i) τῷ] „Sic B. 1. et 2. (et 3.) *Par. P.* recte. Tò male J. *FL. Salm.* etc.“ k) αἰ] καὶ conj. *Seager.* valde improbabiliter. l) τεχνῶν] τέχνας legendum arbitratur *Fritzsche*. Quaest. p. 51. At vero per totam hanc artium comparationem a parasitica non distinguuntur αἱ τῶν ἄλλων τέχνας, quod etiam vereor ut satis recte dici potuerit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τέχνας, vel αἱ λοιπαὶ τ. Si cui autem contractior loci natura fraudi fuerit, suaserim huic, ut fingat auctorem minus Lucianum scripsisse: οὐ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν τινές, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ (ἄλλαι τέχνας) etc. m) τῷ] „bene *Par. B. 1.* (et 3.) et G. Tò rursus male *Edd. cett.*“ n) μὲν τιν) Sic corrigendum videbatur vulg. μέντοι. Eandem suspicionem proponit et docte illustrat

vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; et simul, dum incipit; finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa: et struere fabrum domos non struendi causa:

sed Parasitum nihil sequi aliud; verum idem et opus ipsius esse, et illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero

παῖσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. "Ἐτι οἱ μὲν p. 853.
 βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιταῖς καὶ 16
 ὀλιγοποσίαις χρωῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις
 δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. Καὶ 17
 αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεικτημένῳ
 ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε
 ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ο) ἵππου. αὕτη p)
 δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
 ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καὶ, ὡς 18
 εἰσὶν, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύ-
 την δὲ, λαμβάνοντες. "Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
 δάσκαλοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
 ποιητικῆ, κατὰ Σωκράτην r), καὶ αὕτη θεία τις s) μοίρα
 παραγίγνεται. Κῆκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, οὐ δυνάμεθα διαπραίτεσθαι· ταύ-
 τη t) δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλείοντι.

ΤΤΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Fritzsche. Quaest. p. 21. sq. o) χωρὶς] ἄνευ Gorl. p) αὐ-
 τη] „αὕτη Edd. priores.“ Correxerunt Jena. et Solan. q)
 χρῆσθαι Fl.“ r) Σωκράτην] „Σωκράτη Fl.“
 s) θεία τις] Sic Gorl. Sed vulgo θεία omittabatur. t) ταύ-
 τη] αὕτη 3011.

triginta mensis dies festos
 agere. Omnes enim Deorum
 esse illi videntur. Porro qui
 in reliquis artibus recte ver-
 sari volunt, ii paucio cibo et
 potu paucio utuntur, aegro-
 torum instar: qui enim co-
 pioso potu aut cibo gaudeat,
 ille non didicerit facile. Et
 reliquae artes sine instru-
 mentis nullo modo ministra-
 re possunt artifices: neque
 enim tibia canere licet sine
 tibia, neque psallere sine
 lyra, neque sine equo equi-
 tare. Haec vero ita commo-
 da, ita non gravis artifici, ut

etiam nihil armorum habens
 uti ea possit. Et, quod nec
 iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc
 accepta. Insuper aliarum ar-
 tium quidam sunt magistri;
 Parasiticae autem nullus:
 sed quemadmodum poetica,
 auctore Socrate, ita haec
 divina sorte contingit. Etiam
 illud mihi considera, quod
 reliquas artes, qui iter fa-
 ciunt, aut navigant, exer-
 cere non possunt; hac in via
 etiam et naviganti licet uti.

Tych. Utique.

p. 854. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
21 δοκοῦσι μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴν μὲν δὲ οὐδεμιᾶς ἐνέρας.

ΤΤΧ. Τί δέ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν
σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΤΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων,
οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν
αἱ ἀρχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτι-
κῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦ-
το τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς γ), ἡ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς.

ΤΤΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ'
οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ z) πρότε-
ρον, εἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοιτωνήσῃ σπον-
p. 855. δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων.
ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὐ-
τος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;

u) αὐτῇ] „Nil mutant Edd.“ Nisi quod B. 3. habet αὐτῇ et
Schm. αὐτῇ, Jensio, opinor, auctore. x) γενναία] Vulga-
tum scribendi vitium γενναῖα correxerat Schm. y) εὐροῖς]
εὐρος 3011. quod temere probat Bel. aut scribi jubet οὐκ ἄν
ἄλλο εὐρος. z) δεῖ] δὴ male Fl.“

Par. Verum etiam, Ty-
chiade, videntur hanc appe-
tere artes ceterae, ipsa vero
alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne
qui aliena sumunt, injuste
agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Pa-
rasitus, sumens aliena, solus
non injuste agit?

Par. Non habeo, quod di-
cam. Verum aliarum artium
prava quaedam ac vilia sunt
initia: Parasiticae vero ori-

go plane generosa. Illud enim
tritum amicitiae nomen non
aliud invenies, quam Parasiti-
cae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimi-
cum aut ignotum hominem,
sed neque mediocriter fami-
liarem ad coenam vocat: sed
oportet, puto, hunc prius
amicum fieri, ut particeps
fiat libationum et mensae, et
artis huius mysteriorum.
Ego ergo saepe audiui dicen-
tes, Qualis autem hic fit

ὡς θελοῦσι τὸν συμπίνοντα καὶ συνισθλοντα μόνον πιστὸν p. 855.
 ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
 ἔστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
 γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες α), καὶ ἰδρῶν-
 τες, ἀλλὰ, τῇ Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
 ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
 ρίζεται τὴν αὐτοῦ β) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
 Ἐπεὶ μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
 ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χειρὶ Hom.
 φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα c) Od. IX.
 πάντα νέμειται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην; καὶ 25
 χαλκία οὐδὲν καλύπτει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἔαν τε
 πονηρὸς, ἔαν τε καὶ μαρὸς ᾗ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται
 ἢ μαρὸς ὦν, ἢ πονηρὸς.

ΤΤΧ. Παπαλ. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικὴν.
 ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεισθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι
 ἀπὸ τούτου, ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδι- 26

a) κακοπαθοῦντες] „κακοπαθόντες Hag. 2. Correxerat Gesn.
 Et recte κακοπ. cens.“ b) αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd. vet. et Schm.
 Recte ediderant Reitz. et Bip. c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et
 2. (et 3.) Par. Salm. Ἀνήροτα male J. Fl. Fr. Ald. Hag.
 utraque.“

amicus, qui neque comedit
 neque bibit nobiscum, ut qui
 putarent videlicet solus; qui
 una bibit atque cibum ca-
 piat, fidelem amicum. Hanc
 vero maxime regiam esse ar-
 tium, etiam hinc non mini-
 mum intelligas. Reliquas ar-
 tes enim non cum molestia
 tantum et sudore exercent,
 sed, per Jovem, sedentes at-
 que stantes, nempe velut
 servi artium: at Parasitus
 suam artem tractat accum-
 bens, velut rex. Illa enim
 quid dicere attinet de illius
 felicitate, quod solus, ut do-

cti Homeri verbis utar, nec
 plantat manibus plantam, nec
 arat; sed sine semine et ara-
 tro depascitur omnia? Por-
 ro Rhetorem et Geometram
 et fabrum nihil prohibet ar-
 tem exercere suam, etsi ma-
 lus sit vel stultus: parasitari
 autem nemo potest, qui vel
 stultus sit, vel malus.

Zych. Vah, quantam rem
 ostendis esse Parasiticam!
 Itaque ipse mihi velle videor
 Parasitus fieri, pro eo, qui
 sum.

Par. Quantum ergo com-
 muniter omnibus praestet

- p. 855. *χθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέ-
ρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παρα-
βάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς d) καθαι-
p. 856. ρούντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων
καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δευτέρον. ὁμολόγηται γὰρ
δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν e),
ᾧς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμης ἀποφαίνονται f) τινες.
ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι g) τὴν παρασιτικὴν
πολὺ κρατοῦσαν, (σχολῇ) h) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν
δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπα-
27 νίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἄμφοιν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορι-
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ
μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὐκ i). οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-*

d) πῶς] πῶς male Schm. cum nonnullis vet. Edd. e) τὴν φι-
λοσοφίαν] „Articulum omittit Fl.“ Iuserit autem *Marcill.*
μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ᾧς etc. Certe tale quid sane
desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφαί-
νονται] „ἀποφαίνουσι Fl.“ g) ἀποδείξαιμι] ἀπέδειξα mal-
let *Bel.* minus vitium maioris ope corrigere conatus. „Vitium
enim h. l. et mihi saepe videtur esse *ἐπειδὴν* cum Opt. ubi ne-
cessario Coniunctivus requirebatur. In illis enim locis *Amor.*
c. 16. *Asin.* c. 21. et similibus, ubi *ἐπειδὴν* cum Opt. reper-
itur iunctum, *ἐπειδὴν* est *quoties fere*, quod quam parum h.
l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidioris
religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ]
Deest in *Gorl.* unde mihi admodum suspectum est, ut nota
lectoris cuiuspiam censoria, qui de veritate huius rationis dubi-
tasset. *Seagerus* aut ironiam dicit inesse, quam equidem ab
h. l. alienissimam puto, aut reponendam *πολύ*. i) οὐ] „male
omissum in Fl.“

artibus, ostendisse mihi vi-
deor. Age vero etiam, quan-
tum singulatim unaquaque
sit praestantior, considerare-
mus. Ac sellulariis quidem
artibus illam conferre, im-
prudens fuerit, et potius il-
lius, qui destruere dignita-
tem artis velit. Sed quan-
tum maximis pulcherrimis-
que praestet artibus, osten-
dendum. In confesso est
enim apud omnes, Rhetori-

cam et Philosophiam esse
principes: quas propter
praestantiam etiam scientias
quidam dicunt. Si igitur his
quoque longe potiorum esse
Parasiticam ostendero; sine
dubio nimirum reliquarum
quoque artium princeps, ut
inter famulas Nausicaae, vi-
debitur. Ergo communiter
quidem ambabus praestat, et
Rhetorica et Philosophia,
primo ob id ipsum, quod in

κῆν ἔν τε καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856.
 δὲ τοῦναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ
 ἄλλο τε. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ
 ὁσαύτως ἔχουσιν. ἐιέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρω δοκεῖ τὰ πρῶτα p.857.
 γματα ἔχειν, ἐιέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ
 τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπά-
 του, καὶ ἀπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι.
 καὶ μέχρι γε νῦν, αὐτὲ οἱ αὐτοὶ γνώμης κ) κρατοῦσιν, οὔτε
 αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δῆλον ὅ,τι λ) τεκμαίρε-
 σθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημί μῆτε εἶναι τέχνην μ),
 ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δὴ ποτε; ἀριθμητικὴ
 μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ τε ο) ἡμῖν, καὶ
 παρὰ Πέρσαις, τῆσαρά ἑσσι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ
 παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς αὐτὲ τὰ τέλη σύμφωνα
 παρῶν.

β) γνώμης] „γνώμης PeB.“ 1) δῆλον ὅ,τι λ) Sic Seager. pro
 vulg. δηλονότι. Iam non est, quod καταλείπεται Jacobsio cre-
 damus corrigendum esse καὶ τὰ λαμπὰ ἴσθιν. μ) τέχνην] τέχ-
 νης 3o11. n) ἐπεὶ τί λ) ἐπὶ τοι conj. Guyet. ο) τε] Sic cor-
 rexi vulg. γι cum Fritzschio Quaestat. p. 122.

rerum natura adest: nam de
 hac constat; de istis non
 item. Neque enim Rhetori-
 cen quoque unum idemque
 putamus omnes: sed quidam
 artem; alii contra ea iner-
 tiam; alii vero maleficium;
 alii aliud. Similiter vero
 Philosophiam, quae eodem
 se modo atque aequaliter ha-
 bet, non idem putamus om-
 nes: aliter enim se res ha-
 bere videntur Epicuro, ali-
 ter vero Stoicis, aliter Aca-
 demicis, aliter denique Pe-
 ripateticis; simpliciterque
 aliam alius putat esse Phi-
 losophiam: atque in hunc

certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, ne-
 que ars illorum una esse vi-
 detur. Ex quibus non ob-
 scurum est, quid coniecero
 relinquatur. Neque enim
 omniuo artem esse dico,
 quam ne esse quidem cer-
 tum sit. Nam quid tandem?
 Arithmetica una est et ea-
 dem; et bis duo apud nos
 pariter et apud Persas, qua-
 tuor sunt; et convenit de
 his inter Graecos pariter et
 Barbaros: Philosophias vero
 multas ac diversas videmus;
 et neque principia omnium,
 neque fines consentire.

- p. 857. *TTX.* Ἀληθῇ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.
- p. 858. *ΠΑΡ.* Καὶ μὴν καὶ ρ) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ
 28 τῇ) κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον ρ) εἶη, καὶ παρέλθοις σ) τις συγγνώμῃ ἀξιώσας), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη). φιλοσοφίαν δὲ τις x) ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων γ); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλὰ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φι-
 29 λοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδείξεις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-
- p. 859. το, οὗ μία κατάληψις οὖν ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μάλ-

p) Καὶ μὴν καὶ] „Sic Fl. Non adeat καὶ posterius in aliis.“ Κατὰ μὴν τὰς μὲν etc. conj. *Seager.* non video quamobrem. q) τῇ] „τις Fl. Et contra inox τῇ, ubi cett. τις.“ ρ) ἀσύμφωνον] „ἀσύμφωνος Fl.“ σ) παρέλθοις] παρέλθῃ 3011. τ) ἀξιώσας] „ἄξιός ἐστι Fl.“ υ) προσδεκτέος εἶη] „Tria haec absunt a Fl. et merito. Vid. nott.“ Προσδεκτέον conj. *Jens.* probante *Seagero.* x) δὲ τ(ς) δὲ τις sine interrogationis nota Edd. vet. quem errorem *Reitz.* correxit. Τῆς ἂν ὡς mallet *Bel.* γ) ὀργάνων] ὀργανικῶν corrigi vult *Seager.* Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariam verita-

tis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in

λον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν ²⁾ εἶναι, p.859.
 τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν δύσιν. Ἡ μὲν 30
 τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν
 βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταῦτα ^{a)}, καὶ ὡσαύτως. καὶ
 οὐκ ἂν εἶποι τις ἄλλως μὲν τοὺςδε, ἐτέρως δὲ τοὺς ^{b)}, πα-
 ρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοι τινες ^{c)}, οἶον ^{d)}
 Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ
 πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ἔστι, καὶ συμφωνία ^{e)} τῶν
 ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κιν-
 δυνεύειν, κατὰ γὰρ τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὥς 31
 δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης,
 πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
 μὲν οὐδέποτε ἠρξάνθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

2) μία] „ἐν Fl. et marg. A. 1. W.“ a) κατὰ] ταῦτα B. 3.
 b) δὲ τοὺς] „Et sic esse in Fl. adscripsit Solanus. Sed est
 et in cett. praeter B. 1., quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺςδε B. 2.“
 „Ἐτέρως τοὺςδε Schm. nihil monens, cur ita. Vid. Aduot c)
 Παράσιτοι τινες] Sic Fritsch. Quaest. p. 193. sq. e Cod.
 Gori. cum quo Schol. quodammodo videtur conspirare, pro
 vulg. ὡς εἰσιν, ἐν παρασίτοις τινί. d) οἶον] „οἱ Schol. et
 Coll.“ e) καὶ συμφωνία] „omittit Fl.“

diversa sententiarum, ex illo
 ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum na-
 tura illud, cujus una non
 sit perceptio. Quod enim
 disputatur, Quid decorum
 potius illud sit? et nun-
 quam in uno aliquo conve-
 nitur; illud ipsam tollit ejus,
 de quo quaeritur, substan-
 tiam. Verum non ita se ha-
 bet Parasitica: sed inter
 Graecos pariter ac Barbaros
 una est, et circa eadem eo-
 dem modo versatur: neque
 est, ut dicat quisquam, ali-
 ter hos, aliter vero illos pa-
 rasitari: neque sunt, ut vi-

detur, Parasiti quidam, qui,
 velut Stoici aut Epicurei,
 decreta habeant diversa, sed
 omnibus respectu omnium
 est consensus aliquis et con-
 venientia actionum pariter
 ac finis. Itaque, quantum
 mihi videtur, Parasitica for-
 te hoc respectu etiam sa-
 pientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his
 dixisse mihi videris. Verum
 quantum ad reliqua etiam
 deteriore esse tua arte Phi-
 losophiam, quomodo demon-
 stras?

Par. Igitur illud primum
 dicendum est: Philosophiam

p. 86o. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γυνῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχῃς εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάζοντας;

ΠΑΡ. Οὓς τίνας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἄγνοεῖν καὶ μέ, ὡς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δι', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ, οὓς τίνας καὶ εὐροις g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὡ γυναιῆ, σὺ μοι δοκεῖς ἀνήκους εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώσῃς, οὓς τίνας λέγω, δύναται.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσὶν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δέξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν i) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἤκιστα οἶμι. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦ καὶ ποτε

f) ὡς] „abest a Fl. Δῖτα Pell. (et Gesn.) pro κατὰ.“ Καὶ Guyet. conj. satis probabiliter. g) καὶ εὐροις] καὶ εὐρεῖς Gorl. et Bon. probante Bel. cui etiam ἂν εὐροις placeret. h) δέξω καὶ] „Utrumque omittit Fl.“ i) ὧν] ὡς legit et vertit Gesn.

nemo unquam Parasitus ad-amavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, et in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum benenoris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer

dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, et quos tu minime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν νομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναίτο δι' αὐτῶν p.86o.
γνωσθῆναι k) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην
ἀναγνούς, καὶ δόξας ἡθδοκιμημέναι l), λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.86i.
Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σακράτους διατρι-
βαῖς ἐρῶσθαι φράσας. Τί δέ, καὶ Ἀριστιππος ὁ Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοὶ φιλοσόφων;

TTX. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον δι-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν
ἀμίλει τῶν παρασιτῶν αὐτὸς ἡθδοκίμει m) παρ' αὐτοῦ· καὶ
γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυῆς·
ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διο-
νυσίος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ
καὶ κοσμεῖν τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ 34
γενναῖότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τού-
τῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ πα-
ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύτης ἐξέπεισε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικνό-
μενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις

k) γνωσθῆναι.] γνωσθῆναι conj. Seager. Vid. Adnot. l) ἡθδο-
κιμημέναι.] Sic cum Solano scripsi pro vulg. ἡθδοκ. et mox
iterum in eadem catassa. m) ἡθδοκίμει.] Iterum cum Solano
correxī vulg. εὐδοκ. n) πρὸς.] εἰς 3011. et Gorr. o) ὑμῶν]
„Et sic Edd. vet.“ p) εἰς Σικελίαν.] ἐν Σικελίᾳ 3011.

nosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos fe-
rens, in Siciliam, ut per
illos, si posset, Dionysio
Tyranno innotesceret; le-
ctoquo Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo
tempore in Sicilia, parasi-
tans Dionysio, desedit, lon-
gum valere jussis Socratis
disputationibus. Quid vero,
Aristippus Cyrenaeus non
de nobilibus tibi videtur
Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eo-
dem tempore versabatur Sy-

racusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasito-
rum princeps apud illum au-
diebat: et erat sane praeter
ceteros ingenio ad eam ar-
tem apto: adeo ut coquos ad
ipsum quotidie mitteret Dio-
nysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout di-
gnum erat, ornasse artem
videtur. At Plato ille vester
praestantissimus, venit et
ipse quidem hoc consilio in
Siciliam: cum vero paucis
diebus parasitatus Tyranno
fuisset, illa parasitatione,
quod satis ad eam ingenii

- p. 861. δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ θεσπὴσας πάλιν
 p. 862. ὁλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφο-
 ρὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νε-
 κλου.

ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

- 35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοξένος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νη-
 λείως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θα-
 νάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπι-
 36 στασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
 37 νον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν,
 ὥσπερ ἦν, παρασιτικῇ q) σπουδάζοντας ἐδίδξα. παράσιτον
 38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθιλήσαντα. Καὶ μέντοι
 εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν,
 ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους
 μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὔροι),
 παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς
 τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλόσοφος ὁμοίος.

q) παρασιτικῇ] „Ita cum puncto subscr. Par. Fr. (et B. 3.)
 Sine eo cett. Περὶ σιτία V. 2.“ r) εὐροῖ·] εἴρη 3011.

non haberet, excidit: atquo
 Athenas regressus, ubi mul-
 to se labore ad eam rem pa-
 raverat, altero cursu denuo
 navigavit in Siciliam, coe-
 natusque paucos dies propter
 insecitiam excidit: similisque
 videtur illa, quae Platoni in
 Sicilia evenit calamitas, cladi
 ad eandem Niciac.

Tych. Et quis, Simon, hac
 de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum
 Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui et ipse
 Parasitus fuit Nelei. Jam
 Euripidem Archelao ad mor-
 tem usque parasitatum esse,

et Anaxarchum Alexandro,
 omnino nosti. Aristoteles
 vero inchoavit tantum, ut
 reliquas artes; ita et Para-
 siticam. Ergo Philosophos,
 ut res erat, Parasiticae vitae
 operam dantes, ostendi: Pa-
 rasitum vero nemo dicere
 potest, philosophari qui vo-
 luerit. Jam si beatum est
 non esurire, neque sitire,
 neque rigere; haec nulli ad-
 sunt alii, nisi Parasito. Ita-
 que Philosophos quidem ali-
 quis multos et rigentes in-
 veniat, et esurientes: Para-
 situm vero non inveniat;
 aut ille non fuerit Parasitus,
 sed infelix aliquis aut men-

ΤΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτε δὲ καὶ κατὰ πολλὰ δια- p. 863.
φέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπι- 39
δεικνύεις,

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτεστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ
τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ
τοὺς ἔχοντας ταύτας, ὁποῖοί τινες εἰσι. πρότερον δέ, εἰ δο-
κεῖ, σκοπούμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνας αὖ
εἶναι μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶν, καὶ
κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΤΧ. Ὡς εἶ) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀν-
δρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν, ποῖος
αὖ εἶη συμβαλλόμενος παρασίτου φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζης, μηδὲ τὸ πρᾶγ- 40
μα σοι δοκῇ υ) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ'
ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβε-
βληκέναι πολέμιους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπιξιέναι, καὶ μὴ
περιορᾶν ἔξω θηουμένην x) τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ πα-

α) δ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis δ δ'. ε) [Ως] deest in Gori.
et 3011. haud improbante Belino. υ) δοκῇ] „docei male FL.“
x) θηουμένην] Sic 3011. et Gori. et hinc Schm. monente
Belino pro vulg. θηουμένην.

dicus mortalis, aut Philoso-
pho similis.

Tych. Satis ista. Sed mul-
tum etiam praestare Philoso-
phiæ ac Rhetoricæ Parasi-
ticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime,
tempora vitæ hominum, al-
terum pacis, arbitror, alte-
rum verò belli. In hisce
vero necesse omnino est,
manifestas fieri artes, ea-
rumque professores, quales
sint. Prius autem, si vide-
tur, consideremus tempus
belli, et quales maxime vi-
deantur tum privatim sibi,
tum reipublicæ utilissimi.

Tych. Quam non medio-
cre certamen virorum de-
nuncias! et olim intra me
rideo equidem, qualis sit col-
latus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis
admireris, nec ludibrio tibi
dignares videatur, age, apud
animum ipsi nostrum finga-
mus, nunciatum subito, ho-
stes irruptionem in patriam
nostram fecisse, necessita-
tem autem postulare, ut con-
tra ipsos erumpamus, nec
agros vastari extra patia-
mur: imperatorem ad nu-
meros vocare, quicumque
militari sunt ætate, et ve-

- p. 863. παγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν γ) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοῖσιν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὀπλιζέσθαι,
- p. 864. γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὃ γενναῖε, καθ' ἑκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφορκώ-
 41 τας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδαιάν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ πόνιν, καὶ τραύ-
 ματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,
 ὥσπερ ἐκείνους, τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθροι δὲ
 πάλιν μεταβὰς τὸν παρασίτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἅρ' οὐχ
 ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χροῖμα ἡδύς; οὐ μέ-
 λας δὲ, οὐδὲ λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ
 προσείκειν) ἔπειτα θομοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς,
 μέγα καὶ ὕψαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυον
 ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἅρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν
 γίνοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ z) ἀποθάνουσι
 42 καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ α) ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-

γ) χωρεῖν] „χορεῖν male J. et V. 2. nec non A. 2. z) καὶ εἰ] „καὶ FL.“ Deinceps ἀποθάνει 3011. α) δεῖ] „restitut. ex J. et V. 2. Ἀγ. ceti. male.“

nire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tennes et pallidos horridosque, quasi jam saucios in acie relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, per-

ferre posse homines, quales illi sunt, refectioe quodam indigentes? Vide autem contra in alteram partem transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est jucundo? neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferro in pugnam. Nonne talis et pulcher fue-

ραδείματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πρὸς τῶν κάποτε δη-ρ. 864. τῶρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρατάξαιτο δ), p. 865. φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῆς) με-τρῶν. λέγει δὲ ὁμοως d).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ρητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτε οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο e) εἶχε. τί ἐτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Διοσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέ-λεισαν Ἀθηναῖον αἰὲν τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς f) εἶγε τις καὶ ἄλλος g) Ἀθηναῖος· κατὰ ταῦτα h) ἐπολέμετο, καὶ κεί-

b) παρατάξαιτο] „recepti ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρα-τάξαιτο cett.“ c) ὑπισχνῆς] „ὑπισχνῆς Fl. et marg. A. 1. W.“ d) λέγει δὲ ὁμοως] Sic formata et collocata verba praebet margo A. 1. W. cuius auctoritatem, non invito Reitzio, secuti sunt Wiel. Bel. et Schm. Vulgo enim legebantur haec: Ἀπλῶς δὲ ὁμοως, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbia. e) διὰ τοῦτο] διάτορον conj. Jacobs. κατὰ τοῦτο Fritzsche. Quaest. p. 196. cum Tacito (Histor. I. 6.) interpretans: cui neque vox ad hanc formam esset. Vilius certe aliquo laborare hunc locum et ego facile Solano credo. f) ὡς] καὶ legi vult Jacobs. Act. Monac. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum constituit Guyet. quem vide in Adnott. g) ἄλλος] „ἄλλος V. 2. male.“ h) κατὰ ταῦτα] Vulg. κατ' αὐτά. Sed Fl. καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

rit, dum vivet miles, et pul-cher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est conjecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra mu-ros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodit, hunc ajo ordi-nibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, et

mediocre nihil promittis? Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal es-cenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, et Aeschines, et Philocrates prae metu, denunciato sta-tim Philippi bello, et pa-triam et se Philippo prodi-

- p. 865. νος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ῥιπιδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἱ γε δοκοῦντες ἀνδρείοτεροι i), καὶ κ) ταῖς ἐκκλησίαις αἰὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδοροῦμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ῥιπιδης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξηλθον, ἀλλ' οὐδὲ
- p. 866. ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύναι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο l) παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γυναικidia καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖότατος m) αὐτῶν, ὅτ' αὐτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
- Demosth. Phil. III. χῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ
- P. 92. ἀνδράποδον πρίατο τίς ποιε, "τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
- Vol. I. Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβάλλειν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφηνεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον δεικνύσας οὐδενός, πᾶν γινώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως

ita, ut etiam Guyetus voluerat. i) ἀνδρείοτεροι, "recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι." k) καὶ κ) Sic Ald. utraque. In cett. omnibus est καὶ. l) ἐκάθηντο] Sic e Gorl. et 3011. auctore Belino, correxit Schmiederus vulgatum κάθηντο. m) κορυφαῖότατος] Sic 3011. 2954. et Gorl. non reluctante Belino pro vulg. κορυφαῖος. Sic idem noster Quom. Histor. Conscr. c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnasse videatur Soloe. c. 5. ubi vid. not. n) Μακεδόνων] Μακεδὼν mal- lent, Solano innuente, Bel. et Schäfer. ad Demosth. Annot. Tom. I. p. 570. Μακεδὼν ἢ Valcken. Diatr. de Phil. p. 273. Cf. Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 78.

derant, manseruntque Athe-
nis sic, ut semper republicam
ad illius voluntatem tra-
ctarent. Itaque si quis etiam
Atheniensis alius in illis par-
tibus militaret, ipse quoque
inter ipsorum erat amicos.
At Hyperides, et Demosthe-
nes, et Lycurgus, qui for-
tiores videbantur, quique in
concionibus tumultus semper
ciebant, maledicebantque
Philippo, quod tandem egre-
gium facinus in bello contra
ipsum patrarunt? Ac Hype-
rides quidem et Lycurgus

non exierunt, quin ne caput
quidem exserere ultra muros
ausi sunt, sed post moenia
desidentes, domi suae jam
obsessi, sententias quas-
dam et consultiunculas
componerant. Sed princeps
illorum, qui ista perpetuo di-
ctitaret in concionibus, Phi-
lippus ille Macedonum per-
niciēs, unde neque servulum
quis emat; progredi ausus
in Boeotiam, ante quam com-
mitterentur acies, et ventum
ad manus esset, abjecto cly-
peo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίους, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ πᾶ- p.866.
 θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
 λόγους λέγειν ἡσηκότες, ἀρετὴν δὲ ο) οὐ. τί δὲ περὶ τῶν
 φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ θὴ τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, p.867.
 ἔχεις ρ) αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὧ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀν-
 δρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ καιατρίζοντες τὸ τῆς
 ἀρετῆς ὄνομα, πολλῇ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δει-
 λότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν,
 οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπεῖν s) ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευ-
 τηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
 τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογέ-
 νης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης,
 καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, οὐδὲ t) εἶδον
 παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πό-
 λεϊ u) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥσπερ
 ἐκείνους [ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino,
 3011. [ἔχεις ὥσπερ ἐκείνους, et sic Schm. quoque. q) ἀνδρίας]
 ἀνδρίας 3011. Cf. De Salt. c. 12. et Hermot. c. 7. ibique Varr.
 Leca. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam
 Fritzsche Quaeest. p. 196. quod confusionis genus saepissime
 jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅστις εἰπεῖν] „εἰ-
 πῶν ὅστις FL“ Belinus conj. ὅστις ἂν εἰπῶν vel ὅστις εἰπῶν [ἔχ-
 τ) οὐδὲ] Sic Gori. 3011. Bel. Schm. pro vulg. οὐτά. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae
 sint notissima, non dico
 Atheniensibus, sed Thraci-
 bus ac Scythis, unde purga-
 mentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi
 Rhetores, et verbis facien-
 dis exercitati, ad virtutem
 non item. Quid vero ais de
 Philosophis? neque enim
 sane habes, quod hos, quem-
 admodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychia-
 de, de fortitudine disputan-
 tes quotidie, et virtutis no-

men conterentes, multo
 etiam timidiore oratori-
 bus apparebunt mollioresque.
 Considera vero ita. Primo
 non est, qui nominare queat
 Philosophum in proelio mor-
 tuum. Aut enim plane non
 militarunt, aut, si milita-
 runt, fugerunt omnes. An-
 tisthenes quidem, et Dioge-
 nes, et Crates, et Zeno, et
 Plato, et Aeschines, et Ari-
 stoteles, et omnis illa turba,
 ne viderunt quidem aciem.
 Solus vero ausus progredi in

p. 868. τῆς Πάρνηθος), εἰς τὴν Ταυρείου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακύλλων καθεζόμενον ὀαρίζειν γ), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν ε) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ α) μάχεσθαι.

ΤΤΧ. Ὡς γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐκυσθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυ-
44 τοῦ τέγγη καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παρσίειον, ὁποῖός τις ἔστιν ἐν πολέμῳ, καὶ α) λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παρσίειός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος β) Ὀμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχη, ὅστις γ) οὐκ ἐπίσταται
p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρσίειους ὄντας. ὁ

τῇ πόλει] ἐπὶ Διηλέῳ conj. Palm. ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ Gesn. Bel. Heindorf. ad. Platon. Charm. in εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν, deleta voce μάχην, Guyet. εἰς τὴν Ἀμφιπόλειος μάχην Menag. ad Diog. Laert. II, 22. x) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt Heindorfio l. l. γ) ὀαρίζειν] Vulg. ὀραίζειν. Sed ὀραίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit Graevius ὀαρίζειν. z) προβάλλειν] „paraβάλλειν marg. A. 1.“ α) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῇ conj. Kuster. α) καὶ] suspectum Gesnero, haud, opinor, immerito. β) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδεὶς μὴ ἀν. conj. Marcil. ἀνηκοῶς Solan. οὐδ. οὕτως ἀν. Fritzsche. Quaestat. p. 196. et ante eum jam Seager Diss. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at verec, ut necessario. ο) ὅστις γ] „Sic Fl. B. 1. Par. aliaeque. “Ὅς J.“ Sic etiam Gori.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias ungas garrire, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audiui, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis

incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age jam et tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: et an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantis-

τε γὰρ Νέστορα ἐμῆκος, οὐ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥπερ μέλι ὁ p. 869.
 λόγος ἀπέρχεται, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ
 οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὥπερ d) ἰδόναι τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γεν-
 ναιότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥ-
 περ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἰάντας εὐχεται γενέσθαι
 αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἐάλωκέναι τὴν
 Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καί-
 περ γέρων ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα· καὶ τὸν Ἰδομενέα
 τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως
 λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπιστάμαι· οὐπω γέ μὴν p. 870.
 δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄνδρι τῷ Ἀγαμέμνονι 45
 παράσιτος ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΤΧ. Πόλων;

- d) ὥπερ] „Sic Fl. Ald. Fr. Salm. ὥπερ B. 1. et 2. (et 3.)
 J. Par. Hag.“ Tacite Schm. ὥπερ, nescio an inconsulto. e)
 αὐτῷ] αὐτῷ vet. Edd. quod nihil monens correxit Reitz.
 f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἐγγονον corrigendum censuit
 Solan.

simos Herotum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velat Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim ait futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic

Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

Tych. Quorum?

p. 870.

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλείον ἢ) δέπας ἰ) αἰεὶ

Hom.

II. IV, "Ἐστῆχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖεν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει κ).

262.

ἐκταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλείον δέπας εἶρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πα-
 τήριον διαπαντὶς λ) πλήρες εἰστήκει μ) τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ
 μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου ν) τοῦ
 βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε πῶ βασιλεῖ, ὡς ὁ ὥσπερ
 ταῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινας καλουμένοις ρ).

Hom.

II. VII, εἰς Ἀγαμέμνονα δίδον ἄγαν ρ', φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοθύντα

312.

ὅψε τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ
 Νέστωρ, ὁσημέραι συνδειπνοῦν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς φησι.
 Νέστωρ δὲ παρασιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα
 τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνο-
 νος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄγασθαι ἐπὶ Καενίῳ καὶ

b) πλείον] Sic Solani ex Hom. pro vulg. πλέον. i) δέπας]
 δέπα Bip. et Schm. per errorem. κ) ἀνώγει] ἀνώγει Gori.
 et 3011. quod eo usque placuit Belino; ut etiam in Homero
 soloecismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. λ) δια-
 παντός] Sic A. L. et L. In cet. διὰ παντός. μ) εἰστήκει.]
 Sic 3011. Bel. Schm. pro vulg. εἰστέκει. ν) δι' ὅλου] „Quae-
 dam διόλου.“ ο) εἶχ] „recte Fl. Par. Bas. Oik J.“ Quod
 praemissum vulgo erat ἀλλ', mementis Fritzschio Quaestat.
 p. 154. auctore Codice Gori. plane expunxi, Schmiederus ut
 suspectum notaverat. ρ) καλουμένοις] Sic J. et Gori.
 vulg. προσκαλ. q) ἄγαν] „Sic Fl. et Hom. Ἀγαν Edd.
 ceti.“

Par. — Tibi pocula sem-
 per

Plena stetere, velut mihi,
 ei potare libere.

Hic enim plena semper po-
 cula dixit, non quo pocu-
 lum perpetuo plenum steta-
 rit Idomeni, et pugnanti et
 dormienti; sed quod ipsi per
 totam vitam liceret soli coe-
 nare cum rege, non ut reli-
 quis militibus, qui certis
 modo quibusdam diebus vo-
 carentur. Ajacem enim so-

litaria contra Hectorem pu-
 gna praeclare defunctum,
 Ad divum, ait, Agamemnona
 ducunt, honoris causa coe-
 nae regis adhibendum. Ido-
 meneus vero atque Nestor
 coenabant cum rege quotidie,
 ut ipse ait. Nestor vero Pa-
 rasitus mihi videtur regum
 maxime artifex et bonus
 fuisse, nec enim coepisse
 artem in Agamemnone, sed
 superiori tempore in Caeneo
 et Exadio: videtur autem

Ἐκτοῦ δὲ οὐδὲ ἀν παύσασθαι γ) παρασιτῶν, εἰ p.870.
μὴ δ) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὗτοι μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ
ἄλλους τιτὰς οἶσθα, πειρᾷ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p.871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46
Ἑλλήτων φανλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα,
νιαιτίας εἶν, ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως
τεκμαιρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω ι) εἶναι· τὸν τε γὰρ
Ἕκτορ ῥῆξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσω
μαχόμενον, οὗτος ἐξέσωσε, καὶ τὴν Προτεσιλάου ναὺν ἤδη
καυράειν ἔσβησε· καί τοι ἐπεβαίεον αὐτῆς οὐχ οἱ φανλό-
τατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεύκρος, ὁ μὲν
ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης· καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε
τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ
Ἰδὸς υἱόν κ), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ
οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεύς

γ) ἀν παύσασθαι.] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι.
Sed desiderabat sententia particulam ἀν, et ἀναπαύσασθαι, quod
semper et natura sua vim habet requiescendi viresque debili-
tatas colligendi et restaurandi, incommodissimum est h. l.
Sic in promptu erat emendatio, quam neminem facile credo
fore, qui jure quoddam damnet. δ) εἰ μὴ.] Addiderant olim
καὶ, excepta Fl. quae illud omittit. Etiam Schm. pro suspecto
inclusit uclis. ι) χεῖρω Fl. κ) τὸν τοῦ Ἰδὸς
υἱόν.] τὸν παιδα τοῦ Ἰδὸς ὄντι.

nec desisse parasitari, nisi
mortuo Agamemnone.

In Tych. Hic quidem prae-
clarus Parasitus. Si vero
alios etiam nosti, tenta di-
cere.

Par. Quid ergo, Tychia-
de, nonne etiam Parasitus
Achilliae fuit Patroclus, isque
nec ullo Graecorum aliorum
deterior, neque mente neque
corpore, licet esset adhuc
juvenis? Etenim nec ipso il-
lum Achille deteriorem esse,
ex operibus illius intelligere

mibi videor. Hectorem enim
perruptis portis, ad naves
intra vallum pugnantem hic
expulit, et navem Protesila-
jam ardentem restinxit: licet
vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teu-
cer Telamonis filii, miles
alter egregius, alter sagitta-
tor: ac barbarorum quidem
interfecit multos, in his vero
etiam Sarpedonem Jovis fi-
lium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum
ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτευνεν, ὡς ἔνα, καὶ αὐτὰν Ἀχιλλέα Πάρις τῶν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊώτατος Ἑκτωρ προσπίπτειν x) τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἰκτεῦναι, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ γ) τοῖς αἰκέλοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον.

TTX. x) Τίνας δὲ ταύτας;

Hom.
II. XVI,
847.
p. 872.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ καὶ ἐρίκοσαν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' α) αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ θα-
μέτες.

47

TTX. Ταῦτα μὲν ἱκανά b), ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, περὶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτόν, ὃ Τυχεῖαδην, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

TTX. Θαυμαστά λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐσθλῶν:

Hom.
II.

XXIII,
83.

Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τιθήμενας c) ὅσπερ, Ἀχιλλεῦ, x) προσπίπτων] καὶ προσκ. 3ο11. quam particulam, monente Belino, recepit Schm. quo jure, non capio. y) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) TTX.] „Aberat persona TTX. et seq. IIAP. in Edd. Adjeci ex Jensiō.“ a) κ'] Sic omnes Edd. vet. pariter ac Codd. Luciani. Sinistre itaque Solanus, ex Homero, ut ait, ἀν' restituit, et sic restitutum receperunt Reitz. et recentt., quum vies versa κ' non solum in Luciano servandum, sed etiam Homero ipsi restituendum esset. b) ἱκανά] ἱκανὰ 3ο11. c) τιθήμενας] „recte Salm. et Hom. Τιθήμενας Edd. cett. male.“

tarfecerit solum solus; et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Morienaeque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum redatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent, Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade; Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ, εἰς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροισι d) δόμοισι. p. 872. καὶ πάλιν ὑπερβῶς e),

Καὶ νῦν f) με δεξάμενός, φησιν g), ὁ Πηλεὺς
ἔρεφεν ἐνδυνεύς h), καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, Ibid.
τοινύτοι παρὰσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν
Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἑλ-
θὼς γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράπον-
τας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.
σίτους ἀπολομένους· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ
αὐτοῦ θεράποντα ὀνομάζον· οὕτως, οἵμαι, καλουμένων τότε
τῶν παρασίτων i). ἀκόσμη δὲ ὅτι καὶ ἐπαυθα τὸν μὲν Ἰδο-
μενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοὶ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἄρηι,
Μηριόνην δὲ τὸν παρὰσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48
στογίτων δημοσικὸς αἶν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης
φησὶ, παρὰσιτος ἦν Ἀρμοδίον; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἔραστῆς;

d) ὑμετέροισι] ἡμετ. 3011. cum B. 3. e) ὑπερβῶς] Sic
vere 3011. ὑποβῶς marg. A. 1. quod depravatum ex ὑπερβῶς
genuit vulgatum ὑποβῶς. Vult Parasitus, verba quaedam Pa-
trocli, quae in Homero leguntur, nunc quidem praetermitti.
Gesnerus ἀποβῶς reddiderat; jam discedens. f) καὶ οὖν]
„Sic Edd. omnes. Ἐρθῃ ex Hom. adlevit Gesn.“ Liberius verba
poetae Parasitus pronuntiat, ut mox ἔρεφεν pro eo quod in
Homero est, ἐγράφε τ'. g) φησιν] Sic vulgo omnes, praeter
Bip. ubi φησι, quem errorem etiam stultum fecit Schm. h) ἐν-
δυνεύς] ἐρδιν. B. 1. i) οὕτως — παρασίτων] Haec verba
absunt in Gori. k) ἀτάλαντος] „ἀτάλαντος ora A. 1. W.“
ἀτάλαντος B. 3.

*Verum una, ut vestris
una cumvis aedibus alti.*

Et rursus, transgressus,

*Hic me susceptum, in-
quit, Peleus*

*Et studiosus aluit, jussit-
que tibi esse ministrum;*
hoc est, Parasitum. Si enim
amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset
Ministram; liber enim erat
Potroclus. Quos ergo vocat
Ministros, nisi hos, qui ne-
que servi essent, neque ami-
ci, nempe Parasitos? Qua

ratione etiam Merionem Ido-
menei et ipsum Ministram
nominat: cum sic, puto,
tum vocarentur Parasiti.
Vide autem, quam hic etiam
Idomeneum, Jovis qui filius
esset, non dignetur vocare
Marti asquiparandum, sed
Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne et Ari-
stogiton, plebejus homo at
pauper, ut ait Thucydides,
Parasitus erat Harmodii?
Quid vero? nonne idem
etiam amator? Aequum enim

r. 873. ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἱερῶσαι τῶν τρεφόντων εἰ-
 σίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τῇ Ἀθηναίων πόλει
 τυραννομένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφελετο ὧ) καὶ νῦν ἔστι καὶ
 χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ ταῖς παιδικαῖς. οὗτοι μὲν δὴ,
 49 τοιοῦτε n) ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ διὰ
 πόλιν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον
 μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τῇ παρὰ
 r. 874. ταξίν, καθάπερ καὶ ὁ n) Ὀδυσσεὺς ἄριστος οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν
 ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν Ἰστιάδης ο), καὶ p) εὐθύς ἄρ' αὖ
 ἔω μάχεσθαι δέοι q) καὶ ὃν ἄλλοι στρατιώται χροῖον ὡς
 δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράτος, ὁ δὲ θωρα-
 κίων ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὰ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου
 τρέμει, οὗτος δὲ r) ἔσθλει τότε μάλα φαίδρῳ τῇ προσώπῳ,
 καὶ μετὰ τὴν ἐξόδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται. ὁ δὲ
 τρέφων αὐτὸν s) ἔπισθεν ὑποτίναται τῷ παρασίτῳ, κίχτι-

1) ἀφελετο] „Nil mutare Edd. addidit Solan.“ n) τοιοῦτε] τριοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἀλλ' ὅν —
 Ἰστιάδης] Haec sic refugit vult Bel, ἀλλ' ὅν δὲ ἐν πολ. μ. φ.
 Ἰστιάδης, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placeat
 cum Guyet. verba, ὅν ἐν πολ. μάχεσθαι φησιν, pro glossemate
 haberi, quibus aegre carere possumus. p) καὶ] Sic placebat
 vulgatum καὶ corrigere, pro quo Guyet. Solan. et Gesn. vo-
 luerant καὶ, melius etiam Perizon. εἰ καὶ. q) δέοι] δέει 3011.
 r) οὗτος δὲ] „οὗτος δὲ emendat Gesn.“ Absit haec emenda-
 tio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) αὐ-
 τὸν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam
 sint alentium se amatores.
 Hic igitur rursus Parasitus
 Athenarum urbem, tyrannide
 oppressam, vindicavit
 in libertatem. Et nunc stat
 aenens in foro suo cum ama-
 sio. Hic ergo, viri fortissimi
 cum essent, fuisse iidem Pa-
 rasiti. Tu vero qualem sus-
 picieris in bello futurum
 Parasitum? Nonne primum
 talis pransus ibit in aciem,
 sicut etiam Ulysses aequum
 esse censet? Etenim quem

in proelio pugnare iubet,
 eum etiam excipiet epulis,
 etsi statim a lucis exortu
 pugnandam sit. Quoque
 tempore milites alii prae
 metu, alius quidem accurate
 aptat galeam, thoracem in-
 duit alius, alius ipsa belli
 metuenda suspicans tremit;
 eo tempore hic noster hilari
 vultu cibum capit, est post
 ogressionem in primis statim
 pugnam capessit: sed qui
 illum alit, altero stat ordiue
 post Parasitum, quem illo,

νός αὐτὸν ὥσπερ ὁ δίας τὸν Τειχερόν ἡνὶ τῷ σώξει καὶ ῥ. 874.
 λυπτεῖ, καὶ τῶν βέλων ἀφικμένων, γυμνάσας ἑαυτὸν, τοῦ-
 τον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σάφειν, ἢ ἑαυτὸν. 50
 Εἰ δέ θη καὶ πέσοι i) παράσιτος ἐν πολέμῳ ii), οὐκ ἂν ἐπ'
 αὐτῷ δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιωτῆς αἰσχυνθείη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμπασίῳ καλῶς κατα-
 κείμενῳ ὡς ἀξίον γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρα-
 κείμενον, ξηρόν, ῥυπῶντα, μακρὸν πῶγωνιον ἔχοντα, προ-
 τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἀνθρώπον. τίς οὐκ ἂν κα-
 ταφρονήσειε ταύτης τῆς πύλεως, τοῦ ὑπασπιστάς x) αὐτῆς
 οὕτω κακοδαίμονας ὀρών; τίς δὲ οὐκ ἂν ἐκθαδαι χλοερύς γ)
 καὶ κομήτας ὀρών ἀνθρωπίσκους κείμενους, τὴν πόλιν
 ἀποροῦσάν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ ἐλπίδι z) κακοῦργους
 ἐκλύθαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ ii) πρὸς δῆ-
 τυρας καὶ φιλοσόφους εἶδιν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δέ ῥ. 875.

i) καὶ πέσοι] κατάντοσι legi vult Bel., quia κατάντοσι 3011.
 ii) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit Schm. e 30112.
 ut putaret, qui Codex, tradente quidam Belmq., non hic, sed
 infra sub finem capitis, articulum inunxit. x) ὑπασπιστάς]
 „Nil mutant Edd.“ Scilicet Anonymus voluerit δάκρυον. quo-
 minime opus est. γ) χλοερύς] χλοερύς male Hag. 1. et 2.
 z) ἐλπίδι]. Sic Bip. et Schm. rectius, quam quod olim ha-
 buerant ἐλπίδι leni spiritu. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in
 omnia, et Asin. c. 41. ubi saltem in Courier. Ed. asperum
 invenias. s) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 30112. Belino probante
 sine justa causa. Supra saepius in hac formula, ubi omnino
 significatur in quovis bello, omisus articulus; ut mox in con-
 traria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Tergitum Ajax, suo cly-
 peo occultat, emissisque te-
 lis, suo nudato corpore, hunc
 tegit, quippe qui hunc po-
 tius, quam se, servare cu-
 piat. Si vero cadat etiam
 in proelio Parasitus, non
 sane illius *interfecti* neque
 ductorem ordinis, neque mi-
 litem pudeat, magni nempe
 corporis, et sicut in conyi-
 vio pulchre jacentis. Et ope-
 rae pretium est juxta jacens
 videre Philosophi cadaver

aridam, squalidum, longam
 habens barbulam, jam ante
 pugnam demortuum, imbe-
 cillum homuncionem. Quis
 non contemnat eam civita-
 tem, propugnatores illius ita
 miseros si videat? Quis vero
 non coniciat, pallidos et
 comatos homunciones si ja-
 centes videat, civitatem au-
 xiliis egentem maleficos do-
 carcere belli causa solvisse?
 Tales quidem in bello ad
 Philosophos et oratores com-

p. 875. τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτῇ ἢ εἰρήνῃ πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία b).

ΤΥΧ. Οὐπω ἐνέλημι ὃ, τι c) τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγεία, καὶ συμπόσια ἐγώ γε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τάλυνν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεσιν, ὅτι, οἶμαι, ταῖς σκωφανταῖς πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριον ἔστι τῶν ἐν τούταις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια δρώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ βήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθεῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἔστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίῃ θηρίων

b) χωρία] ἀγόλαι (loisirs, divertissemens) vult Bel. et hic, et mox pro πόλεως χωρία. sine ullo iudicio et sensu. c) ὃ, τι.] Sic Reitz, et recentt. cum B. 5. in qua tamen mox πῶς circumflexum. In reliquis vet. ὅτι.

parati sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, et judicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, [loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in

forum quidem et ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras et gymnasia, et convivium persequitur, et ornat ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurren-

ὁμοῦτε ἰὼν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ p. 875.
 δέχεται φραδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς κατα-
 φρονεῖν· καὶ οὐτ' ἔλαφος, οὔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρι-
 κῶς, ἀλλὰ κἄν ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ δ'
 παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγῃ. τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς
 διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς αὖ καὶ
 ἀμιλλήσαιο παράσιτῳ, ἦτοι παίζοντι, ἢ ἐυθιόντι; τίς δ' p. 876.
 αὖ μᾶλλον εὐφραίνει τοὺς συμποτίας; πότερόν ποτε οὗτος
 ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
 κείμενος, εἰς γῆν d) ὄρῳν, ὥςπερ ἐπὶ πέλορος, οὐχὶ συμπό-
 σιον ἦκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
 τόν εἶσιν, οἷον ἐν βαλανίῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
 ἐπ' αὐτὸν ἤδη βυθίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
 ποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ e). πρῶτον τοίνυν f)
 ἴδωσι τίς αὖ τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα,
 καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὥν g) οἱ ἄνθρωποι οἰοῦνται h).
 περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὖροι τίς αὖ, οὐ τινὰς,

d) εἰς γῆν] εἰς τὴν γῆν Gorl. quod non, credo, debebat Schm.
 recipere. Cf. Herodot. a. 5. ubi Πρωτέρη picta dicitur εἰς γῆν
 ὄρῳσα. e) ἐκείνῳ] „recepit ex J. „Εκείνον cett.“ „Εκείνον vole-
 bat Gossn. f) τοίνυν] „non adest in Fl.“ g) ὥν] „τί αὖ
 J. et marg. A. 1.“ h) οἰοῦνται] „οἰοῦνται J.“ ὁρίσονται conj.
 Seager. Vid. Adnot. i) περὶ] deteri vult Schm. licet satis

tem foram: at Parasitus in-
 vadentes manet, et facile
 excipit, coenarum medita-
 tione edoctus illas contemne-
 re: et neque cervus illum,
 neque horridus aper percel-
 lit; sed etiam si aper dentem
 in illum acuat, contra in
 aprum acuit Parasitus. Nam
 lepores magis ipse canibus
 persequitur. In convivio au-
 tem Parasito quis certare
 audeat, sive jocanti, sive
 edenti? Uter magis exhila-
 rare convivas poterit? hicne
 tandem canens et dicteria
 jaciens, an homo ridens

nunquam, in palliolo accum-
 bens, dejecto vultu, ut qui
 ad funus venerit, non ad
 convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Phi-
 losophus, quale canis in
 balneo. Sed age, his relictis,
 ad ipsam jam vitam Parasiti
 veniamus, ita ut istorum si-
 mul vitam inspiciamus et
 comparemus. Primo igitur
 Parasitum gloriae contemto-
 rem semper videas, neque
 curae ipsi esse, quid homines
 sentiant. Circa Rhetores au-
 tem ac Philosophos invenias,
 non quosdam, sed omnes, a

- p. 876. ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας· καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίων *k*· ἔστιν, ἐπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς αὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίου τοῦ πυρός, οἷ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οὐ φιλοσοφεῖν φασκόντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διακρίνεται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα γυν' εὐδοκίμωνόντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώρους ἐπ' αὐτῇ· ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σφαιστεύων
- p. 877. ἐκπράττεται τοὺς μανθάνοντας *l*). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπὲρ τοῦ συνείναι ὁμοίως *m*) μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι *n*) πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμαλώτος· καὶ
- 53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει *o*) Εὐροῖς δ'

jam contra se ipsos vindicaverint *Solan. et Gern.* *k*) αἰσχύνεται] αἰσχιστον 3011. et 2954. *l*) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in *Fl.*“ Item in *Gorl.* *m*) ὁμοίως] „Et hoc deest in *Fl.*“ nec non in *Gorl.* *n*) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι.] *Vulg.* οὐκ αἰσχύνεται. *Iti* etc. Correxī corruptum locum ita, ut vestigia lectionis *Junt.* et marg. *A.* 1. *W.* εἴ τις pro *Iti* sequeretur. Alias *VV. DD.* conjecturas vide in *Aduott.* *o*) λαμβάνει] λαμβάνει *A.* 2. Olim legebatur, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθός, quum in *Fl.* desint, in *Codd.* vero *Gorl.* et 3011. olon ὅτι μισθός, i. e. plane sic, legantur, ut in *Scholio* ad h. l., siue cunctatione extinxi. Omnino adsentitur *Fritzsch.* In *Edit. Alexandri* etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philoso-

phorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munus damus-tus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipso poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat; nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἀν' οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877.
 οἷον λύπας, καὶ ὄργας, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυ-
 μίας. ὁ γὰρ μὴν παράσιτος ἔξω q) κούκων ἐστὶν ἀπάντων·
 αὐτὸν γὰρ ὀργίζεται δὲ ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ
 ὄψω r) ὀργισθῆναι, καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δὲ ποτε, ἡ ὄργη
 αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκωθροπὸν οἶδεν ἀπεργάζεσθαι,
 μᾶλλον δὲ γέλατον, καὶ εὐφραίνει τοὺς ἐυνότας. λυπεῖται
 γὰρ μὴν καὶ ἡμᾶς τα s) ἀφ' ὧν, τοῦτο τῆς εὐχνης παρα-
 σκευάζουσιν αὐτῷ, καὶ χαρίζομένης, μὴ ἔχει, ὑπὲρ ὅτου
 λυπηθεῖη t). οὔτε γὰρ χρήματά· ἔστιν αὐτῷ, οὔτε εἰσὸς,
 οὔτε αἰσέτης· οὔτε κυρὴ, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων
 πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ
 ταῦτα ἀπόλλυνται· x)] ἐπιθυμῇ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημά-
 των, ἀλλ' οὐδὲ αἰσίου κινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδοία τροφῆς λυπη- 54
 θῆναι αὐτόν.

p) τοῦτους] τοῦτοις Reitz. quem errorem propagarunt recentiores.
 In vet. omnibus est τοῦτους, ut in 3011. q) ἔξω] „ἔξωθεν
 PL“ r) ὄψω] addit ἄν Bel. pro more suo. s) καὶ ἡμᾶς τα] Prior
 voculam vulgo omissam restitui e Gort. et 3011. probante
 etiam Belina. t) λυπηθεῖη] addit ἄν Bel. pro more suo.
 u) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gort. et 3011. pro vulg. πᾶντα.
 x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ineptiasimum additamentum, e glossemate vocis διαφθειρομένων ortum; quod

quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et invidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam; et quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc

ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, (cum tamen soleant interire.) Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

Tych. Verum, Simo, victus penuria angere illum probabile est.

p. 878.

ΠΑΡ. Ἀγνοῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι δὲ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστίν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς· εἰδὲ γὰρ ἐν-
δρείος ἀπορία ἀνδρείος ἐστίν ἀνδρείος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπο-
ρία φρονῶν· λατὲ φρόνιμος· ἄλλως γέ οὐδὲ γ) παρὰσιτος
ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ἔντος,
οὐχὶ μὴ ἔντος· εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως κ) ἢ παρὰσι-
τικῆς ἀνδρείότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρὰσιτος φρονήσεως, καὶ
ὁ παρὰσιτος δὲ παρὰσιτος τοῦ παρὰσιτεῖν παρὰσιτος ἔστιν·
εἰς· εἰ γὰρ τοῦτον μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, παρὰ ἄλλου τινός, καὶ
οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΤΧ. (ὡς οὖν οὐδέποτε α) ἀπορίσῃ παρασίτος τρο-
φῆς;

ΠΑΡ. Ἐδοκίμαστέ οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐκ' ἐπ' ἄλλῳ
55 ἐστίν, ὅτε λυπηθεῖη ἂν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλό-
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάχιστα· τούτῳ γὰρ τοῖς πλει-
στοῦς αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ξύλου προΐοντα· οὐκ ἂν
δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ἀπλησμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset Solanus, accesserunt *Defin. Bip. Schm. et Jacobus Quæstet. Spec. l. p. 21. γ) οὐδὲ*] Sic necessario corrigendum erat vulg. οὐτ', ut visum etiam *Fritzschio Quæstet. p. 196. a quo tamen dissentio*, quatenus etiam γε in γὰρ mu-
tandum censuit. Vis limitandi et simul intendendi huic parti-
culæ propriæ, si usquam, hoc ætæ loco tenenda. α) οὐκ ἄλ-
λως] Priori vocem, in Edd. vulgo omisiam, restitui, *Belino*
auctore, a 3011. et Gori. α) οὐδ' ἐποτα] „οὐδέπω Fl.“

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeat ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam præ-
sente fortitudine, et pru-
dens, prudentia præsentē;
etiam Parasitus parasitandi

facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent, Plerosque certe illorum cum elava prodire vidēas, non armatos nempe, nisi metue-
rent: etiam januas firmiter

μύλα ἐφθονμένους ἀπαλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπε- p. 878.
 βουλεύσειεν b) αὐτοῖς, διδόντας c). ὁ δὲ πρὶν θύραν τοῦ
 θαλατρίου προστίθῃται d) εἰκῇ· καὶ ταῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέ-
 μου ἀνοιχθῇ e). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδὲν τι
 μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ
 ἀπικῶν, ἅντιν' ἔφρους ἀδύνει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
 φιλοσόφους δὲ πᾶλλαντες εἶδον ἐγὼ f), οὐδενὸς ἦντος δεινοῦ, p. 879.
 τόξα ἐνισκευασμένους. ὧλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλάντιον
 ἀπικόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχον g) 56
 κατηγορεῖται μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἄρπαγην, ἢ ἄλλο τι ἀδι-
 κημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' ἐαυτὸν h) ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τέχον i),
 ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοῦνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδική-
 ματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς k), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος
 εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἷμας, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ,

b) ἐπιβουλεύσειεν] ἂν addi cupit Bel. c) δεδιδότας] „de-
 didotes Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte de-
 didotes. d) προστίθῃται] προσ. Gorl. Ceterum monente J.
 Seagero interpuncti post εἰκῇ, non ante, ut vulgo. Ratio est in
 promptu. e) ἀνοιχθῇ] ἐνοχληθῇ mallet Bel. f) φιλο-
 σόφους δὲ πᾶλλαντες εἶδον ἐγὼ] φιλ. δι' ἡδὴ ἐγὼ πολλ.
 εἶδον Gorl. g) ἔχον] ἔχει 3011. quod probat Bel. aut etiam
 malit ἂν ἔχον. h) ἐαυτὸν] „ἐαυτὸν ora A. 1. W.“ Sic etiam
 Gorl. et 3011. i) τέχον] τέχνη 3011. k) δὲ ὁ κακός] „Non
 habet haec tris M. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός.
 Marg. A. 1. W. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem
 sumsit, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur,
 ne quis noctu sibi insidie-
 tur. At hic januam obdit
 conclavi temere, idque tan-
 tummodo, ne aperiat a
 vento. Srepitus vero si noctu
 exoritur, nihilo movetur
 magis, quam si non ortus
 esset. Et si per desertum
 eat, sine gladio iter facit.
 Nihil enim usquam metuit.
 Philosophos autem saepe ego
 vidi, telis instructos, cum
 nihil usquam esset metuen-
 dum. Clavas enim habent,

etiam cum in balneum eunt,
 aut ad prandium. Porro Pa-
 rasitum nemo accuset adul-
 terii, aut de vi, aut raptus,
 aut omniumque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem
 Parasitus non fuerit, sed
 ipse se injuria afficiat. Ita-
 que si forte adulterium com-
 mittat, simul cum injuria no-
 men etiam injuriae recipit.
 Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bo-
 nus, sed ut improbus: sic, pu-
 to, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δέ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴδμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅς τινι τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ m), καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστον σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινα n) γεγραμμένην.

57 TTX. ο) Ἀλλὰ, ἢ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τοῦ p) τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὃ δὲ θάνατος φαιλότερος;

ΠΑΡ. q) Πάνν μὲν οὖν τούναυστίον παραπλὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴδμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἐλαχίστους ἐπὶ τοῖς μεγίσταις ἀδικήμασι, φαρμάκων τοὺς δὲ καταπρησθέντας ἐπὶ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ θυ-

1) καὶ n) καὶ B. 1. 3. m) ἔστι Vulg. ἐστὶ. p) τινι] „τινι Fl. cum accentu. Tini cett. Tina. J. sola.“ ο) TTX.] „Deest hic nomen personae in Fl.“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitus Bipontinus Editor a Cod. 3011. et Belino, nec non Edd. Salm. et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sola Reitz. deest. q) ΠΑΡ.] „Et hanc personam omittit Fl.“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relictā etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest

quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem; vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos perisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

ουρίας φθινήσαντας γ), τοὺς δὲ φυγόντας παρασίτου δὲ p. 88a. θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονιστάτον, φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δὲ τις καὶ δοκεῖ βίαιον τετελευτηκέναι θάνατον, ἀπεπτήσας δ) ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς δεημύλληται σοι τὰ πρὸς τοὺς 58 φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου ι). λοιπὸν δέ, εἰ καλὸν καὶ λυσιτέλεις ἐστὶ τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἔμοι μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥσπερ εὐεγγετοῦντες καὶ χαρίζομενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃν τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλιθία γέ σοι, ᾧ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύρουσι) χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προῖων ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὀπλῶν αἰμιότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, σὺν καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

γ) φθινήσαντας] „Sic Edd. φθινύσ. vult Gesn.“ δ) ἀπεπτήσας] „Sic Edd. quas monitu Metastensii sequor. Ἀποπτήσας, evolans, dederat Gesner.“ Similiter etiam Obsopoeus: mortuus avalasse creditur. ι) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρὰ οἴκῳ J. et V. 2.“ nec non Gori. *) δοκοῦσιν] δοκέι 2954. υ) Γύρου] „Sic Edd. omnes habere notat Solanus.“ Vid. Adnou.

urinae difficultate interilisse, alios in exsilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finissee, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est: Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, et liberalitate

quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es, Tychiade, si non potes intelligere, virum divitem, si vel Gygis habere aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse, et si progrediatur in publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemptior, et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis

ρ. 881. *ἡμῶνται ὑπ' αὐτοῦ τὸν παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.*

59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἔστιν, οἷς αὐτὸς φησὶ, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ, δηλονότι α) ὡς κρείττοσι χείρονα· ὅπως γ) καὶ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσitelis ἔστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον. ὧς γε μετὰ τὸ α) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχη ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλιῶσαι τινί, τούτου προσεθλόντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγῶν.

60 ΤΤΧ. Πάντα α) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ἵστανόησας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτης ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

α) δηλονότι] cum *Gestero* ad sequentia retuli, quum vulgo in Edd. comina post hanc vocem poneretur. γ) ὅπως] ὅπως conj. *Seager*. α) τὸ] „τοῦ *Poll.*“ α) πάντα] „ταῦτα *FL.*“

homo villisque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Parasitum autem ille dives ornat nunquam. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti paraitari, nempe tanquam praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat,

hoc cibum potumque praestante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Tyrol. Omnia mihi, Simon, videris, persecutus, neque ulla in re artem tuam destituissae, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus ma-

στων γυμνασμένους. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον δ) αὐτὸ τὸ p. 881.
ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἴάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ
ἐρωτώμενον, ἢ c) ἄριστα οἶται. φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφὴν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ
ἄλλο ἐστὶ;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὃ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαί-
νεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δο- 61
κεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένον ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς
ἔλω, ἢ γὰρ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ πυρατρέχειν.

b) αἴσχιον] αἰσχρὸν mallet Solan. At recte interpretatus Geshe-
rus. c) ἢ] „Sic recte Fl. Par. Ald. Fr. etc. Et male J. et
V. 2. et marg. A. 1.“

ximis: Superest, ut audiam,
an non ipsum Parasiticae no-
men turpiculum sit.

Par. Vide ergo respon-
sionem, an satis tibi videat-
ur dici, et tenta ipse vicis-
sim ad quaesita respondere,
quomodo optimum tibi vide-
bitur. Age enim, *siton* vete-
res quid vocabant?

Tych. *Cibum*.

Par. Quid autem *sitelst-*
hai? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur con-
Lucian. Vol. VII.

stat, *parasitari* nihil esse
aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est,
quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi
responde: utrum tibi videtur
praestare, et utrum propo-
sitis duobus elegeris, *navi-*
garene, an *juxta navigare*?

Tych. Equidem *juxta navi-*
gare.

Par. Quid vero, *curre-*
tene, an *juxta currere*?

Tych. *Juxta currere*.

p. 882

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἂν ἐθέλοις δ) καὶ τοῦ ἐσθλεῖν ε)

μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ

p. 883. παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐφ' ὅς f) καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν

ἀφθόγως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἀν' ἐθέλεις] Sic J. V. 2. marg. A. 1. W. et Gori. pro vulg. ἐθ' ἥλω, pro quo Seager. conj. ἐνθέλεις ἔν. e) ἐσθλεῖν]
 „Anon. Forssan σιτεῖν, adscripsit.“ Deberet σιτεῖσθαι, notat Schmied. f) ἐφ' ὅς] Vulg. sine jota subscr. g) με] „μοι FL“

Par. Quid vero, equitare? an juxta equitare?

Tych. Juxta equitare.

Par. Quid autem, jaculari, an juxta jaculari?

Tych. Juxta jaculari.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis juxta edere, cum aliis, (hoc enim est parasitari) quam edere simpliciter?

Tych. Necesse est tibi as-sentiri. Atque in posterum ego ibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae hujus artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

p. 885.

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

*Anacharsis Scythia, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Graecae, inprimis Atticae, gymnico- rum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio ne- get, vel jocosè perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspensio quodammodo relinquitur caussa; ita ta- men, ut cum Graeci Luciani aequales, institutis istis adhuc ad- haerentes, tum hodie quoque praecoccupati quorundam hominum ani- mi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certami- nis palmam reportaverit; ii vero, qui minus praepeditis sint men- tibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) le- pidam quandam adversus illas posteriorum aetatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum con- scribendum prae-buerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum tempo- ris medici, graves hujus, quam vocare solebat, *ναυτογυλας* accu- sationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non mi- nus festive, quam subtiliter, omnino haud leviter, falciare ac sta- bilire videtur. Conferas tamen etiam quas de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quas producit Tubingae a. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriae Encomio edi- tionem, Tubing. 1825. p. XVI. sq.*

p. 883.

ANACHARSIS a) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὦ Σόλων, τίνας ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκαλίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληρῷ συναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρ-
p. 884. χὺς d) εὐθὺς ἀποδυσάμενος (ἐάρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἔτερον e) ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσι τε ἀλλήλους συννευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοὺ g) ἀράμενος ἐκείνοσιν, τὸν ἔτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συναθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἤδη

- a) ANAX.] „Nomina personarum in fronte non habet J. nec Fl. etc. Ἀναχάριος καὶ Σόλωνος B. 1. et 2.“ nec non B. 3.
b) ὑμῖν] „ἡμῖν Fl. Ceterae ὑμῖν cum M.“ c) καλινδούμενοι] „Sic Fl. J. Ald. Fr. etc. Κυλινδ. M.“ d) κατ' ἀρχὰς καταρχὰς A. 1. et 2. e) ἔτερον] „Sic M. Fl. Ald. Par. Fr. B. 1. et 2. Hag. ἄτερον J.“ f) συννευκότες] „rescripai ex W. Συνεν. Edd.“ g) ἦν ἰδοὺ] „Sic Edd. et M. Ἥνιδά. Pell. Καὶ πρὶν ἰδοὺ Marc.“ Καὶ μὴν ἰδοὺ Bel.

A N A C H A R S I S
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciant? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto voluntati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mul-

cere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῶν τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
 ὑποβαλὼν τῇ λαίμῳ, ἄγχει ἄθλιον· ὃ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν
 ὄμον, ἰκτεῦσιν, οἶμαι, ὡς μὴ τέλειον ἀποπνιγίῃ. καὶ οὐδὲ
 τοῦ ἱλαίου ἔνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
 τες h) τὸ χρῶμα i), καὶ τοῦ βορβοροῦ ἀναπλησθέντες, ἐν
 ἰδρώτι ἅμα πολλῶν, γέλωτα ἑμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
 οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν χείρων διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν 2
 τῇ αἰθρίᾳ τῆς αὐλῆς πρὸ αὐτοῦ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
 οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθύειαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
 τῷ ὀρύγματι πᾶντουςιν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐπέντες p. 885.
 ἐπαμῶνται l) τὴν κῆνιν ἀλεκτρούων θύαν, ὡς ἀφυκτότε-
 ροι m) εἰεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
 ὀλισθὸν ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
 σης τὴν ἀντήληψιν. Οἱ δὲ ὀρθώσταθην κεκοιμήτοιοι καὶ αὐ- 3
 τοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτιζουσιν. οὐ-
 τοὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ζῶμεν ἀπαπνύειν p) ὃ κακοδαί-

b) ἀφανίσαντες] ἀφίσαντες mirificam Belini commentum.
 i) χρῶμα] „ita bene J. Fl. Par. etc. χρῶμα W. sed in mar-
 gine erat χρῶμα.“ k) πᾶντουςιν τε] „ex W. restitut. Τα-
 ράττουςι τε Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W.
 Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουςι
 Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 5. n) τὸ πηλόν] τὸ πηλόν
 Sol. o) ἀφαιρούσης] „ὑφαιρούσης marg. A. 1. W. J. At prius Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm. et M.“ p) ἀπο-
 πνύειν] „rescripsi ex W. Ἀποπνύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis
 illius ventrem complexus,
 suoque cubitu gutturi illius
 subjecto, suffocat miserum,
 qui istius interim humerum
 plaudit, suppliciter eo gestu
 rogans, puto, ne plane fau-
 ces sibi elidantur. Ac ne
 olei quidem caussa parcunt,
 quo minus inquinentur, sed
 deterso unguento, oppleti
 stercore, sudore insuper
 multo *diffuentes*, risum mihi
 quidem praebeant, anguilla-
 rum instar alterius alter cla-
 bentes manibus. Alii in sub-

divali aulae idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed are-
 nam istam profundam sub-
 atratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, et
 sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaeorum instar,
 adcumulant, puto, ut minus
 inter complectendum elabi
 possint, lubricitatem illam
 auferente arena, et firmio-
 rem praestante in sicco com-
 prehendi facultatem. Illi
 vero conapersi, recto statu
 verberibus se invicem calci-
 busque impetunt. Hic ergo

- p. 885. οὕτως αἵματος αὐτοῦ q) καὶ ψάμμον ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πύξ, ὡς ὕρξ, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὕτως διύστησιν αὐτοῦς, καὶ λυέει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρεῖ τῶν ἀρχόντων τινά. 4 τούτου s) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποικύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐκαινεῖ. ἄλλοι δὲ ἀλλεχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπη- 5 δῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ p. 886. ἄντα συναλλόμενοι, λακτιζουσι τὸν αἶρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω 5 εἶδέναι, τίνοσ ἀγαθοῦ t) ἂν εἴη ποιεῖν, ὡς ἔμοιγε μανίq u). μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπεισέει με, ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

- 6 ΣΟΑ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γυγνόμενα φαίνεται ξένα γὰρ ὄντα, καὶ πάμπαν τῶν Σκυ- 7 θικῶν ἔθων ἀπρόδοτα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπετηδύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι. δόξαντα x) ἂν, εἰ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιστάλη

q) αὐτῶ] „αὐτοῦ L.“ quod in Addendis probat Reitz. et recepit Schm. x) παταχθέντος] „παταχθέντες male M.“ s) τούτου] „τούτων male FL.“ t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθόν W. Vulgatum firmat FL.“ u) μανίq] „cum puncto subscr. M. Salm. Amst. veteris sine co, male.“ x) δόξαντα] „Sic Edd. et M.“ Voluit scilicet δέξαντα Solan.

miser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut viles, mala illi percussa. Sed neque isto praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin iucitat etiam, et, qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et jactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono

sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic sunt, videri, cum peregrina tibi sint, et multam a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas et disciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθὲ· οὐ γὰρ μανία τὰ γι- p. 886.
γνόμενά ἐσθ, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παύουσιν ἀλλήλους, καὶ
κυλίουσιν ἐν τῇ πληῇ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει
τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν
ἐπάγει γ) τοῖς σώμασιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψεως, ὥσπερ οἶμαι
σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔση
τῶν πεπηλωμένων, ἢ κενονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα
ἡδὺ τε ἅμα καὶ λυσιστελὲς εἶναι δοῖται.

ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p. 887.
ἀφ᾽ ἑλπίμα, σκαὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τε δια-
δείη, εἰσέταί, ὡς οὐ μάτην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνόμενοις; ἢ τί 7
φᾶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρχε, γυμνάσιον
ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἐστὶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυ-
κίου α)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ
κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

γ) ἐκ ἄγης] „Ita M. FL. Ald. B. 1. Hag. Par. Fr. Salm. Παρά-
χα J. et marg. A. 1.“ z) παρεζώσμεθα] Sic correxi vul-
gatum διεζώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. FL et Cod. 3011.
in quo Codice praeterea nullam per hunc libellum lectionis
varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit
Belinus. α) Λυκίου] „Λυκίου FL. Vulgatum probat M. et
Edd. ceti.“ Florentina lectio placet Belino Vers. Vol. IV. p. 80.

sunt furor, quae fiunt, ne-
que injuriae caussa isti se
invicem percutiunt, et in
luto provolvunt, aut con-
spargunt pulvere; verum
utilitatem ea res habet non
injuvandam, et robur non
parvum corporibus conciliat.
Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam-
diu in Graecia, non ita multo
post unus et ipse eris de il-
lis luto aut pulvere oppletis:
adeo tibi ea res jucunda pa-
riter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vo-

bis eveniant utilia ista atque
jucunda. Mihi quidem si
vestrum aliquis tale quid
faciat, sentiet, non frustra
nos accinctos acinace. Ve-
rum dic mihi, quod nomen
posuistis his, quae hic fiunt,
aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi,
Gymnasium a nobis appella-
tur, et est illud Apollini
Lycio sacrum. Vides signum
illius, illum ad columellam
se acclinantem, sinistra ha-
bentem arcum: dextra vero
supra caput reflexa velut e

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακειλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μα-
 8 κροῦ ἀναπαυόμενον δεικνύσι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
 δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ'
 ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παῖν ἀλλήλους ὀρ-
 θουσιὰδην παγκρατιάειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ
 γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλ-
 λισθαι d), ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατῆ-
 σας ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιριεῖται
 τὰ ἄλλα.

p. 888. ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

9 ΣΟΛ. Ὀλυμπίαις μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, ἴσθμοι δὲ
 ἐκ πίεως, ἐν Νεμίᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ
 μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθη-
 ναίοις τὰ ἐλαίῳ τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνά-
 χαρσι; ἤ) ὁδοὶ μικρὰ σοὶ ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ· ἄλλα πάνσευμα; ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄλλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείειν αὐτὰ φιλοτιμίσθαι

b) γυμνασμάτων] Sic Fl. „B. 1. Ald. Fr. Hag. Par. Salp.
 Γυμνασίων J. et W.“ c) πυγμῆς] „πυγμῆς male J.“ d)
 ὑπεράλλισθαι] „Bene sic Edd. principes septem et Salp.
 ὑπεράλλισθαι J. sola.“ e) ἤ] restitui e vet. Edd. Prave ἤ
 Reitz et recentt. Vide, quae de his particulis disserui in mi-
 nore Edit. Diall. Deor. X. (XIV.) 1, et ibid. in Ind. f) ταῦ-
 τα εἶναι] „εἶναι ταῦτα W.“

longo labore requiescentem
 ostendit Doum. Exercitatio-
 num autem istarum ea, quae
 fit in luto isto, lucta voca-
 tur; isti in pulvere, luotan-
 tur ipsi quoque: illud, quod
 erecto corpore se invicem
 feriunt, pancratio certare
 dicimus. Sunt autem nobis
 alia quoque id genus exer-
 citamenta pugilatus, et disci,
 et saltus; quorum omnium
 certamina proponimus, et,
 qui vicerit, ille praestantis-
 simus inter suos videtur, et
 reportat praemia,

Anach. Quae sunt autem
 illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona olea-
 gina; in Isthmo de pinu;
 Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo;
 apud nos Panathenaicis,
 oleum ex Minervae olea.
 Quid rides, Anacharsi? an
 quod parva tibi videntur
 ieta?

Anach. Non: sed magni-
 fica dixisti praemia, et di-
 gna, in quibus liberalitate
 certarent, qui ea constitue-
 runt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερ- p. 888.
 σπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆ-
 λων ἔνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα g) προπονεῖν καὶ κινδύ-
 νεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους,
 ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορήσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία,
 ἢ σελίνῳ ἵστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμε- p. 889.
 τον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ
 τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστέ, οὐκ ἐς φιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς 10
 ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ
 γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦ-
 σα τοῖσι δόξα, τοῦ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ
 τῆς καὶ λακτιζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ i) προσγένοιο ἂν αὐ-
 τη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ἀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ
 ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσικέλεις, καὶ ἡδὺ
 τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα FL Prins ceti.“ h) πρὸς] „Sic esse in
 Edd. omnibus addidit Solan.“ i) ἀπονητὶ] „ἀπονητὶ W.“
 At vid. Hermann, ad Sophocl. Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam
 possunt, contendant athlo-
 tae: adeo ut malorum causa
 et apiorum tantum laboris
 praecipiant, et periculum
 incurrant, ne alter ab altero
 suffocentur, et luxentur;
 quasi non liceret sine mole-
 stia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut
 coronari apio, vel pinu,
 etiam ut non linatur tibi lu-
 to facies, neque calcibus
 venter ab adversariis con-
 tundatur.

Sol. Sed, vir optime, non
 ad nuda ista munera respi-

cimus. Haec enim victoriae
 signa sunt, et indicant, qui
 vicerint. Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero
 quantivis pretii est victori-
 bus: pro hac etiam calcibus
 peti praeclarum videtur his,
 qui bonam ex laboribus fa-
 mam venantur: nec enim ea
 sine labore contigerit; sed
 oportet, qui illam appetat,
 multa ab initio subire diffi-
 cilia, ac tum domum utilem
 illum honestumque finem e
 laboribus expectare.

Anach. Hunc nempe ais
 finem jucundum atque uti-

p. 890. αἰετὸς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄφονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀπὲρ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες k).

ΣΟΛ. Ἀπαιρὲς εἰ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοὶ δόξει l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπαιῶν, ὁρᾷς m) τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τῇ θείῃ τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρία δρᾶ συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθειον νομιζόμενον.

11 ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οὐκ ἐκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχειν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονήσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι ραινομένους ὀρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς ο) τῶν ἀντεπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρός σε τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σκυ-

k) [χοντες] Interrogationis formam hic et modo post πληγαῖς notavit *Pauly*, minus ad Lucianae orationis colorem accommodate. *Tiburo* φησὶ simpliciter dicit *Anacharsis*, lepide cavillans colligendo ex antecedd. quae *Solon* nollet. Eandem prope vim habet in dialogo Lucianeo *μανθάνω*, et quae sunt ejusdem naturae. l) δόξει] „Sic *M.* cum *Pl. Pr.* etc. *Δόξη J.*“ m) ὀρᾷς] „Sic *Edd.* et *M.*“ n) εὐδαιμονήσουσιν] „εὐδαιμονήσουσιν *M.*“ o) πρὸς] „ὑπὸ *W.* *Vulgatum* tenet *Pl.* cum *cell.*“ p) ἡμῖν] *δμῖν B.* 1.

lem, quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae causa laudabunt, qui diu (*multum*) ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant et apia.

Sol. Imperituses, inquam, rerum nostrarum adhuc: paullo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum causa, et impleta theatra

tot millium capacia, et laudatos athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, *Solon*, miserrimum est, si non paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero

θαίς, ἢ τις, ὃ δόλων, ἢ πατάξῃ· τὰ δὲ τῶν πολιτῶν, ἢ p. 890.
 ἀναγρέψῃ προσπισὼν, ἢ θοιμάτιον q) περιφρήξῃ, μεγάλας
 εἰ προσβύται r) τὰς ζημίας ἐπάγοισι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν
 μαρτύρων τοῦτο πάθῃ· τις· οὗτοι γὰς) ἐν τηλικαύτοις θεά-
 τροις, οἳ σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρουν t) μοι ἐπεισιν, ὧν
 πάσχοι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῆς ἀπανταχόθεν τοὺς ἀγρί-
 στους παραγγίνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυ-
 μάζω, εἰ τὰνγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p. 891.
 τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ πᾶ δύναμαι κατανοῆσαι, ὅ, τι u) τοῦ-
 το κερπὸν αὐτοῖς, ὅρῳ παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζο-
 μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
 συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὃ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίῳν, ἢ 12
 Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
 εἰδίδας, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et Fl. male.“ r) προσβύται:]
 In prioribus omnibus προσβύται. s) οὗτοι γὰς] Sic confidenter
 scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὗτοι
 γ, quippe confusus certissimo, ut mihi quidem videtur, prae-
 cepto Hermannii ad Viger. p. 803. sq. t) οἰκτεῖρουν] οἰκτε-
 ρων B. 3. u) ὅ, τι.] Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι.
 Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubente Pritzsche.
 Quaeat. p. 123. ponatur τι. Explanantis est γε h. l. x) Πανα-
 θηναίων] „παρ' Ἀθηνῶν male M.“

Seythas, Solon, si quis aut
 pulset civium quemquam,
 aut impetu facto evertat,
 aut vestem deripiat, magnas
 illi poenas nostri seniores
 infligunt, etiamsi cui paucis
 testibus hoc eveniat, nedum
 in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olym-
 piae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit ob ea,
 quae patiuntur: spectatores
 autem, quos ais undique con-
 venire praestantissimos ad
 istas celebritates, et ipsos

valde mirox, si necessariis
 relictis otium sibi sumunt
 ad talia. Nondum enim illud
 possum intelligere, quae sit
 illis jucunditas, videre fo-
 rientes ac et conflictantes
 homines, et terrae allisos,
 et alterum ab altero contri-
 tos.

Sol. Si tempus esset, Ana-
 charsi, Olympiorum, aut
 Isthmiorum, aut Panathe-
 naeorum, ipsa te res doceret,
 quam non temere studium
 in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειε σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεί δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θιαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστάς, καὶ ἐμπειρίας δευῶς, καὶ ἰσχύϊν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀητητήτους, καὶ σπουδὴν ἀληκτοῦ γ) ὑπὲρ τῆς νίκης. τὸ γὰρ δὴ εἶδαι, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

- 13 *ANAX.* Νῆ Δι', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελαῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθρήσω ἐκείνα, τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ οὐθενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατριδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσοῦτοι γελοιώτεροι ἂν εἴην, ἄριστοι μὲν, ὡς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰδχύνοντες
- p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μῆλου καὶ κοτίρου ἐγκρατεῖς γένοντο νικήσαντες. ἦδὺ

γ) ἀληκτὸν] „ἀλεκτορ W. male.“ z) τὰ μεγέθη] „Nil mutare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit Solan.“

que enim dicendo quisquam ita te admoveere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipso inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur invictum, et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos insuperabiles, et studium nunquam deficiens vitoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, et inclamandi, et plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, Solon, et irridendi insuper at-

que cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bonos, et pulchritudines, et audaciam, video. nullius magnae rei causa vobis desperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.

γάρ μοι αἰὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν, τοσοῦτων ὄντων. ἀτὰρ p. 89a.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ANAX. Εἰς, ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀθλήῳ καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι ποιοῦσι, καὶ ταῦτ', εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἕσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι α) πάμπολ-
λοι μάτην ἀθλοὶ πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες β);

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω γ) ἐννενοηκέναι 14
πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν
ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι,
ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν δ) πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἀρι-
στοὶ γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαιδέσῃ ποτὲ ε) καὶ τὰς
ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα
περὶ f) αὐτάς, καὶ εἰς, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν
ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάξε-
σθαι δοχοῦσι.

- a) ἡττώμενοι] „ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M.“
b) λαβόντες] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. λαμβάνοντες,
quod minus rei convenit. c) μηδέπω] „Sic W. et marg. 1.
W. Μηδέποτε Edd.“ d) οἰκηθεῖν] receptum ex M. et Fl.
Οἰκισθεῖν Edd. cett.“ e) ποτὲ] restitui e W. et Fl. pro vulg.
τότε. f) περὶ] Sic W. et marg. A. 1. Πρὸς Edd. priores
omnes cum principé. Lucianus sere scribit φιλοτιμίσθαι πρὸς
τινά, et περὶ τῆ.

Suave enim mihi semper
meminisse praemiorum, quae
tanta sint scilicet. Sed dic
mihi, omnesne ea accipiunt,
qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex
omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, So-
lon, de obscura et ancipiti
victoria tot homines labo-
rant, idque cum sciant, victo-
rem unum omnino futurum,
victos autem plurimos, qui
frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi,

nondum quidquam de recta
reipublicae gerendae ratione
cogitasse: nec enim instituta
pulcherrima reprehendenda
duceres. Si vero tibi curae
fuerit aliquando scire, quo-
modo pulcherrime condi
possit civitas, et qua ratione
optimi fiant illius cives, lau-
dabis aliquando etiam exer-
citationes hasce, et honoris
studium, quo in illis versa-
mur, et scies, multam habere
admixtam laboribus utilita-
tem, etiamsi frustra nunc
laborare videantur.

- p. 892. *ANAX.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμῶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῶν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσασαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἔξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξέ-
- p. 893. νου g), προεβλήμεν κατὰ κλίος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα h) εἶναι σε, καὶ ἔθων τῶν ἀρίστων εὐρετήν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφελίμων εἰσηγητήν, καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάποις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοῖς λέγων, κειχηνῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε i) καὶ νόμων διεξιόντες.

- 15 *ΣΟΛ.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥάδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἣ περὶ γάμων, ἣ τῶν ἄλλων δο-

g) ξένου] „Sic W. et PL. ξένου Edd.“ h) τινῶν ξυγγραφέα] „ξυγγραφέα τινὰ M.“ i) τε] ex Longol. Excc. pro vulgato τη in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, et, qui sint apud vos mores, cognoscam, et formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime ex omnibus Athoniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, et morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse,

atque in universum rempublicam quandam constituiisse. Igitur quamprimum me doce, et discipulum tibi habe: nam ego jecunde vel sine cibo, et potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te tum de republica, tum de legibus disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea tecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus

καὶ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νείων γιγνώσκουμεν, καὶ ὅπως αὐ- p. 893.
τοῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνέναι τι τοῦ
βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρῆσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
ταύς πένους· ταῦτα ἤδη σοι διέξιμι b), ὡς μάθοις, οὐ
τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθήκαμεν αὐτοῖς,
καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα
τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ'
ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ
μειζόν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς
ἐκείνοις, προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι
τοῖς ἀγαθοῖς πόλινταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος,
οὐδὲ κορίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς l) ἐν αὐτῷ συλλαβῶν ἔχει p. 894.
τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. ὅλον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε
ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλουτον, καὶ
δόξαν, καὶ ἰορτῶν πατρ(ων m) ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σω-
τηρίαν· καὶ συνόλης, τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέ-
σθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ σταφάνῳ, ὃν
φημι, συναναπέμπεται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγί-
γνεται, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

b) δ: [τε, μ:] „restitutum ex W. Accipimus Edd. priores.“ l) δ: []
ὅς B. i. m) πατρ(ων) „patres L. et marg. A. i. W.“

nobis placeant. Quae vero
de juvenibus decernamus, et
quomodo illos tractemus,
ubi primum intelligere, quid
sit melius, incipiunt, et vi-
rile robur accipere, et pares
esse laboribus; haec jam tibi
enarro, uti discas, cujus rei
gratia haec illis exercitatio-
nes proposuimus, et labore
subigere corpus illos coga-
mus: nempe non propter
certamina solum, ut auferre
possint praemia; ad illa ete-
nim pauci ex omnibus per-
veniunt: sed majus quiddam
toti civitati ex ea re bonum,
atque ipsis adeo, conciliamus.
Commune enim quoddam

certamen aliud bonis omni-
bus civibus propositum est:
et corona non ex pinu, ne-
que olea, aut apio, sed quae
hominum in se felicitatem
complectatur, velut liberta-
tem privatim uniuscujusque,
et communiter patriae, et
divitias, et gloriam, et fe-
liciarum patriarum fructum,
et rei familiaris conserva-
tionem, et in universum pul-
cherrima quaevis, quae a
Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae,
de qua loquor, implexa sunt
omnia, et certamine illo pa-
rantur, ad quod exercitatio-
nes istae et labores ducunt.

p. 894. *ANAX.* Εἰτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
16 τηλικαῦτα ἔχων ἄθλια δεξιέμεναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ,
καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκείν' σοι ἔτι δύ-
ξει μικρὰ εἶναι, ὅποταν ἃ λέγω καταμάθῃς η). ἀπὸ γάρ
τοῦ τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά
ἐστὶ μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ σιεφάνου,
ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως
ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν
Ἰσθμοῖ γιγνομένων. καὶ Ὀλυμπιάσε, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν
ἄλλα γὰρ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, εἰς φῆς; προθυμῇ
ἀκούεις) ἀναδρασκόμεθα φάδλιως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν
κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω ο). καθ' ὁδὸν γὰρ
ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ
p. 895. τούτων πεισθείην, μὴδ' ρ) ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα
ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἰστεφανωμένον. ἀλλ'
εἰ δακέῃ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

η) καταμάθῃς] „Sic W. Καταμάθοις Edd.“ ο) οὕτω] „ού-
τως FL et W.“ Vid. Adnou ρ) μὴδ'] Vulg. μὴδ', accentu
retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte Par. aliaeque.“ Μὰ male J. FL.“

Anach. Tum tu, Solon,
vir admirabilis, talia ac tanta
praemia cum recensonda ha-
beres, mala narrabas et apia,
et silvestris olivae ramum,
et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi,
nec illa parva tibi videbun-
tur, si, quae dico, percepe-
ris. Eodem enim consilio ista
fiunt, et partes ista omnia
parvae sunt illius certaminis,
et coronae illius, quam modo
enarrabam, undique beatae.
At sermo meus, migrato,
nescio qua ratione, ordine,
illorum prius mentionem
fecit, quae in Isthmo fiunt,

et Olympiae, et Nemeae.
Sed nos jam, otiosi enim
sumus, et tu, ut ais, audiendi
cupidus, recurremus facile
ad principium, ad commune
illud certamen, propter quod
ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon,
fuerit. Sic enim magis ordi-
ne nobis sermo processerit:
et forte celeriter hinc didi-
cero non amplius illos irri-
dere, si quem videam olea
sibi placentem, aut corona-
tum apio. Sed, si videtur,
in umbrosum illum locum
progressi assideamus in sedi-
libus, ne turbent nos, qui

τῶν θεῶν, ὥς μὴ ἐνοχλοῦν ἡμῖν ἐπικεκραγότες *r*) τοῖς *p.* 895.
παλαιούσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ *s*) αὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτ
ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη *s*) ἐμπέπτοντα γυμνῇ
τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἰκοθεν ἔδοξεν, ὥς
μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι· ἡ δὲ ὥρα τοῦ
ἔτους, ὅτι περ *t*) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρος (ὃν
ὑμεῖς κύνα φασί) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξη-
ρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, ὃ, *τε u*) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν
ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὰν τοῦτον εὐ φορητὸν
ἐπάγει τοῖς σώμασιν· ὥστε καὶ σου θαυμάζω, ὅπως γη-
ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίως πρὸς τὸ θάλαπος, ὥστερ
ἔγω, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔσθιας, οὐδὲ περιβλέπεις σι-
σκίων τε, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὧ Ἀνάχαρσι,
καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ *x*) ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν *y*) τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι

r) ἐπικεκραγότες] οἱ ἐπικ. conj. *Jacobs*. At etiam sine articulo probabilis oratio, etsi minus distincta. *s*) φλογώδη] „φλογώδη *W.*“ quod *Pauly* ob sequens φλογμὸς præferendum putat. *t*) ὅτι περ] „An ὅτι περ; *Pell.*“ Vid. Adnot. *u*) ὃ, *τε*] Sic recte *B. 3. Reitz.* et recentt. Sed ὅτε *B. 1. A. 1. 2. prave.* *x*) αἱ] „abest a *J.* et *V. 2.* adest in *Ald. Fl.* etc. et *M.*“ *y*) ἡμῖν] ὑμῖν *B. 3.*

inclamant luctantibus. Alio-
qui, dicetur enim, neque
solem facile fero, qui acu-
tus et fervidus incidit nudo
capiti: pileum enim relin-
quere domi visum est, ne
solus inter vos peregrino
habitu circumeam. Tempus
autem anni, quod quidem
fervidissimum est, astro,
quod caniculam vocatis, adu-
rente omnia, et siccum ari-
dumque aëra reddente; at-
que sol circa meridiem jam
ipsi imminens capiti, aestum
hunc intolerabilem corpori-

bus inducit. Itaque te ad-
miror, quomodo senex jam
homo, neque sudes ad ae-
stum, ut ego, neque omnino
incommodi quidquam sentire
videaris, nec umbrosam lo-
cum circumspicias, quo su-
beas, sed facile excipias so-
lem.

Sol. Nempe vani isti la-
bores, Anacharsi, et perpe-
tuae in luto volutationes, et
subdivales in arena acrim-
nae, hoc nobis contra solis
jacula propugnaculum præ-
bent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πῖλον δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθιωνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, 17 προσέξεις 2) οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάροισμεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαινα, ὅποσα οἷς ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. α) ὅσα β) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα εἶη ὠφελικῶς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν c), ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρον, καὶ καταστάς ἐν τῇ πρυκί, ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιματάτους εἶσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὕτωσ' (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύ- p. 897. θης μὲν ἔστι σοφὸς δὲ ὦν, μετεπαιδεύσέ με, καὶ ἄλλα βελ-

2) προσέξεις] „προσέξῃς W.“ et hinc Schm. Vid. Adnot. α) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν.“ β) ὅσα] „recepti ex W. L. et marg. A. 1. „Ὅσω Edd. priores.“ c) αὐτὴν] „αὐτῇ. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recto dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem memineris. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam:

etque in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

εἰς μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης p. 897.
 ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω d), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
 σατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει e) παρὰ τὴν Ἀθηναίαν.
 καὶ εὖ ἴσθι, ὡς οὐκ αἰσχύνοιο f) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκῆντο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν g) 18
 ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
 ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, τομας καὶ κλένης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμα-
 ξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
 οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ γυν' ἑωρακώς h), περὶ πο-
 λιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν
 ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν ἐυνομίᾳ κα-
 τοικηκότας; καὶ μάλιστα σέ i), ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν k),
 ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι l), ὅπως ἂν ἄρι-
 στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τις νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
 σσει m). πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη πειστέον n) σοί p. 898.

d) ἀναγεγράφθω] „ἀναγραφίσθω J. et V. 2. item marg. A. 1.
 At prius celt. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. Odofr.
 Muller. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιο] αἰσχύνηται
 W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic
 Pl. aliaque. Ἡμῶν male J. et V. 2.“ h) ἑωρακώς] „ἑω-
 ρακώς M. male.“ i) σέ] „omissum in M.“ k) ὡς φασὶν]
 „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι]
 „ἐπίστασθαι W. male.“ m) εὐδαιμονήσσει] „εὐδαιμονήσσει
 Pl. et W.“ n) πειστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

*meliozem discendi ac vivendi
 rationem docuit. Itaque tan-
 quam beneficus erga vos scri-
 batur hic vir; et aeneum il-
 lum statuite juxta conditores,
 in urbe, juxta Minervam.
 Et bene noris, non ductu-
 ram sibi pudori Athenien-
 sium civitatem, a barbaro
 et peregrino discere, quae
 prosunt.*

Anach. Illud nempe erat,
 quod audiebam de vobis
 Atheniensibus, irrisores cum
 dissimulatione vos esse in
 sermonibus. Nam unde ego,

pastoricius et vagus homo,
 qui in plaustro consumsi vi-
 tam, nunc hanc nunc aliam
 terram obiens, qui urbem
 habitavi nunquam, nec alias
 praeterquam nunc vidi, de
 civitate disputem, et doceam
 homines solum, in quo pri-
 mum orti sunt, incolentes,
 qui urbem hanc antiquissi-
 mam per tot jam saecula bo-
 nis legibus habuerunt? et te
 praesertim, Solon, cui haec,
 ajunt, ab initio statim di-
 sciplina fuerit, scire, quo-
 modo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερω, ἦν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἡδὴ ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ ο) ἴσμεν καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παιδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαλίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθύς ἐπόθουν ἀκοῦσαι τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησθ' μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ, μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέοι r).

19

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμκύνῃ ἄμεινον,

abit Fl. o) συνηρεφεῖ] „recepi ex M. et Salm. Συνηρεφεῖ enim Edd. cett.“ p) τί] „ὅτι Fl. Prius cett. et M.“ Genuinum fortassis δ, τ. q) ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς iunctum, ut solet, Ald. utraque. r) ἐπιρρέοι.] Sic legis certav, non librorum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιρρέῃ. Alibi, ut Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Morit. III, 2. ad vitandam vitium et in ἦν mutatum. Vide loco omnium Poppon. ad Xenoph. Cyrop. III. 3, 5b.

tuatur, et quibus usa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: et contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, et jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigidum. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumptos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, et quomodo vobis optimi viri evadant a luto, et ab exer-

citationibus hisce; et quid pulvis et volutiones ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua meminervis, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

ΣΟΛ. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicun-

ἐνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω p. 898.
 ποι. ἀποπλανᾶσθαι εἰπῇ ὅσων ἐρήσῃ γὰρ μεταξύ ὧ, τι ἂν
 ἐθέλῃς, καὶ διακόψεις, s) αὐταῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ
 ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦ, κωλύ-
 σαι οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἔπει καὶ τῇ βουλῇ
 τῇ ι) ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899.
 δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθούσα εἰς
 τὸν πάγον συγκαθίστηται φάνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας,
 ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδεται λόγος ἐκατέρω x) τῶν
 κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὃ μὲν διώκων, ὃ δὲ
 φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορες ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας
 ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἔστ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν,
 ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἥσυχίαν ἀκούουσα· ἦν δὲ τις ἡ
 φροῦμων εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουσίερους ἀπεργάσαιτο
 αὐτοὺς, ἢ οἰκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξωθεν ἐπάγῃ γ) τῷ πράγ-
 ματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μη-
 χανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ

- a) διακόψεις] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulga-
 tum διακόψης. ι) τῇ] Hunc articulum, in Reitz. Ed. operarum
 culpa omissum, restituerunt Bipp. u) φονικὰς] φωνικὰς B. 1.
 x) ἐκατέρω] „ἐκατέρων male W.“ γ) ἐπάγῃ] Vulg. ἐπάγει,
 cuius loco illud necessario ponendum videbatur, non solum
 concinnius esse, ut dicit Fritzsche. Quaestat. p. 196.

que tibi visa fuerit non ni-
 mis plana esse oratio, aut
 longius aliquorsum temere
 fusa aberrare. Interpellabis
 enim, ut volueris, et longi-
 tudinem intercides. Si vero
 non aliena sint a disputatio-
 ne, neque procul a scopo
quasi feriant, quae dicun-
 tur, nihil, puto, prohibebit,
 etiamsi dicantur longiuscula;
 quandoquidem etiam Areo-
 pagitarum consilio, quod cae-
 dis apud nos causas iudicat,
 patrio more receptum est sic
 facere. Cum enim ascendens
 in collem consedit ad judi-

candum causas caedis, aut
 voluntarii vulneris, aut in-
 cendii; facultas dicendi da-
 tur litigantium utrique, et
 alternis dicunt tum actor
 tum reus, aut ipsi per se,
 aut adducto, qui pro se verba
 faciat, oratore. Hi quam-
 diu de re ipsa dicunt, pati-
 tur consilium, et audit si-
 lentio. Si vero quis aut pro-
 oemium dicat ante oratio-
 nem, ut benevolentiores il-
 los reddat; aut miseratio-
 nem, vel indignationem, ex-
 trinsecus arcessitam inducat
 causae, qualia multa judi-

p. 899. ἰὼν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρῶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται ε) βλέπειν. ὥστε καὶ σὺ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε. ἦν αἰσθη καταρρήτορευόμενος α) ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηνύειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι, εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνή, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

p. 900. ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικράν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσάντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὰ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαι σου.

ε) Ἀρεοπαγῖται.] Sic. W. et hic et paullo post bis pro vulg. Ἀρεωπ. Quo jure *Pauly* formam Ἀρεωπ. corruptam dicat, non video. Cf. Hermot. c. 64. Nec video, quam recte *Lobeckius* *Parerg.* ad *Phrynich.* p. 698. legitimis formis accenset Ἀρεωπ. quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur. α) καταρρήτορευόμενος.] „καταρρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii: progressus in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi et involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituto equidem: et ex mei consilii lege audi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam

disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bonorum judicium opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακουῖσαι χρή σε, ἄ p. 910.
 περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 20
 τὰ οἰκοδομήματα ἡγοῦμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ
 νεωστρίους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμα τι ἐδραῖον, καὶ
 αἰκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολε-
 τευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τού-
 τους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ
 ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷον τι ἐν ἡμῖν b)
 ἕκαστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπε-
 μελούμεθα μὲν, ὡς ὄφῃς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
 κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθεν τε
 οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν c) ταύ-
 ταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαιλέστατον περιπεφραγμένον d) p. 901.
 μάλιστα δὲ καὶ ἑξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πο-
 λῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
 γνωντο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους φράσει τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
 σθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-

b) ἡμῶν] „Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego.“
 Vid. Aduoc. c) ἔκτοσθεν] Sic A. 1. 2. Reitz. et recentt.
 Sed ἔκτοθεν B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit forma,
 illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec
 Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφρα-
 γμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante re-
 liqua audiendum tibi est,
 quae de civitate statuamus
 ac civibus. Civitatem enim
 non in aedificationibus in-
 esse iudicamus, ut sunt moe-
 nia, et templa, et navalia:
 sed ista quidem uti corpus
 quoddam firmum, et immo-
 bile esse, ad receptionem et
 securitatem civium: vim
 vero omnem ponimus in ci-
 vibus: hos enim esse, qui
 ista impleant, et gubernent,
 et perficiant omnia, et cu-
 stodiant, quale quid in no-
 bis unicuique est anima. Hoc

igitur considerantes, cura-
 mus quidem, ut videas, etiam
 corpus civitatis, ornamusque,
 uti quam pulcherrimum no-
 bis sit, cum intus paratum
 aedificiis, tum etiam exter-
 nis illis munimentis ad sum-
 mam securitatem circum-
 septum. At maxime et ex
 omni parte illud provide-
 mus, uti cives boni quantum
 ad animas, et valentes fiant
 corporibus. Tales enim et
 suae vitae modum pulchre
 habituros re publica in pace
 gerenda, et in bello serva-
 turos civitatem, liberamque

- p. 901. σιν τὴν πύλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητέρας, καὶ τέτ-
θαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθε-
ρίως ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συντελοῖ ἡδὴ
γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα,
καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται e) αὐ-
τοῖς, καὶ αὐτὰ ἡδὴ τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
συνιστάμενα, τῆνικαὺτα ἡδὴ παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκο-
μεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτι-
θέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθί-
ζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὰ μόνον φῦναι ὡς ἔφν
ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ
καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' f)
p. 902. ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίῳ παραπολὺ γίγνουντο g)
αὐν, καὶ τὰ φανύως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον.
καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ,
μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περι-

e) ἀναφύεται] „Sic Fl. cum reliquis 'Αναφύεται W.' f) ὅφ']
„recepti ex FL M. et marg. A. i. W. 'Ἀφ' Edd. ceu." g)
γίγνουντο] „Ita Edd. omnes et M." Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ap-
primam quidem illorum edu-
cationem matribus, et nutri-
cibus, et paedagogis permit-
timus, ut liberali eos disci-
plina educant atque nutrant.
Cum vero jam intelligentes
fiunt eorum, quae bene se
habent; ac pudor, et rubor,
et metus, et rerum optima-
rum cupiditas, enascitur in
illis, et ipsa jam corpora
idonea laboribus videntur,
compactiora dum fiunt, et
ad robur majus consistentia:
tum assumptos docemus, aliis
animae disciplinis atque exer-
citationibus propositis, alia

vero ratione labori corpori-
bus adsuefaciendis. Neque
enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse unum-
quemque, uti natus est, sive
quantum ad corpus, sive
quod ad animum; verum
institutione apud illos indi-
gemus ac disciplina, a qui-
bus cum ea, quae feliciter
nata sunt, meliora multo
fiant, tum quae male habent,
transformantur in melius.
Exemplum nobis est ab agri-
collis, qui plantas, quamdiu
humiles sunt ac tenerae, te-
gunt ac sepiunt, ne laedan-
tur a ventis; cum vero jam

φράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτουσι τὸν ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐπει- p. 302.
 δαν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρως, τηλικαῦτα περιτέμνουσι
 τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες h) αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δο-
 νεῖν καὶ διασπείρειν, κερπυμώτερά ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν 21
 τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τοπρωτον i) καὶ ἀριθμητικῇ ἀκαρ-
 ριπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τοσαῦτα ἐπε-
 λέξασθαι διδάσκειν προῖοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνῶ-
 μας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ἀπείλημους ἐν μέτροις
 κατακασμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύειν, φασπαδεύμεν
 αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούστας ἀριστείας τινας, καὶ πράξεις
 αἰοιδίμους, ὀρίγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπε-
 γείρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ᾄδωσι, καὶ θαυμάζονται ὑπὸ
 τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
 ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι k) πρὸς τὴν πολιτείαν,
 καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ... καίτοις
 ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐ-
 τῶν ἀκούμεν, ἐξ ἀρχῆς l) προῦκκει εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι
 τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν.

h) παραδιδόντες] „paraδόντες W. Nil mutat Fl.“ i) τόπρω-
 τον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλησιάζωσι.] Sic
 ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάζωσι. l)
 ἐξ ἀρχῆς] ἐξ ἀρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua pu-
 tatione resecant, et ventis
 eos quatiendos agitandosque
 dum permittunt, fertiliores
 efficiunt. Ac mentem qui-
 dem Musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agi-
 tatam accendimus, et literas
 pingere, et clara voce legere
 docemus. Progredientibus
 jam virorum sapientium sen-
 tentias, et opera antiqua, et
 sermones utiles, versibus
 exornata, ut memoria faci-
 lius complectantur, praeci-
 nimus. Illi vero audientes
 praeclara quaedam facinora,

et actiones celebres, paulla-
 tim concupiscunt, et ad imi-
 tationem excitantur, ut et
 ipsi canantur, et admirationi
 sint posteris, qualia multa
 nobis Hesiodus Homerusque
 fecerunt. Cum vere ad reim-
 publicam accedunt, et oportet
 illos jam tractare com-
 munia... Quamquam extra
 causam ista forte: neque
 enim quomodo animos exer-
 ceamus, ab initio nobis ad
 dicendum erat propositum;
 sed cur talibus illos labori-
 bus exorcendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi
 impero, non expectato prae-

p. 902. ὥστε αὐτὸς ἑμαυτῷ m) σιωπῆν πρόστιται, οὐ περιμένει
p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) αἰ, ὅς ὑπ' αἰδοῦς,
οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ
ἀναγκαιοτάτα ο) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀπο-
σιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινανόησαι;

SOL. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκούσαι ἥδιστα
παρεῖς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαιὰ λέγειν δια-
τοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

SOL. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς
προϋρρήσεων, καὶ ἀποπλανῶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ
σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλην ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα ἐρῶ δια βραχείων, ὡς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκεύης ἐτέρου ἂν εἴη λόγου. Πυθμιζόμεν οὖν
ταῖς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκοντες,
οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμ-
μασιν ἀναγεγραμμένοι p), κελεύοντες ἃ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἑμαυτῷ] „ἑαυτῷ FL“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro
vulg. Ἀρεοπ. quod tamen FL. tuetur. Vid. supra c. 19. ibique
not. o) τὰ ἀναγκαιοτάτα] „τὰ μὴ ἀναγκαιοτάτα W. melle.“
p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γεγρ.
FL. et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. Graev. Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita,
qui prae pudore, credo, su-
stines jam tantum extra caus-
sam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon,
in eos, qui necessaria non
dicunt in colle Martio, sed
reticent, nulla a consilio
poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me inter-
rogasti, nondum enim ap-
paret.

Anach. Quia praetermis-
sis, quae pulcherrima sunt,
et mihi ad audiendum jucun-
dissima, minus necessaria
dicere cogitas, gymnasia, et

laboriosas exercitationes cor-
porum.

Sol. Nempe memor sum,
vir optime, eorum, quae in
principio dicta sunt, nec
volo inde sermonem abdu-
cere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam tur-
bet. Verumtamen ista quo-
que dicam breviter, quoad
ejus fieri potest: accurata
enim earum rerum conside-
ratio alterius disputationis
fuerit. Mentem igitur illorum
ad concinnitatem quandam
formamus, partim communes
leges dum illos edocemus,

ὦν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903.
λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια,
καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι
τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βλαιοὶ δὲ μηδὲν
ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904.
ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θάλαττον συνάγον-
τας αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίας, καὶ τρα-
γωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν καλῶν, καὶ κακίας-θιωμέ-
νους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδουσιν r),
τοῖς δὲ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε-
μεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πό-
λεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
αἰμῖλους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολ-
λῶν, ὡς φεύγουσιν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Ἐίδον, ὦ Σόλων, οὓς φῆς τοὺς τραγικοὺς s), 23
καὶ κωμικοὺς, εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρεῖα,

uncis incluserunt *Schm. et Paul.* ego prorsus eieci ut incom-
modum et per errorem e sequente *ana* ortum. q) φιλόσο-
φοι] σοφοὶ corrigi voluit *Bel.* r) σπεύδουσιν] „σπεύδουσιν *W.*
Sed vulgatum tenet *M.*“ s) οὓς φῆς τοὺς τραγικοὺς]
Comma vulgo post φῆς interpositum, deleui monente *Fritz-
schio.* Quaestist. p. 88.

quae publice omnibus pro-
positae ad legendum magnis
literis descriptae, tum quae
facienda sint jubent, tum
quibus abstinendum; partim
virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere,
quae opus est, discant, et
quae justa sunt facere, et ex
aequo secum invicem con-
versari publice, neque con-
cupiscere turpia, et honesta
appetere, nihil autem quid-
quam per vim agere. Illi
porro viri Sophistae apud
nos et Philosophi appellan-
tur. Verum etiam in thea-
trum conductos publice cru-

dimus in Comoediis et Tra-
goediis, virtutes dum spe-
ctant veterum virorum et
vitia: ab his ut avertantur,
ad illa vero contendant. Co-
moediis vero etiam ridicula
jacere in cives, et male illis
dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna
hac civitate agentes sentiant,
idque cum illorum ipsorum
caussa, meliores enim sic
fiunt maledictis; tum multi-
tudinis, ut fugiant propter
similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos
dicis Tragoedos et Comoe-
dos, si quidem illi sunt. Cal-

πρὸς καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταeniαῖς τὴν ἐσθῆτα πεποιικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοισι, περηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διεβαλλον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διο-
 πύσῃ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμικοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πέποι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελαιότερα, καὶ τὸ θέα-
 τρον γοῦν ἅπαν ἐγάλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτιρόντες, οἶμαι, αὐτούς, πένθος τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὧ γὰρ δὲ, ὥκτερον, ἀλλὰ ποιη-
 τῆς ἰσως ἀρχαίαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε καὶ αὐλοῦ-
 τας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνῶδοντας, ἐν κύ-
 κλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ῥήμα-
 p. 905. τα) καὶ αὐλήματα. τοῦτοις δ' οὐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-

1) ῥήματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ῥήματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observa-
 tum sit.“ Ego certe illud ne usquam negligetur, quantum in me erat, sedulo curavi, Contra ὧδε in seqq. et ubique praecedente fere Ald. utraque, sine jota scripsi, licet reclamanti-
 bus cett. velt. et recentt. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ceos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes; ipsi vero intus magnos ciebant olamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excel-

sos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

τοὺς παραθρόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνουσι ἡμῖν γίνονται. p. 905.
 Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεισ ἀκαῦσαι, ὡς 24
 καταγυμνάζομεν ἀποθύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφη, οὐκ ἐστὶ ἀπαλὰ
 καὶ τέλειον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιούμεν
 πρὸς τὸν αἶρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκασταῖς,
 ὡς μήτε θάλλουσι δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγα-
 ρεύειν· ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ, καὶ μαλακτούμεν, ὡς
 εὐτονώτερα γίνωνται ἡ). ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκῆπτρ.)
 νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλακτούμεν, δυσχερέστερα καὶ
 πολλῶν διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρὰ μὲν ἤδη ὄντα· τὸ δ'
 εἶναι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἀμεινω. ἡγοῦμεθα ὑπὸ τοῦ
 ἐλαίου διατεθῆσθαι τὸν τεῦθεν ποικίλῃ τὰ γυμνάσια
 ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκαστῶν ἐπιστήσαντες, τὸν
 μὲν τινα πυκνῶσαι, τὸν δὲ παγκρατίζειν διδάσκονεν, ὡς
 τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοντο, καὶ ὁμοίως χωρεῖν ταῖς
 πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέψειντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
 ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
 δοῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

η) γ(γνδιντο] „γλνντο W.“ Modo εὐτονώτερα prave sole Bras

κ) σκῆπτρ] „σκηπη Ald. sed correctum in marg.“ Σκῆπτρ B. 3.
 sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli ti-
 biarum. His ergo omnibus,
 æquæ his sunt similia, dum
 mentes illorum auvantur,
 meliores nobis fiunt. Cor-
 pora vero, quod audire cu-
 piebas maxime, sic exerce-
 mus. Dum illa exuimus, cum
 non amplius tenera et mi-
 nime compacta sunt, primo
 adsuefacere volumus aëri,
 ac singulis tempestatibus fa-
 miliaria quasi reddere, ut
 neque aestum ægre ferant,
 neque frigori non possint
 pares esse. Deinde oleo un-
 gimus et subigimus, ut con-
 tentionem sustinere majorem

possint. Absurdum enim
 fuerit, si coria quidem pu-
 temus ab oleo mollita rumpi
 difficilius, et diutius durare,
 quæ tamen mortua jam sint;
 corpus autem vitæ adhuc
 particeps, melius ab oleo
 fieri non putemus. Hinc di-
 versis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris
 uniuscujusque constitutis,
 alium pugilatu, pancratio
 alium certare docemus, ut
 labores tolerare discant, et
 obviam ire adversarii icti-
 bus, nec vulnerum metu
 avertantur. Illud vero duas
 nobis res utilissimas in illis

p. 905. ἀφειδῶν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι
 δὲ αὐτῶν κάτω συντενευκότες γ) παλαίους, κατακίπτειν τε
 ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠδι-
 σμούς, καὶ περιπλάκας, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύ-
 νασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστᾶσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
 p. 906. ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμαλετώντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον
 καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθίστερα γὰρ,
 καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπνεού-
 μενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐν τού-
 του καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρεῖαν ε) τῶν μα-
 θημάτων τούτων ἐν ὅλοις. ὅλην γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ
 ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλεκίς α), καταρρίψει τε θᾶπτον
 ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἰσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστα-
 σθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ᾧ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν
 ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ
 ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν πρό-
 τερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ δια-
 πονήσαντες, ἐρῶμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα,
 καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρὴα τοῖς ἀνταγω-
 γ) συντενευκότες] „Sic W. Συνν. cett. et Edd.“ ε) χρεῖαν]
 χρεῖαν B. 1. 3. α) συμπλεκίς] „συμπλεκίς W.“

efficit, dum animosos reddit
 illos ad pericula, et qui cor-
 poribus non parcant, et in-
 super ut robusti ac patientes
 sint. Quotquot vero illorum
 deorsum vergentes luctan-
 tur, ii cadere discunt sine
 periculo, et facile surgere,
 et impulsiones, et complexus,
 et inflexiones, et ut angustia
 pati queant, et in altum tol-
 lere adversarium, non in-
 utilia exercentes isti quo-
 que, sed unum quidem pri-
 mum et maximum sine con-
 troversia sibi parantes. Mi-
 pus enim obnoxia malis, et
 patientiora corpora illis, dum

ita labore subiguntur, fiunt.
 Alterum vero nec ipsum
 parvum est. Usu enim inde
 edocentur, si quando opus
 sit ista disciplina in armis.
 Manifestum enim est, futu-
 rum, ut celerius hostem etiam
 talis vir complexus supplan-
 tatum deiciat, et, ipse si
 ceciderit, surgere facilius
 possit. Nempe, Anacharsis,
 ad illud in armis certamen
 suppeditare studemus omnia,
 putamusque multo meliori-
 bus nos usuros his, qui ita
 exercitati sint, cum prius
 nuda illorum corpora sub-
 igendo laboribus valentiora

νισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, εἰμαι, τὸ μετὰ τοῦτο δ), εἶδους εἰκὸς p. 906.
 σὺν ὅλοις ἔσεσθαι τῶν καὶ γυμνοῦς ἀν' φόβον τοῖς δυν- 25
 μείειν ἐμποιήσαντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν,
 ἢ ἀσπαρκίαν μετὰ ἀχρότης ἐπιδεδυνμένους, οἷα γυναι-
 κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα. ἰδρῶτι τε p. 907.
 εὐθὺς πολλῶ c) φέομενα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κρα-
 νει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημ-
 βρινὸν ἐπιφλέγη. αἷς τι ἂν τις χρήσαιτο θαρῶσι, καὶ τὸν
 κونيόρτον εἰς ἀναχομένους, καὶ εἰ αἷμα ἴδοικεν, εὐθὺς τα-
 ραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γε-
 νίσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῶν
 ἐπὶ ἐρυθροὶ εἰς τὸ μέλαιντον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι,
 καὶ ἄρδενωποι, πολὺ τὸ ἔμψυχον e), καὶ θερμόν, καὶ ἀν-
 δρώδεις ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε
 φικνοὶ, καὶ κατεσκληρότερες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 εἰς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρόιον τῶν σαρ-
 κῶν, καὶ περιστὸν, τοῖς ἰδρῶσι ἐξαναλωκότες. ὃ δὲ g)
 ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγές τοῦ φαύλου περιλειμ-

b) τοῦτο] „τότου M.“ c) εὐθὺς πολλῶ] „πολλῶ εὐθὺς M.“
 d) φέομενα] „φείοντα V. 2. et marg. A. 1. Píondu J. Vulga-
 tum servat M.“ e) ἔμψυχον] „ἐψυχον J. sola. f) ἀπολαύ-
 οντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat FL.“ Vid. Aduot. g) ὃ
 δὲ] τὸ δὲ mallet Bel. quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus, et levia, et contentioni apta, et ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa

meridiem aestum augeat: quibus quid facias? siticientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum et ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili adspectu juvenes, multum animi, et caloris, et virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportio-

p. 907. μέσον h), ἐξωμένους φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμῶν-
τες τὸν πυρᾶν, τοῦτο ἡμῖν καὶ εἰ τὰ γυμνάσια ἐργάζονται ἐν

p. 908. τοῖς σώμασι, τῇ μὲν ἄχνη καὶ τοῖς πότεσι ἀποφυσώντα,
καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα k) καὶ προσωρεύ-

26. οντα l). Καὶ διὰ τοῦτο m) ὑγιαίνει το ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήμιστον n). διαρκεῖ ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψι τε ἂν ἴδῃς ὁ
τοιούτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλίγαις αὐτὸς ἀσθενῶν φανεῖται ὡς περ
ἂν, εἰ πῦρ τις φέρωι, ἅμα ἐμβαλεῖ ἐν πυρὶ αὐτοῦ, καὶ
ἐκ τῆν καλάρην αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆν ἄχνης αὐτοῦ γὰρ ἐπὶ
τὸν λιμῶντα ἐπάναιμι) θάπτον ἂν, οἷμας, παραπολὺ ἢ
καλάρην ἀναφλεγῇ. ὁ δὲ πυρὸς καὶ ὀλίγος, οὔτε φλογὸς
μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καταμι-
κρὸν ο) ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον p) καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖται. οὐ τάλιν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐκ τοι-
οῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, φερίως ἐλέγξειν ἂν, αὐτὸ ἐπιπρά-

h) περιλειπόμενον] „perileipόμενον M.“ i) καὶ] „abest
a Fl. adest in cec. et M.“ k) διευκρινούντα] „διακρί-
νοντα V. 2. Prima reliquae omnes et M.“ l) προσωρεύ-
οντι] Sic Pauk. e conj. Reitz. pro vulg. προσωρ. Vid. Adnot.
m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. n) ἐπιμήμιστον]
Sic M. et Edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήμιστον. Sic cum Fl.
etiā B. 1. et 3. o) καταμικρὸν] Sic junctim A. 1. 2. B.
1. 3. Sed κατὰ μικρὸν Reitz. et recentl. p) ὕστερον] ὕστερον
conj. Goller. Actis Monacc. T. I. p. 212. ut Vit. Auct. c. 14.
Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si
quid inutile est carniū et
superfluum, sudoribus ab-
sumserint, quod autem vim
ac tenorem praestat, since-
rum omnis vitii relictum
valide servant. Quod enim
ventilantes tritico, hoc nobis
exercitationes praestant in
corporibus, glumam *nempe*
atque paleas flatu abigunt,
fructum autem purum sepa-
rant, et accervant. Hinc va-
lere illos necesse est, et quam
longissime durare in labori-
bus: seroque sudare talis

incipiat, raro infirmus esse
deprehendatur. Quemadmo-
dum si quis ignem simul in-
jiciat in triticum atque ejus
stipulam, atque in paleas,
redeo enim ad ventilantem:
multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum
vero paullatim, neque flamma
surgente magna, neque uno
impetu, sed paullatim fumi-
gans, aliquamdiu post et ip-
sum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor,
in tale corpus incidens facile
illud redarguat, aut superet

τήσκειν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν γ) γὰρ εὖ παρεσκευασται αὐ- p. 908.
 τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερώς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, οἷς
 μὴ παρῖεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι ρ) μῆτε ἥλιον
 αὐτὸν. s), μῆτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρὸς τε τὸ
 ἐνδιδοῦν. t) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρ-
 ρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p. 909.
 καίαν χρεῖαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u) εὐθύς ἐπάρδον
 τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐκπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ
 προπονεῖναι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος,
 ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρῖπιζομένη πλείων γίγνε-
 ται. Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκούμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
 κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύατον
 ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερόδον, καὶ ἀν-
 τίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπε-
 ρεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίζαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου
 πρὸς τὸ ὑπέικον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τά-
 φρον x), εἰ δέοι, ἢ εἰ τε ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

γ) τὰ ἔνδοθεν] „ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ.“ ρ) παραδέχε-
 σθαι] παραδέχεται B. 3. s) αὐτὸν] „omittunt Fl. et W.“
 t) ἐνδιδοῦν] Sic W. pro vulg. ἐνδιδοῦν. u) ἀποπληροῖ]
 „ἀνυπληροῖ marg. A. 1. W.“ x) τάφρον] „τάφρον Amst.
 Salm. J. Ald. Hag. etc. Τάφρον recte W. Par. Fl.“

temere. Nam interiora bene parata sunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed

incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficient, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstat

p. 909. ἀσχοῦνται ἡμῖν γ), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἰοικὸς, ὄργανον οὐκ ἐχούση, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἰδοὺ σοι βαρὺ, καὶ δύςληπτον ὑπὸ λειώτητος. ἐκεῖνο
p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναρῶντοῦσιν α) εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιο β). καὶ ὁ πόνος αὐτοῦ ὤμους τε αὐτῶν
28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c) ἐντίθῃσιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπτερ σοι γλειότερη ἐξ ἀρχῆς ἰδοῦσιν, ἀκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἔνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, αἷς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίς αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν e) ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι f), ἰδρύντων ἐν τῷ πηλῷ,

γ) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post *ἔτι* autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge *ἔτι καὶ, praeterea etiam*; quam formulam nemo est qui ignoret. z) *μολυβδίδας*] Sic W. et FL. probante *Schneidero* in Lex. et sequentibus auctoritates illas *Schm.* et *Paul.* pro vulg. *μολυβδίδας*. α) *ἀναρῶντοῦσιν*] „Sic Edd. *Ἀναρῶντουσιν* W.“ β) *ὑπερβάλοιο*] „ὑπερβάλλοιο M.“ c) *ἄκροις*] non tentandum, quod vere factum, vid. Adnot. d) *ὑποβέβληται*] Sic male, ut ait *Reitzius*, recte, ut ego censeo, pro vulg. *ὑποβέβληνται* exhibent FL et W. Ex *ἅπτερ* scilicet finge verbi subjectum. e) *τὸν ὀλισθόν*] „Ita et M. cum Edd.“ f) *γίνεσθαι*] „γίνεσθαι M.“

alind, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in

longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Intum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ὁ οὐ ταῖς ἐγγέλυσιν g) εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον p. 910.
 ὅν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
 ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς
 ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας h). αἰρεσθῆναι
 τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότες μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαθροῦνηναι
 τῶν χειρῶν σπονδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα
 πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ i)
 χρήσιμα, εἰ δέος φίλον τραθέντα ῥαδίως ἀράμειον ὑπεξε-
 νεγκεῖν, ἣ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν k) μετέωρον
 νομίζοντα. καὶ διὰ ταῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσπυόμεν. τὰ χαλε-
 πώτερα προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκυλώτερον
 φέροειν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον l) χρησίμην οἶο- 29
 μεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. Ἐπειδὴν
 γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον m) p. 911.
 ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ n) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
 τες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) ἐγγέλυσιν] „ἐγγέλυσιν M.“ quod recepit *Pauly*. h) διολι-
 σθαίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ i) καὶ] transponendum
 videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. k) ἤκειν] *recedere*,
legendum suspicatur Dorvill. ad Charit. p. 261. et 617. Ed.
Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἤκειν et
εἰκειν facile commutari inter se potuisse probavit. l) τούναν-
 τίον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. et M.“ m) διαδιδράσκον]
 „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet Fl.“ n)
 καὶ] „omittit Fl. et M.“

cesse est, cum madescent in
 luto, quod tu anguillis com-
 parabas: idque nec inutile
 est neque ridiculum, sed
 ipsum quoque ad robur et
 contentionem non parum
 confert, cum ita se habentes
 cogantur fortiter alteri al-
 terosprehendere, et conti-
 nere elabentes; tollere sane
 eum, qui praeter oleum in
 luto permaduit, elabi et ef-
 fluere manibus studentem,
 noli parvum quiddam putare.
 Atque haec omnia, ut dicebam
 ante, in bello etiam utilia, si

oporteat amicum vulneratum
 facile sublatum acie offerre;
 aut etiam hostem comprehen-
 sum sublimem rapere. Ac pro-
 pter hoc ultra modum illos
 exercemus, propositis diffici-
 lioribus, uti minora multo fe-
 rant facilius. Pulverem an-
 tem contra ea ad hoc utilem
 putamus, ne de complexu ela-
 bantur: postquam enim in
 luto edocti sunt continere
 illud, quod prae lubricitate
 facile effugit, adsuefiunt etiam
 effugere, ipsi comprehensi si
 fuerint, e manibus, idque

- p. 911. μὴν καὶ τὸν ἰδρωῖτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιῇ τὴν δύναμιν, καὶ κάλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεφρόσι ο) τοῖς σώμασιν ἐμπίπτοντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾶ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἠδέως ἂν παραστησάμενος πλῆσιον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλη τῶν ἐν τῷ Λυκίῳ ρ) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἂν σε, ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαισιν γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιό σε ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἐκατέρου, συνεστηκῶς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν r), καὶ λευκόν s) εἶναι ἀπορίᾳ
- 30 καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσχοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

ο) ἀνεφρόσι] ἀνεφῶσι B. 1. et 3. p) Λυκίῳ] „Fl. et M. quoque Λυκίῳ habere notat Solanus, nescio quare, nisi quod minore λ id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus.“ Vid. Hemsterh. ad Diall. Morti. I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et Fl. cum reliquis et M.“ Volebat autem Solanus ἀποπλύναις, assentiente Reitzio, sed Paul. ἀποπλυνόμενον. r) διαρρεῖν] „διαρρεῖν male M.“ s) λευκόν] λευκός conj. Conr. Reitz. t) γενέσθαι] γενήσθαι conj. Seager. At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quem-

cunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum abluit; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo aspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffluere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes.

βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ p.911.
ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοικοῖς ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν
τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε
αὐτὸν πολὺ ἀμείνοισιν αὐτοῖς χρωμέθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν p.912.
φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις,
ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν
αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν
πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν υ), ὁπόταν ἐς τε εἰ-
ρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο
ἡ νιότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσιν 31
οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλατῷ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε
καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι·
κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς γ), καὶ φεύγουσι δε-
διότες, μὴ σφίσι κεκρήνῃσι πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στό-
μα, ἣ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέ-
ξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ

locum Diall. Morti. XI, 2. et quae illic contra *Hemsterh.*
sunt dicta. υ) λέγειν] „Non habent *λέγων* Fl. et W. Habent
cert.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex Fl. Fr. Salm. M. Ἡμῖν
J. Par. Hag. Ald. B. 1. (et 3.) male.“ γ) ὑμᾶς] „recte Fl.
Fr. Ald. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. et M. Ἡμῶς J.“

nobis civitatis bonos futuros,
et fore ut in libertate ipso-
rum opera vivamus, devi-
ctis, si invadant, hostibus;
terribiles autem vicinis, uti
nos metuant plerique, et
tributa pendant. Pace vero
multo illis utimur meliori-
bus, qui de re turpi nulla
aemulentur, neque ex otio
vertantur in contumeliosam
libidinem; sed in talibus re-
bus agant, et otium omne
consumant. Et quod dixi
commune bonum et summam
civitatis felicitatem, hoc
dicere licet, quando ad pa-
cem pariter ac bellum optime

parata videtur juvenus, in
iis, quae pulcherrima nobis
sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Salon, si
quando invadunt vos hostes,
uncti oleo et pulvere sparsi
etiam vos proceditis, pugnos-
que contra illos expeditis.
Et ipsi nempe metuant vos
et fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis
arenam, aut corpore saltu
circumacto, quo terga pos-
sitis invadere, crura deinde
circa ventrem illorum im-
plicetis, angatisque ipsos cu-
bitu subjecto sub galeam:

- p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ τῇ Δί', οἱ μὲν το-
 ξεύσουσι δηλοῦν, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀν-
 δριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
 ἥλιον. καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη z)
 καὶ ἀθίρες ὑμῖς ἴστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
 πληγὰς, ἀλλὰ ὅψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βα-
 θίσαι a) τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε b). τοιαῦτα
 32 γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἡ
 τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμψ-
 δῶν τε, καὶ τραγηδῶν. καὶ ἦν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος c),
 ἐκείνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχρηότα, ὡς φοβερώτεροι
 p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι d) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
 δῆσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδὴ· φεύγουσὶ τε γὰρ, ἦν
 δέη, κοῦφα, καὶ ἦν διώκῃτε, ἄφυστα τοῖς πολεμίοις ἔσται,
 ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῖς. ἀλλ' ὅρα,
 μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
 καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

z) καλάμη] κάλαμοι B. 3. male. Cf. c. 26. a) βαθίσαι] „ἀν-
 βαθίσαι Pl. praemisso ἂν etiam retento.“ b) ὑποδείξετε] „Sic dedit Solanus ex W. 'Ποδείξετε Edd. priores.“ c) ἔξο-
 δος] ἔξοδον A. 2. prave. d) μορμολυττόμενοι] „μορμο-
 λυττοῦμενοι W.“

et, per Jovem, alii sagittas
 arcu mittent nimirum, et
 jaculabuntur; in vos vero
 tanquam in statuas, non pe-
 netrabunt tela, qui colorem
 a sole traxeritis, et multo
 sitis sanguine instructi: ne-
 que enim stipula vos estis
 aut paleae, qui celeriter ce-
 datis plagis; sed sero tandem
 aliquando, et vix, profundis
 confossi vulneribus, paullum
 sanguinis subostenderitis. Ta-
 lia enim dicis, nisi plane
 aberravi a sensu similitudi-
 nis. Aut forte illa tunc ar-
 ma sumetis Comoedorum et

Tragoedorum, et si eruptio
 vobis proposita sit, galeas
 illas imponetis hiantes, ut
 formidabiliores sitis hosti-
 bus, quos sic larvati perter-
 reatis: altosque illos induc-
 tis calceos nimirum, leves
 enim, si ita opus sit, fugien-
 tibus, et, si ipsi persequa-
 mini, effugere ea hostes non
 poterunt, magnos ita gradus
 illorum ope vobis facienti-
 bus. Verum enimvero vide,
 ne illa, quae ita lepida vobis
 videntur, nugae sint et lu-
 dus merus, et occupatio
 otiosorum, ac remittere ani-

σκαίς· εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίῳν δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
 ἐν τοῖς ὄπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
 δαῖς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας e) τὴν κύνιν καὶ τὸ ἔλαιον,
 διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
 διδόντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνε-
 μον, ἀλλ' ἔστω λόγῃ βαρεῖα, μετὰ ουριαμοῦ ἑλιτομένη,
 καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀρι-
 στερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν 33
 τινας εὐμενέα σῶζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μὴδέπω ἀπολώλατε
 ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γὰρ τοι ἦν σπα- p. 914.
 σάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
 μόνος ἐπειςπείσω i) τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν
 ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
 ἀντιβλέπειν τῷ σδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
 τας ἂν περισταμένοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφέντας] „Et sic Fl. cum cett. et M. Posset et ἀφέντες
 conjici.“ Cf. Adnot. f) διδάσκετε] „δίδασκε M. Διδασκετε
 accentu in prima collocato Fl.“ g) διδόντες] „διδούς M.
 Nihil a vulgato abit Fl.“ h) ξιφίδιον] „ξιφίδιον W.“ i)
 ἐπειςπείσω] „Nihil mutat Fl.“ k) ἐκείνων] „Punctum post
 ex — habet Fl. et spatium vacuum quod vel novem literas ca-
 peret; nihil tamen omisit.“

num volentium adolescen-
 tularum. Si vero volueritis
 liberi omnino ac beati esse,
 aliis vobis gymnasiis opus
 erit, et exercitatione vera,
 quae fit sub armis: ac cer-
 tamen non inter vos cum
 ludo, sed contra inimicos
 vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus.
 Itaque, relicto pulvere atque
 oleo, sagittare illos docete
 et jaculari, nec date levia
 illis jacula, quae ventis fe-
 rantur; sed esto lancea lon-
 ga, quae cum sibilo contorta

feratur, et lapis manum im-
 plens, et securis, et in sini-
 stra scutum, et thorax, et
 galea. Ut vero nunc habetis,
 Deorum cujusdam benevo-
 lentia servari mihi videmini,
 qui nondum ab ingruentibus
 paucis levis armaturae mili-
 tibus perieritis. Certe, si
 stricto isto parvo ad zonam
 gladiolo solus irruam in ju-
 venes illos vestros omnes,
 ipso primo clamore capiam
 Gymnasium, fugientibus illis,
 et nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circum-

p. 914. μένοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἄν ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιεν ἄν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε ^{l)} βαθεῖα οὖσα, ὥς μὴ ἄν ῥαδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34. ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ^{m)} ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαροι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ ⁿ⁾ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐτοὺς ἄριστοι ^{o)} γίνωνται, ἀσκούνται τὸ μετὰ τοῦτο ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ^{p)} ἄμενον χρῆσαιντ' ἄν αὐτοῖς, οὕτω διαχειόμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

l) διατέθεικε] „μετατέθεικε Fl. quod et adpictum orae A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) ταῦτα] ταυτά conj. Paul. bene, nec tamen necessario. n) ἐπειδήπερ] „ἐπειπερ Fl. et W.“ o) ἄριστοι, ἄριστα Schm. manifesto errore typogr., quem tamen reddidit Paul. p) πολὺ] „πολλοὶ male Fl. et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In cum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susce-

perunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasia-

τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914.
δέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους,
καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι
ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεξῶσθαι q), περιττὸν ἐν
εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν
ἄστει r) σιδηροφοροῖη, μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι s) εἰς
τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιοῦντες.
τό, τε t) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπεβουλήν· καὶ
οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοὶ, καὶ ἄθηλον, ὁπότε τις ἐπιστάς,
κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ὑμάρξης, φονεύσειεν. ἦ,
τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) παρεξῶσθαι] „receptum ex FL et W. Περιξῶσθαι Edd.
hac priores “ r) ὅστις ἐν ἄστει] ὅστις ἂν ἐν ἄστει vult Bel.
s) ἐξενέγκοι] „ἐξενίγη minus bene M.“ t) τό, τε] Vulg.
tōte, quod tamen jam Schm. et Paul. ita correxerunt, ut spa-
tioso relicto utramque syllabam separarent. u) πόλεμοι]
„Nihil mutant Edd. et M.“ x) αὐθαίρετως] „rectius abest
in W. et FL.“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem
cum Gesnero iusendum καὶ τό, vel τό, τε. quamquam illud
vere fecit Pauly. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil
in urbe vidi, quam undique
totam lustraverim.

ΣΟΛ. Sed videre poteris,
Anacharsi, si diutius apud
nos moreris, et arma uni-
cuique nostrum multa, qui-
bus utimur, quoties opus est,
et cristas, et phaleras, et
equos, et equites quartam
fere partem civium. Verum
arma gestare semper, et cin-
ctum esse acinacē, super-
fluum in pace putamus: ac
poena sancita est, si quis in

urbe cum ferro sit, ubi opus
non est, aut arma in publi-
cum efferat. Vobis vero
ignoscendum, quod in armis
semper vivitis. Cum enim
habitetis sine munimentis,
expositi estis insidiis; et
bella vobis bene multa: ob-
scurumque, quando aliquis
subito adstans detractum de
plaustro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos
dissidentia, quum suo quisque
arbitrio, non lege quadam
in communione civili viva-
tis, necessarium semper fer-

p. 915. *ξυμπολιτευομένων γ)*, ἀναγκαῖον αἰὲ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἰ τις βιάζοιτο.

35 *ANAX.* Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαῖον ἔνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὀπλῶν φείδεσθαι *2)*, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονέετε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμεινόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πληρῷ καὶ τῇ κόνῃ ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδε *α)* τοὺς δυνάμεις περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἷον ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν p. 916. αὐτὴν οὔσαν· δέδιδας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαρρένῃσα ἐν τοῖς πόνοις, κἄτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οἷχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ

γ) *ξυμπολιτευομένων*] Sic scripsi e W. et marg. A. 1. W. pro vulg. *ξυμπολιτεύεσθαι*. *2)* *φείδεσθαι*] Hanc veterem lectionem, monente *Fritzsche* Quæstat. p. 132. restituendam putabam, quum *Solanus*, *Reitzius* et recentt. scripsissent *φείδεσθε*. *α)* *τοιόνδε*] Sic veteres Edd. secutus scripsi *Reitz*. *τοιόνδε*, minus recte; sed vitiosissime recentt. *τοιόνδε*. Vid. ad *Hermot* c. 20. et 22. in *Varr. Lectu. Tom. IV.* p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora,

sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς Ἰδρας β) μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς p. 916. κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ γ) αἰεῖ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ αἰονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτετο ἂν, καὶ καταμαραίνετο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται δ). ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσεως ἂν, καὶ μείζον ποιήσεως ἐν βραχεῖ ε), παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσεως, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τῆς ῥίξης ἀνεφύετο.

ANAX. Τυυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πᾶν συνήμι. 36 λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἶρηκας, ἀκριβοῦς τίνος φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδορκυίας δεόμενα. ἔκτεινο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f) Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθουῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοί, ὡς φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδὲ ποτε ἐν ὀπλοῖς ποιεῖσθε g) τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς Ἰδρας] „περὶ τῆς Ἰδρας W.“ c) δὴ] „Nil mutat Fl. nec M.“ d) γίγνεται] Sic Schm. et Paul. e M. pro vulg. γίνεται. e) ποιήσεως ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσεως M.“ f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖσθε] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fabulam; si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, et majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi

suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satia firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione et mento acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juvenes certantes, interdum in armis

p. 917. γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιο-
μένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικησάσι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε, ὃ
ἀξίον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, οὐ χείνος ἔνεκα οὕτω h) ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἠγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυ-
μνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς,
εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνα-
κηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) ὥς
ἐς τοσοῦτους l) ἀποδυσόμενοι, εὐξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς
μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιωνικότατον ἕκαστος
αὐτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν
εἶπον, οὐ μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ
ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀρι-
στον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ
τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν εἴη p) ἀσκήσις, ἀπίασιν
οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἑρασθέντες
ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβά-

h) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam Fritzsche
Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέ-
σθαι Fl. Vulgatum probat M.“ k) διὰ τοῦτο] „διὰ τοῦτο J.“
nec non A. 1. et 2. l) τοσοῦτους] „Hoc praetuli ex Fl. et
W. Τούτους Edd. vulgo.“ Ceterum verba ὥς ἐς τοσοῦτους ἀπο-
δυσόμενοι tanquam scholion e textu proscribenda censuit Bel-
linus. m) αὐτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic
Edd. et M.“ o) ἐαυτὸν] „αὐτὸν W.“ p) ἡ] abest ab M.“

instituitis pugnam, sed nu-
dos in medium producit, et
calcibusque petendos et fe-
riendos ostenditis, victori-
busque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu
est, cur ita faciatis.

Sol. Putamus enim, Ana-
charsi, maiorem ita exerci-
tationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas
in his tulerint, ita honorari
videant, et in mediis Grae-
cis celebrari praeconio. Ac
propterea, ut qui in tanta
multitudine exuendi sint, et

bono habitu esse student, ne
pudeat ipsos nudari, et dignis-
simum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut
ante dicebam, non parva,
laus a spectatoribus, et quod
maxime sit insignis, et digito
monstratur, tanquam acqua-
lium suorum praestantissi-
mus. Proinde multi specta-
torum, quibus tempesta
adhuc propter aetatem exer-
citatio, discedunt non me-
diocri ab huiusce virtutis ac
laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bo-
nae famae amorem e vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν εἴη ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν p.917.
 τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ-
 των εἰκάσειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
 πατρίδος, καὶ παιδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεν p.918.
 ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τος-
 αὐτὴν προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37.
 πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀρεγύγων καὶ ἀλεκτρύωνων ἀγῶνας
 παρ' ἡμῶν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ
 δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς, ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρω-
 μεν, καὶ προσιέταται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρῆναι, καὶ
 ὄρᾳ τὰ ὄρεα διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
 ρεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα
 ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι q)
 καὶ αἰολώτεροι φαίνοντο τῶν ἀλεκτρύωνων, μηδὲ r) προα-
 παγορεύοιεν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου
 δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν u), καὶ
 ὄρᾳ τειρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγενέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μη-
 δὲ] „μὴ δὲ J. Ald. sere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg.
 A. 1. sed dubie anne voluerit δὲ.“ s) προαπαγορεύοιεν]
 „Sic M. et Edd. excerpta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγο-
 ρεύουσιν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτων M.“ u) αὐτῶν]
 „αὐτῶν Pell.“

expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, et liberis, et uxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant. Verum quid diceres, si coturnicum et gallorum apud nos pugnas videres, et studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, et im-

peratum esse adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur et minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos,

p. 918. σκαιὸν, καὶ προσέειπε γὰρ ἀλυσιστεῖς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρί-
στους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυσμε-

38 νῶν. Ἐπεὶ δὲ φης, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
ἐπιεικύνεσθαι, μέμνησο, ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθίς,
μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην ποιεῖν

p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἡ σφαῖρας πέρι x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
σόντες, παύσιν y) ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐξελθόντες, ὕδατι
περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλ-
λήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρως ἂν ἐκβάλωσι
τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
κατὰ Λυκούργον οἱ καθ' Ἑρακλέα, ἡ ἔμπαλι, συνωθοῦν-
τες ἐς τὸ ὕδωρ z), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ
οὐδεὶς ἂν ἔτι παύσει. μάλιστα δὲ ἣν ὀργῆς μαστιγουμένους
αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι φεομένους, πατέρα δὲ
καὶ μητέρα παρεστῶσας a), οὐχ ὅπως ἀνωμένους ἐπὶ τοῖς
γυγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν b) μὴ ἀντέχοιεν πρό-
ς τὰς πλῆγας, καὶ ἐκτενουσας ἐπιμήχιστον διαρκίᾳς πρός

α) πέρι] περιδινόμενοι conj. Wyttenbach. Animadv. ad Plu-
tarch. Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. y) παύσιν]
„παύσιν W.“ z) συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] glossema
videtur Guyeto. a) παρεστῶσας] „παρεστῶσας W. male.“
Ἡριστώσας B. 3. et hoc mendose. b) ἣν] „et M.“ At ἣν cum
Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis;
praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur
adversus inimicos. Cum au-
tem dicas, Anacharsi, te
reliquam etiam Graeciam
peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne
derideas illos, neque putes,
frustra illos laborare, cum
aut de pila in theatro cer-
tantes impetu facto, alteri
alteros caedunt; aut ingressi
in locum aqua circumdatum,
divisique in suam quisque
phalangem, hostiliter, nudi
et ipsi, se mutuo invadunt,
donec circumscripto illo loco

alterum agmen alteri eji-
ciant, *nempe* Lycurgi factio-
nem Herculanī, aut contra,
detrudentes in aquam; hoc
enim facto pax caeterum,
neque quisquam alterum per-
cusserit: maxime vero si
videas, cum flagris caedun-
tur ad altare, et sanguine
fluunt; patres vero aut ma-
tres adstantes adeo indigne,
quae aguntur, non ferunt,
ut etiam minentur, si non
durent ad plagas, atque illis
supplicent, ut quam longis-
sime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἔγκατεργῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες
εἶναι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶναι τοῖς σώμασιν
ὣν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τολῶν ὄργῃς κἀκείνα, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἰπῃς, ὡς d) οὐδεμίας
ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς τάλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βια-
ζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων e). εἶποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἂ συνιδῶν κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἔχθρὸς ὢν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ f) δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκὴ παραναλλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἰπῇ, ἐν-
νοῶς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθῇς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκισομέ-
νων τῶν ἔχθρῶν, ἀλλὰ καταγελοῦν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν,

c) ἀνασταθέντας] „Sic M. J. V. 2. Ἀνασταθέντας L. Ἀνα-
τεθέντας Edd. cett.“ d) ὡς] „omittit Fl. et M.“ e) διατι-
θέντων] „π—ως δ—ας Fell.“ Ἐπιτιθέμενων mallet Paul.
f) αὐτὸ] „αὐτὰ L.“ g) καρτερικωτάτους] καρτερισμοτ.
B. 1. et 3. h) σώζειν] „σφίζω W. cum puncto subscr.“

mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycur-

gus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, et malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἀμυλλώμενος πρὸς τὸν παῖοντα; ὡς i) πρότερος ἀπαγορεύ-
σιεν.

39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὃ Σόλων, ἱμα-
στιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἣ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος,
ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐπενειύσαιο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτερος ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς
Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρή-
τας, ὅτι ἤκουσεν k) εὐνομιατάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς,
νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων l), ἐμιμήσω Λυ-
κούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα m),
καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

p. 921. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὃ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυ-
μνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικά οὐ πάνυ ἀξιούμεν.

ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ
μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς.

ὡς] ὅς conj. Conr. Reitz. frustra. k) ἤκουσεν] „ἤκουεν W.“
l) οὐ καὶ σὺ, ὃ Σόλων] „ὃ Σόλων, οὐχὶ καὶ σὺ W.“ m)
γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M.“ Insertum καὶ assumserunt
Schm. et Paul. n) Οὐκ· ἀλλὰ] Gesa. Οὐκ; ἀλλὰ etc. in-
terpretatus: Non? Verum etc. contra usum linguae tum com-
munem, tum propriam Luciani, deliquit. Quare nec textum
mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum,
ut ad certamen provocet
ferientem, uter prius fati-
getur.

Anach. Utrum vero ipse
quoque, mi Solon, Lycur-
gus, juvenis cum esset, pul-
satus est; an egressus jam
aetatem certaminis illius pro-
pria, secure talia juvenili
velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum
has illis leges scriberet, e
Creta redux: eo autem pere-
grinatum abierat ad Creten-
ses, quod optimis illos legi-
bus florere audierat, quarum

Minos, Jovis filius, condi-
tor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Ly-
curgum, et flagellas ado-
lescentulos? pulchra enim
ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis suf-
ficiunt exercitationes, dome-
sticae quae sint: peregrina
autem acmulari non admo-
dum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Ve-
rum intelligis nempe, quid
sit, flagellis caedi nudum,
manibus in altum protensis,
nullius bonae rei caussa,

ἐνεκα αἰφελλήμου, ἢ αὐτῶ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς p. 921.
 ἔγωγε, ἣν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
 ταῦτα ὁρᾶσαι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημο-
 σία πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελαῶν ἐκάστοις, ὁπότεαν ὁρῶ τυπτο-
 μένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας ο), ἢ τε ἄλλο τοι-
 οῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου p) δεῖσθαι
 μοι δοκεῖ ἢ πόλιν αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἐαυτῆς q)
 πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὧ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόν- 40
 των, μόνος αὐτὸς λέγων, οἶον κρατεῖν. ἔσται γὰρ τις ὁ καὶ
 ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ r). πλὴν
 ἀλλ', ἐκείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ οὐ
 πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) εἰκας, οὐκ ἄδικα αἰτήσιν
 εἰκα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς
 μί, ὃν πρόπον ὑμεῖς οἱ Σχῦθαι διασκέτετε τοὺς νέους τοὺς
 παρ' ὑμῖν t), καὶ αἷς τῶν γυμνασίου ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως
 ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ο) λωποδύτας] λωποδίας B. 1. et 3, p) ἔλλεβόρου] „Bene
 sic M. Fr. B. 1. et 2. (et 3.)” Par. Salm. Ἐλεβόρου J. V. 2.
 Ald. Fl. Hag. q) ἐαυτῆς] „αὐτῆς W.” r) ἀντερῶν ἐν
 Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M.” s) ἀρεσκομένῳ αὐ-
 τοῖς] „receptum ex M. et Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκομένος
 ἐν τούτοις Edd. cett. t) ὑμῖν] Sic Reitz. nescio unde, et
 Edd. recenti. Sed ἡμῖν perime A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque
 singulatim, vel communiter
 ad civitatem perveniat. Igi-
 tur si quando peregriner
 Sparta, equidem, quo tem-
 pore ista faciunt, metuo,
 ne statim publice lapidibus
 ab iis obruar, si ad singula
 rideam, videns, pulsari illos
 tanquam fures, aut grassa-
 tores, aut qui aliud ex eo
 genere fecerint. Omnino
 enim helleboro mihi indi-
 gere eorum videtur civitas,
 quae tam ridicula fieri pu-
 blice patiat.

Sol. Ne puta, o generose,
 Lucian. Vol. VII.

te desertam litem, vel ab-
 sentibus viris, dum solus
 dicis, victurum. Erit enim
 Sparta, qui pro istis etiam
 ea, quae par est, tibi re-
 spondeat. Verum quando-
 quidem ego nostra tibi enar-
 ravi, tu autem non satis illa
 probare videris, nihil in-
 justi ego abs te petiturum
 me arbitror, ut tu etiam vi-
 cissim enarres mihi, quo
 modo vos Scythae juvenes
 vestros quibusque in exer-
 citationibus educetis, et quo-
 modo probi apud vos viri
 fiant.

N

p. 922.

ANAX. Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε
δηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σιμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ'
ὑμᾶς, οἳ γε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἄν
μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε, ὅποια
ἂν εἴη. ἐς αὐρίων μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τῆς συν-
ουσίαν, ὡς ἔ, τε αὐτὸς ἔφης u), ἐτι μᾶλλον ἐννοήσαιμε
καθ' ἡσυχίαν, ἃ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμε τῇ μνήμῃ
ἐπελθῶν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τοῦτοις, ἐσπέρα
γὰρ ἦδη.

u) [ἔφης] in iisdem Edd. vett. scriptum ἔφης cum jota.

Anach. Justissime tu qui-
dem istuc, Solon. Et enar-
rabo tibi Scytharum legiti-
ma, non ita splendida for-
tasse, neque vestris similia,
qui neque aliam malam
excipere audeamus, meticu-
losi homines; sed dicetur
tamen, qualia sint. Verum

in crastinum, si videtur, dif-
feramus disputationem, ut
et, quae ipse dixisti, magis
adhuc silentio perpendam,
et quae dicenda sint, me-
moria percurrens cogitem.
Nunc autem ut se res habet,
his ita dictis abeamus. Jam
enim est vespera.

A R G U M E N T U M.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronam LUCIANUS agit sanas rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quae teneant vulgus, de Orco opiniones varias, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.

Ἀξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῦς πένθεσι 1
 μνησόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων
 δῆθεν αὐτοὺς αὐθις α) λεγόμενα, καὶ ὡς κφόρηται ἡγοῦνται
 τὰ συμβαίνοντα ἀφ' ἑαυτῶν οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
 νοις β) οὕς γ) ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περ-
 σεφόνην, κατ' οὐδέν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ κονηρὰ
 ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε δ) εἰ τούναντιον ἡδίων ε) καὶ

α) αὐθις] „αὐ Fl.“ Αὐθις αὐ 3011. β) ἐκείνοις] „αὐτοῖς
 ἐκείνοις Fl.“ Sic etiam Codd. 3011. Gorr. Ang. Sed videtur
 hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum
 αὐτοῖς, quod praecedat, non iterum admittendum. γ) οὕς]
 οἷς Ang. δ) οὔτε] εἴτε 3011. ε) ἡδίων] ἡδέα 3011.

D E L U C T U.

Operae pretium sanè fuerit
 observare, quae a vulgo sunt
 in luctu ac dicuntur, quae-
 que vicissim ab his, qui con-
 solantur istos, dicuntur; et
 ut intolerabilia lamentantes
 putant, cum quae sibi eve-

niunt ipsis, tum quae illis,
 quorum vicem dolent: non
 illi, per Plutonem ac Pro-
 serpinam! ulla ex parte
 scientes dilucide, nec sintne
 mala ista ac dolore digna,
 neque an contra ea suaviora

- P. 922. βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπι-
τρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνη τις, οὕτω ποιῶσι.
μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ὥς τις περὶ αὐτοῦ
P. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, οὐ
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν f). Ὁ μὲν δὲ
πολύς ὁμίλος, οὐδ' ἰδιώτας οἱ σοφοὶ g) καλοῦσιν. Ὀμήρου
τε καὶ Ἡσιόδου, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων
πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον
τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, "Αἶδην ὑπελήφασιν, μέγαν δὲ καὶ
πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερόν h) καὶ ἀνήλιον, οὐκ
οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθο-
ρῆν τῶν ἐνότων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελ-
φόν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τει-
κῆτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ
προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ'
αὐτῷ i) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοῦ-
οὔτον k). κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται. 3011. g) σοφοὶ] πολλοὶ
3011. h) ζοφερόν] φοβερόν 2954. improbatte Jacobo Quæstus;
Lucian. Spec. I. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic Pl. Par. Hag. Ald.
Salm. etc. Αὐτῶν J. et marg. A. 1. W.“ k) τοῖς οὗτον] τὸν
τοιοῦτον vulgo. Sed omittunt articulum Pl. Aug. 3011. et 2954.
et hinc Schm. Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus
eveniunt; sed institutis et
consuetudini illam dolorem
suum condonantes. Cum igitur
mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius
volo dicere, de morte ipsa
quas habeant sententias: sic
enim apparebit, cujus rei
caussa in supervacuis illis
elaborent. Vulgus igitur pro-
miscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque
Hesiodo, et fabularum au-
ctoribus caeteris, fidem qui
habeant, et legem sibi sta-
tuant illorum fictionem, lo-

cum quendam sub terra pro-
fundum esse putant inferos
eumque magnum et spatio-
sum esse, et tenebricosum,
ac solo carentem; eundem
tamen nescio qua ratione
illustrem in tantum, ut, quae
in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in
magno illo hiatus fratrem Jo-
vis, Platonem [a. Ditem]
nomine, qua quidem appel-
latione (ut aliquis mihi ta-
lium peritissimus retulit)
ideo cohonestatus est, quod
dives sit mortuis. Hunc porro
Ditem suae civitatis, et vi-

τόντων· κατάδεξιμένον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 923.
τέχειν δεσμοῖς ἀφ' ἑκτοῖς, οὐδενὶ τοπαράπαν l τῆς ἀνόδου
ὑφ' ἑμίνον m), πλὴν ἐξ ἁπάντος τοῦ αἰῶνος πάντῃ ὀλίγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιῶρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγίθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνε p. 924.
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμείως· βαθεῖά τε
γὰρ περᾶσαι o). τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
δύσως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπεραίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
Ἡρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ ἀδαμαντίνῃ p), ἀδελ-
φιδόυς τοῦ βασιλέως Λιάδος ἔστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῇ, κύνων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χερος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φθιόν τι, καὶ εἰρηνικόν

l) τοπαράπαν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ παράπαν, cf. infra
c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Laps. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς
ἀνόδου ὑφ' ἑμίνον] Ita Fl. B. 1. (et 3.) Ald. Fr. Par.
Hag. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφ' ἑμίνον J. et marg. A. 1. W. Τῆς
ἀνω ἑμίνον (sic) 3011. u) πρόκειται] Sic monente Be-
lino et praecunte Schmiadero scripti e. J. V. 2. et Cod. 3011.
pro vulgato vitio προῦκειται, pro quo in L. et G. πρόσκειται,
probatante Graevio. o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περά-
σαι Vid. Spitzner. Prosod. p. 56. p) πύλῃ ἀδαμαντίνῃ]
Interjectum olim erat οὐση. Sed eiecit, Belino auctore, Schmie-
derus, praecunctoribus Cold. 3011. et Gorl. q) ἔστηκε] Sic
2954. 3011. Gorl. Aug. Bel. Schm. pro vulg. ἔσθη.

tae illius apud inferos, haec
habere instituta. Nam sorte
ipsi obtigisse mortuorum im-
perium, quos ille receptos
atque assumptos vinculis con-
tineat, quae effugere nemo
possit, nec ulli omnino re-
deundi facultatem tribuat,
nisi ob maximas causas qui-
busdam ab omni aeo pau-
cissimis. Circumflui autem
ipsius regionem fluviiis ma-
gnis, et terrorem vel ipso
nomine injicientibus: Co-
cyti enim {ploratur}, et Py-

riphlegethontes [ignicremi],
et similiter appellantur. Quod
vero maximum, Acherusia
palus objacet, quae primum
venientes excipit, quam tra-
jicere non licet, nec prae-
terire sine portitore, cum
profundior sit, quam ut pe-
dibus transiri possit, et latior,
quam ut natatu trajicias;
adeo ut neque volucres mor-
tui eam transvolare possint.
Ad ipsum porro descensum,
et portam, quae adamantina
est, Aëacus stat, fratre re-

- p. 924. προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν γ) ὑλακτῶν,
 5 καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λμνην
 ἐς τὸ εἶσω, λεμμῶν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλω κατά-
 φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Αἰθήρης γούν δια
 τοῦτο δ) ὠνόμασται ι). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς
 πάλαι ἐκείθεν ἀφιγμένοις Ἀλκιστὶς τε, καὶ Πρωτίσταλος οἱ
 Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου
 Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐ πτόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμμένοντο αὐτῶν.
 p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-
 6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτεῖαν ἔχουσιν
 ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
 ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναι, καὶ Φόβοι, καὶ
 7 ὁ Ἑρμῆς οὗτος μὲν γε οὐκ αἰεὶ υ) συμπαραῖν. Ἐπαρχοὶ δὲ,
 καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κέθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
 Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ x) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
 δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ'.

γ) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. δ) διὰ τοῦτο] δια-
 τοῦτο una voce A. 1. et 2. ι) ὠνόμασται] „ὠνόμασται vult
Solan ex FL. Vid. nott.“ n) αἰεὶ] „Sic Edd. constanter.“
 Modo vox Φόβοι corrupta videbatur *Solano*, sed injuria. x)
 καὶ] abest a Gorl. cum quo sere facit Aug. οἱ Κρῆτες, ὄντες
 υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia il-
 lius credita, et prope illum
 triceps canis, asperrimus, qui
 advenientes quidem amico
 vultu et pacato adspiciat,
 fugere autem si qui conen-
 tur, latratu atque rictu ter-
 reat. Hunc qui lacum supe-
 rarunt, eos intus pratum
 suscipit magnum, consitum
 asphodelo, et potus expu-
 gnator memoriae: Lethes
 [oblivionis] enim potus pro-
 pter hoc ipsum appellatus
 est. Haec nimirum narra-
 runt antiquis, qui inde re-
 diederunt, Alcestis atque Pro-

tesilaus, Thessali, et Aegei
 Theseus filius, et Homeri-
 cus Ulysses, graves et digni
 fide testes, ut mihi videtur,
 qui de fonte illo non bibe-
 runt, neque enim alias mem-
 oriam eorum retinuisse. Dis
 ergo, ut illi dixerunt,
 et Proserpina, imperant, at-
 que in dominio habent omnia;
 ministrant vero illis, et im-
 perium una exercent, turba
 multa, Furiae, Poenae, Ter-
 rores, et Mercurius: hic
 quidem non semper prae-
 sens. Magistratus vero et
 Satrapae et iudices sedent

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν ἀναλισκῶσι πολλοί, καθάπερ p. 925.
 εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, τῶ
 ἀρίστον βίῳ συνεισόμενους. Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λα- 8
 βῶσι), ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
 ρίον 2) ἐσπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχεισι, στρεβλούμενοι
 τε καὶ καόμενοι α) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ
 συμπεριφερόμενοι b), καὶ λίθους ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ
 Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖτος c) ἔστηκε, κινδυνεύων p. 926.
 ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
 βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
 τῶν σωμάτων, σκιαί γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
 καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγίζουμένοις ἐπὶ τῶν τάφων e) οἷς εἴ
 τῃ f) -μῇ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

y) λάβῶσι] λαβῶσι B. 3. 2) εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρίον]
 Sic 3011. Gorl. Aug. cum Fl. pro vulg. εἰς τὸν — χωρίον.
 Deinceps ἐσπέμπουσι J. et Aug. pro vulg. ἐκπ. Vid. Adnot. α)
 καόμενοι] „καόμενοι] Sic Fl. B. 1. Par. etc. recte καόμενοι
 J.“ Contra vid. eundem Reitz. in Varr. Lect. ad De Sacriff.
 c. 2. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. b) συμ-
 περιφερόμενοι] Hanc optimam Belini conjecturam, cui etiam
 Seagerius assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. συμπερό-
 μενοι. cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba
 καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμπεριφέρονται in Aug. desunt. c) αὖτος]
 „receptum ex G. L. et marg. A. 1. Αὐτός Edd. omnes.“ d)
 ἄρα] abest a Gorl. e) τῶν τάφων] τὸν τάφον 3011. f) εἴ
 τῃ] εἰ τῷ B. 3. εἴπε 3011. Mox καταλειμμένος in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros et justos, qui cum virtute vixere, ubi plures conveniunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudent, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiun-

tur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu sumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis, quas tumulis illo-

- p. 926. γενής, ἄστος οὗτος νεκρός, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολυ-
 10 τέυεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιλήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ g), μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικός, ἢ Μακεδονικός, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἄν, οὐ παρὰδεξαμένου τοῦ πορθμῆος, ἀναπόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
 11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐτοὺς, ὥς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ
 p. 927. μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀρφιεύσαντες, ἵνα μὴ ριγῶεν δηλονότι
 12 παρὰ τὴν ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἱ-

g) ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ] μισθὸν ἐς τὸ στόμα αὐτοῦ 3011. h) καὶ] καὶ εἰ vulgo. Sed expuuxi, auctore Cod. 3011., importunum ei, ex sequente, opinor, verum huc per errorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam confugere, qua alterum ei ante δύναται ejiciatur. i) πορθμῖα] πορθμῖα B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis Lucianum. Vid. Adnot. k) ἀναπόμπιμοι] ἀναπέμπω μοι 3011. pessime corrupta. l) βιαζόμενον] „Sic Pl. J. Fr. Par. etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit et apud inferos commet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegi-

neticus obolus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi con-

μωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p. 927.
 πάντων θάνατα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη
 κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ πον καὶ ἰσθῆς καταρ-
 ρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
 τες οὐκ ἐνδότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
 ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
 φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἰστέ-
 φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς
 πομπὴν νεκοσμημένος. Εἴθ' ἢ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πα- 13
 τήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
 αὐτῷ, (προκίσειθω γὰρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
 μαϊότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾗ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
 ματαίας ἀφήσει n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ'
 ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει ο) γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τε p. 928.
 φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
 κνον ἥδιστον, οἶχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
 ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται] „Sic Fl. J. Ald. Salm. κυλινδοῦνται B. 1.
 (et 3.) Par. Fr. Hag.“ n) ἀφίησι] ἀφίησι 3011. ο) φήσει] „φῆσι Fl.“ Sic etiam Aug. p) ἔτι] „Nihil variat Fl.“ Inter-
 pretes plane non reddunt, praeter Erasmus, qui subjicit su-
 per haec. Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter
 haec ploratus, et fletus mu-
 lierum, et lacrimae ab omni-
 bus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae
 cruentatae: alicubi vestis
 etiam laceratur, et pulvis
 inspergitur capiti, et mise-
 riores vivi mortuo. Nam
 illi quidem humi saepe vol-
 vuntur, et capita allidunt
 solo: at iste decorus et pul-
 cher, et ultra, quam fas est,
 coronatus, sublimis jacet et
 elatus, ornatus quasi ad pom-
 pam. Tum mater, et, per
 Jovem, pater, de medio co-

gnatorum agmine progressus;
 eumque complexus, (propo-
 situm enim singamus juve-
 nem, et pulchrum aliquem,
 ut magis in eo actus quasi
 fabulae vigeat) voces quas-
 dam absurdas ac vanas edit,
 ad quas ipse mortuus, vocis
 usu impetrato, respondeat.
 Dicit enim pater lugubri
 voce productis singulis no-
 minibus, *Fili dulcissime;*
sicne abis mihi, et mortuus
es, et ante maturam aetatem
abreptus es, solo me relicto
infelici, non uxore ducta,
non susceptis liberis, non

- P. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος γ), οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ ρ) πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
- 14 ἡλικιωτῶν μέθυσθῃσιν. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσας, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμῆν καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἱπποὺς, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ε) ἐπικατέσφαξαν ς), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
- 15 ἢ συγκατάρουσαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν υ). αὐτῶν καίτω; Ὁ δ' οὖν πρεσβύτερος ὁ πενθὼν οὕτως ι), πάντα ταῦτα, ὅπόσα εἴρηκε γ), καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα γ) τραγωδεῖν εἰσιν. (οἶδε γὰρ οὐκ

γ) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Aug. ρ) κωμάσῃ] κωμήσῃ B. 11. ε) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. ι) ἐπικατέσφαξαν] „ἢ συγκατάρουσαν male inserit Fl.“ υ) ἀπολαύσουσιν] Sic B. 3. et recentt. Ἀπολαύσωσαν male B. 1. A. 1. et 2. x) οὕτως] „Et sic Fl.“ οὕτωσι legi vult Fritzsche. Quaest. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad unum omnibus, sed comma ponebam post οὕτωσι, quod aliis omnino omissum erat, aliis importantissimo loco ante hanc vocem collocatum. γ) εἴρηκε] „Absurdissimum, ait idem Fritschius, certo in εἴρηκα debet converti. Redi ad c. 13.“ Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut praene credam, a Seagero, qui idem jam conjecerat, seductum Fritschium hanc assumisisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de absurditate quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in εἴρηκε, sed e contrario in εἴρηκα, conjiciendum. Reddeas modo ad ipsum illud c. 13. γ) εἵνεκα] „scripsi ex Fl. Ald. J. B. 1. (et 3.) Salm. Buxa Fr. Hag. Par.“

attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus! Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, et appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot

enim etiam equos, et pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque et alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos? Senex igitur isto lugens, quaecumque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μείζον ἐμβόησεν τοῦ Στέντορος) οὕτε p. 920.
 μὴν αὐτοῦ z). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
 ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν φέται
 βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα p. 929.
 ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδότες, οὐθ'
 ὅποις χωρήσκει, μᾶλλον δὲ οὕτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
 τᾶσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μεταστάσων
 ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχεραίνειν. Ἐῖποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
 τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Δίακον καὶ τὸν Αἰδωνέα
 πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπεκύνψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
 σαι ματαιάζοντα e), ὦ κακὸδαίμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
 τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τολόμενος τὴν κό-
 μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιτολῆς ἀμύσσαι· τί μοι λο-
 δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δυσμορον, πολὺ σου βελτίω
 καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

z) αὐτοῦ] αὐτοῦ maluit Solan. frustra. a) γινώσκειν] „Ita
 Fl. B. 1. (et 3.) Fr. Ald. V. 2. Par. Hag. Γινώσκειν Salm.
 Amat. Γινώσκειν J.“ b) ὅ, τι] Scripturam Edd. vet. δεi cor-
 rexerat Jonsius, c) οὕτε] οὐδὲ legi jubet Fritzsche l. l. At
 οὕτε est illud ipsum οὐθ', quod modo bis praecesserat, cum
 ratione repetitum. d) αὐτὸν] Vulg. αὐτοῦ. Sed αὐτὸν unico
 vere Aug. et, si quid video, L. Solanus scilicet, haec Longolii
 Excerpta inspiciens, haeserat, αὐτὸν illic an αὐτῶν exaratum.
 Ceterum αὐτὸν probatum etiam Fritzsche. e) ματαιάζον-
 τα] „Consentiunt Fl. J. Fr. Par. etc. Ματαίζοντα Suid.“
 f) ἢ] Sic Edd. vet., praeter J. et V. 2. ubi ἢ, quod Reitz.
 et recentt. minus recte praetulerunt.

torea voce inclamet: neque
 sua ipsius, cum sic sentire
 et arbitrari etiam sine cla-
 more sufficiat; nemo quippe,
 ut ad se ipse clamet, opus
 habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium causae sic
 delirare, qui neque quid filio
 acciderit sciat, neque quor-
 um abierit; quin, qui ne-
 que vitam ipsam, qualis fue-
 rit, explorarit: alioquin
 enim ipsius inde transitum
 non tanquam malum quid-
 dam graviter ferret. Dicat

ergo illi filius, exorato Aeaco
 et Dite, ut paullum prospici-
 cere de illo *inferorum* ostio
 sibi liceat, et a vanis quere-
 lis patrem revocare, *Quid*
clamas, homo infelix? quid
molestias mihi facessis? De-
sine comas vellere, et faciei
cutem cruentare. Quid ma-
ledicis mihi, et miserum me
vocas, et fato malo usum,
qui multum te melior factus
sim ac beatiore? Aut quid
mali pati tibi videor? illud-
ne, quod non talis, qualis

- p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιοῦτος γέγων γενόμεν, ὅλος εἰ
 σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὕψιν ἐρύτιώμε-
 νος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως i), ὑπὸ
 τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας
 ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ
 τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δο-
 κεῖ παρὰ l) τὸν βίον, εὖ μὲν μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς
 πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ
 Ἀφροδίαια; καὶ δίδας, μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπό-
 λωμαι; οὐκ ἐννοεῖς θε; ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
 p. 930. πεινῆν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγοῦν,
 17 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ εἰκας ἀγνο-
 εῖν, διδάξομαι o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις;
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἴχη μοι, κακὸδαίμων,

g) ἢ διότι.] Sic Edd. vett. pleraeq. Sed vñ δι' ὅτι J. ἢ διότι V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam Reitz. et recenti. ἢ διότι. h) κυφὸς] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας] ἀνατλήσας 3011. et Aug. l) παρὰ] „recepit ex Fl. nam περὶ Edd. cett.“ m) μεθέξο-
 μιν] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc Schm. n) ἢ] „ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἢ.“ Et hoc vitium amplexi sunt recenti. o) διδάξομαι.] „Servavi scripturam Edd. Salm. Par. licet διδάξομαι sit in J. Fl. Ald. B. 1. (et 3.) Hag. Fr.“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus, ita saltem Aristot Medil non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2. Tom. I. p. 172. sq.

tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futuri sumus participes? Potationes dices nimirum, et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem,

non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Pili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum! Non amor tibi facesset negotium, non

ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἐπὶ δαδῶς, οὐ πολέμιον, p. 930.
οὐ τυραννόν· οὐκ ἐφ' ὧς σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
τρέψει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δις ἢ τρίς τῆς
ἡμέρας, ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήθησιν r), γέρον
γενόμενος, οὐδ' ἀγλήρος ἐσθ' τοῖς νέοις βλέπομενος. **Αν** 18
ταῦτα λίγης, ὡς πατήρ, οὐκ οἶσι πολὺ ἀληθείαι, καὶ s)
γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τὸδε σε ἀνιά,
καὶ u) διανοῇ πον. παρ. ἡμῖν ἔρπον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
κἄτα δίδως, μὴ σοι ἀποπνιγῶ κατακλιθεῖς ἐν τῷ μνή-
ματι x); καὶ δὲ πρὸς ταῦτα λογιέσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασπέντων, ἢ καὶ, τῇ Δία, καίντων μετ' ὀλίγον, εἰ γε
καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότης, οὔτε φῶς ὄρεν δυ-
νησόμεθα y). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 931.

- p) παρατρέψει] παρατρέψει. Reitz. et Bip. cum Edd. veti.
Sed διατρέψει G. διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam
διαστρέψ. subscriptum marg. A. x. Διαστρέψει 3011. Gork. Aug.
sed ἀναστρέψει 2954. in cuius tamquam margine διατρέψ. Unde
Schm. edidit διαστρέψ. Nostra emendatio παρατρέψει, accom-
modata quam maxime ad vulgatum παρατρέψει, debetur Guyeto, 92
cum quo facit Boissonad. ad Philostrat. p. 373. et Geaneri
interpretatio. Vid. Adnot. q) σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ] σπα-
θήσαι σε τὸ λουτρόν conj. Jacobs. Vid. Adnot. r) κατα-
φρονήθησιν] „Bene ita Par. Hag. Salm. B. 1. (imo B. 3.)
et 2. καταφρονήσιν J. Fl. Ald. Fr.“ Adde B. 1. cui errans
Reitzius veram lectionem adscripsit. s) καὶ] et καὶ conj. 92
Stager. Pro γελοιότερα Jacobs. maluit γενεαιότερα, neutram
emendationem necessestariam duco. t) ὅρα] „Aqu esse in quo-
dam addit Solan. et οὐ in Poll. non vero satis distincte.“
u) καὶ] ὅτι conj. Marcil. x) ἐν τῷ μνήματι] „ἐν ἐπιμνή-
ματι Fr. Vulgatum est in cett.“ y) δυνησόμεθα] restituit
ex L. Δυνήσόμεθα Edd. hac pridres.“ Cum quibus etiam faciunt

coitus te atterat, neque in-
super infersies te his aut ter
in die: o miseriam! Neque
senex factus contemneris, ne-
que molestus eris ipso con-
spectu juvenibus. Haec si
dicās, pater, nonne putas,
te multo veriora istis et ma-
gis ridicula dicturum? Ve-
rum vide, an non illud te
cruciet, et cogites tenebras,
quae apud nos sunt, et mul-
tam caliginem; deinde illud

metuas, ne tibi suffocer in
sepulcro conclusus? Oportet
autem adcoitare illud, pu-
trefactis oculis, aut etiam,
per Jovam, combustis paullo
post, si quidem cremare me
decreveritis, neque tenebras
neque lucem videre poterim-
us. Ac ista forte quidam
tolerabilia. Quid vero me
fletus ille vester juvat, et
ille ad tibiam planctus pe-
ctorum, et mulierum illa im-

p. 931. αὐτὸς ὑμῶν ἀνέλθῃσι, καὶ ἡ πρὸς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆ στερομένη
 πῖλα, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θοῆνον ἀμετρία; τί δὲ
 ὃ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος εἶ; ἡ τί ὑμῖν δύ-
 νатаι τὸν αἰρατὸν ἐπιχειρῆν; ἡ νομίσετε κατασταθεῖν αὐτὸν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἰδίου διαβῆσθαι; τὰ μὲν γὰρ
 ἐπὶ τῶν καθ'αγισμῶν α), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὥς τὸ
 μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων δ) ὁ καπνὸς παρα-
 λαβὼν, ἀνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
 σαις ε) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
 ἔκτος εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς στείβειν πεπιστευμέναι. οὐχ
 οὕτως ἀσπορός, οὐδὲ ἀκαρπὸς ἡ τοῦ Ἰπλούτωνος ἀρχή,
 οὐδ' ἐπιλείπειν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος; ἴνα παρ' ὑμῶν στ) τὰ
 σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαι
 61 δὴ ἐφ' οἷς ἐποικίτε καὶ ἐλέγετε, παρμεγέθεος ἐπὶ αὐτῇ ἀνακαγ-
 χασαί· διεκάλυψε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου ε)
 τὰς σιαγόνας ἀπεσφίξατε.

20 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε.

Hom. πρὸς Διὸς f), ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

II.

XVI.

502.

p. 932.

Codd. 5011. et Gori. favente Belino. 2) ἐστεφανωμένος]
 στεφανωμένος J. a) καθ'αγισμῶν] κατὰ. B. 1. et 3. b)
 παρεσκευασμένων] παρασκευασμάτων 5011. c) ὀνήσας]
 ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] ἡμῶν J. e) μοι] μοι Aug. f)
 πρὸς Διὸς] δὲ, quod vulgo addunt, omisi praecunte FL et
 monente etiam Fritzschio Quaest. p. 197.

moderata lamentatio? Quid
 sacro coronatum in sepulcro
 saxum? Aut quid apud vos
 valet infundere illi merum?
 an putatis destillaturum il-
 lud ad nos, penetraturum-
 que esse ipsos ad inferos?
 Quod enim ad inferiarum
 sacrificia, et ipsi, puto, vi-
 detis, cum, quae suavissima
 sunt, fumus auferat, ea ad
 superiora in caelum abire,
 neque quidquam nobis pro-
 dedisse inferis: quod autem
 relinquitur, pulverem inuti-
 lem, nisi forte cineribus vesci

nos creditis. Non adeo sterile
 nobis atque infrugiferum Di-
 tis imperium est, neque as-
 phodelus nobis deficit, a vo-
 bis cibos ut arcessamus. Ita-
 que, sic me Tisiphone, olim
 propter ea, quae faciebatis
 dicebatisque clarum cachin-
 nari subiit: at impediit lin-
 teum ac lanæ, quibus mihi
 devinxistis maxillas.

Haec orantem atris peni-
 tus mors abdidit alis.

Per ego vos Jovem obsecro,
 si dicat talia conversus mor-

κλίνας αὐτόν g) ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) δυναιό- p. 931.
 τата ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βουδοί,
 καὶ μεταστειλόμενοι τὰν θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνει-
 λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅκοι' ἂν k) ἐκείνος ἐξάρ-
 χη, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
 ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτηρίας m). τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλληνας
 ἔκτανεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαιπεν, ὁ δὲ Ἰνδοὺς ὕαλον n) περι-
 χρεῖ ο), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθλεί, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ἑστάντας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ θεο-
 μένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p. 933.
 χυρὸν ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γεγόμενος ἐν καιρῷ p).

g) κλίνων] αὐτόν A. 1. et 2. h) οἰώμεθα] οἰώμεθα B. 1. et 3. minus h. l. recte. Vid. Fritzsche. l. l. p. 198. i) συνει-
 λοχότα] Sic Ang. confirmans Guyeti et Jensi conj. pro vulg.
 συνειληχότα. Συνειληχότα 3011. et, nisi Schm. narrando erravit,
 Gorl. Συνειληχότα Reitz. conj. k) ὅκοι' ἂν] ex emendatione
 Fritzscheii l. l. pro vulg. ὅποι' ἂν. l) ἅπασι] ἅπασιν B. 1.
 et 3. m) ἀβελτηρίας] Vulg. scribebatur ἀβελτηρίας. Vid.
 ad De Sacrifi. c. 1. n) ὕαλον] „ὕαλον Fl. Σιάων Edd. Cogn.
 In ὕαλον consentiunt nostri Codd. et Edd.“ Tάων tamen tuam
 3011. o) περιχρεῖ] „Emenda περιχρεῖ vel περιχρεῖ, quod
 Guyet. etiam monuit.“ Item Monag. et Wiel. p) γεγόμε-
 νος ἐν καιρῷ] ἐν καιρῷ γεν. Schm. nescio an praeter volun-
 tatem Editoris.

tuus, et nixus cubito; nonne
 acquissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi
 homines et vociferantur, et
 arcesso quodam lamentatio-
 num Sophista, qui veteres
 multas calamitates collegerit,
 hoc adjutore et praecentore
 quasi suae amentiae utuntur,
 et qualiacunque ille incepit,
 suas querelas illius cantui
 subjiciunt. Et quantum ad
 lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod

vero superest, divisi per gen-
 tes quantum ad sepulchraræ
 rationem, Graecus illos ore-
 mat, humat Persa, Indus
 vitro quodam oblinuit, Scythia
 vero edit, succis velut muria
 condit Aegyptius. Hic vero
 (quae vidi, narro) siccatum
 cadaver convivam suum et
 compotorem solet facere.
 Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegyptio solvit inopiam
 pignori oppositus in tempore
 frater paterve. Aggesti qui-

p. 933. Χάματα q) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ ἐπι-
 22 γράμματα, πρὸς r) ἄλλαν διαρκούντα, πῶς οὐ περιττά,
 23 καὶ παιδῶν προσκοίτα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔτιοι θιέθη-
 σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 εὐαγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς
 24 τῶν νεκρῶ. Ἐπὶ πᾶσι τοῖς τὸ περιδείπνον, καὶ πάρεισιν
 οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονεῖς παρμυθοῦνται τοῦ τετε-
 λευηκότος, καὶ πείθουσι γινῆσθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, ἀλλ'
 25 αὐτοὺς ἀπαγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
 p. 934. τῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνυδαίνετο, καὶ μέχρι μὲν τίνος i), ὃ
 οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
 ταν δαίμονας, εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν i) κλάειν u) διέγνωκας,
 26 τοῦτο γὰρ x) τοῦτου ἔνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
 διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὲ τότε πρὸς
 πάντων ῥαψοδοῦνται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι.

Hom. II. Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο οἴκου. καὶ,

XXIV. 602. q) χῶματα] χῶματα FL. male. r) πρὸς] καὶ πρὸς FL. male. a) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. μὲν τίνος, partim cum interrogationis nota post ὀδυρόμεθα, partim sine illa. i) τοπαράπαν] Sic rursus ex ALD. et 2. ut c. 2. pro vulg. τὸ παράπαν. u) κλάειν] Sic sine jota subscr. e FL. In cet. κλαίειν. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr. Lect. x) γὰρ] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. γὰρ, jubente etiam Fritschio Quaest. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, quæ non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum iudices. Post hæc omnia sunt parentales epulae. Adhuc cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non

inviti, per Jovem, rogandos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferro incediam diutius non possint. Et, quo usque tandem, ajunt, lugemus? amice. Pater requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοίς.

p. 634.

οἱ δὲ ἄπικνται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιό-
τες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν φιλιότητων τοῖς
ἀνθρωπίνους πάθεις ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων
γελοιότερα εὖρος τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνό-
μενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν
θάνατον οἶσθαι.

Hom.

Il.

XIX,

225.

Et: *Non jam ventralicet fun-* nis tamen passionibus ob-
ctos lugere Pelasgis. noxii. Haec, et multo his
magis ridicula, inveniat ali-

Illi vero attingunt, cum pu- quis, si observet, in luctu
dore quidem ab initio, et fieri propterea, quod vulgus
veriti, si videantur post ca- maximum malorum putat
rissimorum mortem huma- mortem.

ARGUMENTUM.

Valedicit Lucianus rhetoricae studio et usui, acerbe perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum et impudentissimum disertum praeceptorem.

- 1 Ἐρωτᾶς, ὃ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ
σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον α) ὄνομα, σοφιστῆς δ) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φης, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιτο ἐν τοῖς λόγοις, οἷς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόγγος, ὃ παῖ-

a) πάνδημον] „Sic Fl. Ald. B. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. etc. Πάντημον J. V. 2. Ms. Graev. et L.“ Sic et 3011. b) σοφιστῆς] „ὁ σοφιστῆς J. sola.“

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὅποτε c) νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος τῶν p. 2.
 ἀρίστων, οὐκ εἰδώς, ὅθεν d) ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιοτο, ἱερὸν
 τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
 αἰτοίη f) προσελθὼν. ὥστε ἄκουε τὸ γε ἐπ' ἔμοι, καὶ πάνυ
 θαρρῶν, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔση γινῶναι τε τὰ
 δεόντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐτελέησας
 αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης i) παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔστ'
 ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα k) οὐ θυμι- 2
 κρον, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ' l) ἐφ' ὅτῳ
 καὶ ποτῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὀρεῖσθαι ὑπο- p. 3.
 μέναις ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἐνδο-
 ξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δι', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
 τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιδι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
 τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπειθήσης, μυρίους τινας τοὺς πό-

c) ὅποτε] ἔ ποτε vult Bel. pro more suo. d) ὅθεν] ὁπόθεν
 3011. et Gorl. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σὺ. Gorl. καὶ σὺ νῦν,
 unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore Fritzsche.
 Quaestat. p. 154. f) αἰτοίη] „αἰτοίης Pl. sine commate post
 σὺ“ Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „ita dedit Solan. ex L.
 Μάλιστα Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. A. 1.“ h) ἀνὴρ]
 „omittit Pl.“ i) ἀκούσης] „ἀκούσῃ Pl.“ k) τὸ μὲν οὖν
 θήραμα] desunt in 3011. et Gorl. l) ἀλλ'] Sic Schm. o
 3011. pro vulg. ἀλλὰ.

tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi juvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea potestate est, et cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, et diligenter ea meditari, et studiose

viam pergere, donec ad meam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum, sed in quo multum laborare, et vigilare, et nihil non sustinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil essent, nobiles, et divites, et, per Jovem, generosissimi, quibus dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa assequendi difficultate rejiciat, qui putes, infinitos

- p. 3. νους προπονήσειν m) οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχείαν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωτός μεστήν ἡμεῖς γε n) ἄξομεν, ὡς ἐκ μείσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόνια. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγούνται, μακράν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ο) ἀπεινώσμεν. ἀλλὰ τὸ γε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτο ἐστίν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἐπηλάτιον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκροβούς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιῶν r), ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἄγχεύσεις s) οὐ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσῃ t) κατακείμενος, ἐκείνους u), ὅπόσοι τὴν ἐτίραν ἐτραποῦντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπῳρείᾳ τῆς ἀνόδου ἐτι
- p. 4. κατὰ θυεβράτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρ-

m) προπονήσειν] προπονήσαι 3011. n) γε] „abest a Fl.“ o) τὸ πολὺ] „Sic Fl. Ald. Hag. Par. etc. Eustopolū J.“ p) τοῦτο ἐστίν] τοῦτ' ἐστὶ 3011. Bel. Unde Schm. tacite τοῦτ' ἐστίν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor, syllabam. r) ἀνιῶν] προσίων 3011. s) ἄγχεύσεις] „αἰρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἰρήσεις Solan. ut in Gorl. t) εὐωχῆσῃ] εὐωχῆσεις 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex Fl. et Salm. Ἐκείνους cett. male. Ἐκείνος Marcil. frustra. Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde Gesner. vulgatum tueri conatur.“ Ἐκείνους etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet Guil. Langio in Dissert. acad. Animadv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per jucundissimam simul et maxime

compendiariam, et equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adscensum per difficilia et lubrica prae-

ποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4.
τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ
δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἰστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ,
ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν δὲ ὑπόσχεσις οὕτω 4
μεγάλῃ· ἀλλὰ x) πρὸς Φωλλοῦ Διὸς γ), μὴ ἀπιστήσης =),
εἰ ῥᾶστα τε ἅμα καὶ ἥδιστα σοὶ ταῦτα ἐκιδείξειν φαμέν.
εἰ α) γὰρ Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λα-
βών, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ἦδε
θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος·
ῥήτορα δὲ, ὃ παλὺ ἐνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν,
ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἰ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγήσασθαί σοι βούλομαι 5
Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελῇ γε-
νομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἦδη
Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Λα-
ρεῖον καθηρηκῶς· ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „σὺ δὲ L. et marg. A. 1.“ nec non Gorl. γ) Διὸς]
„non habet Pl.“ probantibus Reitzio, Belino, et, qui etiam
uncis seclut, Schmiedero. Vid. Adnot. 2) ἀπιστήσης] „ἀπο-
στήσης marg. A. 1. W.“ α) εἰ] q conj. Guyet. Vid. Adnot.

cupitia vix repentos, devo-
lutos nonnunquam in caput,
et vulnera multa asperis in
rupibus accipientes: tu con-
tra ea olim supra coronatus,
felicissimus eris, qui brevi
tempore, quaecunque bona
sunt, a Rhetorice tantum
nondormiens acceperis. Pro-
missio sane quam magna. Sed
per ego te amicitiae praesi-
dem Jovem rogo, ne fidem
nobis deneges, si facillima
simul et suavissima haec tibi
nos ostensuros esse dicimus.
Si enim Hesiodus, paucis ex
Helicone sumtis foliis, poëta
statim de pastore factus est,

et Deorum genera atque ho-
minum, a Musis obsessus
cecinit: Rhetoremne, quod
multum infra poëticam ma-
gniloquentiam est, brevi
tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam
ediscat? Quorsum ego etiam
enarrare tibi volo Sidonii
cujusdam mereatoris inven-
tum, quod ob negatam illi
fidem caruit successu, et
utilitatem audienti nullam
attulit. Imperabat jam Persia
Alexander, post devictum
praelio ad Arbela Darium.
Opus autem erat per omnes
imperii partes discurrere ta-

- p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b)· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγένετο ἡ
- p. 5. ὁδός· ἐκπεριῦναι c) γὰρ ἴδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας d), ἀγικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἰκοσιμηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνων σταθμοὺς τούτους διανύσαντας e). ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτοις, διότι Αἰγυπτίους τε παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχίων ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ f) ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δελεῖν ὁδόν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλήν ὃ γε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γήγνα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾔετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἀπιστον
- 6 ἐδόκει τοῖς πολλοῖς Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος, ὥς οὐδὲν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίσοντας 3011. Bel. c) ἐκπεριῦναι.] Impr. B. 3. c) εἰς] ἐς 3011. Schm. d) ἐλάσαντας] ἐπελάσαντας Gorl. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. διανύσαντα enim cett.“ f) δὴ] „δὲ Pl.“ g) εἰς] ἐς 3011. Schm. ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει.] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molesto hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo

Sidonius mercatur, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstat, quin Rhetor videaris, intra unum

μίας οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περ- p. 5.
σῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης
ἐκείνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξαι
τὴν ὁδόν, (δύο γάρ ἐστιν, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγειν)
ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὕψη-
λου καθήσθω, πάνυ καλῇ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλ- p. 6.
θείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερ-
βυόν· ἐπὶ l) θατέρῃ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα
ὄρεσιν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ,
καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐ-
τὴν, ἔρῳσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ m) ἀπανταχόθεν περι-
πλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. ἡ πού n) τὸν Νεῖλον εἶδες γρα-
φῇ μεμνημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινός
ἢ ἰκθυοτάμου, ὅσον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) o).
μικρὰ δέ τινα παιδία πυρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πῆχεις αὐ-

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Κωλύει J. et marg. A. 1. W. " nec
non Gorl. i) Κέβης ἐκείνος] Κυβητός conj. Garnier. Vid.
Adnot. k) καρποῖς] „omisit Fl." l) ἐπὶ] Sic Schm. e
3011. probante Belino, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἄν addit
3011. n) ἡ πού] restitui e J. et Ven. utraque pro vulg. εἰ
πὺν. Est illud ἡ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Toim. VI.
p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi
visa. Prius cum Amoribus comparaverat Plautus, nunc cum
Cubitis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc
tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὐ-
τὸν J." nec non A. 1. 2. et B. 1. Sed B. 3. αὐτὸν, ut Reitz.
et recentt.

nec solidum diem alis tra-
jecto monte ex Persia in Ae-
gyptum. Volo autem tibi
prius, ut ille Cebes, imagine
verbis depicta utramque
viam ostendere. Duae enim
sunt, quae ducunt ad Rhe-
toricem, quam non medio-
criter adamasse mihi videris.
Nimirum ipsa jam in alto
sedeat, pulchra undique,
Amalthaeae cornu dextra ge-
rens, fructibus abundans
omnigenis: ad alteram vero

manum imaginare adstantem
Plutem, aureum totum at-
que amabilem: adstent vero
etiam Gloria, et Vis, et
Plautus circa illam undique,
parvis Cupidinibus similes,
multi, amplexi se mutuo,
circumvolent. Aut forte Ni-
lum depictum vidisti, ipsum
quidem jacentem in croco-
dilo quodam aut hippopotamo,
ut plerique in eo re-
praesentando pingunt; par-
vos autem ludentes circa il-

p. 6. τοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικήν οἱ ἑπαινοί. πρός τε δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπισθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκείνα ἔχους, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἑπαινοὺς. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γε-
 7 γαμηκότος. Ἐἵτα ἐπειδὴν πλησιάζεις τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶ-
 P. 7. τον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, ὅποιον r) ἢ Ἄσθρον ἐξάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπιτῆναι ραδίαν, Διονύσου τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσεσθαι, διομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. Ἔἵτα μετ' ὀλίγον ὄρε' ἑξ ὁδοῦς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐσσι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωτά. καὶ ἐφθῇ γὰρ ἡδὴ Ἡαίοδος εὐ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεή-
 σει t)· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὐδρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ x) αὐτὰ
 q) ὅτι τάχιστα] διττάχιστα A. 1. 2. et aliae quaedam velt.
 r) ὅποιον] Sic e. Gurl. et 3011. pro vulg. οἷα. s) ἀπόξυ-
 ρον] „ἀπόξυρον Fl. male.“ t) δεήσει] Vulg. δείξω. Sed οὐ-
 δὲν ὑπ' ἐμοῦ δείξω J. et L. Unde scripsi, quod debebam, mo-
 nente etiam Fritschio Quaestst. p. 199. u) καὶ] „abest a Fl.“
 x) καὶ τὰ] „Pro καὶ, πολλάκις hic habet Fl. postea τὸ, πολ-
 λάκις omittens.“

Ium puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plau- sus. Accede jam tu, amator, cupiens nimirum quam ce- lerrime in summo esse, ut et ipsam uxorem ducas, ubi escenderis, et omnia illa ha- beas, Plutum, Gloriam, Plau- sus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad mon- tem accedis, primo quidem desperas ascensum, et simi- lis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cornerent, neque avibus adeo

ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta, et spinis obsita, et aspera, si- tim multam ostentans ac su- dorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere He- siodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera au- tem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante di- cebam; ne etiam eadem di- cendo saepius retineam te,

λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. p. 7. Πλὴν τό γε τοσοῦτον γ) προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ε) ἡ 8 μὲν τραγῳδα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοῦ- p. 8. πόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμῶν, οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὐσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷα α) ἐστὶν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐκείρων νέος εἶμι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεί- τον ἀληθεύειν ᾗμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολ- λούς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς β) τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ c) δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικό- μετος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὅποτεράν καὶ d) τραπητέον. τί οὖν e) ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ

γ) τοσοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. τοσ- οῦτο. ε) ὅτι.] διότι 3011. et 2954. α) οἷα] Vulg. in priori- bus οἷα. b) τῆς] abest a Gorl. c) ἐπεὶ] „Melius ita Fl. J. V. 2. Par. Schm. “Eni male L. Hag. Pr. B. 1. et 2. (et 3.) et Ald. sed correctum in marg. “Eni δ' ἰση Pell.“ “Eni δ' οὖν εἰς τ. α. ap. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convenire videtur Marcellii emendatio: ἐπὶ δ' οὖν εἰ (i. e. εἰ) τ. α. ap. Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὖν τὴν ἀρ- χὴν ἀφ. omisso εἰς, quod sic vulgo legitur. d) καὶ] male omit- tunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) τί οὖν] Vulg. ὥς οὖν — δόξει, ἔγω σοι φράσω. Sed ὥς ἂν J. δ ἂν L. δ οὖν Gorl. δ, τι οὖν 3011. cuius lectionis vestigium scripsi τί οὖν, et omnino adornaui locum ita, ut bene monstraverat Fritzsche. Praef. ad Alex. p. XXL Schm. edidit δ, τι οὖν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses. Verum illud modo adjicien- dum puto, asperam illam at- que arduam, non multa ha- buisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susce- ptis sine caussa laboribus. Altera vero, utpotē aequa- bilis, anfractum habens nul- lum, e longinquo mihi, qua- lis sit, conspecta est: non qui ipso ea iverim, nec enim,

juvenis cum essem, videbam; quod sit melius, sed vera dicere poetam illum puta- bam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque majora con- secutos quadam eligendarum rationum viarumque felici- tate. Quando igitur primum adveneris, dubitabis, scio, et jam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur jam fa- ciendo facillime ascendes in

- p. 8. ἀκρότατον ἀναβίῃσιν, καὶ εὐδαιμονήσεσι, καὶ γαμήσεσι, καὶ θαυμαστοῖς πᾶσι δόξεσι; Ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ αὐτὸν f) ἐξαπαιθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορον καὶ
- 9 ἀνήροτα φρεσὶν πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθύς
- p. 9. οὖν πρόσεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς g), ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγμῶν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἐπισθαί οἱ παρακλεινόμενος, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφεῖ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει h) εὐδαιμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμφ γαμήσειν τὴν ρητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων i) ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἄν μικρὸν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθεῖς τῇ βάσει k), ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ αἰγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κелеύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

f) αὐτὸν] Sic e Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ταύτων. g) ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύς] ἐπὶ τῇ σωματι δεικνύων 3011. h) φήσει] „recepit ex J. φησὶν cett.“ Cum his etiam 3011. i) τούτων] „τούτων Fl. male.“ k) βάσει] „ῥοπῇ marg. A. 1. W.“ nec non 3011. Gorl. et Schol.

summum, et beatus eris, et illam duces, et admirabilis omnibus videberis? Ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascentur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugae quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, et Platonis,

et aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, et his, quae nunc sunt, maiora, sed obscurajam, et pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel paucillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥά- p. 9.
δια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἔργασίας ἐστὶ, Ἑγησίου,
καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν I), καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ
νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμ- p. 10.
μαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ
λιπαρὲς m), ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύ-
νατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανύσαι n) τὴν ὁδόν. ὃ δὲ
πάντων ἀναιρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν
ὑπογράψει o) τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας,
οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας p) ἀρε-
θμῶν, ὡς προεποκαμῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι,
πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐνελθῇ εὐδαμονίᾳ·
πρὸς δὲ τούτοις q), οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ r) τῶν
τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλη
πρότερον λῖβος s). Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος 10

- 1) Κριτίαν] „Κράνητα] Sic Edd. omnes. Κριτίαν L. Κρίτων
male ip. nota Graevii.“ Κρητίαν 3011. et Gorl. Κριτίαν νησιώ-
την conj. Solan. e Philops. c. 18. Ἑγίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν
καὶ Νιστοκλῆν s. Νιστοκλή conj. Bel e Plin. H. N. L. XXXIV.
p. 6. 8. Καὶ τῶν ἀμφ· Ἀμφικρύτην conj. Tour. ad Longin.
sect. 3. p. 278. Vid. omnino Adnot. m) λιπαρὲς] e Ms.
Graev. et marg. A. 1. W Ἀλιπαρὲς Edd. priores.“ n) δια-
νύσαι.] διανύσαι priores. Recte eadem c. 15. o) ὑπογρά-
ψει.] υπογράψει 3011. p) ὅλας] „desideratur in PL.“ q)
πρὸς δὲ τούτοις] ὃ δὲ ἐν τούτοις 3011. Bel. r) ἀπαιτεῖ]
„ex marg. A. 1. recepi pro vulg. ἀπαιτεῖν.“ Geop. reddit ἀπαι-
τοίη. s) λῖβος] λῆβη Gorl.

num exemplis propositis,
nec facilibus/ad imitandum,
qualia sunt de illa veteri of-
ficina, Hegesiae, et Critiae,
et Insulani illius, adstricta,
et nervosa, et aspera, et
accurate intentis quasilineis
descripta: laborem porro et
vigiliam, et potum aquae,
et assiduitatem, necessaria
esse dicet, et quae deprecari
non liceat; fieri enim non
posse, ut viam absque his
emetiare. Quod vero omnium
est molestissimum, illud est,

quod plurimum etiam tibi
temporis itineris hujus prae-
scribet, annos multos, non
secundum dies aut menses,
sed secundum totas Olym-
piades. numerans, adeo ut,
qui audit, ante succumbat et
renunciet labori, et longum
valere speratam illam feli-
citatem jubeat. Praeter haec
etiam mercedes non exiguas
poscere ausit talium malo-
rum, neque viae se ducem
praestiterit, nisi magnum
quiddam ante acceperit. Ille

- p. 10. ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν παλαιῶνς προτιθεῖς ι), καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιροποιουῦν υἷον, καὶ ἄλλον Ἀτρομήκου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν
- p. 11. ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος υ), ὅπου τὰ ἐκείνων τέως x ἐδόκει χρήσιμα γ)· οὐκ εἰδοῖς, ὅποια νῦν κεκαينوτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων z), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός α). σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε b) ἐκτραχηλίῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ· ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζον ἔτι, ὡς c) καὶ σπουδάξοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι d) τῷ μὲν δασεῖ e) τοῦτω, καὶ πέραν f) τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατῶν δύνηται,

ι) προτιθεῖς] „προτίθισθαι Fl.“ n) ἐπιτάττοντος] „Nihil variant Edd. nec O.“ x) τέως] ἕως 3ο11. et hinc Schmi-
derus, seductus inscito iudicio Belini; qui et ipse seductus Gesneri interpretatione, τέως ob ὅπου pleonastice dictum pu-
taret, quasi τέως idem unquam significare possit, ac τότε. γ) χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3ο11. z) ταχεῖα καὶ ἀπράγμων] „βραχεία καὶ ἀπραγμονα O.“ ο) ὁδός] „ἡ ὁδός O.“ b) μὴ σε] „καὶ σε O.“ c) ὡς] „non habet O.“ d) ἴθι] „recepti ex O. Isid. Edd.“ e) δασεῖ] „λασεῖ male O.“ f) πέραν] „Et sic Fl.“

quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tantquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometigrammatistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque impetrante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tam videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis,

et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique, ante tempus ut consenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, et ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere

ἀνάγειν, καταλειπὼν ἀσθμαίνοντα καὶ πολλὰ ἰδρῶσι συνόν- p. 11.
 τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἔλθων, εὐρήσεις πολ- 11
 λούς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνασφόν τινα,
 καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπιπε-
 κλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικῆον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12
 φῶνισμα, μύρων αποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρω τὴν κερφα-
 λὴν κινούμενον ὀλίγος μὲν εἶε, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς
 τρίχας εὐθειζόντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἣ Κι-
 νύραν, ἣ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον
 ἐκείον ποιητὴν. λέγω δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις k) αὐ-
 τόν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
 καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν, εἰ μύοντι γάρ
 σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήτιον ἐκείνο ἀνολίζας στόμα,
 καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθοις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
 καθ' ἡμᾶς τίς m) ἔστιν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ

g) ἀσθμαίνοντα καὶ πολλὰ ἰδρῶσι συνόντας] „ἀσθμα-
 νοντα καὶ ἰδρ. π. συνόντα O. et FL., Sic etiam Gorl. et hinc
 Schm. h) Σὺ δὲ πρὸς] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. 1.
 et hinc Schm. probante Bel. pro vulg. Πρὸς δὲ, omisso σὺ.
 i) πολλούς μὲν καὶ] „Sic O. Μὲν in Edd. aberat.“ k)
 γνωρίζεις] γνωρίζεις 3011. l) ἀφείη] Vulgatum ἀφίη cor-
 rexi, momentibus etiam Jacobsio ad Achill. Tat. p. 400. et
 Fritzschi. Quaest. p. 199. Idem a me factum Scyth. c. 5. et
 De Saltat. c. 18. quam rem, etsi pusillam, Fritzschi, quum
 non ignoraret, non debebat certe tacere. m) τίς] „abest ab O.“

potest, educere; anhelan-
 tesque et multo sudore dif-
 fluentes relinque. Ad alteram
 vero viam transgressus, cum
 alios multos invenies, tum
 in his omniscium quendam
 et usquequaque pulchrum
 hominem, fluctuante incessu,
 infracta cervice, vultu femi-
 neo, mellita voce, unguenta
 spirantem, summo digito
 scalpentem caput, paucos il-
 los jam quidem, sed crispas
 ferrugineo colore capillos
 studiosae componentem, deli-
 catissimum quendam Sarda-

napalum, aut Cinyram, aut
 Agathonem ipsum, venustum
 illum poetam Tragoediae.
 Dico autem ideo, ut his il-
 lum indiciis agnoscas, neque
 fugiat te res adeo divina,
 adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico?
 Si enim ad te claudentem
 oculos accedens dicat ali-
 quid, Hymettio illo aperto
 ore, et consuetam vocem
 emittat, statim agnoscas, non
 case de nostro genere ali-
 quem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinum

- p. 12. *τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τολύνῃ προσελθὼν καὶ παραδούς σεαυτὸν η*), αὐτίκα *μαλα ῥήτωρ ἔσῃ ο*), καὶ *περίβλεπτος*, καὶ, *ὡς ὀνομάζει αὐτὸς*,
- p. 13. *βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τίθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα*
- 12 *μὲν ἐκείνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γάρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτῳ μὴ καὶ συν- τρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν ρ) τοιγαροῦν πρὸς σέ ὥδὲ πως, ἐπισπασάμενος ς), ὀπόσον ἔτι*
- λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα ρ) τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινα μμησάμενος τῷ προσηεῖ τοῦ φθίγματος. ἄγροικον γάρ τὸ ἀρρένωπὸν, καὶ οὐ πρὸς*
- 13 *ἄβροῦ ε) καὶ ἐρασμοῦ ῥήτορος. Φήσῃ δ' οὖν ε) πᾶν με- τριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ υ), ὁ Πύθιος*

n) *σεαυτὸν*] „*ἑαυτὸν Fl.*“ ο) *ἔσῃ*] „*non adest in O.*“ p) *ἀν*] *Desideratur haec particula in O.*“ *Φαίη τοιγ. ἀν. 3011.* q) *ἐπι- σπασάμενος*] „*restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Ἀσπασάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte.*“ *Quid ita?* r) *Αὐτοθαΐδα*] „*αὐτὸς, Θαΐδα G. O.*“ *nec non 3011. et Gori.* s) *ἄβροῦ*] „*τοῦ ἄβροῦ G.*“ t) *δ' οὖν*] „*Sic Fl. B. 1. et 2. Hag. Par. Salm. Δ' οὖν male. J. Tolunv O.*“ *Sic et Gori.* u) *ὦ ἀγαθὲ*] „*ὦ γὰρ ἄγῃ magis Attice O.*“

quoddam monstrum, rore
pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic
te si tradideris, e vestigio
Rhetor eris, et conspicuus,
et, ut ipse appellat, rex in
dicendo sine labore consti-
tueris, quadrigis orationis
invectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.
Potius vero ipse te alloqua-
tur: ridiculum enim fuerit,
pro eo me Rhetore verba
facere, malum forte talium
tantorumque *ut metus sit,*
ne lapsus alicubi personam

Herois, quam ago, conteram.
Dicat ergo ad te ita fere,
ubi prius quantum adhuc
superest comae demulserit,
ac venustulum illud atque
molle, ut solet, subriserit,
Comicam Autothaidem, aut
Malthacen, vel Glyceram
quandam blanditia vocis imi-
tatus: rusticus enim est vi-
rilis ille vultus, nec delica-
tum amabilemque Rhetorem
decens. Dicet igitur modeste
admodum de se: *Numquid*
te, vir optime, Pythius misit
ad me, quem Rhetorum vo-

ἐπεμψε πρὸς μὲ x), ρητόρων τὸν ἄριστον προσεπιπῶν, ὥσπερ p. 13. ὅτε y) Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ z), ὅστις ἦν p. 14. ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλῆρος αὐτὸς ἦκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερεκπεπληγμένων a) τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπόων, καὶ ὑποπεπτηχόων b), αὐτίκα μάλα εἰση, πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις. προσδοκῆσις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν c), ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυς, ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλης, ὑπὲρ ἐκείνους πάντῃ φανεῖται σοὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερφύς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοιοῦτον ὑπερφουνοῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοῖς αὐλοῖς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίτιας, καὶ οἱ χοροὶ d) τοὺς ἐνδιδόντας. Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις e) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὃ Κλητίου f) μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους,

- x) ἐπεμψε πρὸς μὲ] „ἐπεμψεν ἐπ' ἐμὲ O.“ Sic etiam Gorl. et Zon. y) ὅτε] „ὅ O.“ z) αὐτῷ] „abest ab O.“ a) ὑπερεκπεπληγμένων] Sic non solus Gorl. Cod., ut narrat Schmiederus, sed etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 5. et fortassis reliquae quoque Edd. vet. Quare ὑπερεκπεπληγμένων suspicor peccatum esse Reitzianae, quod imprudentes repetierunt Bip. et Schm. b) ὑποπεπτηχόων] „ὑπεπτηχόων O.“ c) παραβαλεῖν] „adscivi ex J. Pl. Salm. Παραβαλεῖν L. Ald. cett. insulo.“ d) χοροὶ] „χοροὶ J. Vulgato adscitur O.“ e) ἐθέλεις] „ἐθέλεις O.“ f) Κλητίου] „Κλυτίου Poll. quod probō. In O. plane derst. Deest etiam in Zon. Gorl. et apud Schol. Unde auctore Belino omisit Schm. Vid. Aduot.

carit optimum, ut Chaerophon ti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitat us sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percelli, et decantare eadem, atque stupere, et fascas nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed

ai quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus et prodigiosum videbitur; quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibias, et apes a cicadis, et a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytī, ea quae dicam, et aemulare omnia. Et leges, quibus

- p. 15. οὗς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε g).
 μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς h),
 εἰ μὴ προτελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ρητορικῆς, ὅποσα ἡ
 ἄλλη προπαίδεια i) τοῖς ἀτοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολ-
 λοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει k). ἀλλ'
 ἀνίπτοις τοῖς l) ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβασι, οὐ
 μείων ἔξων δια τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν
 τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τε παρὰ m) πάντα ταῦτα ὁ
 15 ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὅποσα χρὴ αὐτὸν σε οἰκο-
 θεν ἔχοντα ἦκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπι-
 σιτίσασθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα
 καὶ n) αὐτὸς, ᾧ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ᾧ
 δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τού-
 p. 16. πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα,
 καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων.
 κόμῃς o) τοῖσιν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θρά-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O.“ h) μηδὲ πτοηθεὶς] „μὴ
 δὲ πτοηθῆς O. Μη δὲ discretim etiam J. aliaeque quaedam, hic
 et fere ubique.“ i) προπαίδεια] In vet. προπαίδεια. Sed
 correxerat accentus collocationem Reitz. k) δεήσει] Sic O.
 pro vulg. δεήσῃ. l) τοῖς] „omittit O.“ m) παρὰ] „restit-
 tut. ex FL et O. Nam περὶ Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦ-
 τα, omisso πάντα.“ n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ Thogr. Mag.“
 o) ἔχων. κόμῃς] „Decet ἔχων in O. et pro κόμῃς legit τό-

te uti jussero, accurate mihi
 observa. Quin potius jam
 procede, nihil cunctatus, ne-
 que perterritus, si non ini-
 tiatus ante sis illis, quae
 ante Rhetoricen altera illa
 praevia disciplina dementi-
 bus et vanis hominibus multo
 cum labore tanquam viam
 substernit. Nihil enim iis
 opus erit Sed illotis pedibus,
 ait proverbium, ingredi, de-
 nihilo propter hoc deteriore
 conditione futurus, etiamsi
 neque communissimum illud
 scias scribere literas. Aliud
 enim quid Rhetor, supra ista

omnia. Dicam vero prius,
 quas oporteat ipsum te via-
 tici instar ad hoc iter domo
 afferre, et quomodo commea-
 tum parare, ut quam celer-
 rime emetiri illud possis.
 Tum ipse quoque partim
 progredienti in via osten-
 dens, partim admonens, ante
 solem occasum Rhetorem su-
 pra omnes efficiam, qualis
 ipse sum, qui extra contro-
 versiam primas et medias et
 ultimas feram eorum, qui
 audent dicere. Affer igitur
 maximum quidem inscitiam,
 deinde confidentiam post

σος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλοις δὲ p) τόλμαν καὶ ἀναίσχυντιαν. p. 16.
αἰδῶ δέ, ἢ ἐπιεικίαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἶκοι
ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοήν r) ὅτι μεγαλήν, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ
βαδισμα, ὅσον τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα s)
ἔστιν ὅτε ἱκανά. ἢ ἐσθῆς t) δὲ ἔστω εὐανθῆς, καὶ λευκῇ,
ἔργον u) τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαινέσθαι τὸ
σῶμα· καὶ ἡ κορητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
σχιδές ἢ γ) ἐμβאים Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀκόλουθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν
χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῶν ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοι z) τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρωμένον p. 17.
σε ἡ Πηγορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται α), οὐδὲ b) ἀπο-
στραφήσεται καὶ σκορακίῃ c), καθάπερ ἀτέλεστον d) τινα

μῆε. Deest ἔχον etiam in 3011. probante Belino. Uncis in-
clausit Schm. p) τούτοις· καὶ ἄλλως δέ] Pro his tούτοις καὶ
tantum O. Sie Schm. cum Solan q) μὴν] „omitit O.“
r) βοήν] βοήν A. 2. s) μόνα] „Et hoc deest in O.“ i) ἢ
ἐσθῆς] „καὶ ἢ ἐσθῆς O.“ u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male
Ταραντίνης.“ Ἡ λευκὴ ἔργα (ἔργα?) τῆς 3011. unde Belinus
vult, ἢ λευκὴ ἔργα ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus
γυναικεία. Quae modo praecessit copula καὶ, eam non habet O.
nec Gorl. γ) ἢ] Sic e conj. Gean. pro vulg. ἢ. z) δὴ σοι
„σοὶ δὲ FL.“ a) προσήσεται] προσέσεται 3011. b) οὐδὲ]
„Quaedam οὐ δὲ, ut solent.“ (Sic scil. correxi Reitzii notam:
οὐ δὲ] „Quaedam οὐδὲ, ut solent.“ c) καὶ σκορακίῃ] „καὶ
οὐδὲ σκορακίῃ 3011. Bel.“ d) ἀτέλεστον] „ἀταλίστατον O.“

haec, et praeterea audaciam
atque impudentiam: pudore
vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem,
domi relinque: inutilia enim
et contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam ma-
ximum affer, et modulatio-
nem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec
vero necessaria omnino, et
quae sola interdum suffi-
ciant. Vestis autem sit flo-
rida, et candida, de Taren-
tino textrino, ut corpus per-

luceat: crepida Attica, et
muliebris, illa scissilis: aut
calceus Sicyonius, qui in al-
bis coactilibus magis deceat.
Sint etiam pedisequi multi,
et semper liber. Et haec
ipsum te conferre oportet.
Reliqua in via jam inter pro-
grediendum vide atque audi.
Nimirum leges tibi explico,
quibus utentem agnoscat te
Rhetorice atque admittet, ne-
que aversabitur et. jubebit
facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum ex-

- p. 17. καὶ κατὰ σκοπόν τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ ε) σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ g) πλείω γε τῶν εἰκοσιν Ἀττικά ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κῆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαιτε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνόμοια
- p. 18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀφῃδᾶ. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, κᾶν m) σισύρα τῶν παχέων τὸ
- 17 ἱμάτιον ἦ. Μετὰ δὲ ἀπορρήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπαρτιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o) ἀποτόξευε προχειρίζομενος ἐς p) τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτως γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀπαβλέπονται, καὶ θανμμαστὸν ὑπολήπονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστειλγῇ-

e) ἀλλὰ] „deest in Fl.“ etiam in 3011. probante Belino. f) [ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam Gorl. et Schm. g) ἢ οὐ] „omisit Fl.“ h) Ἀττικά ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κῆτα etc.] „καὶ τὸ κῆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ἐὰν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic Par. Salm. J. (et B. 3.) Ἀσύμφυλα male Fl. Ald. B. 1. Hag. Fr.“ m) κᾶν] καὶ finxit in versione Bel. pessime. n) πάλαι] „Et sic habere Fl. cum J. Fr. et Ox. notat Solan.“ o) συμφορήσας] συμφ. 3011. Schm. p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3011.

ploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, et decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa, in promptu et extrema lingua habeto, illud ἄττα et κῆτα et μῶν, et ἀμηγέπη, et λῶστε, et similia, et in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura

sit, si dissimilia his, et ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et rareriter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habe, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cujus supra caput suum sit eruditio, si

σασθαι μὲν γ) τὸ ἀποξύνασθαι λέγοις γ), τὸ δὲ ἥλιον θέρει- p. 18.
σθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρραβῶνα ε) δὲ προτίμιον ι), τὸν
ᾠρθρον δὲ ἀπροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ
ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει υ) τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι
δεινόν, εὐλεξιν καλῶν κ), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχη-
στήν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσης δέ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν
ἔστω γ) φάρμακον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθύς p. 19.
ὄναμα, οὔτε ὄντος τινός, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ ζ) ποιητοῦ,
ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἔδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀπρότατον ἀπηκριβωμένος α). ἀλλὰ καὶ
ἀναγίγνωσκε β) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ γ) τι ὁ
λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ
ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ἃς φασὶ ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπι-
στυσάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι δ), καθάπερ ἐκ τα-
μίου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ ε) δεῖν λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

γ) μὲν] „omittit O.“ γ) λέγοις] λέγει τις 3011. ε) ἀρραβῶνα] „Recte sic Fl. Arrabōna male J. Ald. B. 1. Hag. Par. Salm.“ ι) προτίμιον] „προτόμιον G. O. et marg. A. 1. (nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ υ) ὀνοματοθέει] „onomothēti O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. κ) καλῶν] „καλῶν O.“ γ) ἐν ἔστω] ἐστω marg. Cod. Gorl. ζ) ἢ] abest ab O.“ α) ἀπηκριβωμένος] „ηκριβωμένος O. et Fl.“ β) ἀναγίγνωσκε] „ἀναγίνωσκε O.“ γ) μηδὲ εἴ] „μηδ' εἴ O. Μῆ δὲ εἴ J. et aliae quaedam.“ δ) καταχρῆσθαι] „καὶ χρῆσθαι marg. A. 1.“ ε) καὶ] „deest in O.“

ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, et pro sole uti
εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem
nomines προτίμιον, et dilu-
culum ἀπροκνεφές. Interdum
vero et ipse facies, ac pones
rebus, nova et absurda no-
mina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, et
prudentem σοφόνουν, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si
vero vel in jungendis verbis
peccaveris, vel barbara sin-
gula protuleris; unum sit re-
medium, impudentia, ac in
promtu statim nomen alicu-

jus, qui neque cit, neque
fuerit unquam, ποῖτας, vel
solutas orationis scriptoris,
qui ita dicendum probaverit,
vir doctus, et linguae ad
summam accuratorem peri-
tus. Verum leges etiam non
tu quidem vetera, neque si
quid nugator ille Isocrates,
aut expers Gratiarum De-
mosthenes, aut frigidus Pla-
to, scripsere; sed libros paul-
lo ante nostram aetatem edi-
tos, et istas, quas decla-
mationes vocant, ut com-
meatu ab iis instructus ha-

- p. 19. ὄντες ὑποβάλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν g) λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ᾗ δυσχερῇ, λεγέσθω h), καὶ ἐκκαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων·
- p. 20. μηδὲ μελλήσας i), λέγε ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν k) ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνωγ ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥςπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι l), καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὼν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἄλλ' ἔπειγε, καὶ συνέριε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κἄν περὶ ὕβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος; ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο· καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείεσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκιπέσθω, καὶ

f) ὑποβάλωσι] „ὑπολύβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo Fl.“ h) λεγέσθω] „An εκλεγέσθω; Pell.“ Δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω conj. Gesn. i) μηδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας] μηδὲν ἐπιμελήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελήσας Edd.“ Restitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente Fritzsche Quæstat. p. 200. k) ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν] Vulg. corrupte ἐπὶ καὶ ῥῆμα γλ. Omittit καὶ Fl. Mutavit Gesn. ἐπὶ καὶ γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi pæne eadem ratione libri variant. Vid. omnino Adnot. l) προσήκοντι] „τῷ προσήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν O.“ et Gori.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subjiciant, atque dicendi materiem: quaecunque difflicilia sunt, dicantur, et contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore di-

cas, et secundum post hoc; et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri. Verum in ista, et verba continua, et modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adulterodicas Athenis, quas apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας η) θαυμάσιόθω, καὶ τὰ p. 20.
 Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς,
 καὶ τὸ Ἀρτεμισίον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ ο), πολλὰ ταῦτα καὶ
 πυκνὰ· καὶ ἐπὶ πᾶσι ρ) τὰ ὀλίγα q) ἐκείνα ὀνόματα ἐπι- p. 21.
 πολαζέτω; καὶ ἐπανθείτω r), καὶ συνεχές τὸ ἅττα καὶ τὸ
 δῆπουθεν, κᾶν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέη· κυλὰ γάρ ἐστι καὶ
 εἰκῇ λεγόμενα. Ἦν δέ ποτε καὶ ἕσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
 πάντα ᾄδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κᾶν ποτε ἀπορήσης
 πράγματος ὠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
 ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι
 τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασσεόθω, καὶ λα-
 ρύγγις u), καὶ ἐπιχρύμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βαδίζε
 μεταφέρων τὴν πυχὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγα-
 νάκτις, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὠρθοὺ ἐστήκωσιν x),
 ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἔτοιμοι, καθιζε-
 σθαι κλέυε, καὶ ὕλως, τυραννίς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
 δὲ καὶ τὰ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλια-

υ) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. α) ὁ Πλαταιαί] „restituit. ex O. Πλαταιαὶ Edd. male.“ ρ) ἐπὶ πᾶσι] Sic Fl. et marg. A. 1. Vulg. ἐπὶ πᾶσι, ejus lectionis originem subtiliter explicat Fritsch. Quæstat. p. 200. q) τὰ ὀλίγα] „Articulum habent J. Fl. V. 2. Omittunt cett. et O.“ x) ἐπαινώσιν] „ἐπαινώσιν O.“ s) μηδαμοῦ] „Sic Edd. omnes Μηδὲν O.“ u) λαρύγγις] „λαρύγγις O.“ κλέυε Schol. et 2952. x) ἐστήκωσιν] „ἐστήκωσιν male Fl.

transeatur Hellespontus, te-
 gaturque sol a sagittis Per-
 siciis, et fugiat Xerxes, et
 Leonidas in admiratione
 sit, et legantur sanguineae
 Othryadis literæ, et audiantur
 Salamis, et Artemisium,
 ac Plataeae. Multa haec
 sunt et crebra: tum super
 omnibus pauca illa nomina
 in summo quasi natent, et
 florum instar praeanteant:
 perpetuumque sit illud ἅττα,
 atque δῆπουθεν, licet nus-
 quam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicun-

tur temere. Si vero aliquando
 etiam cantandi tempus esse
 videatur, cantentur omnia et
 fiant cantilena. Et si quando
 non habeas, quod cantari
 aptum sit, appellandis, flexa
 in cantum voce, judicibus
 impletam tibi harmoniam
 existima. Atque illud hei
 malorum! frequens esto, et
 percussus fenuur, tum mo-
 dulanti gutture pronuncia,
 et screatu verba distingue,
 et inter agendum fluctuante
 podice ingredi. Et si te
 non laudent, indignator il-

p. 21. κῶν ἀρξάμενος, ἡ καὶ, ἐν Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ

p. 22. νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὅλλοι, οἷ γ) μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἦν δὲ καὶ ε) λέγουσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δοῦν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα α), καὶ φωνήν, καὶ βάδισμα β), καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅτα σου ἐκείνο θαυμάσονται γ), καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρώντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν δ) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἐγγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ε) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε f) ὅρα, μήποτε γραψῆς, ἡ σκεψάμενος

21 παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἶε, καὶ μισθὸν τῶν δειπνῶν g) ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ἀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἑπαίων διαλέμμασι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν

γ) οἷ] „καὶ O.“ 2) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ α) καὶ σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ O.“ Sic et Gori. β) καὶ βάδισμα] „Utrumque omittit Fl.“ γ) θαυμάσονται.] „τεθή-
κασι O.“ et Gori. δ) οὐχ ἔξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulga-
tum tuetur Fl. J. etc.“ ε) σμικρὰν] „μικρὰν O. f) ὥστε]
ὥστε Reitz. typhothetae, opinor, culpa. g) τῶν δειπνῶν]
„τὸν δειπνῶν male O.“

lis, et maledicito: sin pu-
dore quodam stent suspensi,
ad abeundum parati, assi-
dere illos iubeto, atque in
universum, regnum quoddam
exerceto. Ut vero vulgus
etiam copiam admirentur
rerum dicendarum, ab Ili-
cis inde temporibus facto
initio, aut, per Jovem, a
Deucalionis et Pyrrhae nu-
ptiis, si videatur, ad illum,
qui nunc est status rerum,
orationem deducito. Nam
qui intelligunt, pauci; ii-
que maximam partem boni-
tate quadam reticebunt: si

quid verò dicant etiam, in-
vidia quadam videbuntur
facere. Sed vulgus habitum,
et vocem, et incessum, et
inambulationem, et cantil-
lationem, et crepidam, et
illud tuum ἅτα admirabun-
tur, ac viso sudore tuo atque
anhelatione, non poterunt non
credere, formidandum te in
dicendo certatorem esse. In-
primis vero etiam illa extem-
poralitas excusationem non
parvam praestat, atque apud
populum admirationem. Ita-
que vide, ne unquam scribas,
aut post aliquam cogitatio-

χορὸν ἔχειν οἰκείον *h*), καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ *p. 22.*
 ἐν ταῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα *i*) σε δορυφορεί-
 τωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μειαξὺ
 διαλαμβάνοντα *k*). καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια ὑπὲρ *l*)
 σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου αὐτῷ. *p. 23.*
 τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἓνα ἴσως μοι
 τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέγιστον, *22.*
 καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαιότατον, ὀλίγον δεῖν παρέλι-
 πον, ἀπάντων καταγεῖλα τῶν λεγόντων. καὶ ἦν μὲν τις κα-
 λῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκεῖν *m*).
 ἦν δὲ μετριῶς ἐνεχθῆ *n*), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
 ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ·
 καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινα ἔπαινον ἐπειπεῖν *o*),
 τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα *p*),
 ὡς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
 ἐπιφράττεσθαι τὰ ὠτα. ἐπισείσης *q*) δὲ μὴ πολλάκις τὴν

h) οἰκείον] „omisit O.“ *i*) προϊόντα] „προσδιόντα male Fl.“
k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edd. nec O.“ Conj. Sol.
 διαλέγοντα. *l*) ὑπὲρ] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. etc.
 Περὶ J.“ *m*) δοκεῖτω] „δοκεῖ τῶν O.“ *n*) ἐνεχθῆ] „ἐν-
 εχθῆτων O.“ *o*) ἐπειπεῖν] „εἰπεῖν O.“ *p*) ἐνοχλήσοντα]
 „ἐνοχλήσαντα Fl. male.“ *q*) ἐπισείσης] „καὶ ἐπισείσης O.“

nem ad dicendum prodeas:
in ista enim aperte depre-
hendaris. Amici autem sem-
per plaudant pedibus, et mer-
cedem solvant coenarum, si
quando labare te sentiant,
praebentes manum, et inter
moras laudationum inve-
niendi quid dicas occasio-
nem suppeditantes. Nam il-
lud quoque tibi curae sit,
chorum tibi tuum uti habeas,
qui concinat. Haec quidem
observanda tibi in ipsis
orationibus. Post ea vero
prodeuntem te deducant, suo
tectum satellitio, et de his,
quas dixisti, disputantem.

Et si quis forte fiat obviam;
admiranda de te dicit, et
supra modum te ipse lauda;
ut gravis ei sis: Quid enim
ad me ille Paeaniensis? et,
Ad unum forte veterum mihi
certamen est? et id genus
alia. Quod autem maximum,
et ad famam parandam in
primis necessarium, fere
praetermissem. Quicunque
dicunt, eos deride. Et si quis
bene dixerit, aliena, non sua,
proferre videatur: si feratur
mediocriter, —prehensione
digna sint omnia. In recti-
tationibus ultimus omnium
ingredere; facit enim te con-

- p. 23. χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ' ἀνακτῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἡ δὲς
τὸ πλείστον· ὑπομεῖδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνου r)
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις· ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ
τῶν μέμψων s) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὤτα ι). τὰ δὲ ἄλλα,
χρὴ θαρρύνει· ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ
ψεῦσμα υ) πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκροις αἰετῶν χεῖ-
p. 24. λαις, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πειθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ
περὶβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τῶν αὐτῶν μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίᾳ γ) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῶ, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν z)
γε a), καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα·
καλὸς γὰρ εἶναι θέλει, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδαίεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀντίοισουσιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρη τῆς γυ-

r) γίγνου] „γίνου O.“ s) τῶν μέμψων] „τῆς μέμψεως O.“
ι) τὰ ὤτα] „desunt in Pl.“ η) τὸ ψεῦσμα] „ψεύδος, et
sine articulo O.“ x) καὶ περὶβλεπτον] „omiserat O. sed in
marg. additum.“ γ) ἰδίᾳ] „bene sic Ald. Hag. Par. etc.
Male sine puncto J et Pl.“ z) ἢ αὐχεῖν] Sic Schm. ex O.
Vulg. ἢ aberat. a) γε] „Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε,
quod Edd. habebant.“ b) ὑποδεικνύναι] „ἐκδεικνύειν O.“

*spicuum: et tacentibus omni-
bus peregrinam quandam
laudationem subicere me-
mento, quae aures prae-
sentium advertat et offendat,
ut navesent omnes ad ver-
borum insolentiam, et aures
obturent. Neque vero manum
saepo ad laudandum moveas,
vile enim id est: neque assur-
gas, nisi semel forte aut bis
ad summum. Subride autem
frequenter, et ostende, non
placere tibi, quae dicuntur.
Ancipites autem sunt repre-
hendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum
aures habent. Caeterum con-*

*sedendum est: audacia enim,
et impudentia, et mendacium
in promptu, et iurjurandum
in extremis semper labiis, et
invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et
calumniae probabiles. Haec
celebrem te brevi et conspi-
cium facient. Atque talia
sunt, quae extra sunt et
apparent. In privato autem
facinora omnia committere
tibi decretum sit, aleatorem
esse, inebriari, libidinari,
maechari, aut certe gloriari,
etsi non feceris, idque apud
omnes dicere, et literulas
ostendere scriptas a mulieri-*

βαιωνίτιδος· εὐδοκίμοῦντος c)· καὶ τὸ d) δαῖνα δέ, μὴ p. 24.
αἰδεσθῆς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρῶσθαι
δοκοῖης· καὶ ταῦτα, γενεήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, φαλακρὸς
ἦδη αὖν. ἀλλ' ἔστρωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ
μὴ ὦσιν, οἱ g) οἰκείται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοι-
ούτου πρὸς τὴν φηγορικὴν, χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων
ἢ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίσταται αἱ γυναῖ-
κες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ
δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτί γε i) διοίσεις τῶν
ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιπτοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p. 25.
πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα. καὶ αὐτὸ δὲ σοι τὸ στόμα
πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑψηρετέτω
καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα αὖν δύνη-
ται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν,
οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιπορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

o) σου — εὐδοκίμοῦντος] „σοι — εὐδοκίμοῦντι male FL.“
d) τὸ] „τὸν FL.“ Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus
neglectum. Vid. Adnot. e) αἰδεσθῆς] „Sic dedi ex J. V. 2.
O. L. Αἰδεσθῆς Edd. cett.“ f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum
Fritsch, pro vulg. κἄν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo
O.“ h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχεις Edd.“ i)
καὶ κατὰ ταυτί γε] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt,
ex mente Solani restitui duce Florentina, quae καὶ κατὰ ταυτί γε
habet, unde Schm. scripsit καὶ ταυτί γε. k) πιπτοῦσθαι]
πιπτοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ἡδύως O.“ et Gorl.
Ἔτοίμως conj. Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 965.
m) οὐδὲ] „καὶ O.“

bus. Etenim pulcheresse velle
debes, et hoc agere, ut mulie-
res studioso videantur te se-
ctari. Nam hoc quoque ad
Rhetoricen vulgo referent,
quasi ea causa in ipsa quo-
que gynaeconitide gratiosus
sis. Sed interim! nō pudeat
te, etiamsi a viris alterius
rei causa amari videre,
idque barbatus cum jam sis,
aut, ita me Jupiter, calvus.
Sed sint, qui etiam hac ipsa
causa te utantur. Si vero
non sint, servi certe suffi-

cient. Multa enim ex hao
etiam re commoda facultati
dicendi utilia accedunt: ma-
ior certe impudentia atque
audacia. Vides, ut loqua-
ciores sint mulieres, et abun-
de maledicant, ac supra vi-
ros. Si ergo idem quod il-
las patiaris, his quoque in
rebus praecelles reliquis. Ve-
rum etiam pice velli oportet
maxime sans per omnia: si
vero minus, omnino quidem
illa... Ipsum vero os tibi ad
omnia hiet facile, et mini-

p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
 24 μάλιστα ἢ ν) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἑωτας μὴ διαρκέ-
 σης ο). πάντα αὐτῇ γε ρ) ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γι-
 γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ς) ταῦτα, ὦ παῖ,
 καλῶς ἐκμάθης, (δίνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
 θαρρόων ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
 καὶ ἡμῖν ὁμοίον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δέ, οὐκ
 ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρίσταται σοι τὰ ἀγαθὰ
 παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ρ) ἐμὲ, ὅς πατὴρ μὲν
 ἀφανοὺς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
 Σόιν καὶ Θμουῖν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκιστείας, ἐπα-
 φροδίτου ν) τῆς· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδό-

p. 26. κίμος ι) εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρίφε-
 σθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλισχροῦ ἱραοτῇ. ἐπεὶ δὲ
 τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάσστην οὖσαν κατείδον, καὶ διεκπερά-
 σας κ). ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη

ν) ἢ ν] ἢ B. 3. ο) διαρκέσσης] „διαρκίση O. et marg. A. 1.“
 ρ) γε] „te FL.“ ς) ἢ ν] „in male O.“ ρ) γὰρ] „omisit O.“
 ε) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. Graev. qui plane ita habet,
 et e vestigiis lectionum ἐπ' ἀφροδίτου marg. A. 1. et ἀμφο-
 δίου O. scripsi pro vulg. ἐπ' ἀμφοδίου. ι) ἀδόκιμος] „re-
 cepi ex FL. quum ἀδόκιμος esset in cett.“ ν) διεκπεράσας]
 „διεκπύλας O.“ et Gorr. x) Ἠοθεῖνός] „bene J. Hag. Par.
 Salm. etc. Ποσειδὸς B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermo-
 nes, tum ad alia, quaecun-
 que poterit. Potest autem
 non soloecismos tantum com-
 mittere aut barbarismos, ne-
 que nugari solum, aut pe-
 jerare, aut maledicere, aut
 calumniari, ac mentiri; sed
 noctu aliud quoque subire
 ministerium, imprimis ad
 multos adeo amores si non
 sufficiat. Omnia quidem illa
 norit, et nativa magis fiat,
 neque quidquam aversetur.
 Haec si, puer, diligenter
 edidiceris, potes vero; ne-
 que enim quidquam est in

illis difficile: confidenter tibi
 polliceor, non longo inter-
 jecto tempore optimum te
 Rhetora et nobis similem red-
 ditum iri. Quod sequitur,
 non opus est uti ego dicam,
 quot brevi bona a Rhetorice
 adfutura tibi sint. Vides
 enim me, qui ignobili patre
 natus sim, et ne pure qui-
 dem libero, ut qui ultra Xoin
 et Thmuin servierit, matre
 autem sarcinatrice venera
 quadam. Ipse vero, qui for-
 ma viderer esse non omnino
 contemnenda, primo solorum
 alimentorum pretio fui cum

Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρόνος, p. 26
 ἢ ἀμαθία, ἢ ἀνασχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινός x)
 ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήας παισὶν ὁμῶν-
 μος γέγενηται· ἐπειτα δὲ γρατ' συνοικήσας γ), τὸ πρῶτον
 μὲν ἑυαστριζομένην πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναι-
 κὸς ἑβδομηκοντούτιδος x), τέτταρας α) ἔτι λοιποὺς b) ὁδόν-
 τας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ
 γὰρ διὰ τὴν πενίαν ὑφίσταμένην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ
 ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σοφοῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐπὶ p. 27.
 ὁ λιμός. ἔτι οὐλίγου δεῖν, κληρονόμος ὢν εἶχεν ἀπάντων
 κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, αἰς φάρ-
 μακον εἶην c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐβασθεῖς δὲ ἐπὶ 25
 κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ
 καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κἄν e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδόντες
 τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνού-
 μενος. καὶ ἡτῶμαι μὲν τὰ πλείστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ

y) συνοικήσας] „synoikiasas male O.“ z) ἑβδομηκοντού-
 τιδος] „ἑβδομηκοντούτης Th. Mag. V. τιμωκοντούτης. Vulgatum
 tuctur Fl. etc.“ α) τέτταρας] „τέσσαρας O.“ b) λοιποὺς]
 „λοιπὸν O.“ c) εἶην] ἦεν marg. Cod. Gorl. d) αὐτῇ]
 „αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κἄν] „recte J. Ald.
 Fr. Hag. Salm. sine accentu, κἄν male Pl. Par. B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc
 viam esse facillimam, eam-
 que emens in summo jam
 essem, (aderant mihi enim,
 parce, cara Adrastea! prae-
 sidia illa, quae modo dice-
 bam, omnia, confidentia, in-
 scitia, impudentia) primo
 quidem non amplius Pothi-
 nus nominor, sed jam Jovis
 et Ledae pueris cognominis
 factus sum. Deinde adjunxi
 me ad anum mulierem, a
 qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulierem
 septuagenariam, dentes ad-
 huc quatuor habentem reli-

quos, auro revinctos et ip-
 sos. Verumtamen paupertatis
 causa laborem sustinui,
 cum frigida illa de capulo
 oscula suavissima mihi fa-
 mes redderet. Deinde parum
 aberat, quin heres constitu-
 tus essem, quae habebat,
 omnium, nisi servus execra-
 bilis indicasset, venenum a
 me, quod illi darem, esto
 emtum. Praeceptus igitur ejus
 ctus, necessarius tamen ne
 sic quidem carui. Sed Rhetor
 esse videor, et in judiciis
 probandum me praebeo, prae-
 varicans saepe, et iudicium
 corruptionem imprudentibus

- ρ. 27. θύρῃ χλωροί, καὶ ἐστεφανωμένοι f)· τοῦτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς
 δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς διέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι
 πρὸς g) ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ
 τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνύ-
 σθαι τῇ δακτύλῳ τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
 ρ. 28. κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ ταυτὰ σοι πα-
 ραικῶ, νῆ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραι-
 26 νέας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k).
 Εἶπεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m)· σὺ
 δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοισι, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε,
 οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἔλθεῖν· καὶ οὐδὲν σε κωλύσει ἐπό-
 μενον τῷ νόμῳ n) ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ
 ἐν τοῖς πληθεσιν εὐδοκμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γα-
 μεῖν οὐ γραυὴν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης
 καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν,
 αἷς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνο p) πετηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἐστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex O. et Gori. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι tantum O.“ i) νῆ] „νῆα O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος αὐτοῖς Schol. probante Belino. l) γεννάδας] „γεννάσθας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπασσαι male O.“ n) τῷ νόμῳ] „ταῖς νόμοις O.“ et Gori. o) κρατεῖν] „κροτῶν male O.“ p) ἐκείνο] „omissum in O.“

pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmas tamen in janua virides, et in coronam plexae. Illasnim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum perversitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendar, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam

mihi non parvam conciliavi. Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moveare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, et amabilis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator et magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere,

φέρεισθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν γ) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28.
 ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι)
 ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ
 ἐπιπολάζων ς), ἀσύμβολος ε) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα.
 μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι ι)· ὥστε ἀκονίτι ἀνακηρύττεσθε,
 καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει
 ἡμῶν υ) κεκρατήκατε, ὡκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάστην
 καὶ πρηνῇ τραπέεσθαι τὴν ὁδόν.

γ) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O.“ ς) *ἐπιπολάζων*] *ἐπι-
 πηλυζων* conj. *Guyet.* plane inutile commentum. ε) *ἀσύμ-
 βολος*] „restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cell. et O.“ Vid. Adnot.
 ι) *πέπαυμαι*] „πεπαύσομαι O. minus recte.“ υ) *ἡμῶν*] *ὑμῶν*
 legi jubet *Fritzsche.* Quaealat. p. 200 convenienter cum
 versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque
 rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucri curru
 vectum ferri, quam ipsum
 de Jove *dicere decuit.* Ego
 vero, ignavus enim et timi-
 dus sum, de via vobis dece-
 dam, et desinam Rhetorice
 sectari, qui non eadem, quae
 vos, ad eam conferre pos-
 sim. Vel potius jam desii.

Itaque sine pulvere praedi-
 candos vos atque admiran-
 dos praebete, illud solum
 recordati, non celeritate vos
 vestra vicisse, qui veloci-
 ores judicati sitis, verum quod
 facillimam et declivem viam
 elegistis.

A R G U M E N T U M.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendaciis vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanae rationi in aempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoriiis, et quae alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consensum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

1 ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεῦδεσθαι προάγειται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγίης λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα δεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;

α) ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥς] Sic B. 1. 5. Sine personarum notatione A. 1. 2. Τυχιάδης καὶ φιλόκλεις vitiose Reitz. et recentt. nescio unde. Scribi enim saltem debebat Φιλόκλεις.

PHILOPSEUDES SIVE INCRECULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους p. 29.
ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέ-
ποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν b), οὐδὲ περὶ
τούτων ἡρόμην, ὅπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγ-
γνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐ-
τῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολέμιους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ
τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ
καὶ Ὀδυσσεὺς ἔπολε, τὴν τε αὐτοῦ c) ψυχὴν ἀρνύμενος,
καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἄριστε,
φημί, οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς
ἀληθείας τίθενται d), ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρί- p. 50.
βοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω
εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ που κατανεόηκας ἤδη τινὰς τοιοῦτους, εἰς
ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν e) οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασὶν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd.
vett. omiserant, recte posuerant Reitz. et recenti. c) αὐτοῦ]
αὐτοῦ B. 3. d) περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται.]
Nil mutant Edd. neque Coll. Vid. Adnot. e) εἰσιν] ab-
est a Fl.

Phil. Multa sunt, Ty-
chiade, quae cogunt homi-
nes quosdam mendacia di-
cere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem,
neque de his ego rogabam,
quotquot usus alicujus caus-
sa mentiuntur. Etenim ve-
nia hi potius, quidam etiam
laude digni sunt, qui vel
hostes deceperunt, vel ad
salutem tali remedio in ma-
lis usi sunt, qualia etiam
Ulysses multa fecit, dum
vel suam vitam redimeret,
vel redditum sociorum. Ve-

rum de illis dico, vir optime,
qui praeter necessitatem lon-
ge mendacium veritati prae-
ponunt, eaque re delectan-
tur, et nulla causa neces-
saria in ea versantur. De
his scire velim ego, cujus
boni causae hoc faciant.

Phil. Numquid nosti ta-
les quosdam, quibus insitus
sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem
sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud
causae illis esse, quam

p. 30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χειρίστον ἀντὶ τοῦ βελτίστον προαιρουῖνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τὰλλᾶ, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστούς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐάλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνίσσθαι με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὁμῶς χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες· ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἶδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι g) κεχρημένους, οἷς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ

p. 31. μέχρις ἡμῶν διῴκνεσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν πολλοῖς ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδέσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅποταν Οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθεῖος δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γυγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄιδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς

ς) αὐτούς] αὐτοὺς B. 3. g) ψεύσματι.] ψεύματι ead. B. 3. quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κεχρημένους pessime.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante

hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deciperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in

ὄρνειον *h*) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσον· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ p. 31.
 Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
 πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθῖδια, παῖδων ψυχὰς κη-
 λεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶν, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3
 Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὰ δὲ καὶ πόλεις
 ἦδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
 οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
 αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
 ἀναδοθῆναι φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς *i*) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
 τερον οὐχοὶ τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄφραος ὀδόντων, Σπαρ-
 τούς τινες ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὅς δ' ἂν οὖν p. 32.
 ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ'
 ἐμφρόνως *k*) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροίβου τινός, ἢ Μαρ-
 γίτου νομίζοι *l*) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
 τοῦ αἵρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα *m*) ἦκειν
 ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρεῖθιναν ὑπὸ

h) ἐς ὄρνειον] ἐς τι ὄρνειον 2954. *i*) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς
 Ἀττικῆς G. Iῆς etiam additum in marg. A. 1.“ *k*) ἐμφρό-
 νως] „εὐφρόνως Fl.“ *l*) νομίζοι] Sic ob praecedens οἴηται
 cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 37. et quae ibi
 in Varr. Lectt. notata sunt. *m*) Πάνα] Πάνα in prioribus
 omnibus.

avem aut ursam aliqua mu-
 tata sit. Ad haec vero Pe-
 gasos, et Chimaeras, et Gor-
 gones, et Cyclopes, et quae
 sunt ex eo genere, absurdae
 omnino et portentosae fa-
 bellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam
 Lamiamque metuunt. Quam-
 quam poetarum forte tole-
 rabilia fuerint *mendacia*.
 Quod vero jam civitates et
 gentes multae, communiter,
 et publice, mentiuntur, qui
 non ridiculum? Si Creten-
 aes, Jovis sepulcrum osten-
 dentes, non erubescunt, Athe-

nienses vero Erichthonium
 de terra exstitisse ajunt, pri-
 mosque homines, olerum in-
 star, de Attico solo enatos:
 multo hi quidem speciosius,
 quam Thebani, qui de ser-
 pentis dentibus Spartos [*sa-
 tivos*] quosdam germinasse
 narrant. Si quis vero haec
 tam ridicula non putet vera
 esse, sed, iis prudenter exa-
 minatis, Corocbi cujusdam
 aut Margitae judicet, cre-
 dere, aut Triptoleum per
 aëra vectum alatis draconi-
 bus, aut Pana venisse ex
 Arcadia auxilium in Ma-

p. 32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, αἰεβῆς οὗτός γε, καὶ ἀνέητος αὐτοῖς n) ἔδοξεν, οὕτω προδήλοισ καὶ ἀληθείαι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛΑ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πό-
λεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου
τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες ο) τῇ γραφῇ,
οὔτερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ
καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται
τὰς πατρῷας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφ' ἑλίου τὰ
μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῶ
τοὺς περιηγητάς αὐτῶν p) διαφθαρεῖναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν
33. ξένων τάληθές ἀκούειν ἐθελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἔντα
τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοις
εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΤΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γ' ὁ παρὰ Εὐκράτους ἦκα σοι
τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. ο) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic Reitz.
cum recent. correxerat vulgatam olim formam ἐγκ — ὄντες
non item Ver. Hist. I, 7. vocem παραμιγνύντες, ubi vid. Varr.
Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit Bel. pravam et ri-
dicularum habens vulgatam, quae tamen unice genuinam ex-
primit auctoris sententiam: enarratores scilicet rerum fabulo-
sarum, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro
κωλύσῃ vix dubito, quin verius scribatur κωλύσαι. cf. Scyth.
c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Bo-
rea Orithyiam: ille impius
et amens illis videri solet,
qui manifestis adeo et veris
rebus fidem neget. Eo us-
que mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychia-
dē, et civitates veniam con-
sequantur; alteri suavitatem
ex fabulis, quae tantam ha-
beat illecebram, suae scri-
ptioni admiscentes, qua sci-
licet maxime, ad auditores
suos opus habent: Athe-
nienses vero ac Thebani, et
si qui alii, angustiores tali-

bus commentis reddunt pa-
trias. Si quis enim tollat e
Graecia fabulosa ista, ni-
hil prohibuerit fame eorum
monstratores perire, cum ne
gratis quidem hospites au-
dire verum velint. At qui
nulla tali causa inducti ta-
men gaudent mendacio, illi
merito plane videantur ri-
diculi.

Tych. Recte istuc dicia.
Ego enim ab Eucrate tibi
adsum, praeclaro viro, ubi
incredibilibus multis et fa-
bulosis auditis, vel potius in

δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιδὼν ὀχόμην, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος γ).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκείνος, οὕτω βα-
θὺν πάγωμα καθετιμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, εἶτε καὶ φιλο-
σοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνεται ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευ-
δομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοι-
ούτων.

ΤΤΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπαύνυντο τοῖς πλείστοις,
παρασθησάμενος τὰ παῖδια, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς
αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη) p. 34.
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρό-
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λισσιγῇ γελοῶν τινα κίθηκον περι-
στέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη;

γ) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent
Codd. Διεξιόντες vult Solanus; et sic textui Ald. superscri-
ptum est.“ τ) μεμήνηοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμνη, καὶ ἔξω ἢ
vult Bel. pro genii sui iudole.

media eorum enarratione,
discessi, qui ferre egressam
modum licentiam non pos-
sem. Sed tanquam Furiae
quaedam me eiecerunt, illo
portentosa multa et absurda
enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade,
fide dignus Eucrates est, ne-
que quisquam temere credi-
derit, illum, qui prolixam
adeo barbam submiserit, ho-
minem sexagenarium, et in
philosophia diu versatum,
vel sustinere posse, ut audiat
aliud se praesente mentien-
tem, nedum ut ipse tale quid
audeat.

Tych. Nempe nescis, so-
dalis, qualia dixerit, quo-
modo fidem illis facere stu-
duerit, quomodo dejeraverit
ad pleraque, pueros etiam
suos (per quorum caput ju-
raret) interponens, ut etiam
vultu in illum defixo varia
cogitarem: jam quidem fu-
rere hominem, et mente non
constare; nunc, impostorem
esse, ac tamdiu me fugisse,
qui leonina pelle simium te-
geret ridiculum; adeo ab-
surda narrabat.

Phil. Quacnam ista? per
ego te Vestam rogo, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῃ τῷ πάγωνι ἔσκεπεν.

5 TTX. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης, φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὥς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὥς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κείνον ἴδοιμι, (ἡγνοῆκειν γὰρ, ὥς νοσήσῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὕρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεοντίχον οὐκ εἶναι, (ἐφθάκει γὰρ, ὥς ἔφασκον ^ε), ὀλίγον προεξηλυθὸς) ἄλλους δὲ συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Λεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιούντα, ὥς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι ^ε) δυνάμενον. ὄρᾳς, οἷους ἄνδρας σοι φημί, πανσόφους, καὶ

p. 35. παναρέτους, ὅ ^υ), τι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης

^ε) ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. ^ε) ὑποφητεῦσαι] ὑποφνητεῦσαι male 2954. ^υ) παναρέτους] Interrogationis nota, quae post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et Gesneri interpretationem: *quodque caput rei est, de unaquaque secta*, correxi, monitu Schaeferi ad Dionys. Halic. p. 145. et Fritzschii Quaestus. p. 38.

chiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba te-
gat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque causa, ut *nempe* et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. At

Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos, florem ipsum de unaquaque

προαιρέσει, αιδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονοχὶ φοβερούς p. 35.
τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἰατρός Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ
χρίαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶν ἐδόκει ἤδη
ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ
ῥῥυμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατεληλύθει. καθέ-
ζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέ-
λευεν, ἥρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε
εἶδέν με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατενωμένου τι, μεταξὺ
εἰσιῶν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦ-
τα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, θρο-
μαῖος ἔλθοιμι γ). ἐκαθεζόμεν πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτίγχα- 7
νον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προωρηκοῦτες,
τὰ δὲ καὶ α) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινας
ἔκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ ταῖνον, φησὶ,
τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
γαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς

- x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola.“ nec aliter B. 1.
et 3. Mox pro more suo *Belinus* vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἄν,
et mox ὡς ἄν ἀγνοῆσαιμι. γ) ἔλθοιμι] „ἐλθοίμι marg. A. 1.
W.“ z) ὑπὲρ] „περὶ Fl. sola.“ nec non 2954. probante *Be-
lino*. a) εἰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὴ καὶ 2954. quae, licet maxime
depravata, tamen „sine cunctatione adoptat“ *Belinus*. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac
tantum non adspectu ipso
terribiles. Insuper vero ade-
rat Antigonus Medicus, mor-
bi caussa, puto, advocatus.
Ac jam mollius videbatur
habere Eucrates, eratque
familiaris illi morbus: de-
fluxio enim iterum in pedes
illi descenderat. Igitur assi-
dere me apud se in lectulo
jussit Eucrates, submissa
paulum ad infirmitatem si-
gnificandam voce, cum me
vidiesit, quamquam claman-
tem illum, et contenta voce
aliquid dicentem, in ipso in-

gressu audirem. Et ego,
summa cautione adhibita, ne
forte pedes illius attingerem,
excusatione illa vulgari pro-
lata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim
statim venisse, prope illum
assedi. Illi forte jam de mor-
bo partim dixerant, partim
adhuc disputabant, insuper
vero etiam curationes unus-
quisque nonnullas subjicie-
bant. Nam Cleodemus, *si
ergo*, inquit, *sinistra aliquis
humo tollat dentem mustelae,
ita uti dixi interfectas, et
excoriati modo leonis pelle*

p. 35. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἷα περιάψει περὶ τὰ

p. 36. σκέλη, αὐτίκα πνύεται τὸ ἄλγος. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θήλειας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἑρῶνται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναιτο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκίας ἐπαφῆς ἐκάστω. ποδῶν δὲ ἴσιν ἥμισυ ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλας ἐγγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὡκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Αἰβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὥς εὖ εἰπόντος τοῦ Αἰβυος. Ἐγὼ δὲ, οἷσθε γάρ, ἔφη, ἐπαφὰς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλος ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγᾶλης. c) ἐπαγγέλλεται.] „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id. pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cervae virginis et nendum initae: et probabilior sic res est: celere enim cervae et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim putabam, cervae oportere pellem

esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libyae vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Laudabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Putatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habilet malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae essent mani-

σταμένη e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36. ἀντίποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδίδου μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάσαι γὰρ ἡμέλειτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἶνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σσεῖσθαι, καὶ ὅλως, ὑφαίρειν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιᾷδῃ; ἄπιστον εἶναι σοὶ δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37. τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἄμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν εἶνα κορύζης μεστός εἶην, ὥς πιστεύσεις f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπιχειροῦσι τὰ νοσήματα μετὰ φηματιῶν. οὐς φαεῖ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσ-αρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδῆθη h) τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγ-αλᾶς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύ-

- e) ἐπιστάμην] ἐπιστάμην corrigit Bel. soloecismorum ille felicior auctor quam extinctior. f) πιστεύσεις] πιστεύεις 2954. quod monitu Belini praelulit Schm. vulgato. Mihi vero πιστεύσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν male J. Οὐκ cert. At οἷς ἂν etiam marg. A. 1.“ h) ἐνδῆθη] „ἐνδύθη J. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης pejus marg. A. 1.“ Ἐνδύθη etiam 2954. i) μυγάλας] μυγάλας B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se haberent. Verum tamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere jubens, et vesci oleribus, et in universum de contentione remittere. Cleodemus ergo subridens, *Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile tibi videtur, quas-*

litates ad morbos? Mihi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit natus, ut credam, externa, et quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae do-

p. 37. οντα ὑπ' ἀληθοῦνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῷ αὐτοῦ l) δέματα.

9 Πάνν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ m) τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καὶ μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπειτῶν τὰς καταθέλλεις, καὶ βουβῶνων ἰάσεις, καὶ τᾶλλα ὅπόσα καὶ εἰ γράϊς ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί ο) δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα οἰήσῃ γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἣν δ' ἐγὼ, ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἄ φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γυγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p), διότι φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιώτος ἢ ὄνομα θεοπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικῇν,

p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, εἰ r) σοι

10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλίγω male J. et marg. A. 1.“ l) αὐτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „ὀμιλεῖ Fl.“ n) καὶ μοι] καί μοι 2954. Bel. Schm. o) τί] „ὅτι marg. A. 1. et Fl. male.“ Ὁ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τῷ λόγῳ Fl.“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὕτε πυρ. 2954. r) εἰ] ἐτιόν conj. Jacobs.

lore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur, in-

quam, concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuentes feбри aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non

εἰ γε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων P. 38.
 γίνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κα-
 λύει γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῇ
 εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἱατρι-
 κῆς, ἀνισιάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες
 αὐτοῦ, ἦπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
 τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. Ἐκ τοῦ- 11
 του, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
 ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
 σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἄρπε-
 λουργόν, ἐρῶμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμ-
 φι πλήθουςαν ἀγορᾶν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη
 σεσηπότεν τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
 ταῖς χάραξι περιπλίκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακνῆν
 κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδύ-
 ναι αὐτὸς ἐξ τὸν t) φωλεόν, τὸν δὲ σιμῶσειν, ἀπολλύμενον P. 39.
 ὑπ' ἀλγυδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν
 ἐωρῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγᾶς Cf. c. 7. et 8. t)
 τὸν] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Tῆν J. et V. 2.“ u) ἐωρῶ-

putas fieri posse, ut per di-
 vina nomina sanationes con-
 tingant. Illud quidem, in-
 quam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet,
 etiamsi Dii sunt, tamen talia
 esse mendacia. Ego vero et
 colo Deos, et curationes il-
 lorum video, et quas bene
 faciant laborantibus, quos
 medicamentorum et medici-
 nae opera restituant. Aescu-
 lapius enim ipse, ejusque
 filii, medicamentis bonis
 miscendis sanabant aegro-
 tos, non leonibus mustelisque
 alligandis. Omitte istum,
 inquit Ion. Ego mirabile

quiddam vobis enarrabo.
 Adolescentulus eram circa
 quatuor et decem fere annos.
 Venit autem aliquis patri
 nuncians, Midam vinitorum,
 robustum caetera servum, et
 efficacem, pleno foro a ser-
 pente morsum, jacere jam
 putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis ap-
 plicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetiisse polli-
 cem, ac subito suam rursus
 cavernam subiisse: illum
 vero plorare, qui periret do-
 loribus. Haec igitur nuncia-
 bantur: ac Midam videba-
 mus ipsum in grabato afferri

p. 33. νομιζόμενον, ὅλον ᾠθηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν x), θάρρα, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς y) φασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὃς ἰάσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπωδῇ τινε ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναριθῆσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ a) ἐκεκόμιστο, ᾧχετο ἐς τὸν ἄγρον ἀπῶν. τοσοῦτον ἢ ἐπωδῇ ἐδυνήθη, καὶ ὁ σιηλίτης 12 ἐκτείνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἄγρον b) γὰρ ἔλθων ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικὰ c) τινα ἐκ βιβλίου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θεῖψα καὶ θαδὲ καθαργίσας τὸν τύπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὄρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενος

μεν] ὀρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl.“ y) ὥς] Rectius et forsān verius scriberetur οὗς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Tom. IV. p. 383. z) ἰάσεται] „ἰάσαιο Fl. Ἰάσιο marg. A. 1. W.“ Cum Fl. consentit 2954. a) οὗ] φ conj. Blener. e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἄγρον γὰρ] Sic Schm. e 2954. probante Fritzsche. Quaestat. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἄγρον. c) ἱερατικὰ] „ἱερά Ven. et marg. A. 1.“ d) τῶν] „omittit Fl.“

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret in super pedis illius lapidem,

quem de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro: At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronunciat is ex veteri libro sanctis septem nomini-bus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.

πρὸς τὴν ἐπωδὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοι τε, καὶ φύσαλοι· ἐλεῖ- p. 40.
πετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξεργύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προσιτάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφειων τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπεμφεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν e) ἤκε κῆκείνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν f), ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ g) ὁ Βαβυλωνίος, τὰ δὲ αὐ-
τίνα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ πυρὶ, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ 13
πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν δράκοντα ἦδη,
ὡς φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκείνος, ἐπεστηρίξτετο;
σὺ μὲν παιζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπι-
στότερος ὢν σου πάσαι τὰ τοιαῦτα, (ᾧμην γὰρ οὐδεὶς λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι h) ὁμῶς ὥς τοιπρῶ-

e) μεταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρὸν Cf. μεταμικρὸν Anach. c. 26. παραμικρὸν Amor. c. 52. Toxar. c. 61. et similia. f) συνηλίσθησαν] „ex emendatione Solani Συνηλίσθησαν Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. notatum invenio.“ g) αὐτὰ] „αὐτοῖς Fl. et marg. A. 1.“ idque, nisi fallor, verum. h) ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι.] „πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Et pro γίγνεσθαι erat πιστεῦσαι. In marg. Ald. Wees. duo haec adscripta: δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ, additumque: vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ.“

Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi et aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et jaculi, et rubetæ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: at

illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit: ego vero et ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem vidi peregrinum,

- p. 40. τον ι) εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερ-
βορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπι-
πολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὄρῳτα διὰ τοῦ
ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα,
καὶ διὰ πυρὸς διεξίοντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
p. 41. ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρειον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ
τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε
καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ
θμικρὰ ταῦτα, τί χρηὶ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας
ἐπιπέμπων, καὶ θαλμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἐκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς, καὶ
14 τὴν Σελήην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ
εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλίου κ).
ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίος, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
βὼν τὴν οὐσίαν, ἠρώσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου ι) θυ-
γατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ
εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν
ἦδῃ τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκάτης

i) τοπρώτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. k) Ἀλεξικλίου] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent.“ l) Δημαινέτου] „Sic Fl. J. Fr. etc. Δημεῖου Schol.

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim? Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, im-

mittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adiisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui vel duodeviginti

αὖν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 42.
 λος· ἀμνηχανῶν δὲ ὁμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
 δέ, οἷσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ἵπερβόρεον ἐκεί-
 νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
 παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκ-
 καίδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
 σας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
 τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμενος ἐν αἰθρίᾳ τινὶ τῆς
 οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
 Ἀναξικλῆα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
 τεθνεῶτα· ἡγανᾶνται δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
 ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἑρᾶν. μετὰ δέ,
 τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
 τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θῆαμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
 μορφήν ἐπέδεικνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύ-
 λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ἵπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρῶ-

m) ἐπιτοπολὺ] „Sic J. Par. Hag. Salm. etc. Ἐπιτολὺ Fl.
 n) Ἀναξικλῆα] „Sic jam J. Fl. Fr. Par. Hag. Salm. etc.
 nec quidquam Codd. juvant.“

annorum adolescens jam circa mediam noctem evoca-
 analysi uteretur, et acroa- vit nobis primo quidem Ana-
 maticos de natura libros ad xiclem, patrem Glaucias,
 finem usque pertractasset, ante menses septem defun-
 Attamen consilii circa suum ctum. Graviter autem ferebat
 amorem inops, omnia mihi senex amorem, atque irasce-
 indicat. Ego vero, quod ma- batur: denique vero tamen
 gistrum decebat, Hyperbo- amare illi permisit. Post
 reum illum magum ad eum vero Hecaten evocavit, quae
 deduco, quatuor in praesens Cerberum secum duceret, et
 minarum mercede interposi- Lunam detraxit, multiforme
 ta; oportebat enim statim spectaculum, diversamque
 numerare aliquid ad sacri- prae se speciem ferens. Pri-
 ficia: sexdecim vero, si frui mo quidem muliebrem prae
 daretur Chryside. Ille vero se formam gerebat: tum bos
 plenam cum servasset Lunam, fiebat pulcherrima: deinde
 (tum enim plerumque talia catella videbatur. Tandem
 sacra peraguntur) fossa in Hyperboreus de luto cum fin-
 subdivali domus depressa, xisset parvulum Cupidinem,

- p. 42. *τιὸν τε ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν ο)* δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρούων ἠκούσαμεν ῥόδων. τότε δὴ ἡ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ
- 15 αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. *Εἰ ταῦτα *)* εἶδες, ὦ Τυχιάδη, *οὐκ ἂν εἴη ἠπίσθησας p)* εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. *εὖ λέγεις q)*, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
- p. 43. *εἰ γε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑραστήν r)* γυναῖκα καὶ πρόχειρον s). οὐχ ὁρῶ δέ, τίνοσ ἔνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πριαστειτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ἑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἦν εἰκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάντῃ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπὶ δὴν ἡ γυνή, καὶ τὸ

o) μεταμικρὸν] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque Ald. pro vulg. μετὰ μικρόν. *) ταῦτα] ἂν 2954. p) ἠπίσθησας] ἐπιστ. B. 3. turpi mendo. q) εὖ λέγεις] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. 1. W.“ r) ἑραστήν] „Et sic Fl. cum cett.“ s) πρόχειρον] πρόθυμον 2954.

Abi, inquit, adduc Chrysidem! *Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans januam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra evanuerunt, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia.*

Recte, inquam, mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et promptam, non video, quam ab caussam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum au-

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἦν ψόφον p. 43.
 ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφενγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς
 φατε. αὐτὴ ε) δὲ ἂν ἀργύριον που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν
 ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν,
 καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τετάρτων
 μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται.
 γελοῖα ποιῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16
 ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαι-
 μονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, σὺ τω σαφῶς ἐξά-
 ροντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν,
 ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τούτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτον- p. 44.
 τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας,
 καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους πρὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀπο-
 πέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῃ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται, ὅθεν εἰς-
 εληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὃ

ε) αὐτῇ] αὐτῇ h. l. majore jure velle poterat *Jensius*, quam
Somn. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum
 lectionem. Intellige enim ipsam, i. e. eam, de qua nunc prae
 ceteris agitur, femineam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954.
 x) πάντες] „abest a Fl.“ y) τοῦτων] „τούτῃ Fl.“ z) ἐπὶ
 μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit *Jens.*

diant aeris aut ferri, fu-
 giunt; nempe et haec vos
 dicitis: haec autem argen-
 tum si qua tinniat, venit ad
 sonum. Alioquin ipsum quo-
 que Magum admiror, si,
 cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida
 ab illis talenta accipere, pro
 quatuor minis sordidus homo
 Glauciam reddit amabilem.
 Ridicule facis, inquit Ion,
 qui fidem neget omnibus.
 Itaque libens interrogaverim
 te, de illis quid sentias, qui
 daemoniacos liberant terro-

ribus, aperte adeo ipsa quo-
 que spectra excantantes? Et
 haec me dicere nihil opus
 est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palaeestina, talium
 curationum Sophistam: quot
 ille traditos sibi cadentes ad
 Lunam, distorquentes oculo-
 los, spuma os repletum ha-
 bentes, tamen suscitatur, et
 sanos dimittit magna mer-
 cede malis liberatos. Cum
 enim adstat jacentibus, et
 interrogat, unde intraverint
 in corpus? ipse quidem ta-
 cet aegrotus: respondet vero

- p.44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀνθροπιν· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ α), καὶ ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ' οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα b), ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄρῃν, ὦ Ἴων, ὃ γὰρ καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται, αἷς c) ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θίαμα, οἷς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας Μύθος d) γάρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα e) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τιθέσθαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἱταραττόμην πρὸς
- p.45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὄρῃν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν ἐκφθὴν g) εἰδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κἄμοι ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθῇ] „ἀπειθῇ Fl. sine μή.“ Sic etiam 2954. probante Belino. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. A. 1.“ c) αἷς] „ὅσα J. et marg. A. 1. Vulgatum tenet Pl. Fr. Par. etc.“ d) μῦθος] „Hic rursum aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspisor scripsisse auctorem ἐντετυχήμασιν. g) ἐκφθὴν] „ἐπασιδὴν Fl.“

Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adjuratione, et, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vi-

dit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdium? Ego vero non semel, sed decies millies jam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Jam vero ob consuetudinem innotatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, et carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,

Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, πομπῇ ἀνθρῶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
 ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά- 18
 τής, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
 καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρονσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμαυ-
 τόν μόνον ἀκούσειας ἄν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάν-
 των. ποίους, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἐώρακας, ἔφη,
 εἰσιὼν ἐν τῇ αὐτῇ ἐστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
 τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκύνοντα, ἦν
 δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφῆτα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
 σεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλά-
 ζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
 βολῆς; οὐκ ἐκείνον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν p.46.
 καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ'
 αὐτόν φημι, τὸν διαδιδόμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταυνίᾳ τὸν
 καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

- li) καὶ μάλιστα ἐλευθερίως] Ita ex Fl. pro vulg. μάλιστα,
 καὶ ἐλευθ. i) οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἔξου-
 σίας] „σοὶ λέγοντι ἐπ' ἔξουσίας Fl.“ nec non ita 295i. Ep'
 ἔξουσίας hinc praeferit Fritzsche. Quaest. p. 158. quia frequen-
 tius Luciano. Imo propter hanc ipsam causam servandum duxi
 vulgatum, cuius illud videretur esse glossemia. k) φαινόμε-
 νον] „Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus.“ idque
 satis jējune. l) τῇ] „Sic Edd. omnes, excepta Amst. quae
 τὸν casu magis quam consilio.“ m) ξυναναστησομένῳ]

Inquam, non credam Eucrati
 Dinonis filio, sapienti viro,
 et liberrime, quae sibi vi-
 dentur, et cum auctoritate,
 domi suae dicenti? Illud
 enim de statua, inquit Eu-
 crates, quod domesticis omni-
 bus quot noctibus apparet,
 et pueris, et adolescentibus;
 et senibus, illud igitur non
 ex me solo audias, sed ex
 nostris omnibus. De qua,
 inquam, statua? Non vi-
 disti, inquit, ingrediens, in
 aula stans signum pulcher-
 rimum, Demetrii opus, sta-

tuarum humanarum artifi-
 cis? Num discobolon, in-
 quam, dicis, incurvantem
 se ad habitum emittendi jam
 disci, reflexo vultu ad eam,
 quae discum fert manum,
 paullum submisso genu al-
 tero, ut in ipso statim jactu
 surrecturus una videatur?
 Non, inquit, illud, quan-
 doquidem Myronis opus est
 ipsum est, discobolon, quem
 dicis. Neque illud juxta stan-
 dico, illud taenia redimitum
 caput, pulchrum; istud enim
 Polycleti opus. Sed omitte;

- p. 46. δεξιά εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κρείτου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. οὐ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγαστορα, φαλαντλαν, ἡμί-
 γυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας
 19 λέγων, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ-
 Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ ο) δεξιά τοῦ Κρόνου,
 ταινίας καὶ στεφάνους, ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p)
 πετάλοις τὸ στηθός. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύ-
 σωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἡπιάλου
 ἀπαλλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἱατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος
 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης·
 ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον
 δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις
 τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιτέμπειν ἡπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι,
 εἰ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλωρ, ἦν δ' ἐγὼ,
 ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἡπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὢν. τί δ' οὖν
 καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ξυαντησομένῳ Fl. male.“ n) Πέλιχος] Πέλιχος scribi ju-
 bet Bel. Vid. Adnot. ο) τὰ] „Caret articulo Fl.“ p) κεχρυ-
 σωμένον] „Sic Par. Hag. B. 1. (et 3.) Salm. Κεχρησωμ.
 male J. Fl. Ald.“ q) μ' ἰάσατο] „Nihil mutant Fl. J. Fr.
 Par. etc.“ r) ποιοῦντα] „Bene Fl. Hag. Par. Salm. etc.

quae sunt ad dextram in-
 troeuntium, in quibus Critiae
 Nesiotae opera stant, Ty-
 rannicidas. Tu vero si quam
 vidisti statuam ad influen-
 tem aquam, ventre promi-
 nulo, calvam, seminudam
 amictu, cujus barbæ pilos
 aliquot ventus videtur ja-
 ctare, insignes habentem
 venas, indiscreta hominis
 similitudine, illam dico: Pe-
 lichus Corinthiorum dux vi-
 detur. Per Jovem, inquam,
 vidi quandam ad dextram
 Saturni, vittas habentem et
 corollas aridas, cujus pectus
 bracteis inauratum est. At

ego, inquit, Eucrates, in-
 auravi illa, cum me sanas-
 set, tertium jam febris quer-
 quera pereuntem. Fuit nempe
 medicus etiam optimus ille
 Pelichus? Est: et noli ir-
 ridere, inquit Eucrates, aut
 non ita multo post ille te vir
 ulciscetur. Novi ego, quid
 possit ista derisa a te statua.
 Aut non putas ejusdem esse
 immittere, quibus velit, quer-
 queras, si expellere potest?
 Propitia, inquam, sit et pla-
 cata virilis adeo statua! quid
 igitur aliud quoque facien-
 tem, quicumque in domo estis,
 videtis? Cum primum, in-

ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p. 47.
 βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περιέεισιν ἐν κίκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ
 ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπασθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ
 δὲ παρέμχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν
 καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε
 ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ
 οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ ε).
 Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης
 περίκοπος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὡς Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπε-
 ποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ τ) Δημητρίῳ ἔργον εἶναι, p. 48.
 ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπέτευει γοῦν, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς βάσεως ι) καὶ οὗτος. "Ὁρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, 20
 μή σοι μεταμелήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα
 ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὗς κατὰ τὴν νομη-
 νίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη,
 λερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὡς Εὐκράτες;
 ἔθελω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὗτοσι Τυχιάδῃς
 ἀπιστήσῃ. πολλοί, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν

Ποῦντα male J. α) τοῦ] „Τὸν Exc. Τοῦ Fl. J. etc. et L.“
 ι) οὐ] οὐ B. 3. ι) βάσειως] „στάσεως Fl. et marg. A. 1.“
 x) πρὸς] „Et sic Fl. cum J. ceterisque.“

quit, nox oritur, descendens
 de sua basi, in qua stat, do-
 mum orbe quodam circumit,
 et omnes illi occurrunt, non-
 nunquam etiam cantanti,
 neque est, quem laeserit:
 modo opus est, ut illi dece-
 datur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes.
 Quin etiam lavat saepe, et
 tota nocte ludit, ut strepitus
 aquae exaudiat. Vide ergo,
 dicebam, ne non Pelichus sit
 illa statua, sed Cretensis Ta-
 lus, Minois famulus. Nam
 et ille aeneus erat Cretae cir-
 cuitor. Si vero non ex aere,
 sed ex ligno factus esset, Eu-

crates, nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum
 de Daedali artificiiis. Nam,
 ut ais, fugit de sua basi hic
 quoque. At tu vide, inquit,
 Tychiade, ne dicti te postea
 poeniteat. Novi ego, quid
 usu venerit ei, qui obelos
 furatus fuerat, quos singulis
 noviluniis ipsi offerimus.
 Gravissima quidem oportuit
 evenire, inquit Ion, sacri-
 lego. Quomodo igitur ultus
 est illum, Eucrates? volo
 enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades nega-
 turus sit. Multi, inquit, oboli
 ad pedes illius jacebant, et

- p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ γ) πρὸς τὸν μηρόν, κηρῶ ζ) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Αἴβυς τις οἰκίτης, κατάρματος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περιεσυνλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Αἴβυν. δὲ ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῆει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος α), ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φάρια, γενομένης τῆς β) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιούς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκαστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπισοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὃ Τυχεῖαδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκῶπτε, κἄμέ, ὥσπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαλεῖν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ'.
- p. 49.

γ) ἀργυρᾶ] „omittit Fl.“ ζ) κηρῶ] κηρῶ utraque Ald. α) ἀθλιός] „Nihil mutare Fl. addidit Solan.“ β) τῆς] „abest a Fl.“ c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. Forsan τῷ voluit.“ d) τὸν] „Ita Fl. Par. Hag. B. 1. Salm. Τοῦ J. Sed eodem reddit.“ Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut satisfactionis merces eorum, qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus ex Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem cir-

cumit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλω-
 πεκῆθεν e) εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
 ποποιός ὢν, οὐποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελλίχου,
 ὃν οὐδὲ ζῶντα πᾶν ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τοῦ- 21
 τοις Ἀντίγονος f) ὁ ἰατρός εἶπε· κῆμοι, ὦ Εὐκράτες,
 Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς
 μόνον ἐπειδὴν ἢ θρυαλλίς g) ἀποσβῆ, περιέσει τὴν οἰκίαν
 ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
 τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν κατὰ τὸ
 ἔτος ἑκασίον αὐτῷ θύομεν ἄξιοι γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπ-
 ποκράτης ἦδη ὁ ἰατρός h) θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγαρακτεῖ,
 ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' i) ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ; ὃν ἔδει
 ἀγαπᾶν, εἰ τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπίσειεν, p. 50:
 ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε ταῖσιν, ἔφη ὁ k) Ἰβό- 22
 κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε l)
 εἶδον. ἐτύγγανε μὲν ἅμφι τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
 ἅμφι τὸν ἀγρὸν μεσουσῆς τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεί-
 ε) Ἀλω πεκῆθεν] „Αλωπεκῆθεν Edd. priores.“ f) Ἀντί-
 γονος] „Αντίγονος male Fl.“ g) θρυαλλίς] „Beue Fr.
 Salm. Amst. θρυαλλίς male cett.“ h) ὁ ἰατρός] „Non habet
 Fl. nec opus est.“ i) ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5.
 Ἀφ' Edd. cett. demta Fl. quae ὑφ. k) ὁ] „ὦ male Fl.“ l)
 πέντε] ποτὲ 2964. male, ait Bel.

erit, et opus illud Demetrius
 Alopeciensis elaboraverit,
 non Deorum faber, sed ho-
 minum statuarius; nunquam
 ego statuam Pelichi timuero,
 quem, neque si vivus mihi
 minatus esset, valde metuis-
 sem. Post haec Antigonus
 Medicus ait: Etiam mihi,
 Eucrates, aeneus Hippocra-
 tes est, cubitali circiter ma-
 gnitudine, qui tantum, ubi
 linum lampadis extinctum
 est, totam orbe domum cir-
 cumit, perstrepsit, pyxides
 evertit, medicamenta confun-
 dit, convertit januam, praes-

sertim ubi rem sacram dif-
 ferrimus, quam singulis an-
 nisei facimus. Postulat ergo,
 inquam, modo etiam Hip-
 pocrates sacrificari sibi, et
 indignitur, si non suo tem-
 pore optimis epuletur hostiis?
 Quem contentum esse dece-
 bat, si quis inferias illi mit-
 tat, aut libet mulsum, aut
 caput coronet. Audi ergo,
 inquit Eucrates, idque sub
 testibus, quod ant. quinque
 annos vidi. Erat tempus
 anni circa vindemiam: ego
 vero, relictiis in agro circa
 meridiem operis, solus abii

p.50. τοὺς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆλιν, μεταξὺ φροντίζων τε, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρηφείῳ ἦν, τὸ μὲν προῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κἀγὼ εἰ-καζὼν Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τε-νος γενομένου, καὶ βοῆς, ὅσον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὄρω προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαλαὴν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ ὀφθαλμοὺς ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεὶν ὀφιώπους ἦν, τῇ δὲ ἄνω γοργόνη ἐμφερὲς τὸ βλέμμα, φημί, καὶ τὸ φρικῶδες o) τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκειτο p), εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίλους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἐφριξα, ὃ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, εἰδείκνυσεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχτος τριῖνας πᾶσιν q), ὁρθεὶς ὑπὸ 23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἰωνά, καὶ τὸν Λεινύ-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγείον. n) τὸ δ'] τὸδ', vel τὸ δ' in omnibus prioribus. o) φρικῶδες] „φρικῶδες male Pl.“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας Solan. Sed in nou. mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim aliquid et commentans. Jam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quan-

tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant, cinnorum in modum circumjacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore. Ion igitur, et Dinomachus, et Cleodemus, hiantes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές, προσεῖχον p. 50. αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς φινὸς, ἡρέμα προς- p. 51. κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ, οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε. ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότερος 24 πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκος τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρᾷ s) καὶ αὐχμῶσιν τῇ λάχνη. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα t), ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου u). ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντεῖναι ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὤχετο μετ' ὀλίγον ἄλλομένῃ εἰς τὸ x) αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκνυσα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) καὶ αὐτοὶ] „Sine καὶ FL.“ Unde pro aspectu habuit et notavit Schm. neque id, credo, injuria; licet eundem in talibus non adeo sine suspiciosus. s) πιναρᾷ] „bene V. 2. Πιναρᾷ reliquae.“ t) σφραγίδα] σφραγίδα B. 1. et 3. Cf. Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) δακτύλον] „Sic FL. B. 1. (et 3.) Ald. Hag. Par. Salm. Δακτύλον J.“ x) τὸ] deest in FL“

audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae caussa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, Dic

mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constitui, conversa ad interiorem partem digiti palam anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit maximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in

- p. 51. σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδιαιδίας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κε-
 γαλήνῃ· εἶτα εἰώρων τὰ ἐν Ἰδῶν ἅπαντα, τὸν Πυριφλε-
 γέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε
 γνωρίζειν ἐνίοις αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς,
 αὐτὰ ἐκεῖνα εἶ ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν.
 τί δὲ ἔπραττον, ὃ Ἰων εἶπη, ὃ Εὐκράτης, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλα, ἢ ὃ ὅς, ἢ κατὰ φύλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων
 καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ γ) ἀσφοδέλου κατακαί-
 μνοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν εἶτι, ἢ δ' ὅς ὃ Ἰων, οἱ ἀμφὶ τὸν
 p. 52. Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
 εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἢ δ' ὅς, οὐδὲ
 τοῦτον σφαῖς. ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγά-
 στῳρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνωρίσα· χρὴ γάρ, οἶμαι,
 πρὸς φίλους ἄνδρας τάληθ' ἰγνύν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα
 ἀκριβῶς εἶωρακα z), καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινας τῶν
 αἰκιτῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρῆας οὗτος ἐν αὐτοῖς,
 ἐπέστησαν οὐπω α) τέλει μεμνότες τοῦ χάσματος· ἀπὲ,
 Πυρρῆα, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δι', εἶπη ὁ Πυρρῆας, καὶ

y) τοῦ] „omittit Fl.“ z) ἀκριβῶς εἶωρακα] ἱκανῶς ἐμαρτάς
 Schol. α) οὐπω] „Recte sic Fl. Fr. Par. etc. Οὕτω I.“

proximo enata, ne vertigine
 oborta praeceps inciderem.
 Tum vidi, quae sunt apud
 inferos, omnia, Pyriphleg-
 thonem, lacum, Cerberum,
 mortuos, adeo quidem, ut
 quosdam illorum agnoscerem.
 Patrem quidem meum accu-
 rate notam, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum se-
 peliveramus. Quid vero age-
 rant, inquit Ion, animas,
 mi Eucrates? Quid aliud,
 inquit, quam per gentes et
 tribus cum amicis et cogna-
 tis agunt, accumbentes in
 asphodelo? Contradicant er-
 go adhuc, inquit Ion, Epi-

curei divina Platoni et libro
 de animis. Tu vero numquid
 ipsum etiam Socratem et Pla-
 tonem vidisti inter mortuos?
 Socratem equidem, inquit,
 neque hunc dilucide, sed con-
 jecturam inde faciens, quod
 calvus erat et ventricosus.
 Platonem vero non agnovi:
 oportet enim, arbitror, vera
 dicere apud amicos. Simul
 ergo ut omnia accurate ego
 vidi, et hiatus clausus est,
 et quidam servorum requi-
 rentes me, et in illis hic ipse
 Pyrrhias, adstiteret, nondum
 plane clauso hiatus. Dic,
 Pyrrhia, utrum verum di-

ύλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμ- p. 5a.
πειν ἀπὸ τῆς θαλῆς μοι ἔδωκε· κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρή-
σαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. Ὁ Κλειό- 25
δης δέ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶ-
δες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδ' εἰ ο)
ἔθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος
οὗτος. ἐβδάμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος
σφοδρότερος d) ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας,
ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ
ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέ-
πεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι f) νεανίας ἐρηγοροῦντι g), p. 53.
πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἴτα ἀναστήσας,
ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄϊδην, ὡς αὐτὴν ἐγνώ-
ρισται Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ
μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον
ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ
Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐριννύες) ὃ μὲν τὰ ὥσπερ βασιλεὺς, ὃ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος Coll. Vulgata
tenent Fl. J. etc.“ c) τοιόνδ' εἰ] Sic A. 1. et 2. Τοιόν δέ
τι B, 1. et 3. Τοιόν δέ τι Reitz. et recentt. Cf. Hermot. c. 20.
cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil
mutant Edd. Καύσος σφοδρότατος θερμότερος G.“ e) ἐπι-
κλεισάμενοι] „ἐκλεισθ. marg. A. 1.“ f) μοι] omittit Fl.
g) ἐρηγοροῦντι] „ἐρηγοροῦντι Fl.“

cam? Per Jovem, ait Pyr-
rhias, etiam latratum audi-
vi per hiatum, et ignis sublu-
cere de face mihi videbatur.
Et ego risi, eorollarium ad-
dente teste latratum atque
ignem. Cleodemus autem,
Non nova, inquit, neque non
visa aliis haec spectasti, cum
ipse quoque non ita pridem
aegrotans tale quid viderim.
Visebat me autem et curabat
hic Antigonus. Dies erat
septimus. Febris talis, ut
ipsa ardentissima esset ve-
hementior. Omnes autem,
me solo relicto, clausis fori-

bus extra expectabant: ita
enim jusseras, Antigone, si
qua possem somnum capere.
Tunc igitur adstat mihi ju-
venis vigilantibus undique pul-
cherrimus, veste candida in-
dutus: deinde surgere me
jussum deducit per hiatum
quendam ad inferos, ut sta-
tim conspectu primo agno-
sцерem Tantalum, et Tityum,
et Sisyphum. Ac reliqua quid
vobis dicam? Cum vero es-
sem apud tribunal, (aderat
autem Aeacus quoque et Cha-
ron, et Parcae, et Furiae)
aliquis velut rex, Pluto, ut

- p. 53. Πλούτων, μοι δοκεῖ *h*), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνη-
 ξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερήμερους τῆς ζωῆς συνέ-
 βαλλον εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ·
 ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγυγόντα
 με, Οὐπω πεπληρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίται.
 σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκία Δημόλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρα-
 κτον ἦδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἦδη *i*)
 ἀπύρατος ἦν, ἀπήγγελον *k*) δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δη-
 μύλος. ἐν γαιτόνων δὲ ἡμῖν ὦκε, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς
 ἀπήγγελλετο. καὶ μεταμικρὸν *l*) ἡκούομεν οἰμοιγῆς ὀδυρο-
 26 μένων ἐπ' αὐτῷ *m*). Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος;
 ἐγὼ γὰρ οἶδα τινα μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἥς *n*) ἐτάφη,
 ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ *o*)
 ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν
 ἡμέραις οὔτε ἐμύθησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λήμου

by μοι δοκεῖ] „Constans lectio.“ Cf. Adnot. *i*) ἦδη] „deest
 in Fl.“ *k*) ἀπήγγελον] Sic Schm. e Fl. pro vulgata forma
 vitiosa ἀπήγγειλον, pro qua equidem, nisi respicerem prin-
 cipis Editionis auctoritatem, conjicerem ἀπήγγελλον. *l*) μετα-
 μικρόν] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. μετὰ μικρόν. Cf.
 supra c. 12. 14. etc. *m*) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ *n*) ἥς] Ita,
 monente Schäfero ad L. Bos Ellipsi. p. 552., e 2954. Fl. et
 marg. A. 1. edidi pro vulg. ἥ. quod in Vat. mutatum in ἥ ἡ.
 Vid. Bast. Additain. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. II. ad
 Append. Epist. crit. in Aristoph. Plut. edit. Hemsterh. Lips.
 1811. *o*) ἐπεὶ] ἀφ' οὗ 2954.

mihi videtur, assidebat, pro-
 nuncians eorum, qui paullo
 post morituri essent, nomina,
 quos ultra diem ipsis dictum
 in vita manere contigerat.
 At juvenis me illi sistebat.
 Sed Pluto indignabundus ad
 ductorem meum, Nondum,
 inquit, impletum illius filum
 est: abeat igitur. Tu vero
 jam fabrum adhuc Demy-
 lum: jam enim supra colum
 vivit. Et ego laetus recur-
 rens ipse quidem jam sine
 febris eram, denunciabam vero
 omnibus, moriturum mox esse

Demylum: in vicinia autem
 nostra habitabat, aegrotans
 ipse quoque, ut nunciabatur.
 Et paullo post audiebamus
 planctum eorum, qui illum
 deplorarent. Quid mirabile,
 ait. Antigonus? Ego enim
 novi, quendam vicesimo die
 post, quam sepultus fuerat,
 revixisse, qui et ante mor-
 tem, et cum rediisset in vi-
 tam, hominem curaverim.
 Et quomodo, inquam, vi-
 ginti diebus neque putruit
 corpus, neque alioquin fame
 periit? nisi forte tu Epi-

διφθάρη; εἰ μὴ τινὰ γε ρ) Ἐπιμενίδην σὺ γε ρ) ἐθερά- p. 54.
 πνευς q). Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπειρήλθον οἱ τοῦ 27
 Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιότερας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφηβων,
 ὁ δὲ ἔτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι
 ἡμᾶς, ἐκαθίζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ
 εἰσεκομισθῆ ἑθρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
 πρὸς τὴν ὄψιν τῶν νιέων r) Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων,
 (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὥς t) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ,
 πρὸς σὲ ἔρω. τὴν μακαρίτιν u) μου γυναικα, τὴν τούτων
 μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς
 περὶ αὐτὴν ἐπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε,
 τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκатаκαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣ
 ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ
 μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμεν παρα-
 μυθούμενος τὸ γε πένθος· ἀνιγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπεισέρχεται δὲ
 μεταξὺ ἡ Ἀθημαίνετῃ αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται x) πλη-

p) γε] alterutrum otiosi censet Bel. q) ἐθεράπνευς] „ἐθερά-
 πνευς marg. A. 1.“ r) νιέων] „Nihil mutant J. Fl. Fr. Par.“
 s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς Fl.“ ἐπιθίς αὐτοῖς superscriptum in
 2954. t) ὥς] „abest a Fl.“ u) μακαρίτιν] „μακαρίτην
 Par.“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. Reitz.
 et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis
 valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μισίην Amor.
 c. 27. x) καθέζεται] „καθίσει marg. A. 1. W. An καθίσει;
 adscripsit J. J. Wetst.“

menidem quendam curasti.
 Haec dum loquimur, super-
 veniunt filii Eucratis redeun-
 tes de palaestra, quorum al-
 ter jam ex ephebis excessit,
 alter circa quintum decimum
 annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto
 apud patrem: mihi vero il-
 lata est sella. Et Eucrates,
 quasi admonitus ad conspec-
 tum filiorum, *Ita, inquit,*
hisce fruar, injecta utrique
manu, ut vera tibi, Ty-
chiade, narrabo. Uxorem

meam, nunc felicem, horum
matrem, norunt omnes quan-
tum amaverim: declaravi
autem iis, quae illius causa
feci non viventis modo, sed
etiam vita functae, qui mun-
dum illius omnem una cre-
maverim, et eam, qua viva
gaudebat, vestem. Septimo
autem a morte illius die, ego
hic in lectulo, uti nunc, ja-
cebam, luctus solatia qua-
rens: silentio enim legebam
Platonis de anima librum.
Inter haec supervenit De-

- p.54. σίον, ὥσπερ τῶν Εὐκρατίδης οὔτοσι, δεξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλας ἦδη ὥχρος ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἰδάκρυον ἀνακωκύ-
 p.55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδαλίον χρυσοῖν ὄντιον, οὐ κατακαύσαμεν. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπιστὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῇ, καὶ διὰ τοῦτο γ) ἡμεῖς οὐχ εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγόμενων, κατάρατόν τι κυνήδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλά-
 πτησεν· ἡ δὲ ἡφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην. τὸ μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῇ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.
 28 Ἐτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναργεῖαν οὔσι,
 * καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην γαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παλεσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν εἰ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως
 29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰςῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

γ) διὰ τοῦτο] διατοῦτα A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum juniorem: qui statim puerili more cohorrui, pallidus jam ante ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus illam cum ejulatu lacrumabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc lo-

quentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postea crematum est. Adhucne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, et quas singulis diebus appareant? Non per Jovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν αἰοῖμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55.
 ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέ-
 πνέουσα, τοῦτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκυν τινα κατὰ
 τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς
 ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν
 ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκυκληθῆναι z) μοι τοῦτον ᾄμην ἀπὸ α) p. 56.
 τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐκεῖ ἐκαθέζετο, ὑπεκράντος αὐτῷ τοῦ
 Ἀλιοδόημον, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥῶτον
 ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Tl. δὲ, ἔφη, πρὸς
 ἀλλήλους b) ἐφίλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα d).
 καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθῆσθαι τὴν διατριβήν.
 τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντων
 πείθομεν δειξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ
 φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ
 φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἡρυθρίασα,
 καὶ κάτω ἐνευσα αἰδουθεῖς τὸν Ἀργυριον. ὁ δὲ, ὄρα,

z) ἐπεισκυκληθῆναι] Sic e praestantissima Kusteri et Guyeti
 conj. cui Solanus, Reitzius et Belinus fauerunt, pro vulg.
 ἐπεισκληθῆναι. Eandem horum verborum variationem vid. Con-
 cil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi.
 a) ἀπὸ] „Et sic Fl.“ Melius haud dubie legeretur ὑπὸ, quod
 nescio an priori ἀπὸ ceaserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ,
 ubi Kusteri emendationem admisimus. b) ἀλλήλους] „αὐ-
 τούς marg. A. 1. cum Fl.“ et 2954. c) ἐφίλοσοφεῖτε]
 „Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.“ d) ἐπήκουσα] „Sic Edd.
 Τηκ. vult Solan.“ e) ἂν] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sa-
 pientiae caussa celebrem,
 divini cognomine insignem.
 Atque ego illo conspecto re-
 spirabam, illud ipsum venire
 mihi ratus, securim contra
 mendacia. Os enim, cogi-
 tabam, istis hic obturabit vtr-
 sapiens, prodigiosa adeo nar-
 rantibus. Et, quod est in
 proverbio, e machina Deum
 immissum mihi hunc a For-
 tuna putabam. Ille vero cum
 assedisset, assurgente illi
 Cleodemo, primo quidem
 percontari de morbo, et cum

mollius jam habere, ab Eu-
 crate audisset, *Ecquid vero,*
 inquit, *inter vos philosopha-*
bamini? dum enim intro,
audivi: et videtur mihi, bene
vos esse disputationem col-
locaturos. Quid vero aliud,
 inquit Eucrates, *quam ada-*
mantino huic, me autem
ostendebat, persuadere stu-
demus, uti putet, daemones
quosdam esse, et spectra, et
vita functorum animas va-
gari in terra, et, quibus ve-
lint, apparere. Igitur eru-
 bui equidem, et vultum Ari-

- p. 56. ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστέειν, οἷον εἴ τις ἀπήγγεατο, ἢ ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πᾶν ἀπόβλητα φήσιν. μὰ Δι', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα
- 30 ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδῶν εἰς ἐμέ. οὐδὲν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾷ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἥδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἔρου g), ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι
- p. 57. δεχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλεις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸν

f) ἀπολελόγησθε] „Ἀπολογέσθαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1. Vulgatum servant cett.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἔρου, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita Fl. Fr. J. B. 1. Hag. Ald. Salm. Κράνιον Par.“ i) ἐθέλεις] ἐθέλεις vult. Bel.

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide*, inquit, *Eucrates*, num hoc dicat *Tychiades*, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; falo autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per *Jovem*, respondebat *Dinomachus*, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbi-

tratur. *Quid ais?* inquit *Arignotus*, torvum me intuitus; nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixerō, videant? Jam caussam pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimis mirum, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando *Corinthum* veneris, interroga, ubi sit *Eubatidae* domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad *Craneum*, ingressus in eam dic ad janitorem *Tibium*, velle de videre, unde dae-

δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας *k)* ἀπήλασε, p. 57. καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκίσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ 31 τοῦτο ἦν, ὃ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀολκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγείς ἐφαιγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος συνέπιπτεν οὖν ἡδη, καὶ ἡ σιέγη κατέρρεε. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρῦντων παρελθὲν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δὲ μοι Αἰγύπτιαί μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποκρίνοντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ *l)* ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι *m)*, εἰς προὔπιον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν, μόνος εἰσερχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χυμὰ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκειν νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ *n)* κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρεῖτό μου πανταχόθεν προσβάλλων *o)* εἰ

k) ἀνορύξας] „recepit ex L. marg. A. 1. Fl. et Salm. Ἀνορύξας Ald. J. Hag. Par. etc.“ *l)* μόνον οὐκ] „Sic J. et marg. A. 1. Mororou Fl. Par. Hag. Salm. Ald. B. 1. Fr.“ *m)* βαδίζοιμι] ἂν addi vult Bel. *n)* καὶ] „abest a Fl.“ *o)* πρὸς-βάλλων] προσβλέπων 2954.

monem Pythagoricus Ari-
gnotus, ex foso loco, exeg-
rit, et habitabilem ab eo inde
tempore domum praestiterit?
Quid vero hoc erat, o Ari-
gnote? interrogabat Eucra-
tes. Deserta fuerat, inquit,
diu propter terrores. Si quis
vero immigraret, mox per-
cussus fugiebat, a terribili
et tumultuoso spectro ejectus.
Ergo jam collabi domus, et
defluere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet
in illam ingredi. At ego, his
auditis, sumo mecum libros,
(sunt autem mihi Aegyptii

plures de talibus) ingredior
domum circa primam quie-
tem, dehortante meo hospite,
ac tantum non manum in-
jiciente, cum, quorsum irem,
audisset, in praesentem, ut
ipse putabat, perniciem. Ego
vero, sumta lucerna, ingre-
dior solus, et in maximo con-
clavi deposito lumine, lego
tacite, humi sedens. Adest
daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, et futurum
sperans, ut me quoque, sicut
reliquos, perterreat, squali-
dus, comatus, caligine ni-
grior: atque adstans tentat

- p. 57. ποθεν κρατῆσαι, καὶ ἄρτι μὲν κύνων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνώμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν θρῆικωδιστάτην ἐπιβήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατέδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδου, τολοιπὸν p) ἀνεπαυδόμεν. ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωστότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειεν με οἰομένων, κα-
- p. 58. θάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρὸς-εἰμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθάραν αὐτῷ s) καὶ ἀδελμάντων ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλῶς, (εἰποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἔνο-

p) τολοιπὸν] Sic ex Ald. utraque pro τὸ λοιπόν. Cf. Hermot. c. 57. Icarom. c. 11. q) πρὸς-εἰμι] „πρὸς-έρχομαι marg. A. 1. Sed glossa est. r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλλων sine αὐτῷ 2954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ Fl. t) τὸ ἀπ' ἐκείνου] Sic vulgo. Sed τοῦ ἀπ' ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοῦ ἀπ' ἐκείνου, ut Demon. c. 11. Toxar. 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adeg in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subie-rat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nun-

cium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsam locum, ubi subire daemonem videram, jussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cujus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab ea inde tempore

χλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρι- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἐν τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίνωσκε μου
πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα,
Ἀριγνωτοῦ λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν
κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἐφην,
ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς
ἀληθείας, καπνοῦ μεστός καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ
λόγου ἐκεῖνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θησαυρὸς πέφηνας. οὐ δέ,
ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε
Λεινομάχῳ, ἡ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρει, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ
τάναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμα-
στὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως
ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον.
ὥστε u), ἐπειδὴ καθεύξας x) ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν,
ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

u) ὥστε] Sic pro vulg. ὥς τε scripsi e conj. Solani, probata illa
etiam *Fritzschio* Quaestat. p. 48. x) καθεύξας] καθεύξεν
conj. *Seager*. inepte. Loci structuram, frequentissime apud
Lucianum obviam, ut in eodem libello supra c. 15., saepius
notavi, ut ad *Hermot.* c. 27. Tom. IV. p. 410. quod *Fritz-*
schius, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit, nec de-

infesta spectris esse desit.
Haec cum dixisset Arigno-
tus, divina vir sapientia et
venerabilis omnibus; nemo
jam erat praesentium, quin
magnae me accusaret amen-
tiac, qui fidem talibus non
haberem, idque ipso di-
cente Arignoto. Ego vero
nihil, trepidans, neque ob-
comam, neque ob opinionem
de viro, Quid istuc, inquam,
Arignote, tunc etiam talis
es, sola spes veritatis, idem
tamen fumi et spectrorum
plenus? Ergo tu nobis, qui
thesaurus eras, ut est in pro-

verbio, carbones appares?
Tu vero, inquit Arignotus,
si neque mihi credis dicenti,
neque *Dinomacho*, aut huic
Cleodemo, neque ipsi *Euc-*
crati, age dic, ecquem fide
dignioremem putas contraria
nobis dicentem? Per Jovem,
inquam, admirabilem virum,
Abderitanum illum *Demo-*
critum, qui nempe adeo cer-
tus erat, nihil horum con-
sistere posse, ut, cum inclu-
sisset se in monumentum ex-
tra portas, ibique perpetuo
scriberet et commentaretur
nocte atque interdiu, ado-

- p. 59. μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλό-
μενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στελάμενοι νεκρωκῶς ἐσθῆτε
μελαίνῃ, καὶ προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
σιάντες αὐτὸν, περιχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
δῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν γ) οὔτε
ὄλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παν-
σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι
τὰς ψυχὰς ἐτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῆς,
ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
33 κριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγλύνασκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκού-
σας. τάχα α) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προς-
βιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅπρτε
γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἐτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ
παιδείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν b)
p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμονον ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ
θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἡχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzschiannis et nostris exemplis
Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4.
γ) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola.“ cum A. 2. z) ἀνέβλεψε]
„Hoc recepi ex FL. idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέ-
βλεψε vulgo.“ α) τάχα] „Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. et 2. Hag.
Salm. recte. Τυχὴ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1.“ b) Κο-
πτὸν] Κόντον mutata accentus sede B. 1. Κόντων mendose B. 5.

*lescentulis quibusdam ludi-
ficari illum et perterrere vo-
lentibus, quod mortuorum
instar nigra veste ornati, et
personis ad craniorum simi-
litudinem effictis, illum cir-
cumstarent, crebris passibus
exultantes: nihil ipse hanc
illorum assimulationem me-
tuerit, nec omnino ad illos
respexerit, sed inter scriben-
dum illud solum dixerit, De-
sinite ludere! Adeo firmiter
credebat, nihil amplius esse
animas, cum sunt extra cor-
pora. Hoc ais, inquit Eu-
rates, amentem hominem*

*etiam Democritum fuisse, si
quidem ita statuit. Ego au-
tem vobis etiam aliud quid
enarrabo, quod mihi usu ve-
nit, non auditum ab alio.
Fortasse enim tu quoque,
Tychiade, audiens, vi qua-
dam ad narrationis verita-
tem adigaris. Cum in Ae-
gypto viverem juvenis ad-
huc, doctrinae caussa eo mis-
sus a patre, cupido incessit
animum, Coptum inde ad-
verso flumine petere, ad Me-
mnonem audiendum, mira-
biles illos sonos oriente sole
edentem. Atque illius qui-*

ἰακύνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 60.
 ἄσκημόν τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μίμων
 αὐτός, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεισιν ἐπτά. καὶ εἴ γε μὴ
 περὶ τὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
 ἀνάπλοον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν
 γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν
 πᾶσαν εἰδώς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγτο δὲ τρία καὶ εἰκο-
 σιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ψηφίζεσθαι, μαγεύειν πα-
 θασόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρηνμένον, ἐν
 ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρώς h) ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη,
 σιμὸν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς,
 ἰακύνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν, ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἵποτε ὀρμισσάμεν τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ γε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ προ-
 κοδείλων ὀχρούμενον, καὶ συνκείμενα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ

- c) [ἐχρησεν] [ἐχρυσεν et paullo ante ἄσκημον turpes errores B. 3.
 d) περὶ τὸν] ἀποφύκτον conj. Jacobs. in Callistrat. p. 135.
 eleganti, ut solet, iudicio, sed tamen περὶ τὸν. e) [ἱερῶν
 γραμματέων] „ita J. Ald. Hag. Par. B. 1. Fr. Salm. [ἱε-
 ρῶν γραμματέων] G. [ἱερογραμματέων Fl.] f) [Αἰγυπτίων]
 „Αἰγυπτίων] Nil mutare Fl. Fr. addit Solanus. Sed volens
 legi Αἰγυπτίων frustra.“ Non id frustra: vid. Adnot. g) [ἐν
 ὀθονίοις] „Ald pro his duobus verbis habet Fl. scribens
 ἐξυρηνμένον αἰε νοήμονα. οὐ καθαρώς ἑλλ. etc.“ h) [καθαρώς]
 „οὐ καθαρώς Fl.“ i) [πρόχειλον] „προχειλὴ Fl.“

dem audiui non, ut vulgus,
 vocem nullius sensus: sed
 oraculum mihi ipse aperto
 ore Memnon reddidit versi-
 bus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis
 recitarem versus. In reditu
 autem navigabat forte nobis-
 cum homo Memphiticus, de
 sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae
 omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et vi-
 ginti annos in adytis sub terra
 habitasse, Magicis artibus
 dum instruitur ab Iside.

Pancraten dicis, inquit Ari-
 gnotus, meum praeceptorem,
 virum divinum, rasum, linea
 indutum, cogitabundum, pure
 loquentem Graece, proce-
 rum, simum, labiosum, ex-
 tenuatis cruribus. Ipsum
 illum, inquit, Pancraten.
 Ac primo quidem, quis es-
 set, ignorabam. Cum vero
 viderem illum, si quando
 appelleremus navigium, cum
 alia multa prodigiose facere,
 tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has
 vero illi se submitters, et

- p. 61. ὑποπτήσονται, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν *k*) φιλοφρονούμενος, ἐλάθον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γινόμενος. ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μεμφίδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο *l*) οὕτω δειγόμενος.
- 35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν *m*) εἰς τὴν καταγωγίον. λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις; ἐπειπὼν τινα ἐπιρὴν ἐποίησεν βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκούντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὠψώνει *n*), καὶ ἐκκενάζει, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἰτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει *o*) τῆς διακονίας, αὐτοῖς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπιρὴν ἐπειπὼν, ἐποίησεν ἂν *p*). τοῦτο ἐγὼ πάννυ ἐσπουδακῶς, οὐκ εἶχον ὅπως *q*) ἐκμά-
- p. 62. θρύμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαينه γὰρ αὐτοῦ *r*), καίτοι πρὸς

k) καταμικρὸν] Sic A. 1. et 2. pro vulg. κατὰ μικρόν. *l*) τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ μετὰ τοῦτο A. 1. et 2. *m*) ἔλθοιμεν] ἔλθοιμεν (sic; Bel. legi jubet. *n*) ὠψώνει] Vulgo ὠψώνει. Rectam forinam exhibet B. 3. et *Cour. Reitz. Index.* *o*) ἔχει] *Bel.* temere, ut solet in talibus. *p*) ἂν] idem eadem temeritate expungi vult. *q*) ὅπως] idem ἂν addi vult, ut fastidias iterum iterumque tam obstinatam incitiam referre. *r*) αὐτοῦ] „non adest in *Fl.* nec in 2954.

adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: et cum paullatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de janua, aut scopas,

aut pistillum, vestibis induebat, et carmine quodam pronunciato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, aut pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tam impetrare ab eo, uti

τῇ ἄλλῃ προχειρότατος ὦν. μὴ δὲ ποτε ἡμέτερον λαβὼν ἐκ- p. 62.
 πούσα τῆς ἐπωδῆς ε), ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
 πείῳ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντετα-
 μένος τῷ ὑπέρῳ, ἃ ἴδου ι) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστε- 36
 ραίαν ἐκείνου τε κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
 τὸ ὑπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
 ἐπέλεον κ) ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
 ἐκυμίσθ, Πέπαιθο, ἔφη, καὶ μηκέτι ὕδροφορεῖ, ἀλλ' ἴσθι
 αὐθις ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ'
 ὕδροφορεῖ αὖτε, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαυτιλοῦν χ). Ἐγὼ δὲ ἀμνηστῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν
 γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὑπερ καὶ
 ἐρέτω) αἰτίην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη:
 τὰ δὲ, ἐκάτερον γ). τὰ μέρος, ἀμφορέα ζ) λαβόντα ὕδρο-
 φόρεω, καὶ ἀνθ' ἐνὺς δύο μοι ἰγένοντο οἱ δαίκονοι α). ἐν
 αὐτῇ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνέεις τὸ γένο-

α) τῆς ἐπωδῆς] „τὴν ἐπωδὴν Fl.“ ι) ἴδου ε), „Sic Par. Salma-
 „Idoi Fl. J. Ald. Hag. etc. Lege igitur Idoi.“ Imo lege Idai,
 quod: ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 5. et ex
 Idai facilius, quam e Idoi, fieri potuit Idoi. κ) ἐπέλεον]
 „Ita Fl. Ald. Par. Salma. aliaque. „ἐπέλεον J.“ χ) ἐπαυ-
 τιλοῦν], „ἐπαυτιλοῦν male Fl.“ γ) ἐκάτερον], „ἐκάτερον marg.
 A. 1.“ „ἐκάτερον A. 2. manifesto errore.“ ζ) ἀμφορέα], „ἀμφο-
 ρέας Fl.“ α) οἱ δαίκονοι] Sic Reitz. et vet. Edd. Sed

discerem: illo enim invidet-
 bat, licet ad alia esset prom-
 ptissimus. At certo tandem
 die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium
 syllabarum, prope adstant
 in angulo tenebricoso. Atque
 ille in forum abiit, cum
 praecepisset pistillo, quid
 facto opus esset. Ego vero
 postriedi illius diu, ipso
 aliquid in foro negotii ha-
 bente, sumo pistillum, exor-
 natumque, dictis similiter
 syllabis, aquam afferre ju-
 beo. Cum vero plenam am-
 phoram attulisset; desine,

inquam, nec amplius affer
 aquam, sed rursus esto pi-
 stillus. At ille non amplius
 parere mihi voluit, verum
 afferre aquam perrexit, do-
 nec aqua haurienda domum
 opplevisset. Ego consilii
 inops, (metuebam enim, ne
 aegre ferret rediens Panora-
 tes, quod etiam factum est)
 securi arrepta bisariam pi-
 stillum disseco. Sed utraque
 illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno
 duo mihi jamerant ministri.
 Inter haec adest etiam Pan-
 crates, intellectoque quid

- p. 62: μνον, ἐκείνα μὲν αὐτοῖς ἐποίησι ζύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐποδῆς b)· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ εἶδ' ὅποιον ἀφανὲς ὄχρεα ἀπιδῶν. αὖν οὖν, ἔφη ὁ Δινάμαχος, εἶσθε κἄν ἐκείνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; τῇ Δ', ἡδ' ὅς, ἐξ ἡμισίας γε· οὐκίτε γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶον τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἔπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
- 37 ἐπικλυσθῆναι c) τὴν οἰκίαν ἐπανιλουμένην. Οὐ παύεσθε,
- p. 63. ἦν δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἄν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνφύλῃσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖγε ὑπέμνησας, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδε, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,

ὑδροφόρος, sine articulo 2954. Unde diiuxerit sine articulo Bip. et Schm. monitu Belini. b) ἐπὶ δ' ἧς] „ἐπὶ δ' ἧς marg. A. 1.“ c) ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλυσθῆναι Edd. priorca.“ Illud e certissima Gronovii conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desuit. Nuno igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus,

at certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque aduofacere talibus audientibus, quas per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variisque superstitione implebunt. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-

καὶ ὅσα θεοφορούμενοι τινὲς ἀναβωῶσαι, ἢ ἐξ αὐτῶν p. 63.
ἀκούεται, ἢ παρθένος ἑμμετρα φθειγγομένη, προθεσπίξει
τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ
δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ
Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος d), καὶ οὗτος ὁ
Ἀπόλλων φθείγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα e)
δόξω περὶ ἱμαντοῦ μεγαλαυχῆσθαι. ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου
τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώως ὑπάρ διαλεχθέντος f)
μοι, καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἡμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἰθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγᾶμῳ εἶδον, p. 64.
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν
οἵκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστα-
τόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρῆν ἑναργῶς πρὸς
ἕπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμμα-
τεῖον παραδῷ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην
ἐν παράλλῃ πεπραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καὶ τι περὶ μελ-
λότων συμβουλευσάσθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος] „ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα
FL.“ Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et
Varr. Lectt. e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant
Edd.“ f) ὑπάρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione
Larcheri ad Herodot. Tom. V. p. 317. probante Belino et
Schneidero L. γ. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέν-
τος. g) παραδῷ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae
a Deo agitati quidam pro-
clamant, aut audiuntur ex
adytis, aut virgo versibus
devincta loquens futura si-
gnificat? Nimiram etiam
talibus fidem negabis? Ego
vero, esse mihi sacrum quen-
dam anulum, cujus sigillum
Pythii Apollinis imaginem
exprimat, eumque Apollinem
loqui mecum, non dico, ne
tibi incredibilia de me ipse
gloriarī videar. Quae vero
in Amphilocho templo audi-
vi, in Mallo, Heroë mecum
extra somnia loquente, et de

rebus mihi meis consulente,
quaeque ipse vidi, dicere no-
bis volo: tum deinceps, quae
Pergami vidi, et audiivi Pa-
taris. Cum enim ex Aegypto
domum redirem, audito, il-
lud Malli oraculum illustris-
simum esse verissimumque,
et dilucida fundere oracula,
dum ad verbum respondeat
his, quae in tabellis scripta
Prophetas tradat aliquis;
optimum factu putabam, ut
obiter tentarem oraculum, et
de futuris aliquid delibera-
rem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrato, cum vide-

- p. 64. τους λέγοντος, ἰδὼν οἱ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ τὰ χρησιμώτατα τραγωδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἅπαν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μάλλον, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντιστοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ἐπισητήσω· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ἡμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγείσθε l) τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληφμένους ὑμῖν τῶς μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἔξῃεν. οἱ δὲ
- p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὐτοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥς περ οἱ τοῦ γλεύκου πίνοντες, ἐμπεφουσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπρὶάμην ληθιδανόν τι φάρμακον, ὦν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἱ] „οἱ J. male.“ Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] „Pro his tribus δοκιμάσας tantum Fl. Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. A. 1. sine dubio ex Fl.“ k) συνίην] „Sic et Fl. cum cett. Anne συνίην“, Sic et ego quaream. l) ἡγείσθε] „ἡγείσθαι Fl. male“ m) αὐτοὺς] Sic, inuitis omnibus libris, scripsi pro vulg. αὐτούς.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragœdiam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocate

Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adjutores: et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illo-

γάσσηται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γοῦν, p.65.
καὶ δαίμονας, καὶ Ἐκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ η). Καὶ αὐτοὺς, ὧ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέ- 40
λαυσα q) τῆς διηγέσεως. φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυιτῆν, καὶ
τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυιτῶντες κύνες δάκνω-
σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὃ δηχθεὶς ἀνθρωποσ δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ καὶ κείντος φοβεῖται.
ταὶ σὺ τοίνυν ἰδικας αὐτοὺς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολ-
λῶν ψευσμάτων, μεταδεδοικέναι καὶ μοι τοῦ δῆγματος. οὕτω
δαίμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΤΧ ρ). Ἀλλὰ θαρρόμεν, ὧ φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

η) ΦΙΛ.] „Persona haec ommissa erat in Edd. At in Fl. designa-
batur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec per-
sonae notatio. ο) ἀπέλαυσα] „restitui ex Fl. quod marg.
A. 1. W. etiam adscivit. Ἀπῆλυνσα cett. male.“ ρ) ΤΤΧ.]
„Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam Fl.“ excepta
certe B. 3. ubi non abest. q) οὐδὲν οὐ] „μηδὲν sine οὐ Fl.“

rum memoria. Portenta
cuius, et Daemones, et He-
catas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Ty-
chiade, tale quid de narra-
tione tua abstuli. Dicant
certo, non solum insanire
et aquam metuere, quos can-
es rabiosi momorderint;
sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem,
quam canis, vim habere il-
luin morsum, eandemque il-
lum quoque metuere. Et tu

igitur morsus in Enocratis
domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius
morsus impertiisse, ita dae-
monibus mihi mentem op-
plexisti.

Tych. Sed bono simus ani-
mo, amice, magnam talibus
noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et re-
ctam in omnibus rationem,
qua usos nos de vanis hisce
atque inanibus mendaciis
nullum turbabit.

A R G U M E N T U M.

Est haec laudatio balnei, ab Hippiā, magni ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, credo, privati causa recens exstructi, cujus adumbrationem P. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruh. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegantia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

1. Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχάσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὁ γε τοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται α) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι β) τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ

a) μεταστελεῖται] μεταστέλλεται 2954. et Gorl. b) πρᾶξαι.] In prioribus πρᾶξαι. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 32. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maxime laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones ver-

borum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exorcitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν θυμὸς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένον; ὃ καὶ ψα- p.66.
 λειν ρ) καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν
 στρατηγῶν λέγοιμι τοῦτ' εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι
 οὐ ταῖς τε μόνον καὶ παραινέειν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ
 προαίμασθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι;
 οἷον τῶν δ) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν p.67.
 καί τω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.
 Πρὸς δὴ τί ε) ταῦτ' ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπι- 2
 δείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμήθησθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπως ἐπὶ f)
 τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γινόμενοι, καὶ μετὰ τὴν ὁμῶς τῆς
 τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλειπον. ἐπεὶ οἱ
 γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκό-
 τως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιούτων ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κρίδον Σώστρατον g) τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 c) ψαλῶν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλλων,
 pro vulg. ψάλλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν]
 „omisit Fl.“ e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.*
 f) ἐπὶ] „in Fl“ et *Gorl.* g) Σώστρατον.] Σωλοστρατον
 2054. et 1428. Σωλοστρατον 3011. cum *Gorl.* h) Πτολεμαῖον]
 „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολεμαίων.“ Scilicet *Πτο-*
λεμαίω voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Belino*.
 Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi?

Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsi-

- p. 67. λιθηρίας, ἀποστραφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
 p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ
 ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοῶν κατόπιν τοῦ
 στρατοπέδου μετὰ νυκτὶ τὸν "Ἄλυν περὶήραγεν, οὐ μηχανι-
 κὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι
 πιθανώτατος· τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὅς
 δὲ μὲνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
 3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεσθαι. "Εὖ δὴ τούτοις καὶ
 ἱππίου τουτουῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον ἀνδρὸς,
 λόγοις μὲν παρ' ὄντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γυμνασμέ-
 νου, καὶ συνεῖναι τε ὀξείος k), καὶ ἐρμηνεύσαι σαφιστά-
 του; τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ
 τῇ τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις
 μὲν ὑποσχέσεσιν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἡντύχη-
 σαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης,
 p. 69. φασίν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).

i) καταφλέξαντα j, „Nihil abit Fl. nec Wech. id est Weche-
 kana Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὀξείος j Correxī vulgatum
 ὀξείας. Cf. Hermot. c. 64, Zenx. c. 2, etc. l) ὑποσχέσεσιν j
 ὑποθέσειον conj. Gezn. Vid. Adnot. m) ἡντύχησαν j „εὐτύ-
 χησαν Fl.“ n) εὐθείας j deleri vult Del. Vid. Adnot. o) συνε-

dione, aversione sola ac
 dispersione fluvii: ille vero
 triremes hostium arte sua
 combusserit. Atque antè hos
 Milesius Thales, cum pro-
 misisset Croeso, se siccum
 trajecturum exercitum, com-
 miento quodam a tergo ca-
 strorum intra unam noctem
 circumdixit Halyn; non
 quod ipse machinandi arti-
 flex esset, sed homo acutus
 ad inveniendum, et ad in-
 telligendum vehementer pro-
 babilis. Nam illud de Epeo
 antiquum nimis, qui non
 tantum machinatus esse Achi-
 vis equum, sed etiam cum

reliquis descendisse in illum
 dicitur. In his vero Hippiat
 quoque hujus, qui nostra
 ætate fuit, mentionem inji-
 cere æquum est, viri licet
 rarum exercitatione cuius
 antiquorum comparandi, in
 intelligendo acuti, disertis-
 simi in explicando, opera
 autem verbis multo meliora
 præstantis, et artis suae
 professionem implentis, non
 in argumentis modo talibus,
 in quibus bona quadam for-
 tuna superiores jam versati
 sunt; sed, ex Geometrico
 proverbio, in data quacun-
 que recta triangulum accu-

καίτοι τοῖν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι νῆς ἐπιστήμης ἔργον ποιεῖ
 ἀπατερόμενος, ἐν ἐκείνῃ εὐδοκίμησας, εἶναι τις ὅμως ἔδο-
 ξεν. ὃ δὲ μηχανικῶν τε πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
 ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκα-
 στον τούτων οὕτως ἐντελῶς δεικνύειν, οἷς ἐν αὐτῷ μόνον
 ἐπιστάμενος. τῇ μὲν γὰρ περὶ ἀκείνων καὶ ἀκακλάσεων,
 καὶ κατόπτρων θεωρίᾳ, ἔτι δὲ καὶ ὡσερονομίαν, ἐν ἣ
 παιδας πρὸς αὐτοῦ ἀπέφηεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ὦν
 εἴη ἐπαινέειν. Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼς αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
 πλάγην, οὐκ ὀκνήσας εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
 τοῦ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βαλατείου κατασκευῇ·
 περινοῖα δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις p) θαυμαστή.
 ὕψος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
 ὀρθίος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p. 70.
 νόν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηε, κρητὶδα μὲν βεβαιοτάτην
 ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλόμενος q), καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν τῶν

σταμέου] „Et sic Fl. cum Wech. ceterisque.“ συνιστά-
 μενον id. Bel. Sed συνιστάμενοι, delete superiore δὲ, Solan.
 Totum locum inde a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad
 συνιστάμενον pro spurio habet Guyet. p) σύνεσις] „Σύνεσις
 male Fl. cum marg. A. 1.“ q) βαλόμενος] Sic e Fl. scrip-
 psi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in
 uno quodam artis opere, sibi
 desumto, bene rem gessis-
 set, tamen esse aliquid visus
 est: hunc vero et mechanico-
 rum principem, et geome-
 trarum, et harmonicorum,
 musicorumque esse apparet:
 et tamen unumquodque ho-
 rum adeo perfecte *in se esse*
 ostendit, quasi illud ipsum
 unum modo sciret. Scien-
 tiam de radiis, et refractioni-
 bus, et speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua
 effecit, ut pueri videantur
 superiores, laudare, non

parvi temporis fuerit. Quae
 vero illius opera nuper enmi-
 stupore viderim, enarrare
 non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita
 nostra satis frequens balnei
 aedificatio: at ingenium, et
 intelligentia in re ita vulgari
 admirabilis. Locus erat non
 aequabilis planitiei, sed ac-
 clivis admodum et erectus,
 quem cum accepisset ab una
 parte vehementer humilem,
 solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima
 crepidine, eorumque, quae
 imponenda erant, securitate,
 positae rite fundamentis,

- p. 70. ἐπιειθαμένον ἀσφάλειαν ἐμπεδοσάμενος, ὕψει γ) δὲ πᾶν ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχόμενοις τὸ ὅλον πρα-
 τυνόμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῇ τε τοῦ τόπου μεγέ-
 θει σύμμετρα, καὶ τῇ εὐλόγῳ τῆς δ) κατασκευῆς ἀρμο-
 5 διατάτα, καὶ τὸν τῶν φωτῶν λόγον φυλάττοντα. Πυλῶν
 μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψιός μᾶλλον ἢ
 ὀρθῶς πρὸς τὴν τῶν αἰούντων εὐμάριαν. εἰσόντα δὲ τοῖ-
 τον ἐδέχεται ποινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκο-
 λούθους καὶ ὑπηρεταῖς διατρεβὴν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς
 τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων ε). βαλανείῳ δ' οὖν
 καὶ ταῦτα προπωδέστατα, χαρίσσαι, καὶ φωτὶ πολλῇ κατα-
 p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἰτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, πε-
 ριττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν
 τῶν εὐδαιμονιστέρων ὑπόδοχὴν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρω-
 θεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος
 ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ u) φαιδρότατος, ψυχροῦ

γ) ὕψει] „ὑψὺς Pell.“ Imo ὑψὺς voluit, ut Solan. probante
 etiam Wielandio. Vid. Adnot. δ) τῆς] „καὶ τῆς FL.“ ι)
 τῶν ἐς τρ. παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τρ.
 π — ἐνα οἰκήματα Guyet. Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene Hag.
 Par. Salm. male φωτὶ FL Fr. J. Wech.“ et Alfd. 2.

stabilita. Altitudinibus autem
 monitum praeruptis valde,
 et ad securitatem continuis,
 totum opus roboravit. Quae
 porro inaedificavit, ea cum
 ad loci magnitudinem con-
 gruunt, tum propter obser-
 vatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt
 concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem
 servant. Porta alta, gradus
 ad ascendendum latos ha-
 bens, supina magis quam ar-
 dua, ad ascendentium com-
 moditatem. Per hanc qui in-
 gressus fuerit, cum excipit
 oecus communis, bene ma-

gnus, ubi morari commode
 pedissequi et ministri pos-
 sint, situs ad sinistram pa-
 ratorum ad delicias cubicu-
 lorum: balneo enim etiam
 haec pulchre conveniunt,
 secessus jucundi et multo
 lumine collustrati. Tum con-
 tinens illis oecus, superva-
 caneus ille quidem quantum
 ad balneum, at necessarius,
 quatenus beatis hominibus
 recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parto,
 quae sufficiant exuere se vo-
 lentibus, spoliaria; et me-
 dius inter ea oecus altissi-
 mus et multa luce laetissi-

ὑδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίην λίθῳ κεκοσμη- p.71.
 μένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθῳ λευκοῦ τῆς ἀρχαίας
 ἐργασίας, ἥ μὲν Ἑλέας, ἥ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας γ) 6
 δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιανόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηγεῖ τῇ
 θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν
 δεξιᾷ οἶκος, εὐ μᾶλα παιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρ-
 χόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλ-
 λωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσόντας δεχόμενος. εἰτ'
 ἐπὶ τοῦτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, στήναι p.72,
 τε καὶ ἔγκαθίζεσθαι z) προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι
 ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλλῆσθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου
 καὶ αὐτοῦ εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἔξης δὲ ὁ θερμὸς
 ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ
 ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φωτὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς
 πυρφόρος α) διηνηθισμένος. Τρεῖς καὶ οὐτὸς θερμὰς πυέ- 7
 λους παρέχεται. λουσομένην δὲ ἔνεσι σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) κεκοσμημένος] „restitui ex Fl. J. Ald. Salm. (et B. 3.)
 Κεκομισμένος male Wech. Par. Κεκομημένος Hag. 1. et 2.
 (nec non B. 1.) Unde κεκομισμένος deinde natum videtur.“
 γ) εἰσελθόντας] ἐξελθ. conj. Gesn. z) ἔγκαθίζεσθαι]
 ἔγκαθίσαι 2954. ἔγκυλλῆσθαι 2957. et Gori. Cf. De Merc.
 Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. α) πυρφόρος] πυρφόρος sine
 jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descen-
 siones habens tres, Laco-
 daemonio lapide exornatas.
 Statuae in illo de candido
 lapide vetusti operis, Hy-
 geae una, altera Aesculapii.
 Progressos excipit oecus le-
 niter tepidus, calore non
 molesto occurrens, longus,
 utrinque rotundus: post
 quem in dextra parte hilaris
 admodum oecus ungendi fa-
 cultatem comiter praebens,
 januas utrinque habens Phry-
 gio lapide politas, intrantes
 de palaestra recipiens. Tum

post hunc oecus alius, oeco-
 rum omnium pulcherrimus,
 ad stationes ac sessiones ju-
 cundissimus, ad commoran-
 dum minime noxius, ad vo-
 lutationes commodissimus,
 Phrygio lapide et ipse ad
 summum usque tectum ful-
 gens. Deinde transitus ex-
 cipit calidus, Numidico la-
 pide incrustatus. Interior
 deinde oecus pulcherrimus,
 luce multa plenus, et pur-
 purae instar floridus. Tria
 hic labra calida praebe-
 t. Cum vero laveris, licet tibi non

- P. 72. αὐτῶν οἰκὸν αὐθις ἐπανίεναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ φωτὶ μεγάλῃ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b). ὕψη πρὸς τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάττη τοῖς μήκεισι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθελί. κατὰ γὰρ Pind. τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρὸς ὥπον χυρὴ OL VI, 6. θέμεν d) τηλαυγίς. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
P. 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορρᾶν g) προκεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ αἴερος· τοὺς δὲ πολλοὺ τοῦ θάλπους δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ. καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.
8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατὰστυαῖς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

b) τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) ἀρχομένου] Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχομένου mendose, idque convenienter cum Pind. Vulgo erat ἀρχομένους, quod tamen Schmiederus jam mutavit, auctore Belino. d) θέμεν] 2957. e) αὐγῆς] „restitui ex L. et Fl. Αὐτῆς Edd. ceti.“ f) φωταγωγῶν] „Φωθ. male Amst. Salm. Recte Fl. J. Par. etc.“ g) βορρᾶν] „Borān Edd. priores male.“ h) προκεχωρηκότα] προσχω. 1428. 2954. 2957. Bel. i) τὸ] „omittit Fl. et merito.“ Imo immerito; nec Schmiederus debebat mea quidem sententia nunc includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, et multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, et latitudines longitudinibus proportionem respondentem, et multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem. Haec autem contigerit maxime, e splendore, et

luce, et fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippas occum frigidarium fecit, ut in borcam procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto et curo atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa et

χρησίμων τε καὶ ἀβλαβοῦς ἔνεκα; καὶ μὴ πρὶ ὑπολάβῃ τις p. 73.
μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι.
τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ k) ἐπινοῆσαι κάλλους δείγμα-
τα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, ὅσον καὶ τόδε τὸ
ἔργον ὃ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπιδείξατο, πάσας l) ἔχον
τὰς βαλαντίου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐ-
φγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν
χρεῖαν ἀσφαλῇ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ
κεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74.
ρήσειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὧρων o) δὲ δι-
τὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ
δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν
πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν
οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium.
k) καὶ νῦν] κοινῇ 2957. l) πάσας] „πάσας male J.“ m) ἀφό-
δων] „Sic dedi ex Pl. et Schol. Ἀφόδων Edd. cett.“ n)
δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) Par. Δυσὶν Fl. J. V. 2.
Hag. Fr. Salm.“ nec non A. 1. et 2. o) ὧρων] „Bene
Wech. Par. Ὀρων male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte
ὧρων. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνον καὶ ἀχαρί-
στου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gorl. Ceterum „μὴ male J.“
habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum

praebat: et praeterea caetero apparatu ornatum, scellarum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

p. 74. μισοφθόνῳ ἡμετέρῳ τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ
 λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἔξω τούτῳ
 κοιτωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

q) καὶ ἄλλους] „omisit FL“

muneris oratione remunera- tus sum. Si vero deus prae- buerit quandoque copiam	lavandi, multos novi et alios in partem laudum mearum venturos.

A R G U M E N T U M.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contempto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratiam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

"Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1 οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) φα- p. 75. σιν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκτὶ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δέ, ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὥς d) αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὥς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῶ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν g)

- a) προσλαλία] „Sic Edd. Προλαλία Schol. Index Hag. et Wech.“ Sic etiam 3011. probante Bel. b) ἡ] „Sic Fl. etc. ‘O Schol.’“ c) τὰ πρῶτα] ταπρῶτα una voce A. i. et 2. d) ὥς] „abest a Fl.“ e) συμπατηθησομένου] „Sic recte Fl. Fr. B. 2. (1. et 3.) Par. Salm. Συμπατηθησομένου J.“ f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. ‘Τὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm. etc. male. Περὶ vult Solan.’“ g) εἶεν] ἦσαν vult Bel. male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius

audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulie-

p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμνηταί, κίττω ἑστεμμένοι, νεβρόδας ἐνημμένοι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κίττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐντῖνας γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐράς ἔχοντας, κεράστας k),

2 οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν

p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλειον ὑπεξευγμένον, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν παρειὰν, κεραιφόρον, βοτρυόεις m) ἑστιφανωμένον, μετὰ τὴν κόμην ἀναδιδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν n) πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγύστορα, ρινόσιμον, αἷτα μεγάλα ὄρθια *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπεριδόμενον, ἐπ'

h) ἔκφρονες] ἐκφρόνεις B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δοράτια, omisso τινα, Gorl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κερὰτα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐτὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quoque reddiderunt ipsum, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρυόεις] βότρυος Vat. quidam, teste Bartio Epist. Crit. ad Boisson. p. 199. ut conjecerat Conr. Reitz. in Ind. At vid. Corayum ad Heliodor. p. 10. sq. et Schäfer. Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic Fl. Ald. V. 2. Fr. Hag. B. 1. Par. Salm. Τραχὺν J. et marg. A. 1.“ nec non Schol. ut videtur. *) ὄρθια] ὄρθια C. Aug. in textu, vulgata superscripta.

res insanas et furentes, hederæ coronatas, praccinctas himnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hederæ ornatis et ipsis; levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, saltantes cordacem, qui candas haberent, cornutos corniculis, qualia recens natis hac-

dis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, eoronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos; unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis et crectis, tremulum, innixum baculo, asino vectura plerumque, eumque

δνον τὰ πολλὰ ἡπνεύοντα, ἐν κροκωτῇ ο) καὶ τοῦτον, πάντ' p. 76. πιδανόν p) τινὰ συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγων τὰ νέρθεν ζοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπάγων, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύλην ἐπηρεμένον, καὶ περισκυρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτόν, καὶ σείειν ἡνιωμένους q) τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ βοᾷν, ἐνὶ r). τοῦτο s) δ' P. 77. εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποίμνας, διηρηπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐν ζῶντι τὰ θρέμματα ι). αἰμοφάγους γάρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3 ἐγέλων, οἷς τὸ εἶκος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιόν· ἀλλ' εἶπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχροὺν

ο) κροκωτῇ] „Recte Salm. sola. Κροκωτῇ media correpta cett. omnes male.“ Ceterum voces καὶ τοῦτον monitu Fritzscheii Quaestat. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, conjuxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιδανόν] „Constat lectio. Πιδανόν vult Solan.“ q) ἡνιωμένους] ἡνιωμένους sola Reitz. errore typothetae. r) ἐνὶ οἱ] „Eν οἱ“ Sic J. Ald. Salm. B. 1. (et 3.) Εἶναι Wech. Εἶν οἱ Fl. Εἶν οἱ Par. Hag.“ Cur Wecheliam secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο] „τοῦτον Pell.“ ι) θρέμματα] τρέμματα B. 3. u) εἶπερ ἄρα] Gomma post haec vulgo omissum recte restituerat Schm.

crocota indutum, congruentem plane agminis sub illo dactorem; alteram porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, barba prolixa, iracundum et vehementem, qui altera manu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumsaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius adventum, et clamare

Evoc; suspicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro jam direptos a mulieribus, et dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim illas crudivoras. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant, ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat) mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis autem

- p. 77. ἔδοκει, καὶ φονεῦειν γυναῖα μεμνηνῶτα, καὶ θηλυμέτρην x) ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμνήτας γ) ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο z) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἦδη τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους a) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπλημῶς, (ὅπλον γὰρ τοῖς Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, κῆκ c)
- p. 78. τοῦ κεραννοῦ) ἐνταῦθα ἦδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὄπλα, καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπιστάξαντες d), καὶ ἐγγαλιώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμοις, καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένητον ἐκεί-
 4 νον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλ-
 λήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆ-

x) θηλυμέτρην] Sic correxi vulgatam formam θηλυμέτρην, quam jure suo vitiosam vocat Lobbeck. ad Phrynic. p. 628.
 γ) γυμνήτας] Vulgatum γυμνήτας correxi ad exemplum loci Ver. Hist. I, 38. Cf. γυμνήτας Zeux. c. 8. Voce γυμνήτας Lucianus non facile usus. z) ἠγγέλλετο] „ἠγγέλλετο Fl. et marg. A. 1. W.“ nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) αὐτάνδρους] ἀντάνδρους B. 3. b) πυρὸς] „Sic Fl. Wech. Par. etc. Φλόγος J. et L.“ Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gori. et 3011. Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum ἐμπεπλημῶς. e) κῆκ] τὸ ἐκ conj. Jacobs. eleganter. d) ἐπιστάξαντες] ἐπιστάξαντες B. 1. et 3. e) προτάξαντες] „Ita dedi ex J. Hag. Ald. B. 1. Salm. (et B. 3.) προτάξαντες Fl. Par. quod et adscriptum margini A. 1.“

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciaretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-

chi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atquo frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78. τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιῦ μὲν ὁ Σιληνός, τοῦ ἐώνυμου δὲ ὁ Πάν, ἡγούντο. λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἀπασι τὸ εὐοῖ g). εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγῆτο, καὶ τὰ κυμβάλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρως ἐπηύλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σιληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τε ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὁλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπέζωσμέναι, καὶ τῶν θυρῶν ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν εἶδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κάσμῳ ἔφειγον, οὐδ' ἐντὸς p. 79. βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i) ἐαλώμεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τῶς καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἔχρην ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5 τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι

1) αὐτῷ] „Αὐτῶν Fl. et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.“ g) εὐοῖ] „Εὐ οἱ] Sic jam et Par. quae ante εὐ οἱ habebat. Rōd oi J. etiam et Wech. aliaeque. Bñol Fl.“ h) ἐσήμαινε] „Ita Fl. Fr. J. Wech. Par. etc. Ἐοίμην vult Solan.“ Quam ob causam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] ἡμίγοντο Aug. in textu, sed supra ἀπήγοντο. l) Διόνυσον] „Δογον Fl. sed ex glossa natum.“ Habet hoc etiam Cod. reg. Par. Proverbium hoc est, de quo actum ad Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq. quodque h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Evoc. Simul pulsantur tympana, et classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudit, et insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draco-

nibus, et de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantēs, inclinato statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli jactum venire ausi, ac tandem visuperati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, Quid ad Bacchum iste Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego

- p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβατιῶν, ἢ τιλέας μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμὺ εἰπάτω τοῖς θεοῖς) ὁμοίων τε πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς κακούς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, ὅλον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖα τινα, καὶ πομπῇ κωμικά παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασι, οὐκ οἶδ' ὅ, τε ο) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφαινοῦνται, ὡς οὐδὲν θεὸν παρέχειν τὰ ὧτα καίμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεγάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τε ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κατοῦ σιδήρεον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῷ παρα-
p. 80. δόξα τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαρρόων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιθεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κόμων r) ποινῶν τῶν τότε καιρῶν.

ἀπροςδιόνυσος, quae mox c. sq. occurrit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ' αὐτῷ, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit Gesn. Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι] „ἀκούεσθαι Fl. quod Solanus recipi voluit.“ Sic etiam in Aug. o) ὅ, τε] Sic Reitz. veterum Edd. scripturam ὅτι monitu Jensi emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπαίειν vel ἱπαινεῖν, conj. et vertit Gesn. probante Belino. q) τελετὴν] „Bene Fl. Fr. Wsch. Par. etc. Τελετήν male J.“ r) κόμων] „κόμων male J. sola.“

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me eum Diis comparem) similiratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descen-

dentes de elephantibus aures praebere commisationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant. invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commisationum illius temporis communium, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσῃσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίνουσι p. 80.
 δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐμβαλχεύσειν s) καὶ αὐ-
 τοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν t) ἐρεῖν τὸ εὖοι u). Οὗτοι 6
 μὲν οὖν (ἐλευθερον γὰρ ἀκοή) ποιοῦντων ὃ, τε καὶ φίλον.
 ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
 διηγήσασθαι τι τῶν ἐκείθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσσον x) οὐδ'
 αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
 χλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ροῦν, αὐ-
 τοῦ βλέπειν γ), ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
 θήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλλος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πᾶν
 μέγαλον χωρίον, συνηρεφῆ δέ. κειτὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
 λος, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι
 τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου z) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
 ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ α)
 Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῇ θεῇ· καὶ πίνουσα
 τῶν πηγῶν οὐχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ

s) ἐμβαλχεύσειν] „Ἐμβαλχεύσειν male Fl.“ t) ἡμῶν] ἡμῶν
 B. 3. u) εὖοι] „Εὖοι] Eὖοι rursus Fl. Eὖοι Par.“ x)
 οὐκ ἀπροςδιόνυσσον] restitutum ex L. et Bas. Οὐχ ἄ πρὸς
 τὸν Διόνυσσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπρος-
 διόνυσσον. Primae insidet commune vitium. γ) βλέπειν] βλέ-
 πους Aug. z) διειδεστάτου] „διειδεστάτου male B. 2. (et 3.)
 Recte cett.“ a) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberint-
 que ad satietatem de hoc
 cratere; futurum, us ipsi
 quoque occupentur Baccho,
 et saepe nobiscum Evos il-
 lud ingeminent. Atque hi
 quidem (liberum enim au-
 dire) faciant, quidquid pla-
 cuerit. Ego vero, quando
 adhuc inter Indos versamur,
 volo etiam aliud vobis de il-
 lis rebus enarrare, nec ipsum
 abhorrens a Baccho, nec ab
 instituto nostro alienum.
 Apud Indos Machlaeos, qui
 ad sinistra Indi amnis, si

secundum flumen respicias,
 pascentes ad Oceanum usque
 perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspectu, re-
 gione non admodum magna,
 sed opaca, hedera enim multa
 et vites plane illam inum-
 brant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidis-
 simae aquae, Satyri unus,
 alter Panis, tertius Sileni.
 Intran illud nemus Indi quo-
 tannis semel, sacrum facien-
 tes Deo, bibuntque de fon-
 tibus non omnibus omnes,
 sed pro diversa aetate, ado-

p. 80. μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σιληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πᾶ-

p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες πολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. α' δ' β)
οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ
ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆ ὁ γέρων, καὶ κατάσχη αὐτὸν
ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ καρηβαρῶντις γ)
καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἴτα ἄφνω φωνή τε λαμπρά, καὶ
φθῆγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίγνεται αὐτῷ, καὶ
λαλίστατος ἐξ ἀφροναίου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίας παύ-
σεας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακράς

Hom. συνέλπειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν
ll. III,
222. Ὀμήρου ἐκείνων ῥήτορα, νιφάδισσι γὰρ ἑοικότα χειμερίῃσι
διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν

Id. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ δ) τεττιγῶδές τε πυκνὸν καὶ ἐπίτρο-
ibid.
III, 151. χον συνάπτουσιν ἄχρη βαθείας ἐσπέρας. τοῦντεῦθεν δὲ ἤδη
ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον
ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν

b) δ'] δι B. 3. c) καρηβαρῶντις] „καρηβαρῶντι Fl.“ c)
ἀλλὰ] καὶ addit Gori. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Saty-
rorum fonte, de Panico viri,
de Sileni autem mei aequa-
les. Quae igitur adolescen-
tulis, cum biberunt, eve-
niant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum
fuerit dicere. Sed quae senes
faciant aqua illa ebrii, nar-
rare haud alienum. Cum bi-
bit senex, et occupavit il-
lum Silenus, primo aliquam-
diu mutus est, et crapula
laboranti atque bene madido
similis. Deinde subito vox
splendida, et loquela vehe-
mens, et spiritus modulatus
illi contingit, et est ex plane
muto loquacissimus, quem

nec ore obturando ad quie-
tem redigas, ne perpetuo
loquatur, et longos sermo-
nes continuat: prudentia
tamen omnia, et decetia,
et, ad Homericum illius ora-
toris exemplum, *nivibus si-
milis hibernis*, proferunt.
Neque satis fuerit cynis
illos propter aetatem com-
parare, sed cicadarum more
confertum quiddam et volu-
bile ad seram usque vespe-
ram perpetuant. Inde autem,
jam dimissa ebrietate, ta-
cent, et ad pristinam ratio-
nem redeunt. Verum, quod
maxime admirabile est, non-
dum dixi. Si enim senex

γὰρ αἰτελῇ ὁ γέρων μεταξὺ καταλήπη, ὃν διεξῆε, τὸν ε) p.81.
 λόγον, δύντος f) ἡλίου καλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
 θεῖν g), ἐς νέωτα πινὼν αὐθις ἐκείνα συνάπτει, ἃ πέρυσι
 λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
 Μῶμον εἰς ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
 εἴτε ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη, καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σιληνὸς ἄρα ἦν ἱλειῶς.

ε) τὸν] „deest in FL“ f) δύντος] „recte FL J. Wech. Par.
 Διῦντος Cod. Abb.“ g) ἐπεξελεῖν] „ἐξελεῖν FL sola.“

imperfectam abrumpat, quam
 explicare coepit, orationem,
 occidente sole impeditus il-
 lam ad finem suum perdu-
 cere; altero anno bibens
 rursus illa adnectit, quae
 superiore anno dicentem de-
 stituerat ebrietas. Ista Momi
 illius exemplo in me ipsum

dicta sunt, nec ego, ita me
 Jupiter, quorsum pertineat
 fabula adjunxero: jam enim
 videtis, qua in re similis illi
 sim. Itaque si quid delire-
 mus, caussa ebrietas: si
 prudentia, quae diximus,
 videantur, Silenus erat pro-
 pitius.

A R G U M E N T U M.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentiae praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallica, cujus vim et consilium suae personae eloquentiaequs senili lepide accommodat.

- 1 Τὸν Ἡρακλῆα οἱ Κελτοὶ Ὀγμίων ^{c)} ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πᾶν ἀλλόκοτον γράφουσα. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαγγτίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσας λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς ^{d)} τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοι εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ^{e)} ἢ Ἡρακλῆα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τὴν ^{f)} Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται ^{g)} τὴν τοῦ

^{a)} ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] „Προλαλία Schol. Prins Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. ^{b)} Η] „O Schol. Vulgatum servant Fl. J. Wech. Par. etc. ^{c)} Ὀγμίων] Ὀμόγιον conj. Toup. Vid. Adnot. ^{d)} ῥυσὸς] δὲ addit Gorl. ^{e)} μᾶλλον] ἄλλον Aug. ^{f)} τῇ] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. τοῦ. Rectius fortasse scripsissem τὴν τοῦ Ἡρ. ut mox ἐς τὴν μορφήν τὴν τοῦ Ἡρ. ^{g)} ἐνῆπται] „ἐνῆπται G. Vulgatum tenaciter servant Edd.“ Ἐνδεδύται Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari

opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Japetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γοῦν- p.82.
 τὸν h) παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ
 προδίδουσι, καὶ ὅλως Ἑρακλῆς ἐστὶ ταῦτά γε i). Ὡμην 2
 οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
 τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μερμήν τὴν τοῦ Ἑρακλείους, ἀμυνο-
 μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὶ
 αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὅποτε τὰς Γηρυόνην ἀγέ-
 λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενεῶν. Καί- 3
 τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκόνης. ὁ γὰρ δὴ
 γέρον Ἑρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πᾶμπολύ τι πλῆθος
 ἔλκει ἐκ τῶν ὠτων ἅπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμὰ n) δὲ
 εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρον εἰργασμέναι,
 ὕρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμῶς ἀφ' οὕτως ἀσθε-
 νῶν ἀγόμενοι, αὐτὲ δρασμὸν βουλευόμενοι, δυνάμενοι ἄν

- b) γοῦν τὸν] γοῦν τὸν B. 3. i) ταῦτά γε] „Haec periori §.
 connectere malit J. J. Wetstenius.“ Sic vere interpungitur in
 Aug. Vulgo scilicet post ἐστὶ maxima erat distinctio, quam
 jure reliquit Schm. assentiente Fritschio Quaest. p. 149.
 Minus feliciter Jacobs. in Porson. Advers. p. 300. πρὸς ταῦτά γε
 conj. ab initio sequentis sententias colloca. Infelicissime Be-
 linus post ταῦτά γε requiri censet ἰδὲν, aut simile verbum.
 k) Ἑλληνίων] „Sic et Fl. cum J. Fr. Wech. Par. etc.“
 l) τοιαύτη] non legitur in Gort. m) λείαν] „λλαν male
 Wech.“ n) τὰ δεσμὰ] Articulum, quem olim omiserant,
 restituit Schm. e 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem
 secutus idem Schm. scripsit εἰς σειρὰς, omisso pronomine en-
 clitico.

fert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra
 ostendit: atque in universum
 est Hercules hac quidem ex
 parte. Itaque suspicabar, ut
 contumelia afficerent Grae-
 corum Deos, talia Gallos in
 figuram Herculis designasse,
 quem tali pictura ulcisci vel-
 lent, qui suam quondam re-
 gionem invaserit, ac praedas
 ibi egerit, cum quaerens
 Geryonis greges multas per
 occidentem gentes percurrere.

ret. Verum quod insolent-
 tissimum in illa pictura, non-
 dum dixi. Nempe senex ille
 Hercules, hominum magnam
 multitudinem trahit, auri-
 bus omnes revinctos. Vin-
 cula autem illi sunt tenues
 catenae, ex auro atque ele-
 ctro elaboratae, monilibus
 pulcherrimis similes. Et ta-
 men ab infirmis adeo catellis
 tracti, neque fugam molimur,
 cum possint facile, ne-
 que omnino contra tendunt,

- p. 83. εὐμαρῶς, οὐτε ὁλως ἀντιτείνουσιν, ἢ ταῖς ποσὶν ἀντρεΐδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ παιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες ἐπιγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ἐπιγαλῶντες, λαικότες ἀχθεσθσομένοις ο), εἰ λυθῇσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς p) ταῖς τῶν δεσμῶν ἀρχαῖς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη
- p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
- 4 Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰστήκειν ὀρώων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπορώων, καὶ ἀγανακτῶν. Κελεύς δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαιδευτός τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πᾶν γὰρ ταραττο-

ο) ἀχθεσθσομένοις] ἀχθεσσομένοις Gorl. Unde Struvius Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθεσσομένοις. Cf. tamen Heindorf. ad Plat. Hipp. maj. c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunissimas voces, in quibus etiam Geanetus offendit, ejiciendas putat Jacobs. Ταῖς χειρῶν corrigi vult Seager. Mihi τῆς σειράς — sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν δεσμῶν ortum videtur.

aut obnituntur pedibus, re-supinati in contrariam ei, qua dueuntur, partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque urgent omnes, et, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegro laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigror ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero

sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero*, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae hujus aenigma: vi-*

μὲν δ' ὅπως πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐχ, p. 84.
 ὥςπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἐρμῆν q) οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἐρμοῦ ισχυ-
 ρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος
 γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπιδεικνυσθαι τὴν ἀκμὴν,
 εἰ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)
 . . . ὀπλοτέρων φρένες ἡερέθονται.

Hom.

Il. III,

108.

Τὸ δὲ γῆρας .

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Eur.

οὕτως γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλῶτ- Phoen.
 τῆς τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρωῶν τὴν ὅπα τὴν λει- v. 533.
 ριόεσσαν ἀφισπιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἰ γε Il. I,
 μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡς τε εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τοὺς 249.
 ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ Ibid.
 λόγος e) ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ε) 5
 ὧτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ

q) Ἐρμῆς] „Et sic Pl. cum ceti. r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic
 vulgo in Edd. vet. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad
 numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit Reitz. et
 recentt. Ὅτι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Home-
 ricis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγος conjicit J. J. Wetste-
 nius.“ At recte vulgatam tuncur Fritsch. Quae stat. p. 4. sq.
 collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam Ja-
 cobssii conjecturam omnino haec delentis merito reprobat. t)
 τῶν] abest ab Ang.

deris enim plane in illa per-
 plexus. Vim dicendi nos Galli
 non, uti vos Graeci, Mercu-
 rium putamus esse, sed Her-
 cule illam assimilamus, quod
 hic Mercurio multum est for-
 tior. Si vero senex reprae-
 sentatus est, noli mirari. So-
 la enim eloquentia in sene-
 ctute solet plenam vim et ma-
 turitatem ostendere, si qui-
 dem verum dixere vestri poë-
 tae,

Suspensa incerto est ju-
 venum sententia motu:

Dicit senex meliora 'ju-
 nioribus.

Ita quidem etiam Nestoris
 apud vos lingua mel defluit.
 Et concionatores Trojanorum
 vocem emittunt liliaceam,
 hoc est, floridam; [florum
 instar suavem] flores enim,
 si recte memini, sunt lilia.
 Itaque neque illud mireris,
 si auribus revinctos hic Her-
 cules, h. e. eloquentia trahit,
 qui noris illam aurium atque
 linguae cognitionem. Neque
 vero contumelia in ipsum est,

p. 85. ταύτη τετρώπηται· μέμνημαι γούν, ἔφη, καὶ κομικῶν τινῶν
 λαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Ignot.
 auct.

. . . τοῖς γὰρ λάλοισιν u) ἐξ ἄκρου

Ἡ γλωττα πᾶσιν ἐστι x) τετρωπημένη.

6 Τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα
 ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῦ τὰ
 πλείστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν,
 οἶμαι, ὀξεῖς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τε-
 τρώσκοντες· πετρόντα γούν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.

7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἥνικα περὶ τῆς δεῦρο πα-
 ρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
 τηλικῶδὲ γ) ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπανμένῳ, αὐ-
 θεις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ
 καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκότος. τίως μὲν γὰρ
 ἔδεδίειν, μὴ τιμὴ ὑμῶν δόξαιμι x) κομικῇ μετρακικῇ ταῦτα
 ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανεύεσθαι· κῆτά τις Ὀμηρικὸς
 νεανίας ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

n) λάλοισιν] Sic scripsi ex emendatione Casaub. ad Theophr.
 p. 103. et Gesneri, pro vulg. λόλοις. Vitiōsos jambos dederant
 Reitz. et recentt. sejunctos voce λάλοις. x) ἐστι] „ἐστιν] ἐστι
 melius legas.“ Si recte Reitzius consuluisse Edd. veteres, in-
 venisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. γ)
 τηλικῶδὲ] τηλικῶς τε (potius τηλικῶς τε) mavult Bel. frustra.
 z) δόξαιμι] ἂν addi jubet Bel. pro more suo.

*hac parte perforatum esse.
 Memini enim, pergebat,
 etiam quorundam de comoe-
 dia jamborum, quos a vobis
 didici,*

*Extrema enim loquacibus
 Pertusa lingua est omni-
 bus foramine.*

*In universum autem puta-
 mus, oratione Herculem per-
 fecisse omnia, sapientem vi-
 rum, et eloquentiae viribus
 pleraque expugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto
 sunt, acutae, collineantes ad
 scopum, celeres, quibusque
 vulnerentur animi. Alata*

*nempe verba vos quoque esse
 dicitis. Haec tum Gallus.
 Mihi vero, cum apud me
 considerarem, deceretne huc
 me progredi, hoc aetatis ho-
 minem, quique hoc decla-
 mandi genus olim desissem,
 et rursus de me calculum
 dare tot iudiciis; oppor-
 tune in mentem venit ejus
 imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui ve-
 strum viderer plane ado-
 lescentuli more istuc facere,
 et praeter aetatem juvenari;
 ac deinde Homericus aliquis
 juvenis increparet mihi illud,*

Σὴ δὲ βίη λέλυται

καί,

Χαλεπὸν γῆρας κατελλήφε σε α),

Hom.
II. VIII.
103.
p. 85.

Ἡπεδανὸς δὲ νῦν τοι θεράπων, βραδείας δὲ τοι ἵπποι·

ἔς τοὺς πόδας β) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-
σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προά-
γομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιωτῆς ὦν
τῆς εἰκότος. Ὡς τε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τῆχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος γ) ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, p. 86.
ὃ Τῆϊς ποιητὰ, εἰςβῶν δ) με ὑποπόλιον γένειον ε), χρυσο-
φαίνωνν f) εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω,
καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλι-
στα ἀνηβῶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμαῖζεν καθ' ὥραν εἴη, καὶ
ἔλκειν τῶν ὠτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνῃται, καὶ τοξεύειν g)
πολλάκις, ὡς οὐδὲν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθοι ὁ γωρυτός
αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας
τὸ ἔμμαντοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλας γενεμληκήμενον

α) κατελλήφε σε] ὁπάξει vult Bel. ut in Homero est, omnino-
que versus duo Homericos accurate restituendos putat. β) τοὺς
πόδας] τὰς ποδιὰς inepte conj. Bel. γ) τοῦ σώματος]
Articulum vulgo omissum restituit Schm. ex Aug. δ) εἰςβῶν]
εἰσβῶν Schm. ex Aug. ε) γένειον] deleri vult Guyet. τὸ
γένειον legi Reitz. Alii pro με maluerunt μου, vel μιν. Vid.
Fragmenta Anacreont. in Ed. Fischer. p. 289. f) χρυσο-
φαίνωνν] „χρυσόφαιων Fl. Idem adscriptum margini Ald.“
χρυσόφαινονν — πτερύγων Gesn. χρυσόφαινοῖς — πτερυγὲς de
Pauw. ad Anacr. g) τοξεύειν] „τοξεύει Fl.“

Jam periit tua vis, gravis
arripuitque senectus,
Invalidusque tibi famu-
lus, tardique caballi,
in pedes hoc ultimum ja-
ciens. Sed ubi recordor se-
nis illius Herculis, ad agenda
omnia provehor, nam me
pudet talium ausorum, qui
imaginis propositae aequalis
sim. Itaque robur, et cele-
ritas, et pulchritudo, et
quaecunque corporis bona
sunt, valcant: ac tunc, Teie
poëta, Cupido, intuens me,

sensim canente mento, aura-
tis vectus, si voluerit, alis,
aut aquilis praetervolato: ac
non curabit Hippoclidēs. At
dicendi facultate vel maxime
rejuvenescere, et florere, et
vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam
fieri possit, plurimos, et
sagittas emittere saepius, cum
metus non sit, ne imprudenti
vacua fiat pharetra. Vides,
quomodo meam ipse acta-
tem senectutemque consoler.
Et hac ipsa causa ausus sum

Lucian. Vol. VII.

U

- p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας,
 αὐθις ἀφεῖναι εἰς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὧ θεοί, καὶ τὰ
 παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ; ὡς νῦν γε μάλιστα πλῆσιςτιον
 p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιός
 φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν h) τὸ Ὀμηρικόν ἐκείνο ἐπιφθέγγη-
 ται i) τις,

Hom. Oἶν' ἐκ ῥακίων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

Od.

XIII, h) ἡμῖν] „ὑμῖν male Fl.“ i) ἐπιφθέγγεται.] „ἐπιφθέγγον-
 75. το Fl.“

subductam olim navigiolum
 iterum deducere, et pro co-
 pia instructum, in medium
 mare dimittere. Adspiret
 modo a vobis, Dii, dextra
 aura! Nunc enim vel maxi-
 me implente vela, et bono,

et secundo vento indigemus,
 ut, si quidem digni videamur,
 etiam nobis Homerici-
 cum illud inclamet aliquis,
*Quod femur e pannis se-
 nior tam vilibus effert!*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΤΚΝΩΝ.

p. 87.

A R G U M E N T U M.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, expectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando expectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cynosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulatur poetæ, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida hæc et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἡλεκτρον πέρι καὶ ὑμᾶς α) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ ποταμῷ θαυρύνειν αὐτὸ, θρη-
νούσας τὸν Φαίθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρους
ἐκείνας τοῦ Φαίθοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλ-
λαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐκ αὐτῶν δάκρυον
θῆθεν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων
τῶν ποιητῶν ἁδόντων ἡλπίζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ
Ἡριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p. 88.

a) ὑμᾶς] „ἡμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Ὑμᾶς ceti.
male cum Ald. et Pl. Imo vere optime Schm. restituit ὑμᾶς.

D E E L E C T R O S E U C Y G N I S.

De electro nimirum vobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae Talia nempe ipse quoque cum audissem poëtis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me sub-
mutatas esse in arbores, et iturum populorum unam,

- p. 88. κόλπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα; ὡς ἤλεκτρον
 2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ b), κατ' ἄλλο μὲν τι c) χρεός,
 ἦγον d) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκείνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀνα-
 πλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν,) οὐτ' αἰγείρους εἶδον, πάντ'
 περισκοπῶν, οὔτε τὰ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαί-
 θοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ
 διαπυρθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιεζόμεθα,
 τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας e); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤλιον
 σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· κἀγὼ τὸν μῦθον διη-
 γούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἑλίου παῖδα, καὶ τοῦ-
 τον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα; αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσας
 τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσιτε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦ-
 ναι, τὸν δὲ ἀπολίσσασθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς
 αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά πον, ἔφη, παρ' ὑμῖν f), ἵνα-
 περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
 3 καὶ δακρύειν ἔτι g) ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Sal-
 tat. c. 27. e. a. c) μὲν τι] Vulg. μέντοι Emendavi monitu
 Fritzscheii Quaestst. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene
 meritus est. d) ἦγον] „Nihil mutant Edd. Ἦκων vult Solan.“
 Parenthesi verbis ἔδει — Ἑριδανόν inclusis, quod priores Edi-
 tores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio.
 Cf. Fritzsche. l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit Fl.“ et Gori.
 f) ὑμῖν] „ἡμῖν“ restitutum ex L. et Venet. Τῶν ceti. Imo
 ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἔτι] inserui hanc

et expanso sinu excepturum
 paucas lacrimas, ut electrum
 habeam. Et sane non ita diu
 est, cum alterius quidem rei
 caussa, sed veni tamen in
 loca illa: oportebat enim
 adverso Eridano navigare.
 Sed nec populos vidi, dili-
 genter licet circumspiciens,
 neque electrum: quin neque
 nomen Phæthontis noverant
 incolae. Requirente enim me
 atque interrogante, quando
 veniremus ad populos, ele-
 ctum reddentes? ridebant
 nautae, postulabantque, uti

clarius, quid mihi vellem,
 dicerem. Hic ego fabulam
 ipsis enarro, Phæthontem
 fuisse Solis filium, et hunc,
 adultus cum esset, petiisse
 a patre currus ipsius agendi
 facultatem, ut et ipse diem
 unum faceret: illum dediasse,
 hunc excussum curru perli-
 se, et sorores ipsius dum lu-
 gerent hic circiter, dicebam,
 apud vos, ubi etiam cecidit,
 apud Eridanum, populos
 factas esse, et lacrimari
 etiamnum propter eum suc-
 cina. Quis haec tibi, dicebant.

ἔφασκεν, διηγήσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p.88.
 ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς
 αἰγείρους, ἃς φης, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἷτοι ἡμᾶς
 δυοῖν ὀβολοῖν ἔνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
 ἐναγλίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
 γείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο·
 καὶ ἐσιώπησα διασχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς p.89.
 ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα αὐτῶ
 ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγίης ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν
 δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἡνιώμην, καθά-
 περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅς γε ἤδη ἀνέ-
 πλαττον, ὅσα καὶ οἶα χρήσομαι ἀντιψ̄. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ 4
 ἀληθῶς h) ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς
 ἄθοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὐθις i) ἡρώ-
 των τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ εἶτι) Ἀλλ' οἱ γε κύκνοι,
 πηνίκα ὑμῖν k) τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν l) ἐφεστῶτες τῷ
 ποταμῷ, ἐνθεν καὶ ἐνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρῆδρους

hanc vocem e Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθῶς
 Fl.“ i) αὐθις] „bene Fl. Fr. Wech. Par. Αὐτὶς male J.“
 k) ὑμῖν] „ἡμῖν“ recte L. et J. Ἐμῖν Fl. cum cett. male.“
 Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ἄδουσιν] „Fl. ἄδου-
 σιν sine puncto subscripto.“

narravit impostor et mendax
 homo? Nos vero neque auri-
 gam quemquam excidere vi-
 dimus, neque habemus, quas
 ais, populos. Si vero quid
 esset tale, putasne nos duo-
 rum obolorum causa remi-
 gaturos, aut tracturos ad-
 verso flumine navigia, cum
 divitibus nobis esse liceret,
 legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non medio-
 criter me momordit. Et ta-
 cui, cum pudoret me, cui
 re vera accidisset, quod pue-
 ro, ut poetis crederem impro-
 babilia adeo mentientibus,
 ut sanum nihil illis placeat.

Una igitur hac spe non parva
 falsus, aegre ferebam, quasi
 ex ipsis inanibus electrum
 perdidissem, qui jam imagi-
 natus fueram, ad quos res et
 quomodo illo usurus essem.
 Illud tamen, et quidem cer-
 to, quatabam me apud illos
 reperturum, cycnos multos
 canentes in ripis fluvii: ac
 rursus interrogabam nautas,
 (nam adhuc adverso flumine
 navigabamus) Verum cycni
 certe quando vobis modula-
 tum illud carmen canunt ad-
 stantes hinc et hinc fluvio?
 Ajunt enim, illos Apollinis
 comites, homines canendi

p. 89. αὐτοὺς ὄντας, ὀδυνῶν ἀνθρώπους, ἐνταῦθα που εἰς τὰ
 ὄργανα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθόμε-
 5 νους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησάν, ὦ
 ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χάρας
 ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλείοντες, καὶ σχεδὸν
 ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους
 ἐνίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κράζουσιν
 οὔτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κόρακες ἢ τοὺς
 κολοιοὺς Σειρήνας π) εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾄδόντων δὲ ἡδὺ,
 καὶ οἷον σὺ φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν,
 6 πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα
 P. 90. ἐξαπατηθῆναι ἐν π), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἑκα-
 στα ἐξηγουμένοις. ὥστε ἀγῶ νῦν δέδιδά ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ
 ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι
 ἡμῶν, ἤλεκτρα τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσειν παρ'
 ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες τῶν ὑπο-
 σχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις.
 ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλυχουμένου περὶ

m) Σειρήνας] μὲν addebatur vulgo. Sed recte omisit FL. pro-
 bante etiam Fritzsche Quaculat. p. 210. n) ἐν π.) „Isti L.“

peritos, hic aliquando in-
 volucres abiisse, et propterea
 adhuc canere, non oblitos
 Musicae. At illi cum risu,
 Tu homo, inquit, non de-
 sines hodie mentiri de regio-
 ne nostra atque fluvio? Nos
 vero semper navigantes, et
 a pueris inde fere opus fa-
 cientes in Eridano, paucos
 quidem cycnos interdum vi-
 demus in palustribus ripis
 fluminis, et crocitant hi
 quiddam plane alienum a
 Musis, et imbecillum, adeo
 ut corvi vel graculi Sirenes
 sint ad illos. Canentes au-
 tem suaviter, atque ut tu ais,
 ne per somnium quidem qui-

dem audivimus. Itaque mi-
 rari subit, unde ista de no-
 bis ad vos pervenerint. Mul-
 tum decipi in talibus potest,
 si quis credat iis, qui in
 majus extollunt narrando
 omnia. Itaque ego etiam pro
 me nunc sum sollicitus, ne
 qui modo venistis, et jam
 primum nos auditis, electra
 quaedam et cycnos invenire
 apud nos cum speraretis,
 discedatis paullo post irri-
 dentes illos, qui, pretiosa id
 genus multa inesse nostris
 in orationibus, vobis fuerant
 polliciti. At ego testor, talia
 me de meis rebus gloriantem
 neque vos, neque aliam

τῶν ἑμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν p.90.
 ἀκούσαι ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν ο)
 Ἑριδανοῖς τις, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
 ἀποσιάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
 λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἑμὸν ὁρᾷτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ
 ἄμυσσον q), οὐδέ τις ὥδῃ πρόσεστιν, ὥστε ὄρα, μὴ τοιοῦτό
 τι πάθης μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίδας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
 τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὀρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
 αὐτὰ, οἷα διαφαίνεται αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς p.91.
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπᾶσθαι, πολλῷ μικρότερα
 εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
 ἔδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τὰμὰ, μὴδὲν μέγα προσδοκήσης ἀνι-
 μήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσθαι τῆς ἐλπίδος.

ο) ἐντύχοις ἂν] „ἐντύχης sine ἂν Fl.^a p) λιγυρωτέροις]
 Vulg. λιγυρῶν. correxi monente Seagero Diar. Class. Vol. XIX.
 p. 26 Cf. Phalar. I. 11. De Salt. c. 72. q) ἄμυσσον] „Sic
 G. L. marg. A. 1. et J. Ἀμυθον Fl Wech. Par. etc.“

nequaquam unquam audi-
 visse, neque auditurum un-
 quam esse. Alios quidem
 invenias non paucos, Eri-
 danos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum
 orationis stillat, multum
 poeticis cygnis modulatiores.
 Ego vero qualis sim, jam
 videtis, simplex, literarum
 expers; neque cantus adest.
 Igitur vide, si quis majora
 de nobis speres, ne tibi ac-

cidat, quod his, qui aquis
 submersa vident. Arbitrati
 enim, tanta esse illa, quanta
 desuper adspicientibus vide-
 bantur, dilatata a radiis um-
 bra; cum extracta multo
 minora deprehendunt, in-
 dignantur. Jam igitur tibi
 praedico, effusa aqua, et
 detegens me, ne quid magni
 te lausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse
 conferas.

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii causa, ut Gilb. Cognatus putavit, et ex tempore, ut Wielandio visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.

- 1 Ἡ μυῖα ἔστι μὲν οὐ τὸ α) σμικρότατον τῶν ὀρέων, ὅσον ἐμπύσι, καὶ κώνωσι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίτης ἀπολείπεται· ἐπέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ β) αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι γ)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκροτάτας, καὶ
p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν δ) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῆ λεπτοτέρα, καὶ ε) μαλαχωτέρα· καὶ μὴν διήνθε-

α) οὐ τὸ] „Sic et Fl. cum J. Par. etc. Οὕτω L.“ β) τὰ] „omisit J. non item Fl. aliaque.“ γ) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι] insititia habet Guyet. δ) ἔστιν] μὲν, quod vulgo addebatur, eieci praesunte Fl. et imperante Fritzschio Quaestât. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστι. ε) καὶ] τε καὶ Aug.

MUSCAE ENCOMIUM.

Non est minima volucrum musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istace magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plu-

mis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῦνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, πρὸς
 ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πτερύσσῃται. g). Ἡ 2
 δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρετικῶς συνεχεῖ τῶν
 πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ h)
 ὡς οἱ σφηκὲς μετὰ ροιζήματος, ἀλλ' εὐλαμπῆς πρὸς ὃ, τι
 ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ αἵματος. καὶ μὴν κἄντινον πρόσκειται αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀδῆς πίτεσθαι, οὐκ
 ἀπηνῶς i) οἷα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρο-
 μον τῶν μελιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλη-
 τικόν. ἐνδεικνυμένης l). ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λεγυρωτέρα m),
 ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3
 ἄλλο σῶμα, ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται,
 καὶ ἔστιν ὑπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν
 ἀκρίδων· ὁφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

f) διήθησται] „διήθησθαι Wech.“ διήθησται B. 1. g)

πτερύσσῃται] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. ἐκπετάσῃται.

h) οὐδὲ] οὕτω Schm. ex emendatione interlinearī Codicis Ang.
 inscite. Sexcenties enim οὐδὲ inveneris post οὔτε. Cf. infra

cap. 9. i) ἀπηνῶς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς vult So-
 lan.“ k) οἷα] Sic moneute Fritzsche, id. quod jam saepius

a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδεικνυμένης]
 ἐνδεικνυμένη Gorf. fruska. Vid. Fritsch. Quaest. p. 173. m)

λεγυρωτέρα] Sic Bip. et Schm. ex Reitz. ubi tamen cum
 recentius vitio legitur λεγυρωτέρα. In vet. erat λεγυρωτέρα, quod

et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreat pavonum instar
 colores habet, si quis intente
 illam respiciat, cum expan-
 sis ad solem pennis volatq̃
 meditatur. Volatus illius est
 non qualis vesperilionum
 in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum
 saltu conjunctus, neque cum
 perstrepende impetu, ut ve-
 sparum, sed flexilis inquam-
 cunque partem aëris tendat.
 Etiam hoc illi inest, quod
 non silentio, verum cum
 cantu quodam volat, non in-

festis, qualis est culicum;
 neque graves fremitus apum,
 aut terribiles minacesque
 vesparum imitatio, sed in-
 tantum est modulatio, quan-
 tum tuba atque cymbalis ti-
 biae sunt placidiore. Quan-
 tum ad reliquum corpus,
 caput tenuissimo canali con-
 tinetur cervicibus, et cir-
 cumactu est facile, non ad-
 natum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de
 cornu: pectus compactum,

p. 92. τις στέρον εὐπαγίς, καὶ ἐκπεφύκασι αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
 p. 93. κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ γαστήρ δὲ αἰχρῶ-
 ται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φοι-
 δας ἔχουσα. αἰμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀρθοπύγιον ὡς
 σφηξ; καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
 ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφας καὶ αὐτῇ ἔχουσα προνο-
 μεύει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κο-
 κυληθόνη κατὰ τὸ ἄκρον τοικυῖα o), ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς p)
 προκύνπτει, ᾧ κεντούσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
 καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
 ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἐξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
 σαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα q)
 χερσὶ χρῆται ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τετάρων βεβηκυῖαν,
 ἔχουσαν τε ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
 4 πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθύς τοιαύτη,

n) προνομεύει] „προνομεύει Wech. male.“ o) τοικυῖα] τοικυῖαν scribendum putat Jacobs. Animadv. ab Achill. Tat. p. 699. Oblitus eni haud dubie auctor, ant. si malia, sibi constans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus, ἣν - ἔχουσα postremum in κατέχει reliquisque verbis subjecti loco cogitavit proboscidem. Sic certe excuset auctorem, quum parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subjectum. p) ὁδοὺς] „ὁδοὺς adspirare FL.“ q) καὶ ὅσα] ὅσα καὶ legi jubet Fritzsche. Quaest. p. 102. At loca collata non evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidni etiam καὶ ὅσα dici potuerit.

ex quo enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas et squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, et apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephantī, instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens omicat, quo ubi pupu-

git, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον γ) ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων p. 95.
ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκτίρει,
καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
πυροφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτης, p. 94.
καὶ ὁμοτράπεζος ἀπάντων γένεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος
γὰρ αὐτῇ τοῦτο πτεῖν· καὶ μέντοι οὐκ ὁμοιοῦς οὖσα, (πάντη
γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς ε) συμμεμέτρηται) τῷ φωνῇ
χαίρει μάλιστα, κἄν ι) τοῦτο πολυτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρή-
νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
ἀτρεμεῖ. Σύνασιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅποτις 5
τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαδιδράσκει·
λοχῶντά τε γὰρ ἐπιπηρεῖ, καὶ ἀντίον υ) αὐτῷ ὄρεῖ, ἐκκλ-
νουσα τὴν ὀρμὴν, ὡς μὴ ἀλλασκοίτο σαγηνευθεῖσα, καὶ παρ-
πесоῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάταις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
καὶ τὴν ἀλκὴν κ) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λῆγειν, ἀλλ' ὁ
μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἀριστον
τῶν ἡρώων ἐπαινέσαις ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ψῖ
γ) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. ε) αὐ-
τῆς] αὐτῇ Aug. ι) κἄν] κἄν B. 1. et 3. υ) ἀντίον] ἐναν-
τίον Aug. κ) ἀλκῇ] „Alia loxū, n) jūni Coll In nostris nihil
varietatis est.“

hominibus, sive animalibus
aliis demortuis. Deinde paul-
latim et pedes profert, et
pinnas gignit, et ex repente
fit volucris: fit etiam gra-
vida et vermiculum parit,
muscam paullo post futuram.
Cum autem nutrietur cum
hominibus, eorumque con-
tubernio et mensa utatur,
omnia gustat praeter oleum,
quippe quod bibisse illi mors
est. Verum brevis aevi cum
sit, omnino enim arctis vita
illis terminis circumscripta
est; luce gaudet maxime, et
in ea versatur: noctu autem
quietem agit, et neque vo-

lat, neque canit, sed con-
trahit se, et nusquam movet.
Prudentiam illius non par-
vam in eo dico *inesse*, cum
insidiatorem et hostem suum
araneum effugiat. Insidian-
tem enim observat, et con-
tra intuetur, devitans im-
petum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae in-
cidat. Fortitudinem illius et
robur nos dicere nihil atti-
net, sed poetarum magnilo-
quentissimum Homerum.
Nam laudare studens He-
roum praestantissimum, non
leoni, aut pardali, aut apro,
robur illius comparat, sed

Hom. τὴν αἰλὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ γ) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
 II. τῷ ἀνδρείῳ, καὶ λοιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
 XVII. 570. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
 P. 95- μὲν, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀπίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγμα-
 τος. οὕτω δὲ πᾶν ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥστε
 οὐχ ἄπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
 οὕτω κοσμεῖ τὰ ἐπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
 ἀγέλαον πιῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διεύχεται, ἄρτι δὲ τὴν
 Ἀθηνᾶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω 2) τὸ βέλος ἀποκρούεται α),
 ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
 ποιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὐτῆς ἐπεισάγει
 τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστω αὐτὰς
 ἐπόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη
 6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστίν, ὥςθ' ὅποیان τι δάκηη.
 P. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ
 ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρει-
 σδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς β) προνομαια κατὰ λόγον τοῦ μεγέ-
 θους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

γ) τῷ] „τὸ male Ald.“ 2) Μενέλεω] Menelaeus Aug. α) ἀπο-
 κρούεται] „ἀποκρούεται Fl. male, ex qua tamen idem ad-
 scriptum marg. A 1.“ β) αὐτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino
 videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intre-
 pidis illius improbisque co-
 natibus. Neque enim anda-
 ciam ait illi inesse, sed for-
 titudinem. Nam etiam re-
 pulsa, ait, tamen non desi-
 stit, sed morsum appetit. Ita
 autem omnino laudat atque
 amplectitur muscam, ut non
 semel, neque paucis men-
 tionem illius injiciat, sed
 saepe: adeo commemoratione
 illius ornantur versiculi.
 Nunc enim gregarium illius
 ad lac volatum enarrat; nunc
 Minervam, cum defendit a
 Menelao telum, ne in vitalia

illius labatur, comparans
 matri dormientem infantem
 suum curanti, muscam rur-
 sus comparationi inducit.
 Quin etiam appellatione
 pulcherrima eas ornavit,
 dum *frequentes* dixit, et
 turbam illarum vocavit *gen-
 tes*. Adeo autem robusta
 est, ut morsu vulneret non
 hominis modo cutem, sed
 bovis etiam et equi. Quin
 elephantem dolore afficit,
 intra rugas illius dum repit,
 et sua proboscide propor-
 tionem magnitudinis suae sau-
 ciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρῃην οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
 ἀλεκτρούνας ἐπιβαῖς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ
 θηλείᾳ ἐπιπολύ c)· κῆκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπε-
 τονται τὴν ἑναῖριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθει-
 ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ἐξ τῶ
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπρους ἐστὶν d). Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
 φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι
 δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
 καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
 φρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
 καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ακριβῶς πεπεῖσθαι
 πάντας, ὅτι κῆκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἡ γε g) καὶ
 ἀπελθοῦσα ἐπανερχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίσταται
 τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
 τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
 ἀφείσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ' ἑαυτήν· εἰτα ἐπα-

- c) ἐπιπολύ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox ibidem. d) καὶ ἔμπρους
 ἐστὶν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male Fl.“
 f) αὐτῆς] αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solanys. At nec vulgatum
 improbo.“ Schm. αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἡ
 γε] Sic Schm. ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει.]
 „ἐπαληθεύει male Fl.“ ἱστανεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει,
 i) ἀφείσα] „Sic Fl. Ald. Hag. B. 1. Par. Salm. Αφείσα
 J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est
 libertas: ac mas non, ut in
 genere gallinaeo, cum in-
 ascendit, statim iterum desi-
 lit; sed diu inequitat femi-
 nae, atque illa fert sponsum,
 volantque una, neque illum
 in aëre coitum volatu distur-
 bant. Praeciso capite musca
 diu vivit corpore reliquo,
 et spirat. Quod autem ma-
 ximum in natura illarum
 est, hoc jam volo dicere.
 Ac videtur mihi solum illud
 Plato praetervidisse in suo
 de anima illiusque immor-

talitate libro. Mortua enim
 musca inperso cinere resur-
 git, et instaurata illi nativi-
 tas, atque alia de novo vita
 contingit; adeo ut plane per-
 suasum esse debeat, illarum
 quoque immortalem esse ani-
 mam, - quae quidem etiam
 cum discessit, redit, et
 agnoscit, et suscitatur corpus,
 et, ut volet musca, efficit,
 et fidem conciliat illi de
 Clazomenia Hermotimo fa-
 bulae, animam illius saepe,
 ipso relicto, pro se peregrini-
 natam, deinde reducem im-

- p. 96. πλῆθοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
 8 τιμον. Ἄργος k) δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν
 p. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
 τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλονται, καὶ ἡ μέλιττα
 οὐχ ἥμισυ μυῖαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
 ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλείων αὐτῶν
 προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεσιᾶται
 9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἡ καλεῖν
 οὐχ ἐνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πετῆσιν κατὰ
 τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη n), ὅπου ἂν εὕξη ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λαν-
 θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγείται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν
 10 φωτὶ δρώμενον ο) αἰσχυρεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν,
 λαλὸν μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ὀδικὴν, καὶ ἀντερα-
 σθῆναι γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τοῦ Ἐνδυ-
 μίανος. εἴτ' ἵππεδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπὶ-

k) ἄργος] „Sic Edd. et Thom. Mag.“ l) ἢ] „Ita dedit Solan.
 Kai Edd. priores.“ m) οἱ] „abest a Fl.“ n) ἐπανηρη-
 μένη] ἐπανηρημένη mallet Reitz. o) δρώμενον] „Forsan
 δρώμενον, adpizxit Solanus.“

plevisse corpus, suscitasse
 Hermotimum. Jam ipsa mu-
 sca vacua opere et solum
 alieno labore partis fruitur,
 ac plena illi ubique mensa.
 Nam et caprae illi mulgen-
 tur, et non minus muscis,
 quam hominibus, laborat
 apis: et coqui haec condiunt
 opsonia, et regibus ipsis
 praegustat, mensisque inam-
 bulans cum illis epulatur,
 et una fruitur omnibus. Pul-
 litem vero suam aut nidum
 non uno loco constituit, sed
 volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, ubi-

cunque a nocte deprehendi-
 tur, ibi et larem sibi et cu-
 bile facit. Verum noctu, uti
 dixi, nihil agit, neque oc-
 culte cupit agere quidquam;
 neque putat quidquam se
 turpe facere, quod in luce
 factum pudori esse sibi de-
 beat. Fertur etiam fabula,
 mulierem quandam, Muscam,
 olim fuisse, pulcherrimam,
 loquacem vero eandem at-
 que argutam, et cantus aman-
 tem; rivalem autem Lunae
 in amando Endymione fuisse.
 Deinde cum dormientem su-
 binde ludibriis suis, et can-

γειρεν ἱεροσχελοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κομίζουσα ἐπ' αὐτόν, p. 97.
 τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
 τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλὶν καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
 κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθορεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.
 Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ
 δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
 τος, ἀλλ' ἐρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλοφροσύνης. ὡς γὰρ
 δυνατόν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγέ- 11
 νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
 ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἐξαίρετα p) τῶν
 Ἀττικῶν ἐπιφανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κομικὸς ποιητὴς ἔφη,
 Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
 κομικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
 τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδουῖντο τὰς θυγατέρας
 οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q), τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ
 ἐκαίῳ μεμνηταὶ τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῇ φόνου·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμων ταρβεῖν δόρυ.

Incert.
Trag.

p) ἐταῖρος] Non varietur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II; 18.
 Varr. Locu. q) οὐδ' γὰρ Aug.

tionibus, et comissationibus, excitaret, aegro tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pul-

chra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

*Proh dedecus, si musca
forti robore*

*Corpus virorum amore caedis
insilit:*

*Armatus hastam sed veretur
hosticam.*

p. 98. πολλά ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μύσας γ) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἢ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, αἷς στρατιωτίδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἱ γὰρ καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπιτηχυῖαι τοῖς

p. 99. ὁρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες s) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' εἰ ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυῖας ποιεῖν.

γ) Μύσας] τῆς Μύσας Ang. s) βαίνοντες] „καὶ βαίνοντες“ barg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperissimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hieme sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud prae-

sertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

SCHOLIA.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. ΙΚΑΡΟΜ., Η ΠΙΠΕΡΝΕΦ.] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγράφεται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν α) εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περιέργον καὶ φασματωδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἀρμοζόμενος β), ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθέτους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκρατημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδύκμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας γ) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως δ), ὥστε, εἰ πίστις ὑπ᾿εστι ε) Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βλον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ς) ἐρασθῆναι κατὰ Λόρινον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπων, ὅμοιος, φασίν, ὅμοιον συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσπασπάσιως ἐσχέκε τούτου, τερατείαις τε συνευκαιρῶν γ), καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς η) διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι ι) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προηρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζευγνύει τούτῳ τὸν Ἰκαρον,

α) τὸ πτηνὸν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. supplevimus. Solan.

β) ἀρμοζόμενος] Reitz. ἀρμοζόμενον. correxit Schmiederus. Ceterum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo Philostrat. Vit. Apollon. IV, 25. agit, cum Luciano multo antiquiore confunderit, jure suo notavit Wieland. Vera. Tom. I. p. 200. Cf. Solan. ad Diall. Morti. I. Tom. II. p. 467. Lehm.

γ) ὥρας] „ὥραν Edita. Mutavit Solanus.“

δ) οὕτως] „οὕ Exc. G. Οὕτως recte C.“

ε) εἰ πίστις ὑπ᾿εστι] „Pro his tribus ὑπ᾿εστι tantum C.“

ς) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσας corrigere non dubitavi. Lehm.

γ) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante Bastio Epist. Crit. p. 48. Vulgo legebatur συγκαίρων. Lehm.

η) εἰς μηδὲν ὑγιὲς] „πρὸς μηδὲν ὑγιὺς C. εἰς μηδὲν ὑγιὺς V.“

ι) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματα. quod Schmiederus, quemadmodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. Lehm.

λίον λίων συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. 1. 22. σταθμὸς] μονή. V.

Pag. 2. l. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὄργυιαι ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλεθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἢ ἄλλοι δὲ, ζ'. κ) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νεῖλου ἐπικλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὐρήσεις πολλάκις ἐν τῇ Ἀναβάσει ι) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliiue. Solan.)

Ead. 1. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενον V.

Ead. 1. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἐναγχοῦς] τῆς χθесινῆς G.

Pag. 3. l. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. 1. 5. Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

Ead. 1. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. l. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρυγὲς μερακίσκος εὐπρεπὴς· τούτου ἠρώσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀέτονον, ἤρπασεν αὐτόν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἶνοχόον V.

Ead. 1. 5. προσφερὲς] ὅμοιον. V.

Ead. 1. 6. οὔτε παιδικὰ] ἐρώμενον. V.

Pag. 5. l. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε ο) οὖν ἐπέοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπιτάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

k) ζ'.] „ζ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς. est in V.“

l) Ἀναβάσει.] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente Reitzio, emendavit Schmiederus. Ichm.

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγόμενους. Emendavit Solanus.“

n) ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito deleui, quod vel sine Codd. delendum erat. Reitz.

o) ὅτε] „Bene sic dedit Solanus, cum antea ederetur ὅτι.“

Ead. 1. 4. τὰ ἀκύνπτερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὅξυ καταλήγοντα V.

Ead. 1. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V.

Ead. 1. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. 1. 16. διαῖξασα] ὀρμήσασα. V.

Ead. 1. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἄθλια. V.

Pag. 7. 1. 6. ὑψαγόραι p) τινές] Τυαγόραι, ὑψηλά λεγόντες. Οὐρανογενώμονες δὲ, ουράνια φρονούντες. V.

Ead. 1. 10. ἡξίλουν μετεωρολόεσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. 1. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. 1. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. 1. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. 1. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. 1. 10. μύδρον μέν] οἰδηρον πεπυρωμένον. V.

Ead. 1. 15. εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. 1. 4. δημιουργὸν] Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθιότητα. Cod. 2954.

Ead. 1. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. 1. 12. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. 1. 13. ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως* τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν t) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης τὸ ἤδη *) πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμη-

p) ὑψαγόραι] „Τυαγόραι bis editum antea. Correxuit Solanus.“

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit Solanus.“

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογενώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἄγνων referbatur. Solan.

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Luciani Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. Solan.

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπὶ στασίσι inde fecerat Solanus. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπὶ στασίσι legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. Reitz. Facilius corrigas ἐπὶ κατὰ στασίσι. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας fingere res, stabilire (ἐπὶ στασίσι ἄγειν) et terminare. Lehm.

*) τὸ ἤδη] „ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit Solanus.“

κὸς τῶν γινομένων υ) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βλου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης x) τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπερᾶντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. l. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίζει. G.

Ead. l. 2. ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μοιμάται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. l. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν γ) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην z) λέγει. V.

Ead. l. 7. τῶν ὧν ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. l. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

Ead. l. 12. ἔτι δέ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τε καὶ ἄμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς α) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκέν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. l. 13. οἱ δέ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573. in Fragm. Menandri. Solan.

Ead. l. 14. εἴτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

Pag. 12. l. 2. τοὺς πυρρηβηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. l. 5. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφα πρόσωπα ἅτινα συνεξέρχεται d) μὲν τοῖς κωμωδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

Ead. l. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. l. 7. ὑπειβρεμέταις τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἔστιν, ὑπερῆφάνους. V.

Ead. l. 9. ἀνεπίληπτόν τε] Εἰ ληπτὸς e) ἔστι τῶν

υ) γινομένων] „ἡνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

z) παρεχομένης] παρέχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare. *Reitz.*

γ) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Editā male. Correxīt *Solanus*.“

z) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.“

α) αὐτὸς] Αὐτὸν et ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxī ex C. *Reitz.*

β) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxīt *Solanus*.“

γ) πυρρηβηκότας] Πυρρονοκότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsche.* Ed. invenio πυρροκότας. *Lehm.*

δ) συνεξέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

ε) Εἰ ληπτὸς] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκίου (sic) ἀθεότητα.“ Cf. supra ad vocem δημιουργόν cap. 8. Scholion Codicis 2955. *Lehm.*

ὄλων ὁ τεχνίτης, ὑπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g)
μόνον, Λουκιανῷ κακίστου *) ἄθιον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυ-
κεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πᾶν. V.

Ead. l. 12. ξτερος δέ με θυμὸς] λογισμὸς. V.

Ead. l. 17. Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάρους] Ὁ μυ-
θοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰσάγει δια-
λεγόμενον τῷ Διὶ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβὰς τινὰς] κρατήματα. V.

Ead. l. 16! Τμηττοῦ] Ὀρη τῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου
ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας τὸν Ταῦγειον δὲ τῆς Λακωνικῆς,
ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ερυμάνθου] De Erymantho caeterisque lego
Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβάς] Τὸν
Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πη-
νειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστὶ Τεμπῶν k), ὄρος ὑψηλὸν καὶ
μέγα, καὶ μέχρι Πιέλλης παρατεῖνον l. V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δυνατόν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14! τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ
τοὺς ἵππους ἀναστρεφόμενων. V.

f) οὐπερ] „ὑπερ ediderat Clericus. Mutavit Solanus.“

g) συνέστη] „συνέστηκε edita. Mutavit Solanus.“

*) κακίστου] Sic pro vulg. κάκιστον rescribendum conj. J. J. Wet-
stein, probante Reitzio in Add. Lehm.

h) πλάττει] „πράττει lectum ante. Merito correxit Solanus.“

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait Solanus; nescio quare. Nam non so-
lum communis generis est κάμηλος sed in Aphthonii fab. 15. in
qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi
cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προσελθεῖσα legitur.
Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino,
quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis
sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύωνες ap. Xenoph. alios-
que; quia feminae in venatu potiores habitae. Reitz. Improbaverat
τὴν Solanus ob sequens διαλεγόμενον quod tandem et ipse Reitzius
vidit in Add. Lehm.

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male.“

l) παρατεῖνον] „Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde,
Solanus.“

m) ἦν] „Non aderat in Impress. Adjecit Solanus.“

n) κοπουμένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου.
Reitz. Vulgatum, quod nihili est, retinuit Bip. Sed Schm. alteram
Reitzii emendationem, κοπουμένου, edidit, qua equidem meliorem
non habeo in promptu. Similiter Hesych. κάμη· κοπιᾷ. Lehm.

Pag. 16. l. 1. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδρίας ἦν χαλκοῦς, ἥλιφ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἥλιφ ἀνέκειτο ο). ἐξήκοντα μὲν πηγῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαματοποιοῦ. — Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ ρ) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρεῖα ἐκδοῦνται τετράγωνος, σταδιαίος ς) τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ αἵρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' ὁρασθαι μιλίων γ). ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἐν ᾗ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπενθυνόμενοι, μὴ ἔχοντες ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παρατονίου ἔρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπίδος ς), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΤΕ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΤΗΡΕΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ ι). V.

Ead. l. 16. καθάπερ Αυγεὺς] Ὁ Αυγεὺς οὗτος (λέγεται υ) οὕτως) ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. σποδοῦ πλέως] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ δια πυρὸς. V.

Ead. l. 8. μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἔρασθῆσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

Ead. l. 10. ἀτὰρ] ἀλλὰ δὲ. V.

Ead. l. 12. νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] ὀφθαλμιᾶν· λήμη x)

ο) ἀνέκειτο] ἀνέιτο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

ρ) Πηλουσίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*

ς) σταδιαίος] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem *Hist. suae* L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*

γ) ὡς ἀπὸ ρ' ὁρασθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

δ) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπίδος] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conser. *Hist.* c. 62. *Solan.* „Adleverat orae *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. G.“

ι) πλωϊζόμενων] In prioribus πλοῖζ. Sed vid. Quom. *Hist. Conser.* c. 62. ibique *Varr. Lectit.* Omnino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckium* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*

η) οὕτως λέγεται] Corrupte. Leges οὕτως λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*

κ) λήμη] Vulgo prave λήμα. Cf. *Schol.* ad *Jov. Trag.* c. 10. ubi tamen perverso accentu olim λημή scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοί] Ἐν σοὶ ἐστὶ φησὶ, τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κησασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερύξασθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν αἶρα γ) πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ' ὀλίγον ὑπαπιδὼν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον ε) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπὶ κλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλῆα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ α) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκη] Γυνή τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Αἰτάλω Φιλαδέλφω erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. Belino teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρυμένος, τεθρισημένος, συντετριμμένος. ἀλοῶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατριβὴν] Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρελήφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεὶ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαῖ τυπεῖω] πορνείω. V.

Pag. 22. l. 5. τερωπὼλῃν b)] τέρψιν. V.

Ead. l. 8. ἐνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. Solan. Ita est. Vid. Varr. Lectt. Lehm.)

Ead. l. 10. ἐλλαπίνας] εὐωχίας c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμε] τὴν

γ) αἶρα] Ἀνδρα legebatur sine sensu. αἶρα inde fecit Solanus, ego αἶρα. Reitz.

ε) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante. Reitz.

α) αὐτὸν] Corruptie. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. Solan. Hoc praetulit Schmiederus, ego illud; quoniam referebat indicari, cui insidias fuerint structae, non item, quis ipse occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. Lehm.

b) τερωπὼλῃν] „τερωπολῇν lectum ante misere.“

c) εὐωχίας] „εὐωχίας Edita prave.“ Non minus prave etiam Reitz. et Bip. ἄριστοι, quod correxit Schmiederus. Lehm.

τῶν Γετῶν d) χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρόν, ὃ Ῥωμαίων κατέξανασταν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραιανοῦ ὕστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη e) Δεκεβάλλω χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (Κρίττων ἐν τοῖς Γετικοῖς. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁ ποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) συγκτεται ὁ βίος, δια τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἔλθων, καταστρεφάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀφ' ὧν] ἔξω τῆς πόλεως. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυώνιον πεδῖον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὸν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθηναί.

Pag. 25. l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἡμφιεθήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἐδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἴτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακαχωρηκότων,

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. Cler.

e) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. Lehm.

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit Solanus.“

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγγεῖσθαι τὸν βίον.“

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscriptis Solanus; non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. Reitz. Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e *Suida* s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in *Suida* sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. Lehm.

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad Jov. Trag. c. 33. Videtur autem Scholiastes hic in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. Reitz.

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικημένα ἐκρίθη·
 Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. l. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ αἰμός·
 φακὴ δέ, ἡ ἐψηθείσα. V.

Ead. l. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ
 Φαλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. l. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. l. 3. ταῖς μυρμηκίαις] τοῖς τῶν μυρμηκῶν
 τόποις. V.

Ead. l. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς
 ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m)
 χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ἠΰξυτο τῷ Διὶ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀν-
 θρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται V.

Ead. l. 10. ἐς αἰγίοχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ
 αἰγὸς τραφῆναι, καὶ τοῦτο δῆμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βα-
 σταίνειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. l. 3. βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἦν μὴ τι φέρειν
 δέη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἔσται βα-
 στασαι n) τι. V.

Ead. l. 12. τὸ φῶς o)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ
 φυσικός. V.

Pag. 28. l. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου βίον l]
 Τὴν ἐκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δομῆώς καὶ τοῦτο λέγει
 δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων (δια-
 βιούντις, ὅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.]

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae for-
 mam, cui tamen nihil, nisi errorem utcumque commissum, subesse
 arbitror. *Lehm.*

l) φακός] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi.
 Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. *Athen.* IV.
 c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, sed paullo post ter, quater,
 φακῆν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακὴ et φακῆν. Ego φακὴ
 ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo
 ad analogiam unice recta forma φακῆ, i. e. φακέα. Et sic ipse
Reitzius cum ceteris scripsit *Epist. Saturn.* 35. quamquam paullo
 ante c. 23. φακῆν, satis inconstanter. Nec *Scholias* ad *Soloecist.*
 c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Pierse* emendatus:
 Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄμοῦ, φακὴ δὲ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἐφθοῦ. ubi
 vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholias* pro eo, quod vul-
 gaverant, αὐτοῦ scribere certe debebat, siquidem alienae personae
 cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάζειν V.“

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem re-
 duxit *Solanus*.“

p) Τὴν ἐκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ
 τινὰ ἰδὼ αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.“

Ead. l. 14. [γ α ς)] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου. V.

Pag. 30. l. 8. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι ς)] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ. Ἦξει δ' Ὀδυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη. ἦδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

Ead. l. 11. δριμύτε καὶ τιτάνῳδες] καταπληκτικὸν καὶ φοβερόν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. ἐμβεβροντημένος] Γραμ. ἐξηχηθείς. G.

Pag. 31. l. 1. ἀπαγορεύσαιμι] ἀπαρνήσαιμι. V.

Ead. l. 2. διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] ὑπὸ διαφύρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. ὑπανεῖς] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὡτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero Voss. in Fol. sic: καὶ Ἐφιάλτου] Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἦδη ὄρη ἐπιθίντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (Ἀλωέως t) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων u) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σιγῇ. συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκίθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ x) — —. V. Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ὡτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηρᾷ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρέουσιν· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

q) [γ α] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad ἴνα μὴ δέλω referre-batur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. Solan.

ς) ἀφίξεσθαι] „ἀφίξεσθαι Editi. At Lucianum accommodavit Solanus.“ Quem Scholiastes innuit Euripidis locum, legitur is in Hecuba v. 138. Matth. Lehm.

a) Ἐφιάλτης] „θεομάχοι ὄντες addit C.“

t) Ἀλωέως] „Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus.“

u) τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, (leg. a terra. Lehm.) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. Solan.

x) Δημῶ — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax Grammaticus, de quo Suidas, an alius, juxta cum ignarissimis novi, Cler. In Coll. G. de eo nihil est. Solan.

tissima, ἡ Ὅσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ, πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμένοντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίσεσθαι τὴν οὐκίαν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσοῦτων γ) ἐτῶν] Διάσια ἐορτὴ Ἀθηναίων, ἣν ἐπετέλουν α) μετὰ τινὸς συγγνώμης, θύοντες ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ α). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλοῦργίαν β) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν πλείων τῶν ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεῶς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀγαλμασι συναντιέλαβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. εἴκει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντιδόν. V.

Ead. l. 6. παῖζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κείται, μηδὲν σημαῖνον γ). Φιλόκαινον δ) δὲ εἶπεν, ὅτι αἰὲ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσσα ε)] ἐνθα ἐτελείτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς. V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

γ) τοσοῦτων] „Τοιούτων Edita male.“

α) ἐπετέλουν] „Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus.“

α) Μειλιχίῳ] „Μειχίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus.“

β) μεγαλοῦργίαν ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλοῦργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. Reitz.

γ) σημαίων] Vulg. σημαίων. Rectius genus restitui e Cod. Par. S. German. n. 345. referente et probante Bastio ad Gregor. Cor. p. 147. Ed. Schäf. Lehm.

δ) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. Solan. Γραβ. φιλόνηκον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Clericus, adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciano textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. Reitz.

ε) ἡ Πίσσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solanus.“

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἦτιον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρειώδεις ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κείνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἀκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαῖκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρόωνεσις ἦτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστὶν ἐκείνων τῶν Πυρρόωνεων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσειςιν. ἐπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 55. l. 16. τοὺς μετόλικους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κλίσει] σὺν αὐτῷ τῷ λίπῃ. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σεληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἢ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ, Ἀριστον μὲν ὕδωρ. V.

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκοιμήθην. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυσθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. εἰκότες] Γραῖς ἐμφορεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἣν ἔρη] ἐὰν ἐρωτήσης. G.

f) ὡσαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὡσαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit *Solanus*, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἦτιον τῶν Πλ. γ. τ. χ. ἐπιφέροντες.“

h) ἐπεπόνθει] „*Επιπόνων* lectum antea prave“.

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum *συγκάθεσιν*.“

k) τοὺς μετόλικους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέκλιε παρὰ τὸν Πάνα (ia *Reitz.* Ed. legitur τὸν πάντα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit *Solanus*.“

l) μυρσίνης] Alias μυρσίνη est *myrtus* arbor. *Long. Past. L. 2. p. 33. bis.* Sed et μυρσίνη dicitur *Acl. V. 6. Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυσθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; sic tamen etiam *Coll. G.* nisi quod *δυσθανός* habent. *Solan.*

Ead. 1. 9. ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γε-
νόμενα. V.

Pag. 41. 1. 10. διετεθρύλλητο] θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. V.

Ead. 1. 16. τὴν ἐκ χειρὶ αὐ] τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. V.

Ead. 1. 17. εἰς νέωτα] εἰς τὸ ἐξῆς n), ἦτοι τὸ ἐπερχόμε-
νον ἔτος. ἔστε δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρόημα τοῦ μέλλοντος.
τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένον δηλωτικὸν τὸ πέρυσσι, τοῦ δὲ ἐνε-
στῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, εἰς νέωται. V. (Est autem
temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum
τὸ πέρυσσι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, εἰς νέωται.
Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

Pag. 42. 1. 3. τὰ πτερά] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὐθις
ἀνελθόντα αἰστοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ
πάλιν; G.

Ead. 1. 5. ὁ Κυλλήνιος ο)] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τε-
μώμενος. V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. 1. 8. κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurē scalpere. G.

Ead. 1. 9. ἀφηνιάσαντες] τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. V.

Pag. 46. 1. 11. οἷς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] ἀντὶ
τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμείλλοντες p), τῶν ἔργων ἀπταινται q). τὸ
γὰρ βλακεῦν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως r) τι ἐπιτελούντων λέ-
γεται. V.

Pag. 47. 1. 4. ὥς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον]
Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρα Τρητὸν s) λεγόμενον,
οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖσθαι κα-
τήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-

n) εἰς τὸ ἐξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. Reitz.

o) ὁ Κυλλήνιος] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*“.

p) διαμείλλοντες] „*Διαμείλοντες* ante editum“.

q) ἀπταινται] „*Απταινται* antea fuit. Mutavit *Solanus*“.

r) θρύψεως] Ὀλλύεως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) Τρητὸν] Legebatur una voce παρατηρητὸν, sed liquet ex *Pausania* in *Corinthiacis*, locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Cler.*

περγάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. ἐν Αἰθίοψιν] Homeri cum hoc, 'Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίλαθε τηλόθ' ἰόντας. Et mox Εἰθ' ἱ) ὅγε τέρπετο διατρί· καὶ τὰ ἐξῆς. *Odyss.* 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. ἐώλους δίκας] Ἐωλὸς ἐστὶν ὁ χθεσινὸς ἄστρος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ υ) φυλαττομένας. V.

Ibid. ὑπ' εὐρώτος] σήψεως. V.

Ead. l. 3. καὶ μάλιστα ὁπόσαι] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἶον, ὅτι γραμματικὴ χρειττων ἱατρικῆς, ἡ ῥητορικὴ τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. ὑπερημέρους] παραβαίνουσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρasyρούσας. V.

Pag. 50. l. 9. ἐξεῖναι ἐφ' ἐντων] ἔκκλητον δεδοκώτων. V.

Ead. l. 10. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐρινύδας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν y) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. μὴδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους δηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν ἐπαρέποντα τυθῆναι z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνεταξάτο. V.

Pag. 52. l. 9. δεδίττονται] ταράττουσι. V.

Ead. l. 12. προσποιεῖσθαι με] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. προσπεξενῶσθαι] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. ἐκλελῆσθαι πάλα] Ὅτε τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. V.

Ead. l. 8. Σκελρωνες] De his consule Scholia ad *Iovem Tragoedum* c. 21. G.

Ibid. Βουσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Iov. Trag.* remittebat *Solanus*. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. REITZ.

1) εἰθ'] In Homero ipso hodie legitur εἰθ'. *Lehm.*

u) μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ] Haec tria in Edd. non comparentia supplevit *Solanus*, nec dubito, quia ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

x) περὶ τῶν] „Ita dedit Idem; pro vulgato παρὰ τεχνῶν“.

y) ἦν] „ab erat in editis. Inseruit. *Solanus*.“

z) τυθῆναι] „ἀποδοθῆναι C.“

Pag. 54. l. 13. δεινσόποιον] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πνύκα ὁρῶσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπικνωσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγμέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρὸςφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ περιωπὴ G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον νῆαν ἐπαινῆ αὐτόν a) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δατῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' αὐτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὅς ἐλθὼν b) εἰς Μαραθῶνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγγα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τύπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπώσαμένος κυδοιμὸν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἐγωγε] ἐν ὄρεισι διακτώμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικά] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. Solan. Cf. tamen Suidas s. v. ἀστικός. Lehm.

Ead. l. 12. συνουσίας] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὀρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μέγιστον καὶ ὀξύ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. τεθήπασε] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

a) ἀδτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz.

b) ὅς ἐλθὼν] „Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus“.

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solanus, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. Reitz.

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνυσσι. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solanus quoque non mutavit. Reitz.

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et aeq. medio scholio πρὸς τὸ ὀρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit et huc retulit Solanus.“

f) τὸ ὀρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommo-
davit Solanus. Nam τὸν ὀρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. Reitz.

ἀρνούμενος. οὕτω γὰρ τὰ εὐκταὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὅποτε μήτε κατ' εὐχὸν κείται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος. ὅλον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθοις h), κατὰ πολλά με εἰργάσето, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβική] τραπεζετική. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ κινῶν, κακὸς δαιμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τοῦ Σύρου] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead. l. 15. ὅπου μὴδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσαν ἀθείους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θεσέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θεσεύς Ἀθηναῖος δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους k) λόγους], τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag. 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμόν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἐλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεθῶσι, κατέφυνον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τρεχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ ὅλον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει ἀφελείσθαι n) τοῦ πρώτως ο) εἶναι

g) ὑποτακτιτοῦ] „Ποτατικοῦ legebatur. Correxuit Solanus.“

h) εἰσελθοῖ] „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσελθῆ.“

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθιοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσαν. Solan. Secutus Schmiederus optimum Solani consilium. Lehm.

k) ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommo-davit Idem (Solanus), quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz.

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλάου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ E et τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler.

m) Τρεχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. Reitz.

n) ἀφελείσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥστε οἱ διεκρινόμενοι.“

o) τοῦ πρώτως] Πρώτου Exe. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omissa. Solan.

αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελῆσθαι. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψυχούς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημμένα διατείνον, τὸ οἰοῦναι ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδρατίνεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τοῦτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίττον. τὸ, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκει τις, πρὸς τὴν αἰσθεσιν ρ) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἐνεκεν πόνοισι αὐτὸν ἐκδόντα ἀναιρῶς διακρίκθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φάλλαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τένα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μὴδὲ γνωστοὶ ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτην ἔχει διαφορὰν. καὶ εἰ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἔξω, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἔξω, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετάς ἐνέργειαι, ὅσον ἡ φρονιμύσας γ), ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερός, καὶ φθόνησις. καὶ αὐτὰς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ ρ). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χωρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος σ), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊούσων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπίστια, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονική περιπάτησις, καὶ πλημμυλῆς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδάξασον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἐνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ δια-

ρ) αἰσθεσιν] Exc. G. αἰσθησιν et V. quod in Impr. prave αἰσθησιν editum est. Solan.

γ) φρονιμύσας] V. et Exc. G. φρονιμύσας. In Impr. erat φρόνησις. Solan.

ρ) τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. et Exc. G. In priore Impresso erat articulus ante τελ. et ποιητικὰ. Solan.

σ) θάρρος] L. θάσος. quoniam in C. G. etiam sic scribatur. Solan.

νοϊαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἀνθρώ-
πον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ
τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην
τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ
ἐστὶ τὸ κατὰ ἀνάλογον¹⁾ καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένων
ζώντων κακοδαιμονοῦντων. διότι²⁾ δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί,
τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον·
καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα
τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν
ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πέναν, σχο-
λὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρώ-
πον τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε
ὀρμῆς μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ περιττὸς ἢ ἀρτίους
ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν
εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ
φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἰ-
σθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πῆ-
ρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν
ψυχῆς παραστάσιν, καὶ σώματος, καθὼς ἡ μὲν ἐστὶ φάσιν
ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἐνσταμένων καὶ καρ-
τερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν
περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνῶμην, ὀξύτητα
διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν,
ἰσχύν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτή-
σις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τρι-
χῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμέ-
νοις, καὶ ἀπονέμουςιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα,
ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ
τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν,
περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρωσιν, τεκνοποιΐαν, καταφρόνησιν παρὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροη-
γμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα
τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν
πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρη-
σιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντὶ ὡς παρέχεται χρεῖαν, ὡς
ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχὴ· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

1) ἀνάλογον] ἕνα λόγον V, Sic. mutavit primus Editor. Solan.

2) διότι] Διογ. V. i. c. Διογένης. Solan.

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν αἴτιαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· ὅλον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἔστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, ὅλον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίλους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἔστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικούς x) λόγους γενομένη, ὅλον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύ· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, ὅλον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτὰ ἔστι, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ γ) εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ κατυστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, ὅλον ὑγίεια; εὐαισθησία, ἀπορία, κάλλος σώματος τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἔστι κινητικὰ, ἀνεπικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ κατυστρεπτικῶς, ὅλον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἔστιν. ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον; καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. Solan.)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἀἵδος κυνέην] τὴν τοῦ ἄδου περικεφαλαιαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίετο. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρῶμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

x) σπερματικούς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. Solan. Λόγους σπερματικούς Stoicis esse *leges naturae*, unde orientur omnia, mirer, si forte fugerit Solanum. Lehm.

y) ἑαυτὰ] „Sic V. Ἐαυτοῦ Edd. male.“

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. Solan. Imo φορῶν, *gestans*, recte servaverat liber scriptus. Lehm.

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, τελικά μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δὲ ἑαυτὰ αἰρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ εἰσθῆι μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν
οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ
ἀορίστως προεγγέας, καὶ ὅτι τοῦτο δέκνυνται. δεῖσαν α) γὰρ
καὶ ὀρισμένοις εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτέλες τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφευγεν] Τοῦ Διογένης ταῦτα λέγον-
τος ἡ Ἀργυρομοιβική β) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πυρρῶν δέ] Ὁ Πυρρῶν [ωγράφος πρό-
τερον ὦν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν
πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμας γ). V.

Pag. 79. l. 9. ἔωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κἀνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσι-
κόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν δ). V.

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενεήτην λέγει
τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰσθόουσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφους
μᾶλα σεμνῶς ἢ βαθεῖα ἡσκέτο ὑπὲρ. V.

Ead. l. 14. τὸ ἄμετρον] ἄνετον. V. Inverte, ut recte
habeat. Solan.

Pag. 83 l. 4. ἡ πρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν
ῥητορικῶν λόγων ε), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν
διατρῇ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πε-

a) δεῖσαν] „Sic V. Διήκων Edita.“ Oportuit certe δεῖσαν cum cir-
cumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβική] Sic inveni in Editis, neque varietatem Co-
dicis notatam reperio. At supra c. 13. et *Lucianus* et Scholiastes
habent ἀργυρομοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. *Luciani* α in
medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet.
Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Judicium, quam exemplum,
Reitzii sequi maluit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμας] Haec duo verba in Edd. non comparentia ad-
didit *Solanus* noster, non significans unde hausert. Servavi tamen,
quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejus-
modi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ
ὄντα, in quibus ὄντα lucem etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδικόν V. et G. quod in Impress. ita muta-
tum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat. Inseruit *Solanus.*“

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat
Editor, quod *Gronovius* recte in Ἀπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παρόψιασμένως χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλὰ τι h) πρὸς ἑπὶ τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἴ) i) ποτε ἀστέϊον ῥηθεῖν μειδιάμα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαραῖ, τὸ πρὸς ὧπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχὺ τι δεήσει ἐπισύσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτρον ἐξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἦτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμητικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θροῖν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῶν τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηγήσεσι, καὶ οἷς τις τοιοῦτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ ο) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἰπερ ἄρα ἐν ἔγκωμοις, καὶ ἱπαινοῖς τῶν ἀρετῆν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσέλγαιόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' αὐτὰ τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνου] Τὰ

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων. correxerat Bat-tius Epist. Crit. p. 254. *Lehm.*

h) ἀλλὰ τι] „ἀλλὰ ὅτι C.“

i) εἴ] „Inseruit uncisque seclausit *Solanus*, non ut suspectum; sed ut de suo additum.“

k) ἐξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανίσταται.“

l) κωμῳδικῆς] Κομμητικῶς δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* Legebatur enim κωμωδικῆς et λέγων. Sed mutavit *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. p. 399. et postea etiam *Schmiederus* *Lehm.*

m) δὲ] „Μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.“

n) εἰς] „Eis legebatur male.“

o) οὐδὲ] „Excidit ἀρέθῃ vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G.“ Inseruit εὐρέθῃ *Schmiederus* post γὰρ. quamquam uncis inclusum. *Lehm.*

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κά-μοις, καὶ τῶν τοούτων.“

q) μελέτας] Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet *Petronius* initio. *Cler.*

r) αἷς] Ἦς antea datum pessime.“

Πλάτωνος ε) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει ι) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μῆμιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικά τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικά δέ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενεῖρειν τοῖς διαλόγοις. οἳ τε γὰρ Σάτυροι παταγέλαστοι ὀραῖσθαι υ), αἳ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχροῦς. ἐπεὶ τοίνυν κέρρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινὰς ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱαμβον δέ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἐφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱαμβον ὡς χλευαστικόν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδιδοῦμενον. τῷ τε γὰρ ἱάμβῳ Ἀρχιλόχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρησασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίδατο x). οἳ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι y) φιλόσοφοι, ἅπασι διελαιδοῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἰς ἤν. V.

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, διασυρμῷ τέθεικεν ἔνεκα. τῷ α) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδέν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸ b) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράκης τοῦτο ἐκείνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκαψεν εἰς θάλητα τὸν φυσικόν. V.

a) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.

i) εἰσάγει] „Non aderat in editis. Addidit Solanus; et υποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.“

υ) ὀραῖσθαι.] „Τοῦ ὀραῖσθαι edita. Expunxit articulum Solanus, sed ante Λουκιανός, ὃ addidit.“

x) διεχειρίδατο] Scripsit, opinor, διεχρήσατο. *Lehm.*

y) λεγόμενοι] „Γινόμενοι lectum antea male.“

z) οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. *Solan.*

a) τῷ] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbabile, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

b) πρὸ] Sic rescripi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.*

Ead. 1. 8. ὡς θαμάτιον c) τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον d). οὐ γὰρ φησιν, ὡς Συρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκβάρβηλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοιαισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

Ead. 1. 16. τὴν τετραυπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτέθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετραυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχοῦ. τὴν γὰρ τετραυπημένην ἀξιοῖ Τιμαρχὸν δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονείναι, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμαρχῷ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. 1. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πᾶν σπουδαιότητων ὁ λόγος, καὶ τοσοῦτον πλεόν, ὅσῳ καὶ γελοιοτάτος εἶναι ὑποδύεται. G.

Pag. 94. 1. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτικὴ e) συνυπακουμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόσκειται f). V.

Ead. 1. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χεῖρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ g'. ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότε καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἀπλουστερον, ἔγωγ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῇς k) παρέχειν ἄγνοϊαν, ὅτινήνκα μέ τις

c) ὡς θαμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcommodavit Solanus.“

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum διαμμελισμένον editum offenderet.“

e) ἡ ἀπομοτικὴ] Τὰ ἀπομοτικά Solanus dederat, bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz.

f) πρόσκειται] Its inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Scholio hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctororum etiam Edd. Reitz. At nihil certius tum h. l. tum ubicunque alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo scripsi audacter συνυπακουμένην pro eo quod hactenus Edd. insecutū vitio συναπακ. Lehm.

g) δοκεῖ] Sic tacite Schm. correxerat vulgatum δοκῇ. Lehm.

h) ἀλλ'] „At legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός.“

k) δοκῇς] „Doctus edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C.“

τοῦτο, ἀντιδίδει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἐκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλείων τῆς παρὰ σοὶ δοκίσεως. V.

Pag. 96. l. 12. ἀπαστεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πᾶν] Εἰρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαφρόν· ἦρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γραῖ ἀλλὰ μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις 1) αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ — αὐτῆς ἐμποεῖν — τεχνίται, καὶ τέλος οὐτις — παρὰ τὴν ἐνέργειαν πεκίησθαι. ὥσπερ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κηθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθης 3), (οὐδὲν γὰρ αὐταὶ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος, 4) πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ 5) βίον εὐχρηστοῦ σεσυλημένοι 6). εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἔξιν ἐνίθεται παρασιτῶ ἀπολεμπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύων αὐτὴν ἀπεφήνει πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως 7) ἐξοστρακισμένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἱ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρω μέλει] Σημιοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι 7).

1) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοῖς κεκτημένοις edita.“

2) ἀντιτίθης] „Ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solanus, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργίας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.“ Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de causa a Solano mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. Lehm.

3) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit Solanus.“

4) σεσυλημένοι] Sic Editi habebant. Συσυλημένος V. Sed adeo mancum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. Solan.

5) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis, sed ex Cod. supplevit Solanus.“

6) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] Hom. Il. B 228. μελήσουσι δ' ἱμοί. Sed *Bustath.* idem cum Scholiasta reperit. Solan. qui pro τῷ etiam τὸ dederat, sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, et si bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. Reitz.

εὐθεία γὰρ οὐ γενικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόνισ-
σαι, σπουδῆς ἤξιωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βανανύους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὐταὶ πορο-
σμοῦ χάριν βίου τοῖς κειτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς
καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ
γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν δια-
σῶρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν
τῷ ὄντι καὶ ἄπειρον. εἰπαδ.... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν κοι-
αὐτὴν δόξαν... τρέπει διὰ συλλογισμῶν α) γενναίων ἐν τῇ φυ-
σικῇ ἀκροῶσαι, καὶ διὰ δογμάτων ε), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην,
εἶδος α), στέρησιν α)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη
αἰεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἐν· ἀφ' γ) εἶδους γὰρ
ὅντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὐσης, οὐκ
ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παροδῷ διδάσκει ἐν τῷ... βι-
βλίῳ z. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον,
ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους... διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία ἐπέγραψαν α) φυσικοὺς, οὐ μένοιγε δὲ ὡς θεο-
λόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν β) παρασίτοις] Τὸ

ρ) τὸ δν] „Τὸ ὅλον Edita. At in V. lacuna est. Τὸ δν C.“

α) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογ.... unde συλ-
λογεῖν fecerat Clericus. Solan.

ε) δογμάτων] Sic edita.... δογμάτων V. unde, et ex C. liquet
fuisse παραδειγμάτων et mox λέγειν pro vulgato λέγον. Solan.

α) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de
materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis.
Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt
lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius
Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime
erant scripta. Cler.

z) στέρησιν] Hoc recte monente Clerico recepit Solanus ex C.
quae sic: *Quin et ipsum Aristotelem id instantem in Phys. audi-
mus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέ-
ρησις.*“

γ) ἀφ'] Delenda haec vox. Solan. Saltem ἀπ' scribendum fuisset,
ni rursus aliquid exciderit. Reitz.

z) βιβλίῳ] Adde πρῶτον. Solan. Praemisit Schmisderus, uncis in-
clausum, *Lehm.*

α) ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικά pro φυσικοὺς; Reitz.

β) ἔοικεν ἐν] *Εοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad
Lucianum adcommodavi. Reitz.* Legerat, ni fallor, Scholiastes,
ut est in Gorl., *εοικε παρασίτοις*, cujus verissimae lectionis vestigium
cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς *εοικε παρασίτοις. Lehm.*

ἐξῆς, οὐδὲ εἰσιν; ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. Solan.

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] ἥς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακουσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπαγε, κατάρατε, οἰνοποσία καὶ μέθη τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορώς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκρωγῶς, δόξει θυμοειδὴς τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παραφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκία καταπεφορισθαι καὶ κατερράστανευσθαι e) τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρῶτην τοῦ πολέμου βοήν φρουδὸς ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας τλαιπιωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Ἀηλίου — ἀλλ' αὐτός τε ἅ — ὦν κατελάμβα — καὶ ἄλλους ὑπεκκίρων τῆς μάχης καὶ διασωζών, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετωδής, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

Pag. 125. l. 4. λελψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνιττεται, τοῦτο παθόντα f) V. ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντεχίδιοι] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ θορὰ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συκοφάνει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθῆγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβουχῆσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυησεται αἰξ h); τοῦτό μοι λέγε. V.

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V.“

d) διεφθορώς] Διεφθίρονται editum ante, et κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit Solanus, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. Reitz.

e) κατερράστανευσθαι] In prioribus Edd. inveni. καταρράστανευσθαι, corruptam manifesto vocem; unde finxi, quam nunc habes; quae descendit a ράστανεύναι, significatque, mollitie et segnitie vitas depravatum esse. Lehm.

f) παθόντα] Recte pro eo quod fecit et quod illi accidit. Sic Liban. Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 36. T. 1. Reitz.

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit Solanus adscripsitque, addendum etiam vides, quod tamen etiam deesse fatetur in C.“

h) αἰξ] Ἀῖρα V. pro quo αἰξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Luciancos cepit. Solan.

Οὐκ οἶδ' ὅπως οὖν εἶπε, καὶ πρὸς λίοντα ἀντιβρυχήσεσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀνταυρήσεσθαι. G.

Ead. l. 15. δόξης καταφρονεῖν] Οὕτω καὶ χοῖροι λαχθεῖν δόξης καταφρονεῖν, αἰὶ τῷ βομβόρῳ πλαττομένοι. V. (κυλινδούμενοι). C.)

Pag. 138. l. 15. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] οἷον ὅτι μισθός k). V.

Pag. 142. l. 8. οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐταλοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίσεται δ) γραφήν; V.

Ead. l. 16. φαρμάκῳ m)] ὡς Σωκράτης. V.

Ead. l. 17. καταπρησθέντας τὸ σῶμα] ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. V.

Pag. 143. l. 1. φθινήσαντας n)] ὡς Ἀντισθένης.

Ibid. φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. Solan.

Pag. 144. l. 9. τούτου προσελόντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγενομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. κυλινδούμενοι] ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. G.

Pag. 156. l. 16. ὑπώπια] Ἰπώπια, genas. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξίόντα ποιά. ὥπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

i) κυλινδούμενοι] In prioribus κυλινδούμενοι, prave. *Lehm.*

k) μισθός] Mallet μισθοφόρος. *Schmied.* Imo μισθός retinendum; ut Scholion illud ipsum, quod in textum irreperat. *Lehm.*

l) ἐποίσεται] Sic, momente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. ἀποίσεται. *Lehm.*

m) φαρμάκῳ] „Antea sic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii, quod tamen non sequebatur.“

n) φθινήσαντας] Φορηθέντας ante editam prave; quum V. tamen φθορήσαντας, etiam mendese. Sed quia *Solanus* indicabat φθινύσαντας esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ] Ἑλληνῆς ο) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλειόντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίσις. ὅλον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μὴδὲν δυσχερῶς ρ) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησθαι οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἑξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλειπει s) γὰρ τὸ σκόπει, ἐν ᾗ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθύς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἀνωθεν i) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἰση σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρη ἑλλειπῶς ἔχοντα τούτου u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἑλλειποῦς ἀναπληροῦμενον. V.

Pag. 165. l. 8. φόνου] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλῇ φόνου ἐδικάζεν ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θῆιον μὴδὲν τούτων πεπονηκότα ἐκεί Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (Actor. XVII, 19.), οὐ χρη θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνε ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθίσταται γ) ἡ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθητο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

o) Ἑλληνῆς] „Ἑλληνῆς legebatur, quod recte emendavit Solanus, addens in C. haec praemitti: ἀκούει δηλονότι. Ἀστειῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξῃς x. v. δ. α. β. γ. δ. λ.“

p) δυσχερῶς] „δυσχερῆς Edita. Mutavit Solanus.“

q) προσέξῃς] Προσέξῃς correxerat Solanus. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio, legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προσέξῃς est, et in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. Reitz.

r) ἂν σοι] „αὐτοῖς Edita. Mutavit Solanus.“

s) Ἑλλειπει] Ἀγλαῖς Clericus ediderat, quod mutavit Solanus, necesse unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. Reitz.

t) οὐδ' ἂν ἀνωθεν] „δ' οὖν ἀνωθεν lectum ante. Emendavit Solanus.“

u) τοῦτο] Τούτου M. Sed eodem versu ἑλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἑλλειποῦς converti. Reitz.

x) Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptura inventi, nec Solanus quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctum. Reitz. Errorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit Reitzius, jam correxit Schmiederus. Lehm.

y) καθίσταται] Non quidem praestabo ac me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgatam καθίσταται stare non amplius debuisse. Lehm.

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀσπίδος κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκούν, περιφερές] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὁ χανον] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέρρον] Γέρρον τετραγώνον σκέπασμα ἐκ στερεῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι ε). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σηματομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιγράμω μὲν γὰρ γερραῖναξία α) καὶ εἰρηται ἐπὶ τῶν αἰδολῶν β). Ἀλκμῶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν γ), καὶ τῶν περιφραγμάτων, ὅλον δ) καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ ε) κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπὶ σκηνώματι ἐστίν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσοδούς διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφανὴς οἷς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ βομφαλα ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

2) ἐσκεπασμένοι] „Σκεπα μ. V. Σκεπασμένοι M.“

α) μὲν γὰρ γερραῖναξία] „In editis erat μὲν γερρῆ ἐτα γὰρ εἰρηται. Cod. Abb. vero γερραῖναξία, καὶ εἰρηται. In V. γερ — γὰρ εἰρηται. In M. γὰρ γερραῖναξία.“

β) αἰδολῶν] „In V. — δολῶν. Sed in margine recens manus αἰδολῶν adscripsit.“

γ) σκηνῶν] „c. Abb. σκηνώματων, et M. in fine Scholii (Tu item lege Suidam.“)

δ) ὅλον] Non aderat in Edd. Insituit Solanus. Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. Reitz.

ε) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit Solanus.“

ς) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“

g) Hujus quidem loci sensum suppeditabant Harpocration, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce Gerrae, ejusque Interpretes Scaligerum et Daceryum. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI p. 523. sed nihil hac de re habet Cler.

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτῶν ἐστὶ καὶ καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγγεῖ Φερερῶν τοις, γέρροις ἀποστειροῦνται.“

IN DE LUCTU.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολόν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλόν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποικομένων, ὡς δῆλον α) καὶ ἀπὸ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *PHTOPΩΝ*] Φασὶν ὡς εἰς Πολυθεύκη α) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεϊνόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγῳ β) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα γ), καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρηται· ἐκεῖ καὶ συγγρόνῳ ἅμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αυτοκράτορος. V.

PHTOP.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστῆς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριζῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενοῖται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθές καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἶτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετῴν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ γούτου παρωνόμασται δ), καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμῆται. Θεὸν

α) ὡς δῆλος] Posteriora haec verba desunt in C. Locum dicit Scholiaster *Matth. Evang.* IX, 13. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

β) Πολυθεύκη] Notam Clerici huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti *Lexiphanis.* Et haec ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

γ) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio nude; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 31. pr. ἢ λόγον corrigebat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad *Lexiph.* ibique notulam. *Lehm.*

δ) ὑφιστάντα] Ὑποστάντα, corrādentem, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnes. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα et ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

ε) παρωνόμασται] In prioribus παρονόμ. Sub finem post εὖν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφισζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμάλθειαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρῦνεν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τοῦτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διαγόντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἡλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δῆλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσαρῶν γὰρ ἔτων μετὲν διαρρέοντι, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο. Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἡλείων πανήγυρις Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Δισκίην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνθηες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρτεμφατοῖς χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ e) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένηται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορευτικῆς ἢ ἐννοια προεῖσιν, οἷον, ἀλλὰ σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποιεῖ, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρτέμματα κῆται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθων α] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητής, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἶδνεῖ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. α μὲν—α δέ] Ἀ μὲν, α δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παιζῶν, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ μίαν,

e) καὶ f) „Non aderat in editis. Addidit Solanus.“ Ab initio priores ediderant συνῆδες, perverso accentu. Oinnio autem huic Scholiastae praecepto contradicit L. Bos Ellipsis. p. 625. Schäf. Ed. Lehm.

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστον.“ Lucian. Vol. VII. 7

φ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδο-σοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδές] Πολυσχιδής, τὸ τῶν στρικτὸν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλιγία. καὶ ὄθλον ἀφ' ὧν πῖλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτο ἂν υποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαῖα] Δριμείως l) ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορησάμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπεμελές καὶ ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσε τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκαψε τοῦ δὲ τὸ ἀφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστόρηται, ἡ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Λατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἣ ὁ Καλλιμάχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστέκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἣν ἡ θάλασσα εἰςρυσσα πλωτῶν ἀπεργάσατο m) τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μηρὸς πατασσέσθω] Οὐκ ὦμην τοῦτ' n) τὸ μυρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελάρυζε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero Voss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζειν τὸ

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδολοιμιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. Solan. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blanch. At in aliis Thomas exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomas; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. Reitz. Vestigia etiam exstant lectionis Σολοικιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ, quam Solani emendationem Schmiederus est secutus. Lehm.

h) στρικτόν] Strictum Latinorum, de quo Suid. s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. Lehm.

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solan.

k) ὁ γ'] „H edita. Correxerit Solanus.“

l) δριμείως] In prioribus δρυμείως. Lehm.

m) ἀπεργάσατο] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus.“

n) τουτ'] Sic correxi vulgatam ταυτ'. Lehm.

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπατηθεῖν περιεργότερον ο) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibidem quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. α] φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφουομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰσάγεται ὁ μιὰς οὗτος διδάσκαλος, ὡς περ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε ρ) νῦν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπεβοήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντιρρήτον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρῶν λόγος, εἶγε Κάστορος ἀδελφός Πολυδεύκης ὁ Λήδας, φ) οὗτος ὁμῶνυμος ὁ διασυρόμενος δητῶρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. ἢ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην γησί. ὁμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προσηγασμένην q) αἰσχρότητα τῆς γραῖς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρνοι, ὃ μιμῆσθαι καὶ αὐτὸς υποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην ρ).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλεονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἶγε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνειν s) ἅμα ταῦτα διεξιῶν. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιστώ. ἢ μὲν εἰς ἄρκτον Πρόκνη δὲ καὶ Φιλόμηλα εἰς ὄρνεια μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κορολβου τινὸς] Ὁ μὲν Κορομβος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ἀνθρωπος· καὶ οὕτως, ὡς τα γυναικᾶ ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἐλθεῖναι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ,

ο) περιεργότερον] In prioribus περιεργώτερον. *Lehm.*

ρ) ἀνευφήμησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit *Solanus*.“

q) προσηγασμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vulgato προσηγασμένην, quod nihili erat. *Reitz.*

r) ἠρόμην] „Sic dedit *Solanus* pro edito εἰρόμην.“

s) κόνειν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*

t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομήλα et hic, et paullo post *Lehm.*

u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex *Exc.* et *C.* ac *G.* pro vulgato ἀγαγόν. *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθετεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὁδὴν συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ὃ Τυχιάδῃ] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὄρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτιπερ τὸ πεφάλασον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, [αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil. Solan.

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἦλθ — τὸν ἦλον] Παραομιὰ ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥστερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατόν πιστεῦσαι] Γρ.^{αι} δυνατόν γίγνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι γ) τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημέου. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος, ὥστερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἡπιάλου] Ἡπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάρτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος a) Δαίδαλος ἀγαλμα εἰργάσατο περισκελές, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα b) τῷ πόδε ἀποτελεούντων παρέσχε φή-

x) σκηψαμένης] Apud Graevium ἡψ — vid. not. Solan.

γ) Καρβατῖναι] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβατι — — quam formam quum pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendum duxi. Lehm.

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] Πάντων est in V. quo forsan Πανός voluit. In Impressis sic mutatum est. Solan.

b) συμβεβληκότα] Συμβεβληκότα Kusterus legi jubet. Solan. Deinceps scriptum inveneram ποδὲ et πάρεσχε, accentibus perversis. Lehm.

μην, ὡς τὰ c) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα d). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαία ν] πεντήκοντα ὄργυϊων. V.

Ead. l. 13. περιέχειτο] Γράφεται, καθέτιο. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἱκανῶς ἑώρακει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προσθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γρ^α ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. θεὸν ἀπὸ f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἥνικα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλεον ἔχειν πίστεως h), ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐται δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνέωγεςαν, οὐ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δε μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥς περ λύσιν φέροντας τῶν ἀμχανῶν, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρη ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ὃ μὴδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν i) καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπικράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἔωλος] Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθειςιοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαῖοι μελαίνας στολαῖς ἀμφέννυσαν. V.

Ead. l. 15. ἐς Κοπτόν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικομένην Ὅσιριν τὸν υἱὸν k) ἀναστῆναι; μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἐαυτῆς l) ἐκκόψαι, παρ' ὃ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἔδει-

c) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit Solanus.“

d) αὐτόματα] Idem habet Palaeophatus de Incredibilibus c. XXII. et Tzetzes Chil. I. c. 19. Cler.

e) ἑώρακει.] Sic etiam Exc. G. Lege ἑώρακειν, vel ἑώρακα. Solan.

f) θεὸν ἀπὸ] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in eadem suam retractum est.“ Omnino cf. Schol. ad Herimot. c. 86. Tom. IV. p. 353. Lehm.

g) τὸ παράδοξον] Lege τι. In C. enim est (παράδοξον quid.) Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan.

h) ἔχειν πίστεως] Lacuna pro his erat in Edd. in V. et G. quam ex C. supplevit Solanus. Addiditque: „Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevimus.“ Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον legit J. J. Wetsten. Reitz.

i) προσδοκίαν] „Sic V. προσδοκίας Exc. G.“

k) υἱόν] πόσιν corrigat Belinus. Lehm.

l) τὴν ἐαυτῆς] „Alterum hoc τῆν in editis non comparens inseruit Solanus.“

πνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι
τριχῶν πλήθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι m). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῶ] Ἀμφίλοχος θεοσπίζει m)
περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῶ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνου] Οὕτω καὶ Φω-
κυλλῆς φησί,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ' ὁμοτέχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν
Σικελίᾳ ὡν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα καίοντρα, ἅπερ
ἀπηρώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν. εἰς ἀνατεί-
λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ο) προσβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς
αἰκίνας ἀντανανκλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξηλθεν ἐξ αὐτῶν
πῦρ, καὶ ἐφθίερε τὰς νῆας ἀπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περίνοια] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφόδων] Ἀφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκοπῶν. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Σα-
τύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχροῦς ὀρχή-
σεως παραπληθείας τῇ πυρρῇ r). V.

Ead. l. 10. μίτρο q)] Μῆτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρα χροσσοῦν
ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς αὖν εἰη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

m) Λ Græculis hoc fictum, qui prius debnissent ostendere, Isidem
Græce locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymolo-
gias Græcas tradere, Cler.

n) Θεοσπίζει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere. Reitz.

q) καὶ] „Τοῦ legebatur in Edd. Mutavit Solanus.“

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Προλαλιά ὁ
Διόνυσος. In C. vero Προλαλιά ἢ Διόνυσος. Reitz.

q) κόρδακα] Κάρδακος Editi male, quod ad Lucianum accommo-
davi. Reitz.

r) τῇ πυρρῇ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυρρῆ-
χης, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὅν φασιν ἰδω-
τικῶς κάρδακον. Reitz.

Ead. l. 12. Τρ. πρεσβύτεν] Ἔδος Ἰκαρίου ε). V.

Ibid. προγαστορα] μεγαλοκόλιον. V.

Pag. l. 2. ἕτερον δὲ τεράστιον] Ἔδος Πανός. V.

Pag. 294. l. 9. ἐπιστάξαντες] στρώσαντες ε). V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. Σειληνός] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἰδους εἰκάσαι x), τὸν Ἰκάριον ἐδιέξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταῦτόν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

Pag. 296. l. 1. κορυβαντιᾶν] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. τεθορυβημένοι] ἐκπλαγνέτες. V.

Pag. 299. l. 2. δύοντος γ) ἡλίου] Πᾶν ψεύδη καὶ σὺ ὅτι (lege ὁ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύαντος erat, quod non placet. *Solan.*)

IN HERCULEM.

Pag. 301. l. 3. ταῦτά γε x] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. τὸ δὲ γῆρας] Εὐριπίδης. V.

Pag. 305. l. 9. ὦ Τῆϊε ποιητᾶ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. Ἰπποκλείδης] Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ α), ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. ἐπιγουνίδα] Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐξίαν σὰρξ τῷ γόνати. G.

α) εἶδος Ἰκαρίου] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et 9. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*

ι) στρώσαντες] „Τρώσαντες Ed. Cler. Mutavit. *Solanus.*“

η) Σειληνός] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte retraxit *Solanus.*“

κ) εἰκάσαι] „Εἰκάσθαι legebatur, quod correxit *Solanus.*“

γ) δύοντος] In Luciano δύντος. Sed quis et δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. *Abb.* qui δύαντος fecit, adparet cum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

δ) ταῦτά γε] Titulus horum Scholiorum in V. erat Προλαλία, ὁ Ἡρακλῆς. In C. Προλαλία ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.*

ε) Ἰπποκλείδῃ] In V. Ἰπποκλείδου prave; sed in Impressis recte emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] Ἐτερον b) κώνωψ ἐμπίδος. καί-
τοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός τ' αὐτὸν γηοὶ κώνωπα c) καὶ ἐμ-
πίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d)
ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V.
altero legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ
δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου.

Pag. 314. l. 7. κοτυληθόνι] Κοτυληθόνες αἱ τοῦ πο-
λύποδος πλεκτάνας. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γραῖ ἀλκὴν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἐρῶ εἰς μυίας, βωμο-
λόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ] Ὡς περ ἡ
περὶ τοῦ e). τοῖς ἐγκωμίοις περισσεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται
τοῦ δῆγματός λιπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βω-
μολόχε, οὐδέποτε τοῦ γλευρεῖν καὶ ἀποσκαπτεῖν εἰς ἀνδρας
τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' εἰς μυίας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ
ἔρειν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

b) Ἐτερον] Ἐτερος C. Sed vulgatum praestat. Reitz.

c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit Solanus.“

d) τὰς] In prioribus erat τούς. Locus est Nubb. v. 157. ed. Reis.
Lehm.

e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan.

f) εἰς μυίας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies.
Solan.

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. Ἄνοδον) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro Ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἄν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. SOLAN. Erunt, qui ἄνοδος ex O. praeſerant, ut nexus ſit, ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit adſcensus. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in τῆς ἀνόδου et τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem reddit. REITZ. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato ineſſe. Ἄνοδος dicitur ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς convenienter cum verſu illo Homerico accommodato: ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτε ἄνδρῶν γάλνετο ἔργα. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat ἄν, quod haud raro *Lucianus* ſupplendum lectoria menti relinquit. Formulam ſequentem, maxime quod ad vocabulum εὐζωνος attinet, repetit *Fritzſchius* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum ſimilem *Rhetor. Praec.* c. 5. Ceterum idem *Fritzſchius* in ipſa *Icaromenippi* editione, quae nunc demum, poſtquam magna jam huius *Tomi* pars abſoluta eſt, in manus meas venit, *Solani* conjecturam ſecutus eſt; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum conſentit. LEHM.

Ead. l. 8. Σταδίους τινάς) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθαῖν ἡλίους καὶ ſελήνας, εἰ δὲ τὰ φορτικά ταῦτα ſταδίου τινάς, καὶ παραſάγγας ὑποξενίζουσιν. Etenim jamdudum ſe ſequens audio ſoles et lunas, et ridicula illa, ſtadia quaedam et *parasangas* tanquam peregrinum jactantem. Vulgo legitur ſταθμούς, manſiones. Sed ſτάδιοι et παραſάγγαι rectius junguntur, quam ſταθμοὶ et παραſάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. Σταθμούς τινάς καὶ παραſάγγας) Ad hunc locum ὁ πᾶν *Graevius* adnotavit, rectius jungi ſταδίου et παραſάγγας. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμούς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab *Luciano* haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμούς ὅλους· at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. *Alex.* ab *Alex.* Gen. dier. L. II. c. 20. Sed praeter haec, inquit, fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere etc. Haec in *Observatt. Crit.* pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. Διείρη) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. SOLAN.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φολνίκες) Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ' ἄρα Φολνίκες πύοννοι περὶ ὡσεὶ θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἐθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GERN.

Pag. 3. l. 2. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6. f. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὅνειρόν γάρ, ὃ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. MARCIL. Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. REITZ.

Ibid. Ὡ τὰν) Habebat *Par.* Ed. cum *Fl. J. H. S.* etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristophan.* *Plut.* 66. Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ et ibid. 377. Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in *Luciani* Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. Hag. et *Aesop.* F. IX. REITZ. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. LEM.

Ead. l. 5. Διοπτηής) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διῆπτεές idque posterius apud *Homerum* frequens, ut *Il.* II, 174. etc. REITZ.

Ibid. Διοπτηής — ἐξ οὐρανοῦ) *Davisius* ad *Cic.* de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed *Luciani* vulgata sic defendit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tull.* p. 124. Equidem hanc styli abundantiam ex ipso *Luciano* aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. *Ciceronem* hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de *Finib.* L. IV. c. 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex *Dione Chrys. Or. VII.* p. 18. *μάλιστα εὐρήσῃν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἰδοῖται, περὶ τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν.* Adde *Div. Paul. I. Cor. IV, 47.* (leg. *XV, 47.*) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in *Epist. Pauli* legas *χοϊκός*.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad *L. I. de Divinat.* cap. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra *Imag. I.* c. c. 9. *ἐξ οὐρανοῦ* additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: *καὶ διΐπτεῖς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο.* Alium pleonasmum vid. *Dial.* proximo *Gall. c. 20. m.* τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud *ἦτο καὶ πατέρχομαι*, ob quod *Aristophanes* *Ran.* 1187. *Aeschylum* traducit. Sed Scholiastes defendit. *REITZ.* *Διονετῆς*, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l. opponatur sequentibus *γενητὸς καὶ ἐπίγειος*: nec cum *Davisio* in verbis *ἐξ οὐρανοῦ* de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmio cogitandum. *LEHM.*

Ead. l. 14. Οὐρανίωνων) *Οὐρανίων* hic male scribi in *Fl.* patet ex *Hom. Il. A, 570.* et passim: nam quia addit, se verbo Homericum usurum, etiam illud inde petendum. *REITZ.*

Pag. 5. l. 4. Ἀήρατα ἦν τὰ ἀκύντερα) *Benedictus*: celeres erant sine cera pennae. At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus*: citra ullam ceram erant pennae. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent alas vel pennas volatiles. Sic mox cap. 10. *Πρὸς ἄκροις τοῖς ἀκύντεροις λαβὰς τινας ταῖς χερεὶ παρασκευάσας*, imperfecte *summis pennis*. Vide ad 1. *Ver. Hist. c. 13.* *GRON.* In *Icaromenippo* inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam *ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν*: rogantique, num non terruerit exemplum *Icari*, At, inquit, *Icarus*, quippe qui alas cera allitas gesserit, si-

mulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis-
delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύ-
πτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt
notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? Ad id non
est ἀκήρατος, quippe quod a κηράω, perimo, deductum si-
gnificat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc
sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi
inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque
praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione lega-
tur ἀκήρωτα. Κηρώω, cera illino: inde κηρωτός, ceratus;
hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit,
per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi
alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota
antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icarī alas, liqui-
dum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra
si probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc
cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. JENS. Ἀκήρωτα recte
Ven. utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN.
Ἀκήρωτα optime Jens. conjecerat, et paruissem sic emen-
danti, etsi vel ip nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia J. et
V. 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim
prae illo nihil est, neque Gronovius veram lectionem vidit,
quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod
autem Jens. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri,
ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis di-
sertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος, ἀφθατος —
ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηραῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam
dubitabis, quin vox sit proba. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀλειμι) Mirabar, nullam edd. διέξειμι ha-
bere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo
ignorat. REITZ. Cf. certe Necyom. c. 3. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 11. Μετέωρος εἰμι) Confer supra ad Jbv. Trag.
cap. 4. REITZ.

Ead. l. 13. Με περιῶδες) Usum talium formularum in
precibus declaramus ad Philopatr. c. 3. pr. GESN.

Ead. l. 14. Ἐκ τῶν ὠτρων ἀπηρημένον) Const. Porphyr.
de Leone Armenio l. 15. ὡς σιὰ τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀλη-
θῶς καὶ ὅλως ἥρητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὠτρων, ὥςπερ τι κερα-
μοῦν ἀγγείων τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo
Libanium Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέματα
τῶν ἀγγείων (leg. ὠτρων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γε-
λῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτᾶντα λόγον τὴν
γνώμην τρεπόμενον. I. I. WETST.

Pag. 6. l. 2. Πλούτους) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45. et Diod. Sic. I. cap. 71. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον. REITZ.

Ead. l. 3. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menippi non assecuti sunt Erasmus et Salmuriensis interpretes, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολάβω, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturum suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis advocatur et abducitur a negotio et re quadam. GRAEV.

Ead. l. 4. Σπουδαίων) Forsan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus sibi velit, χυδαίων futilium corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam utilia, non futilia quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐ δ' αὖν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν sed et de rebus bonis, et magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud Herodiani V, 4, 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rursus Isocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὐξέσθαι πέφυκε. Ut sexcenta alia exempla omittam REITZ.

Ead. l. 6. Καὶ μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ) In his verbis Dan. Wytttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 255. imitationem invenit Xenophontis Memorabb. I, 1, 11. Callidius multo ac verius Wielandius monet universam hanc narrationem e Menippi maxime τοῦ σπουδογελόλου, non ex ipsius Luciani, persona et ingenio esse judicandam. LENX.

Ead. l. 11. Ὡς ἔτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 7. l. 5. Σκυθρωπότητι) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, J. Elsner. Observatt. ad Ev. Matth. VI, 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

Ead. l. 6. *Ῥαγῶρας*) *Hom. Od. A*, 385. SOLAN.

Ead. l. 10. *Μετεωρολέσχης*) *Aristoph. in Nubibus* passim Socratem hoc nomine traducit; ut *μετεώρων* speculatorem ac nugatorem, v. 225. eum dicentem inducit, *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον* et paullo post, *Ἐξέυρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα* etc. 359. *μετεωροσκοπιστῶν* summum. At 332. *μετεωρογένετας* ejus sectatores vocat. Vocabulo vero *μετεωρολέσχης* utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 8. l. 5. *Τὰ αὐτὰ*) *Xenoph. Ἀπομν.* l. pag. 413. 35. οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλους. Utitur eodem argumento et *Lactantius III*, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibi quae saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.*) SOLAN.

Ead. l. 9. *Χαμαὶ ἐρχομένων*) *Hom. II. E*, 442. Adde supra *Hermot. c.* 5. SOLAN. *Gesnerus ἐρχομένων* legit. Sed vid. Addenda. REITZ.

Ead. l. 16. *Στάδιοι*) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόως *στάδια* quaesivit Solanus? cum τὸ *στάδιον* usitatum, ut ap. *Aelian. X*, 4. etc. *Herodot. L.* 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ *στάδιος* dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc. XXIV*, 13. *Joan. VI*, 19. et passim. Item *Thucyd. IV. c.* 3. ἀπέχει γὰρ *σταδίους* — *τετρακοσίους*. *Nostrum* supra 1. Ver. *Hist. c.* 3. pr. *σταδίους* *τρεις*. Et 31. f. *στάδιοι διακόσιοι* etc. REITZ. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, *τριεχλίου στάδιοι*. LEHM.

Pag. 9. l. 10. *Μύδρον*) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. *Anaxagoras* ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt. p.* 35. A. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τοῦ ἡλίου*) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. l. 13. *Τὸ ποτὸν*) Conf. supra *Gall. c.* 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepts, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἐν γειτόνων*) Intellige οἰκοῖς. GUYET. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. esp. 16. Et Bis *Accus. c.* 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem redit, *χωρὰ* an οἶκον, aut simile quid intelligas. Ita ἐς *Κλονιδῶν* vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ἰνῆα. Atque alibi ex *Homer. II. Z*, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. REITZ. Cf. *Conviv. s. Lapith. c.* 22. *Philops. c.* 25. Omnino vid. *L. Bos Ellips. p.* 342. *Schäff. LEHM.*

Pag. 11. l. 1. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγόμενον κατεγνώσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus*, uti semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est αὐτόν· quod neo ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Erasmus*, quem sequitur *Benedictus*, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

Ibid. Αὐτοῦ) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. Πόλεμον) De hoc fasius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad Amor. c. 20. f. Tim. §. 2. Deor. Dial. XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, ubi pro quandoquidem. *Horat.* 2. Od. XIII, 33. Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures. Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. Κυρῶν) Socrates; vide Vit. Auct. c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπόμενον) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. et B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότες etc.) Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερομένην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικόν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* in *Amphitryone* Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,

Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,

Faciā, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitum Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos Obs. Crit.* p. 67. Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse *Lucianum* κωμικόν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, *Lucianum* hic potius καταχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael. Hist.*, *An.* aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωπὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικά δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Elegantur autem dicit *Lucianus*, philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peragantur.“ Haec ille. Sed habuimus κωμικόν δορυφόρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑγείειος) Alibi εὐγείειος scribitur, ut *Jov. Trag.* c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forsitan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra *Jov. Conf.* (imo *Trag.*) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡγυ. servo, quia Homericum aequae ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐτερος δὲ με θυμός) *Homer.* Od. I, 302. SOLAN.

Ead. l. 17. Αἰώωνος) Hinc liquido patet, ignotam *Luciano* fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum ex *Avieno* et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristophan.* Pac. 128. et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

inseruerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti; et linguam non spectante, volo. REITZ.

Ibid. *Κανθάροις ἐνίοτε*) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Eiq.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures eliam adimit Jupiter. GEN3. Quod vulgatam scribendi rationem ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic refingere placuit: ἀετοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις. nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et, (quod magis etiam mireris) nonnunquam etiam camelis.* Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmii* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, seculi. LEHM.

Pag. 13. l. 10. Τηρητῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερετίτων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi pruriginē. REITZ. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophonis* Anab. I. 5, 3. LEHM.

Ead. l. 11. Χαμαιπετῶς) Vid. supra *Hermot.* c. 5. A. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατεπτόμην) Ed. Basil. *κατεπτόμην*. Infra (cap. 13. vers. fin.) *καταπτόμαι*. Et c. 19. *ἀνέπτόμην*. Sed legendum videtur *κατεπτόμην* a *κατάπτομαι*, et infra *ἀνέπτόμην* ab *ἀνάπτομαι*, unde *ἀνάπτω* apud *Plat.* legitur. *Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι* etc. GUYER. *Κατεπτόμην*) Sed et *κατεπτόμην*. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum; et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ. Consule *Graevium* ad *Soloecist.* c. 8. *Struv.* Lectt. *Luciani*, in *Friedemanni* et *Seebodii* *Miscell. Crit.* Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. LEHM.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur *cibo pastus*. Recte emendavit *Gesnerus* *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad *Dial.* proxime praemissum *Galli* c. 16. REITZ.

Ead. l. 9. Πάμπολον τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Erasmus*: plurimum nubium emensus. Sed ἀποσπᾶν est avellere *Lucian.* Vol. VII. A a

avertere. Forte legendam ἀναπιάς, hoc est, quod volebat Erasmus: cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo: διαγιάσας ἑμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' εἰς αἰγιόχοιο Διὸς, me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum, GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: cum plurimum e nubibus attraxissem, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in Dearum judicio XX. c. 5. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀγεῖναι εἰς τὴν θάλατταν. Est, ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro, ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem senarij habet Noster in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatij praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longiori intervallo nubibus post me relictis; vel, cum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσας est omnino, jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed et locus in Dearum judicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) et longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμέν, et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ se, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et abstrahere sumit Cicero III. de Or. 36. Repente quasi, quidam aestus ingenii tui procal a terra abripuit, itque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. JENS.

Ibid. Ἀποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in *Thea.* hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. (Vol. II, p. 356. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra *De Dom.* c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et *Contemp.* cap. 21. REITZ.

Ead. l. 14. Τὴν τῶν ἵπποπόλων) Hic Dialogus est *Homericus*. cento. Τὴν τῶν ἵπποπόλων. Ex *Iliad.* v. *BOURD.* ἵπποπόλων) An ἵπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. *ГУГЕР.* ἵπποπόλων ὁμηκῶν) Ex *Iliad.* N. v. 4. non ἵπποπόλων, ut editur vulgò, quibus hic nullus est locus. *GRAEV.* Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἵπποπόλων. Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso *Quom.* *Hist.* *Conscr.* c. 49. veram scripturam restitimus. *SOLAN.* *Hom.* II, N. 4. Νόσφιν ἵπποπόλων ὁμηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in *Edd.* male productam, facile correxi. Quod miror *Bolderdelotium* non vidisse, qui tamen *Homèrunz* consulit. REITZ.

Ibid. Τὴν ὁμηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. *Sic Long.* *Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν εὐ-
τῶν. Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II, 3, 6. Et *L. Bos* de *Ellipsi.* REITZ.

Pag. 15. l. 12. Δόκει) Hand immerito *Fl.* contulit *Noster*. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsàn male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et *Parisiæ* interpretes *Erasmus* dedit pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde conjicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperatives ille est inusitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἶαν εἶναι δόκει et cap. 13. μὴ δόκει τοῦτο εἶδ. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantulum me refrenaret illud ὥστε κατακύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret; qui visa prius enumeret (= aret), dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro eum, quando, accipias, recte postponitur κατακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demissem. Verum, tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. REITZ. In *Bas.* 4. pro δόκει legitur ἰδοῦν. BIR. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione supersedetur. LXX. Pag. 16 l. 1. (Ποδίων κολοσσόν) Altus erat LXX. cubitis, Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. I. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 5. (Ἀποστίλβων) Ἀποστίλβων. O. et Ed. Fl. ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

Ead. l. 9. (Οἱ πολέμοῦντες, οἱ γεωργ.) Jam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ixer. 700. et 722. Et Long. Past. II. p. 32. (Ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ ἀμαρ, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσθίωντων, ἐσθίωντων, ἡδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

Ead. l. 10. (Ὅπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim Homerus. BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

Ead. l. 10. (Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodiā Homericā. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od. (lib. IX.) 357. SOLAN.

Pag. 17. l. 9. (Σοφός) Φυσικός O. etiam hio habet. De Empedocle vid. Diall. Mortt. XX. et notas. SOLAN.

Ead. l. 15. (Οὕτως τοι etc.) Homer. Odys. II, 187. SOLAN.

Ead. l. 15. (Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remissem lectorem. REITZ.

Ead. l. 16. (Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsam Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231. C. SOLAN.

Pag. 18. l. 2. (Ἀπολύων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

Ead. l. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — ὦμαι pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiore sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poëticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετῶμαι* expando, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ *πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinere, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενος* ait, non *πετῶμενος*, de *Animal.* incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. αἰτῶ *πετωμένων* et VIII, 13. ἀγγέλου *πετωμένου* etc. REITZ. Scribendum sane cum Ed. *Junt* et Cod. *Polæ* *κατάπτωμαι*, i. e. forma synco-pata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19. vulgo *ἀνεπτῶμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppeditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. LEHM.

Ead. l. 6. *Καπνοδόχης*) *Καπνοδόκης* Th. Mag. male. SOLAN. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phryniçh.* p. 307. LEHM.

Ead. l. 10. *Μὰ Δι'*) Legendum videtur, οὐ μὰ Δι'. GUYET. *Jens.* ad *Abdic.* cap. 2. sub *μὰ Δι'* saepe negationem intelligi, *Bad.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui et nos ad *Gall.* c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuisssem ejusdem *Gall.* cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciophr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic οὐ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δι' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum *Guxeto* οὐ insero, etsi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἦν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: ubi (est) domine? IMMO apud libertum *Discum.* Eun. III, 5, 6. REITZ.

Ibid. *Τῇν ἀγλὺν*) *Serv.* ad finem 2. *Aeneid.* v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* *Sept. adv. Theb.* p. 80. *Apul.* lib. 1. *Flor.* (locus est II. E, 127.) *Bourn.* Cf. etiam *Charon.* c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. LEHM.

Ead. l. 13. *Δεήση*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσεις* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δεόμαι*: utrum autem *δεήση* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει*. Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσεις*. Sed Tim. c. 46. *οὐδὲν δεήσῃ τῶν λόγων*. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan καὶ τοῦτο. GUYET. Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. *εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι*. *Alcipher.* III. pag. 392. *τὸ χρυσίον ἀποδρύνεσθαι*, propter aurum lancinari, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic. L. II. c. 55. 68. καταπλεγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους*. *Eurip. Androm. v. 211.* — *ταῦτά σοι ἔχθρι πόσις*, ob haec te odit maritus. *Ibid. 217.* *Ἐκτενας ἂν τὰδ*; an propter ea interficeres? Sio enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25. *στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια*. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek*. REITZ.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil.* ad Pers. BOURD.

Ead. l. 12. *Προλεμαῖον*) *Euergeten* intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. SOLAN.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχη*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a *Nostro* olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insinulatum interemissem traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

Ead. l. 14. *Στρατονίκη*) Pessime hic, et Calumn. non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit *Lucianus*. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam natus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus*, qui alibi historiam illam fuisse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut his eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

Ibid. Τῇ μητιῶ) In multis Codd. τῇ μητι, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. *Plut. Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. BOURN.

Ead. l. 15. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Pelopouneso regnavit. I. I. WETST. Adiri jubent *Wielandius Diodor. Sic.* XV, 80. *Belinus Photii Bibl.* Excerpt. Conon. narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius, Palmerius, Solanus.* LERM.

Ead. l. 16. Καὶ Ἀντιγονοῦ μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλου etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειθεν ὁ πατήρ, οὐκ οὐσαν αὐτῷ καθ' ὥραν, ἀλλὰ προσβυτέραν λαβεῖν· ἀπρὸθύμως δ' ἔχοντι etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, eum esset ju-

nior: et quae Demetrio propectae aetatis erat, poterat Antiocho juvenula videri. I. I. WETST.

Ead. l. 16. *Ἀτάλλῳ*) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Appian.* SOLAN.

Pag. 21. l. 1. *Ἀρσάκην*) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita asserat, nescio. SOLAN.

Ibid. *Γύναιον*) Uxorem, an pellicem? GUYET.

Ead. l. 3. *Σπαρτίνο*) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἑμμόδωρον*) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. *Eunuch.* cap. 3. et *Notas.* SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἀγαθοκλία*) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe *Peripateticus* ille dicitur, qui memoratur *Demonact.* c. 29. SOLAN.

Ead. l. 14. *Κλεινίαν*) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus.* SOLAN.

Pag. 22. l. 2. *Ἀπαιτῶντας*) Forsan *ἀπαιτῶντας*, aut *ἐπαιτῶντας*. SOLAN. Voluit posteriore loco haud dubie *ἐπαιτῶντας* idque et mihi, ut cum loco *Charonis* c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant οἱ δανειζόντες, foeneratores, et οἱ ἀπαιτῶντες, exactores locatarum pecuniarum. Cf. *Hermot.* cap. 18. Non tamen hoc satisfacit *Fritzscheio*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco *Charonis* *προσαιοῦντας* conjicit in Praefat. ad *Ed. Alex.* etc. p. XXX. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐ τὴν τυχοῦσαν*) Sic supra *Eun.* cap. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβὴν. Et *Pisc.* cap. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσιν θηρίοις, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciph.* III. *Epist.* 59. οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis. Sed plaribus nihil est opus. REITZ.

Ead. l. 10. *Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλανίαι*) *Erasmus*: ubi erant convivia: cum sit, alibi erant convivia. Sic *Aristoteles* in *Oeconomico* quater usus est οὐ pro alibi. GRAEV.

Ibid. *Εἰλανίαι*) *Homer.* II. Σ, 94. SOLAN. Imo est versus 491. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐν γειτόνων*) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. REITZ.

Pag. 23. l. 2. *Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο*) Vide *Anachars.* cap. 38. etc. et *Demonact.* c. 46. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. ἄχρῃς ἀν) *Th. Mag. Thucydidem* semper ἄχρῃς, non ἄχρῃς dicere notat. Improbatur ἄχρῃς pro *doctae* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox. c. 13.* Et anne mox ἐπαθόντες pro ἀπ. legendum? REITZ. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπαθόντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναγκασίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπαθὰ. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et incompositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. LEHM.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ πλοῦ. GUYET.

Ead. l. 9. Οἰνόν) Ad Marathonem urbs. MEURS. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἡ Ἀχαρνῆς πλεθρὰ κενῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide MEURS. de Pop. Att. Adde Palmerio *Thucyd. IV, 56. V.* etiam GRON. not. SOLAN.

Pag. 25. l. 1. Εἶτα τὴν Κυρσοῦριαν etc.) Prima verba interpretatur Erasmus supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evehctus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere Κυρσοῦριαν, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa *Thucyd. L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξλουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυρσοῦριαν γῆς, ἧς αἰετὶ διαφέρονται μεθορίας οὐσας.* De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex *Strabone lib. VIII.* ex *Herodoto lib. I.* *Plutarcho* in parallelis, et aliis. PALM. Κυρσοῦριαν) Recte emendasse Palmerium Κυρσοῦριαν, adfirmat Duker. ad *Thucyd. IV, 56.* Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd. Κυρσοῦριαν* edi curavit, cum alii haberent Κυρσοῦριαν, alii Κυρσοῦριαν. Quare et hic vulgatum eieci. REITZ.

Ead. l. 3. Μῆας ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd. V, 40.* et seqq. V. etiam Charon. c. 24. SOLAN. Vide potius *Herodot. I, 82.* et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc *Thucydidis* loco leviuscule inspecto erravit graviter Solanus de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua Epaminondas cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit Gehrchiuss. LEHM.

Ead. l. 9. *Διχότομος ἢ ἀμφικυρτός*) Verte, *dividua*, aut *utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. *Φασί μοι*) In Flor. Cod. *φασί μου*. Caetera Homérica sunt. BOURD.

Ead. l. 14. *Παρά γὰρ ἡλίου*) *Παρά γούν ἡλίου*. MARCIL.

Ead. l. 15. *Προαιρουμένης*) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. *Ἀθόν*) V. Xen. Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig: c. Celsum V. 238, 2. Diog. Laert. pag. 35. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. et Suid. SOLAN.

Pag. 28. l. 6. *Ἐν τῇ σκηνῇ*) *Ἀν' ἀπὸ τῆς αὐτῆς*; post scenam. Placet. GUYET. *Ἐν τῇ σκηνῇ*) Sic Chrysost. *Οἱ κ', Ἀριστοφ. καθάπερ γὰρ ἐν τῇ σκηνῇ ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἰδοὺ βασιλεὺς βλέπειν*, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur *ὑπὸ τῆς σκηνῆς*. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasmi* versionem nollem normae esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enī idem verba, *οἱ δὲ οὐδὲν ἀνίστα*, rediens: *At illis pro nihilo est*, cogitavit, ni fallor, de voce *ἀνίστα*: neque necesse est suspicari, sic eum vero legisse. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse Gesnerus vulgatum defendit. Simillimam vide comparisonem Neeyom. q. 16. LEHM.

Pag. 29. l. 3. *Ἐν περὶ πᾶτων*) Adleverat oras Ed. Graev. Hemsterhusius, adeundem Ez. Spanh. ad Aristoph. *Ranas* v. 973. Ibi autem Aristoph. *Ἐνυλλίος, καὶ περὶ πᾶτος, καὶ περὶ πολλοῖσι μικροῖς*, concisis disputationibus, et verbis minutis. Ad quae Spanh. „*Περὶ πᾶτων* voce infra quoque utitur v. 984. *Ὅ σοι γὰρ ἐστὶ περὶ πᾶτος κάλλιστα περὶ γε τούτων, καὶ ἐνίμω* pulchra tibi est disputatio ea de re.“ Ubi Schorliastes: *περὶ πᾶτος γε, διατριβαί*. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando *περὶ πᾶτος* pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia *διατριβαί ἐν περὶ πᾶτων* dicuntur, et Academia additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse παρ' cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimonio indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9. f. *ibid.* c. 5. 15. et 25. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. *ἔσται πάντα, ὅποταν ἐθελῶσαι ἐγώ*. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciph.* l. Ep. 32. *μηδὲ κρείττονος εἴη σοι εὐχὴν ἔρασιον*. Ubi εἴη pro *fiat, contingat*, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐρθα μὲν*) *Homer.* Od. K, 98. SOLAN. *Ἐρθα μὲν*) Quia μὲν in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. *Ald.* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco, si pro μὲν substituatur, non addatur, quod versus respueret. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθύς εἶσω παριέναι*) *Benedictus: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus*. Quanto rectius et elegantius *Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire*. Notissima formula tam Græca, quam Latina. GRON.

Pag. 30. l. 3. *Ἐκόντων—τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est *κρούειν τὴν θύραν*. Sed utrumque dici docet *J. Elsner.* *Observ.* T. I. p. 411. Plura *Graev.* ad *Soloeisiam*, haud ita longe a *fin.* ubi monet, veterum januas extrorsum versas, et exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 1098. ubi *κόντων τὴν θύραν* quoque occurrens ita expouit: „*Eumperis* Ms. in *Dictionibus Atticis: Κόντει τὴν θύραν, ἔξωθεν*“ *Ψοφεί* δὲ ὁ ἐνδοθεν, *Ἀττικῶς*. *κρούει* δὲ *Ἑλληνικῶς*. Sic *Aristoph.* *Acharn.* 401. *κώψω τὴν θύραν*. In *Concion.* vero 982. *κρούσης τὴν θύραν, pulsabis januam*.“ REITZ.

Ead. l. 7. *Ἄμα*) *Μὲν* hic male esse in *Ed. Par.* notat *Solan.* falso. Nam et haec ἄμα cum cett. habet, aequè ac O. REITZ. *Reitzii* suspicor, non *Solani*, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, καὶ ἄμα πρὸς τὸ ἀναγνῆς ἔκτενον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ notaverat, pro vulg. τὴν in *Par.* esse μὲν, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. LEUM.

Ibid. *ὑπετάραττε—τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, *ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπερωμένους*, sic vertentium: *Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem*

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nesciantur, ἄσων οὐδένα, et ὅσων οὐκ, eleganti idiotismo Graecis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus *Burdæus*. Verte: Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσων οὐδένα) Vid. supra l. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titans. Idem in Timon. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀνιδῶν) Nihil novi est, praepositio nem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI. de Artic. p. m. 93. ὥς ὅτε εἶδω ἐξέκρινεν, oum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde l. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ κάτωτρον ἀποβλέψη. Sed obvia haec ὅσα νότις. REITZ.

Ead. l. 12. Τῆς πόθεν etc.) *Homer.* Odys. A, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. A, 170. Solani errorem, ut fit, repetierunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Πρὸ μικροῦ δύναι. Sic fere *Aesop.* Fab. V. ὥς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. ἔξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐμβροοντημένος) Ἐμβρόντης, καὶ ἔμβροοντημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictus fulminis, aut incredabili ejus pavore obtupescit; utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. *Moscop.* καὶ ὁ ἔμβροοντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demosth.* de Coron. ἔμβρόντης, εἰς νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Cels.* Attonitus quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo; ἀπονῆξιν Graeci vocant. *Ovid.* Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus

Vivit, et est vitae nescius ipse suae.

Xenoph. Ανασας. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ωτου — Εφιάλτου etc.) *Homer.* X. Odys. A, 307. et seqq. SOLAN. Cf. *Charon.* c. 1. et quae ibi *Hemsterhusius* de his Aloidis disserit *Tom.* III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dictum Pariss. secutus, qui *ἐστὶ ζῆλος* exhibent, ad *Luciani* morem scribendi revocaui. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. Bos Ellipss.* p. 493. ibique potissimum *Schäfer.* qui contra *Bosium* monet; *ζῆλος* a Substantivo *ζῆλος*, non ab Adjectivo *ζῆλος*, suppleto *ῥανέλη*, esse repetendum: *LEHM.*

Ead. l. 14. *ἡμῶν*) Lege *ἡμῶν* narrantur enim haec, non dicuntur. *SOLAN.* *ἡμῶν* vel ob variationem narrationis praefendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit *Fritzschius* Quaest. p. 140. et de h. l. pag. sq. *LEHM.*

Ead. l. 16. *Ἀπὸ Φειδίου*) De Phidiae posteris quaerit, ut cui pb statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *SOLAN.*

Ead. l. 17. *τὰ Διάσια*) Conf. supra *Tim.* cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio.* *REITZ.*

Pag. 32. l. 1. *τὸ Ὀλύμπιον*) *Ναὸς* scilicet. *GUYET.* *Ἀεγρὸς* potest intelligi, nisi *τὸν Ὀλύμπιον* legas. Sed *τὸ* bene habet, si *ἁγὸς*, vel *ἁγνός*, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut *τὸ Ἀνυβειδίων*, *Anubis* templum, *τὸ Ἀνέκτιον* *Canoris* et *Pollucis*; de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *REITZ.*

Ibid. *Ὀλύμπιον*) Consule de hisce *Meurs.* *Athen.* Att. I, 60. etc. (AG. IV. 849.) *Marm.* Ox. 118, et *Plin.* XXXVI, 6. Aequae autem scribitur *Ὀλύμπιον* et *Ὀλύμπειον*. A Perseo inchoatum. *Liv.* XL, 20. *SOLAN.* *Livii* locus est libri XLI. cap. 20. *LEHM.*

Ead. l. 2. *ἄδωρ*) Neque quando hoc factum sit, ego novi. *SOLAN.*

Ead. l. 6. *ἡμῶν*) *ἡμῶν* *ἐκὼν* inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadverterat. Sed, *ἐκὼν* rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim *ἐκὼν* pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam *πλεοναξες τὸ ἐκὼν* etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciph.* I. Epist. 1. f. *ἀπηνεγκάμεθα γάρηταις καὶ παιδὶς ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων.* *Noster.* *Tox.* c. 45. *θὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναικα EXEIN.* *Hesiod.* *Erg.* v. 42. *Κούρῳντες γὰρ ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποις.* Si tamen plures Edd. aut Codd. *ἐκὼν* haberent, suspensio pede irem in mutando; nam et sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. *ἡμῶν*, sponte iudis. *REITZ.* De voce *ἐκὼν* vid. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 258.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interpr. et *Benj. Welsk.*
Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. Φιλόκαινον) Schol. Coll. et *Fl.* Ed. nri sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum φιλονεικον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit ἢ φιλονεικία. Φιλοκαινίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλονεικίαν, legi voluit Salanus. Dedit enim levitatem. GESN.

Ead. l. 8. Πάντα ὅπως ἦν ἐγώ) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in l. Epist. ad Corinth. XV, 28. dedit *J. Elsner.* Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. Μισαί δὲ Διός) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. Δυνατόν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librarij exoidit restituendum? GUYER.

Ead. l. 14. Ἐν Πηγῶν) Vide *Pausan.* p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide *Jov. Trag. c. 8.* *Hesychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. pag. 471. et *Procl.* in *Tim.* l. de festis ejus. Atheis etiam colebatur. *Xen.* *Ell. β.* p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἀνομβίδιον) Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forsan quia alias etiam Ἀνομβίδιον invenias. Sed Ἀνομβίδιον etiam supra *Tox. c. 28.* REITZ. At ille jam correctum, ut par erat, Ἀνομβίδιον. Vid. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 372. et quos laudat *Jacob.* ad *Toxar.* p. 181. LEHM.

Pag. 33. l. 1. Ἐν ταῖς) Τοῖς etiam marg. *A. 1.* Sed quoties ejus lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petutum; quare postea in hoc *Dial.* talia in varianti, non commemorabo, quae his idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐκατόμβας παρωτάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus *J. Elsner.* ad *Rom.* XII, 1. Ubi hujus *Luciani* non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. Διὰ πέντε ὁλῶν ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad *De Sacrifi.* c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἄλλα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 15. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καθίσας ὅν ἑαυτὸν ἐν τῇ πρώτῃ) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse *Erasmium*: cum ad primam consedisset, quam *Benedictum*: quarum in prima sedens, quod ille hand dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit, *Gron.*

Ead. l. 15. *Φύραι*) Facile nunc renuntio ei, quam in Ad-
dendis ad *Tom.* IV. *Hermot.* c. 63. et 65. et *Scyth.* c. 4.
minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri
conatus eram, scripturae *δύραι* et *δεικδύραι*, quippe tum pri-
vatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat,
notatus, tum a *Schäfero* palam in *Comment.* ad *Demosth.*
Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, hu-
manitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum
constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam *Lexiph.* c. 25.
δύραι et *Pro Imagg.* c. 16. *ἀναδύραι* scriptum reperitur. *Гелм.*

Pag. 34. l. 2. *Στεφάναι τὰ Ὀλύμπ.*) Iterum pro *στεφάναι*
καὶ διὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14. *καὶ τοῦτο ἐστὶ βα-
σιλεὺς*. Adde hic *Aristoph.* *Ed.* 644. *Ἐλτ' ἐστεφάνουν μ'
εὐαγγέλια*, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod
Kusterus ad *Plut.* 765. et *Schollast.* ad hunc vers. *Equit.*
clarius exponit eadem ellipsin τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui
et illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne
εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem
ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur
vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit:
ob laetum me coronant nuntium, quod ipsum satis tamen
patet ex alijs exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* et
Kustero ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit con-
structio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; sit enim
Aristoph. *Plut.* 764. — *καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια*
α' ἐν κριβανωτῶν ὁμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα, ibique
ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum
recte monet, *Spanh.* *REITZ.* Coronari *Olympia* dixit ad hanc
formam *Horat.* *Epist.* I, 1, 50. *Quis magna coronari con-
temnat Olympia.* *GESN.*

Ead. l. 7. *Ἄλλ' ἕτερος*) *Homer.* II, II, 250. *SOLAN.*

Ead. l. 16. *Ὡς περ ὁ Πύρρῳ*) *Gell.* L. XI. cap. 5. de
Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.*
De his *Cic.* in *Lucull.* *COGN.* De hoc ejusque dubitatione
vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. *REITZ.*

Pag. 35. l. 2. *Ἐφοδωρόν*) Vide supra c. 16. *SOLAN.*

Ead. l. 7. *Ἄ δὲ ποιεῖν*) Non absurde *Ms.* *προσε-
ταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ πονεῖν.* *Vulgati*
ποιεῖν. *Praecepta ventis et tempestatibus, in quibus esset*

elaborandum. GRAEV. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀττῆν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani*. Sed confer not. *Hemsi*. qui et Ἀττῆν scribi contendit. Ego Ἀττῆν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra Ἀττῆς Eccl. cap. 9. pr. et alibi. REITZ. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui Ἀττῆν exhibet, convenienter cum loco Diall. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. LEHM.

Ead. l. 16. Σαβαζίων) Conf. *Bochar*. Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. SOLAN.

Pag. 36. l. 1. Ἀγροῦ δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii*: *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quaeve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII, c. 56. COGN.

Ead. l. 2. Ἡρακλῆς κρέα) Voracem fuisse Herculem et supra visum est *Amor.* c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. SOLAN.

Ibid. Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη) Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. MARCIL. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*: μύρα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviiis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύροις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19. Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano μύρον, cum verterent *myrtum*, sed μύρα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρα adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* REITZ.*

Ead. l. 3. Μαιῖδας) Non adeo lautas, quippe quibus
Lucian. Vol. VII. Bb

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecatae martari solitas, ad 325. SOLAN.

Ead. l. 4. (Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad *Merc.* Cond. cap. 28. REITZ.

Ead. l. 7. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοὶ. GUYET. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς "Ομηρός που λέγει καὶ αὐτός οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάνεῖ τε-
θεαμένος, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque etc.* En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque etc.* Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. JANS. Cf. VARR. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, ἐνέχει μοι φέρων, falso a *Gesnero* redditorem: *infusas mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a *Fritschio* praestantissimae *Hemsterhusii* observationis ad *Diall. Mortt.* VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. LEHM.

Ead. l. 9. Οὔτε σίτον ἔδουσιν etc.) Οὔτοι σίτον ἔδουσ', οὐ πλῆρουσ' αἰθονα οἶνον. GUYET. *Hom.* II. E, 341. SOLAN. Versus *Homericus* est, Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πλῆρουσ' αἰθονα οἶνον quem addo, ut adpareat, quam probe *Guyetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina *Homericum* *Lucianum*, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

Ead. l. 12. Ἀντὶ ἡ νύκτα) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, *Lucianum* scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου θεωγονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias* canebant. Non τῆς θεωγονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰδῶ cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τι vel μέρος, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum *Theogoniam*, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων

τοῦ Πινδαρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi αἰδεῖν τινός probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique et hoc difficultatis videtur relinquere, quod *Hesiodi* titulus sit *Θεογονία* singul. num., non *Θεογονίας* plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurimum Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. *Gesneri* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. REITZ. Nec non *Erasmii* et *Wielandii*. Neque mihi dubium est, quin τὰς Θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarundam gentium divinarum origines et necessitudines. LEHM.

Ead. l. 3. Τοῦ Πινδαρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegendis poetis, aliisque scriptoribus, *Noster* sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, et Gall. c. 2. τὰ Ὅμηρον ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πινδαρός φησι bis, et c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄλλοι — Εὐδον etc.) Ex *Homeri* Il. B. v. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε: idque per se etiam metrum exigit. JENS.

Ead. l. 6. Ἐχε) Recte emendarunt B. 2. et *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim et apud *Homerum* legitur, et postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit ἔχε exhibendo. *Solanus* ἔχε etiam in B. 2. esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχειs habet. At ex *Homero* facilis erat emendatio, quam *Jens.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ. Tertia est *Basileensis*, in qua legitur ἔχε. Hanc igitur *Solanus* cum secunda confudisse videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Κοινώσασθαι) Ita et supra *Jov. Trag.* cap. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisi-nae* lectionem repudiavi, etsi uno Cod. sultam. REITZ.

Pag. 38. l. 6. Ἐτώσιον etc.) *Iliad.* Σ, 104. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγων λαβυρίνθους) Sic *Conviv.* cap. 6. Διφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπέκλεην. BOURD.

Ead. l. 9. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur ἑαυτοὺς et αὐτοὺς. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δὲ, ὅστις μάλιστα τὰ δέοντα εἶναι, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς εἶσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν etc. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omissum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. l. 10. Πολλῶ γελοιότερα) Flor. πολλά. BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλά conjunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλῶ χαλεπώτερον, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. l. 5. Ἀρετὴν τραγωδοῦσι) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fulutorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad II. A. pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verna lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN. Formulam *lingere opes*, περιλεῖν τὰ χρήματα, recte explicat *Fritzschius* Quaestat. Lucian. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris τὸ τρύβλιον a περιλεῖν separans ad verba ὁ τὸ τρύβλιον mente intelligit ὑφελῶν, et ad περιλεῖν cogitat τὰ χρήματα. LEHM.

Ead. l. 13. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) *Hom.* II. B. 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. Ἐκμελετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. Λοιδοροῦσι) Ὀνειδίζουσι. O. et L. quia credo λοιδόριας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδοροῦσι τοῖς, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam *Scholias*tae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem Aesopus* activum λοιδορεῖν cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV, 26. In *Evang. Joan.* IX, 28. ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII, 8. ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδοροῦμένος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς et τοὺς, nihil in *Luciano* desinio. Qui malit Ὀνειδίζουσι recipere, ex O. et P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes Ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* II. A, 37. — ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3. κέκραγαι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. *Ibid.* cap. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum imprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan facium, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεράζονται *Evang. Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Asin. c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad Catapl. c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡμῖν) Sic Ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῶν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. LEHM.

Pag. 41. l. 4. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. GERN. Ita supra *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλειπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. et 33. *Ac. Gall.* c. 5. pr. REITZ.

Ead. l. 9. Ἡμῶν ἀσφαλέστατα) Etsi *Par.* quoque haberet ὑμῶν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet ὑμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῶν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. REITZ.

Ead. l. 10. Εἰδῶν) Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀντὶ διαλεκτικῇ) Conf. supra de οὖν recte omissio, ad c. 27. Et *Gall.* 26. REITZ.

Ead. l. 15. Ἱερομηνία — τετάρων) Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum *Julio Caesari*, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis* ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *Ἱερομηνίας*, quae ad omne genus *feriarum* pertinet, praecclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 54. Porro *ἐκχευοίαν* *justitium* vertere, quam *inducias*, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GERN. *Belinus* hanc *Ἱερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tum

Attica, tum Romana, inciderint festa, constatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad Nem. III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem solum, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad justitium nescio quod et quam ob causam publico tum Athenis decretum. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 17. *Ἐς νέωτα*) Habuimus supra *Hermot.* cap. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, *ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος*. Adderem *Alciph.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *REITZ*.

Pag. 42. l. 1. *Ἡ, καὶ νυνέησιν*) *Hom.* II. A, 528. *SOLAN*.

Ead. l. 7. *Κεραμεικόν*) Athenis itaque scriptus hic *Dialogus*. *SOLAN*.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. *ZETΣ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνός, Ἐρμού* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *REITZ*.

Ead. l. 26. *ZETΣ*) In omnibus deerat nomen Jovisloquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes *Dialogi* personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed *Catalogo* finito, non repetit. *SOLAN*.

Ibid. *Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν*) Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν ὅποσοι τῶν σοφῶν μόνοις

Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a *Luciano*, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *GUYET*.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῶ*) *Homerum* a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* *ὄμηρον* enim coecum appellant *Cumani.* *Coen.* De *Homeri* coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. *REITZ*.

Ibid. *Μάκαρας*) *Iliad.* A, 127. etc. *SOLAN*.

Ead. l. 8. *Κησασθαι τὸ οὐς*) *Paroemia.* *BOURD.* Ms. pro οὐδὲ ὅσον κησασθαι τὸ οὐς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαισασθαι τὸ οὐς, φασίν, σχολὴν ἄγων. Non

tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀφαλω et ἀλαλῶ est invenio. GRAEV. Κησασθαι) Sic Edd. Addiderat Solan. conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνῶμενον. At quis dubitat, κνῶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἄωρῖ) Illud ἄωρῖα natum suspicetur quis α repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ἄωρῖ amisisse α prae- dicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἄωρῖ prae- fero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; et ἄωρῖα sal- tem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. (et 3.) Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄώρῖα. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκκεκώφωται) Sic V. 2. B. 2. Salm. et Amst. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. SOLAN.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quaci sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαν- τείῳ ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed et Philostratus Vit. Apollon. IV, 1. et Porphyrius, Jamblichusque in hujus lib. de Myst. Aegypt. §. III. cap. 11. qui δὲ ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πλύνει τὸν προφῆτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν sno tempore non ἐξεργασμένα absoluta ait: quod firmat con- jecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo col- legit Schol. Apollonii Argon. I. v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Psen- domanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendas. Hic

enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit et alibi Noster. Vide Jov. Trag. cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Pataracum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143.

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

SOLAN.

Ead. l. 5. *Διασεισμένη*) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σεισμαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. *Ὁ δὲ ἔχρη, τὸ θείαιον δὲ ἐστῆτο*. Quem significatum Wolfius in Ed. nupera ex Crescillii Theatr. Rhet. probat. Nisi et hic potius *ἐστῆτο* sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem Edd. potiorum. Etsi *ἐπὶ πείρᾳ* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum causa facere*. Adi etiam Wessel. ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας*. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. *ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀριστα δεικνύσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀρπία κῆρα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔφοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in Jove *Tragedo*. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit Noster. V. Jov. Conf. c. 14. et Jov. Trag. c. 30. SOLAN

Ibid. *Χελώνας*) Supra Jov. Trag. c. 30. *χελώνης* ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Αὐδὸς*) *Midas*. GUYET. *Guyetus* ait *τὸν Αὐδὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus*. GUYET.

Ead. l. 14. *Ὁρῇ τε etc.*) *Senarii* duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται*. Praecedens autem *senarius* sic stare posset — *Ἀνκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσκέλης ἐνοχλούμενος etc.* GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzet.* Phil. VIII. 155. SOLAN. Lepide huc translata *Hippocratis*

verba περί φυσῶν 1, 6. GERN. Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτριῶσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus jam indicavit. REITZ. De συμφοραῖσιν, vel συμφορῇσιν, ne nunc quidem cogitandum videtur, quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat. Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igitur Guyetum potissimum in his versibus restituendis sequendum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac paene absurdum, ipsi Guyeto relinquebam. Vocabulum autem λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l. admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. LEM.

Pag. 46. l. 1. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσοργῷ —; quod quia novum est, malim φυσῶντας. SOLAN. At vide Lobeckium ad Sophocl. Ajac. v. 559. p. 305. LEM.

Ead. l. 3. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit Somnus et Somnium, vid. 2. Iliad. et Virg. VI. Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odys. XIX. COGN.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος. quod rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Diall. Deor. XXIV, 1. LEM.

Ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra Tox. cap. 9. f. ἃ διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V. §. 2. τὸν κληρὸν — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2. cap. 41. διηρημένης πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40. et 55. διηρημένος recte, sublatus. Sic ἐπηρημένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Ead. l. 11. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GERN.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὕειους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαινμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους

προντιδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur τοῖς κεφαλαίοις (τῆς) διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

Ead. 1. 4. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN. Argum enim illum, non quos Scholiastes artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ βουκόλος, evincit. LEHM.

Ead. 1. 8. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Ead. 1. 9. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.) Hom. II. A, 423. SOLAN.

Ead. 1. 11. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ῥά θεοί τε καὶ ἄνδρες ἵπποκοροῦνται Εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος GUYET. Hom. II. B, 1. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἀληθῆς) Ὁ ἀληθεύων. GUYET.

Pag. 48. 1. 2. Ἀκαλλιέρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, ἄθυνα καὶ ἀγέραςια, καὶ ἄτιμα (vel ἀτίμητα) ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς etc. Et quod ad illud πάντα attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. καὶ ὅλως, κατόχμα πάντα, καὶ φορικώδη, καὶ μυστικά. et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim πάντα, vel tale quid, quam adesse. LEHM.

Ead. 1. 5. Εἰ εὐχοί) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. REITZ.

Ead. 1. 6. Μερμηρίζω) Cur in omnibus Edd. est μερμερίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. II. B. v. 3. Ἄλλ' ὄγε μερμηρίζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. REITZ.

Ead. 1. 9. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium hujus Dial. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. Κεράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. Πάνυ) Πάντες P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. Συγκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc. XIII, 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα*. Ubi J. Elsner. hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. Τὴν μὲν δίκην) Scribe *Δίκην*. GUYET. I. e. majusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ) *Phurnatus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto *historiarum Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. Ὡς θύγατερ) I. e. *Δίκη*. GUYET.

Ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς) *Harpocration* scribit, Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in *Corinthiac.* ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon.* Erinnyes. Semnis Deis oves praegnautes immolabant et melicratum. COGN. Τὰς σεμνὰς θεὰς) I. e. τὰς *Εὐμενίδος*. *Hesych.* Σεμναὶ θεαί. Τὰς *Εὐμενίδας* οὕτως ἔλεγον, καὶ *Εριννύας* ἐνὶ εὐφημισμόν. GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholias* de templo Eumenidum, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. GEAN.

Ead. l. 12. Αποκλήρου τὰς δίκας) De sortitione judicium permulta *Scholias*. *Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et Socrates apud *Platonem* moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o *Crito*. COGN. De cultu *Aesculapii* vid. etiam *Ovid.* *Met.* XV. fab. L. Et *Mick. Rosall.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 35. ex *Xenoph.* *Memorab.* quem etiam ad partes vocat *Anonymus* in *Bibl.*

Raisonnée an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in *Demonacte* non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia ch. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis.* De Socrate et *Demonacte* philosophis tradit *Lucianus* in *Demonacte*, de illo *praeterea* in *Bis Accusato*. At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae et consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. REITZ. Mox in verbis, *πάναντία περί τῆς Ἀδικίας φιλοσοφούντες* haesit *J. Seagerus* Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit *παρὰ τ.* Ad. reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes*. At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Sophronisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in *ἄδικον λόγον* transferebant, notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo *πάναντία* (τοῖς Σωκράτους λόγοις) *ἐφιλοσοφούν περί τῆς Ἀδικίας*. LEMM.

Ead. l. 13. *Μέλινον*) Prave hic etiam in omnibus legebatur *Μέλινον*. Vide Not. ad *Jov. Conf.* c. 16. SOLAN.

Ibid. *Τὸ δὲ νῦν εἶναι*) *M. Aurelio* imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Κατὰ Ἰλας*) *Lego κατ' Ἰλας*. B. 2. *κατὰ Ἰλας*. Reliquae *κατὰ Ἰλας*. SOLAN.

Pag. 52. l. 3. *Ἐπὶ τὴν πῆραν ἄξαντες*) Adleverat *Solan.* vid. infra *Περ.* 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi *ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν* est in *J.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀντοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται*) *Ms. περινοστοῦσιν*. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant*. GRAEV.

Ead. l. 5. *Περιέρχονται*) *Περινοστοῦσι* *P.* etiam agnoscit. Sed nihil muto SOLAN. *Περινοστοῦσιν* verum esse puto, quia *περιέρχονται* usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus tripi. *Aristoph.* *Plat.* 121. — *προσπταίοντα περινοστεῖν* *ἐξ*.

Noster hoc Dial. cap. 27. ὁξάν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ. Familiare *Luciano* verbum περινοστεῖν probabit Index. Interim consules *Jacobi* ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h. l. cum *Schmiedero* praeferendum duxit περινοστοῦσι, quod omnes paene Codd. collati tuentur. LEHM.

Pag. 53. l. 3. Ἀπώμεν, ὃ Δίην, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Τηγετὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄραι) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summities, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Ead. l. 8. Σειλῶνες, καὶ Πεινοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων) *Lucas Holstenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ἈΠΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum, aut super campo.* ALMEL.

Ead. l. 3. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

Ead. l. 6. Καθῆσθαι) *Ms. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσο, tu vero hic in colle consideto*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθησο) Sic etiam L. quod et recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ κεραιφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

Ibid. Ὁ τὴν σύριγγα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. ὁ δὲ τὴν πομφυρίδα, (scil. ἔχων) et Catapl. c. 4. pr. ὁ τὰ ξύλον. Ibid. c. 13. et vel centies alibi. REITZ.

Ead. l. 12. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Bacch. c. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autē

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. ῥίκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. II. 8. GESN.

Ead. l. 15. Δάτιδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαραθώναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἰκνάδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σπήλυγα) Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 105. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibique *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοί, et *Schol.* in *Lucian.* *Strabon.* p. 221. *Schol.* *Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam moneat *Scholiast.* *Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit; scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρῶνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὗς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργούς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, αἷς ἐφόρου. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelagorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; se Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Eis τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration* voc. μετοίκιον. GESN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut *Icarom.* c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro in *vicinia*, quod vide p. 226. et *Em.* p. 85. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1. W. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solono* et *Lucianae* consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόσκειται conjungi potest: quin et ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciph.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys. εἰς γειτόνων.* At vel in *Alciph.* et *Arist.* ἐν mallet, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 319. καὶ τῶν ἀπ' οἰκήματος ἐν μακρῷ, de virgine, quae diu domi est adseruata. REITZ.

Ead. l. 6. *ΕΡΜ.* καὶ ... ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. ΕΡΜ.* καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN. At vid. Varr. Lectt. I. ΕΡΜ.

Pag. 57. l. 6. Τράγον ἐνορχιν θύουσι μοι) Supra *Deor.* Dial. IV. §. 1. καὶ θύομεν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀγοντες. REITZ.

Ead. l. 14. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμολογεῖ μοι.) Τοὺς τὸ γένειον ὁμολογεῖ μοι, ut mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμολογεῖ est, ut in *Salm.* et *Amst.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐχ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμολογεῖ in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. REITZ.

Pag. 58. l. 7. Ἀρετὴν τινα) Supra *Gall.* c. 11. et hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretare, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέρος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et *Gellius* meminit in *Arione*. I. et L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: Stansque (Arion) in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. REITZ.

Pag. 59. l. 1. Αὐλὸν) V. *Longin.* SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat *Solanus*. Cum igitur ἐπισκοπούμενος invenirem in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

Ead. 1. 4. Ἀπεξοσμένοι) Conf. Somn. §. 2. et Hermot. cap. 62. SOLAN.

Ead. 1. 7. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8. et g. et Alex. cap. 13. REITZ.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὅπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, inprimis, quibus nihil rerum necessariorum curas est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ, praecepit quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

Ibid. Ὅπόσους) Ὅπόσος. GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὐσα. REITZ.

Ead. 1. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολεῖν, constructione passim uti *Herodotum*, Lexica docent? GESN. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. REITZ.

Ead. 1. 9. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac definiti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit obstupefacti. GESN. Optime olfecit *Gesn.* κεκλημένους legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

Ead. 1. 11. Δημοφελές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* REITZ.

Pag. 60. 1. 3. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, *Erasmus.* *Gesnerus* rectius: absque dissimulatione. Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενη τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr.* *Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra *Amor.* cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῇ τόνῳ. REITZ.

. *Lucian.* Vol. VII.

C c

Ead. l. 3. Ἐνὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot. cap. 28. f. ἀναβάττα ἐπὶ σκοπὴν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium Solanus jam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque Bas. At cum J. Fr. Par. Salm. habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 38. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης) Merces pro quoque judicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. Pollux. Onomast. VIII. 5. τριώβολιον ὃ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός, tres oboli, data judici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu stufero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic et patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριώβολῳ διαρρήγηναι ἔτιμοι, sunt multi, qui vel trioboli gratia disrupti parati sunt. GRAEV. Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac judiciari, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, et Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam judicis triobolaris, sed duplicem, ex Aristophane docet. REITZ. Vid. Scholiast. ad Aristoph. Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipsa. p. 496. Schäf. LENN.

Pag. 61. l. 10. Ὡς τὴν Ἠχώ ἐῶθα ἐπεκ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσμήρας τῶν ἐκ Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τε. GRON.

Ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kusterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptam fuerit. SOLAN.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τε mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τε hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκέτην in οἰκέτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα οἷσις ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθῶ, *difficile nobis est persuadere*. Inprimis referre hic juvat principium orationis primae *Antiphontis*, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε εἶμι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν (vel δοκῶν servato, et intellecto εἶμι) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua *mox* in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιώντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἡκιστα ἔχοῃν ἐν διαφορᾷ καταστήνας. *GESN.* "Εμοίγε") En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat, quamque conjectura adaequatus est, ex libris confirmatam. *REITZ.* Quomodo haec cum praecedente *Gesneri* nota convenient, viderit ipse *Reitzius*. *LEHM.*

Ead. l. 15. "Ὡςπερ οἱ σφήκες περιβομβοῦντες) *Alciph.* II. pag. 262. δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφήκας οἷτινες ἀρξονται πάντῃ με περιβομβεῖν" ubi *Bergler*. pristinum *Luciani* interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, ut *vespae circumstreperantes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod *Gesnerus* noster aponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. apud modo laudatum *Bergler*. *REITZ.*

Pag. 62. l. 6. Ὀλοθα ὃ δράσομεν) Attioi vulgo ὀλοθ' ὃ, τὲ δράσον. *V. Muret.* Var. Lect. III, 12. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Κληρώμεν) De cauais forte producendis vide *AG.* V. 2091. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναις) Ἐπηγμέναις notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. *REITZ.*

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα. Ἐπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de ceth *GUYET.*

Ibid. Ἐπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: pro Polemone. *Guyetus*: de, super. Verum est, ὑπὲρ τῶς significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Forderis sententia, Εἰ θεός ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* cap. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφῶσι, et omnes pro te philosophantur. Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* cap. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θείουσιν. *Aristid.* T. II. pag. 116. Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν εἶσιν, pro viris honestis dicere. Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de, super*, significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capituli 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad Corinth. XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλόμενον, recte veritas, *pro nobis*, (et sic centies in N. T.) sed et *propter* nos, ibi eodem redibit et multis in locis. Long. Past. IV, 132. (140.) ὑπὲρ πατρὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστοῦ itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores *pro* aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ στεφάνου, Demosth. *pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Call. c. 18. REITZ. Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero et Horatius. GFSN.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. SOLAN.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστοῦ I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀριστοῦ πρὸς ἀρετὴν etc. GUYET.

Ead. l. 19. Ἀργυρομοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκῃ τῷ Διογέει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογέους, δρασμοῦ οὔσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβικὴ hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρύσαμβος, ἱεράμβος etc. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Πύρρωνος λιποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae ejus. BOUND.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὑστέρων δεικνύσονται) Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea judicabuntur. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo

παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc. causas. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. SOLAN. vulgatum jam delerat, et ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, dijudicare*. Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* II, 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντις ἀνευ πολέμου. *Herodot.* VI, 5, 8. διαλυθέντιος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. Lectt. Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. I. 9. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; et glossema merum est. SOLAN. Imo rectius *Belinus* νεαρὸν pro glossemate habere videtur ejus lectionis, quam praeter Poli Codicem — erravit enim *Belinus* de Ed. *Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. I. 11. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae datus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui, et gratificari alicui quid*, ita et Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. χαριζομένων ἀπάντων βασιλεὶ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δέησει fere mallet, quod hic elegantius. REITZ. Χαρίζεσθαι τι ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallet vertisset *Gesnerus* gratificari preces, quam precibus; nos dicimus eine Bitte willfahren. LEHM.

Ead. I. 14. Τῷ Σύρω) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατῇ. GUYET.

Ead. I. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. SOLAN.

Pag. 64. I. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπεροχὰς ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπεροχὰς. GRAEV.

Ibid. (Περιορίας) Subandi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλήν ἀλλὰ κλήρου ἔνδεκα) Sic Ms. *verumtamen sortire decem*. Editi, πλήν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τὸς αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum jubet S. *Petit* ad Legg. Att. p. 323. *Ita ut ἀποκλήρου ἔνδεκα τοσούτους ἑκατέρω τῶν δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. *Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia.* Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret. REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. et Hemst. ad Jud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. et Par. Sed J. μόλις ibi vicissim habet, etiam in variantt. non est notatum. REITZ.

Ibid. (Ἔορτηκα) Ἔορτηκεν, quod bene monuit marg. A. 1. W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Δεινῶν) P. L. et Edd. omnes, exceptis Fl. et Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN. In Ald. quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐθαί; ἐθελήσει ἔγχε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

Ibid. (Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. (Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τὸ γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellipse

p. 176. Ed. Francq. Monuit idem *Guyetus*. REITZ. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Jac. *Elsner*. bene monet, εὐνοῦν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

Pag. 66. l. 1. Ὡς) Melius ita vulgo, quam quod *It. ὅ*. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν etc. *Long. Past. L. 2. p. 43. ὁρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφήν, τῶν δὲ ἐς ὥδήν.* *Herodian. II, 1. 2. θυσιὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς.* REITZ.

Ead. l. 3. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἑωθεν ἀποπνέων. *BOURD.*

Ead. l. 4. Στεφάνοις διηριθισμένος) Conf. *Nigr. c. 18. SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀπαγοῦσα) Sic *P.* melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. *SOLAN.* Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv. et Sallust. in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort. ad Sallust. Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. §. 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro perducere seorsum, ad se, sive seducere.* REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *SOLAN.* Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censui: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. LEHM.

Pag. 67. l. 1. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad *Jamblichum*. KUSTER.

Ead. l. 7. Ἐμοὶ ῥενσάτω) Verteбatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. REITZ.

Ead. l. 14. Περυπότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati.* *L. Bos.*

Ead. l. 15. Προσπαάσασα) Dicitur ebrietas προσπαάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex *Ms. προσπαάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens*

adollescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν περισπάσει, et statim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς. GRAEV. Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. GESN.

Pag. 68. l. 6. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. l. c. 11. f. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρ' ἐμὲ) Meminit et Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et Diog. Laërt. IV. p. 100. C. et Eus. Chron. Horat. 2. Sat. 3, 254. — faciesne quod olim Mutatus Polemon? SOLAN.

Ead. l. 10. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patientibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων. i. e. secundum interpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteretur ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἑταίρους et ὁμίλητας, ab aliis ostensum est. VITR.

Ead. l. 13. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνοσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: perturbare nos tentabat, conventum clamore inturbando. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνοσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. VITRINO. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. REITZ.

Pag. 69. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγρόμενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 9. Πρὸς ἐμὸν) Cur hic Edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, quomodo adfectus sit erga me. Brasimus enim (vel potius Micillus. Lehm.) ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto ἂν με immutatus atque affectus sit, διαίκεται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive dispositus sum dicas, et pro passivo habeas, sive jaceo, et neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21. f. *πρὸς αὐτῶν γεωμετρομένη*. Tim. §. 9. f. *ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν* (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. *πρὸς* cum genit. pro *ὑπὸ*. Item §. 15. *ὥς μὴ ὠφθελῆν πρὸς τινός*. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando *διάκειμαι* significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτως *διάκειμαι πρὸς τινὰ* dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. *οἱ ἀνθρώποις εὐγνωμονέστερον διακίονται πρὸς τὰ τοιαῦτα*. Isocr. ad Nicocl. *ὥς χρηὴ πρὸς ἀρχοντας διακίσθαι*, qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thea. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII. c. 77. *ὁρᾶτε — ὥς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου*, quod recte ita exponas passive, videte — *in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, *πρὸς* cum genitivo valeat saepe *ὑπὸ*, videretur et hoc *Luciani* ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare *πρὸς ἐμὲ* legere etiam malim; etsi *πρὸς μητρός*, respectu matris, Alciphron I. Ep. 19. p. 74. et *πρὸς* accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I. c. 8. f. *ἡ γὰρ θεωρευτικὴ — ἡ δὲ χρησθῆναι πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν*. Verum ibi alia ratio est: nam *ἀνθρώπων* est genitiv. partitivus pendens ab *ὅσοι*, et ellipsis simul, cum intelligatur *πρὸς τοὺς* ante *ἀνθρώπων*. REITZ. Non Ebrietatem advocari jubet Academia, sed Polemonem. Causam interserit, judices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. quæ verba, re denuo perpensa, jam sic de Erasmi (Micylli) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

Ead. l. 13. *Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα*) Junguntur etiam *κόσμιος* et *σώφρων* in Epist. I. ad Timoth. c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceret, plus esse *κόσμιος*, quam *σώφρων*. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89. quod J. Elsner. ad l. d. adfert. *ὥς τοὺς δικαίους καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους*, videretur sic *κόσμιος* plus etiam esse, quam *δικαίος* et *σοφός*, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsnor.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. REITZ.

Ead. l. 14. Χάριν οἶδεν) Supra *Tox.* c. 53. Catapl. fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aequae ac *Alciph.* Et *Liban.* *Soph.* Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* *Iliad.* Ε, 235. — ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδῶ χάριν ἡμᾶτα πάντα. REITZ.

Pag. 70. l. 1. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in *Thes.* Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. *Leuctr.* 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θεβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite* *Cic.* pro *Leg. Man.* c. 14. pr. *Age vero — considerate.* REITZ.

Ead. l. 2. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημῇ. Item cap. 24. δικάσεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras *Edd.* existimavi. REITZ.

Ead. l. 3. Πάσαις — κρατεῖ) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet *L. Bos* de *Ellips.* p. 207. — 8. REITZ.

Ead. l. 4. Τίνα — τιθέμενον) Ψήφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de *Ellips.* p. 206. REITZ.

Ead. l. 6. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

Ead. l. 7. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide *Diall. Mortt.* X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et *Gall.* cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐν χρῶ κέαρμαι) V. *Theophr.* *Char.* Μικροί. p. 34. et *Nostrum Vit. Auct.* c. 20. *Hermot.* c. 18. cum notis. SOLAN.

Ead. l. 16. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferen-

tia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ μεταθέμενος dictus, de quo saepius Cicero, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. c. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ἰμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem iocimus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, ante vos. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo (Micyllo) Benedictus accepit quasi quaedam soror praesentis causae est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡς αἰ τις ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τε καὶ τοῦτο εἴκεν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνοι) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul et labori communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι quamquam, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inserere. At si veritas atqui, ut c. 21. med. καὶ τοι τις ἂν κριτῆς, atqui quis iudex etc. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei caussa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviores consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἰεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησεῖα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἐφυγον τοὺς πόρους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inscrere Ms. *ἐκείνῃ γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε*, haec prius illam interrogate. Dein pro *προσθέντες* in illo, ut et Anglicano, scribi *πεισθέντες*, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud *Xenophontem*, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. *Ἡμέτερον*) *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. *Gesnerus* contra deletο η, ὑμ. edi voluit, et huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit, quam *nostrum*, etsi suum quoque *Thesea Stoa* dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum *Gesneri* versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, *ὑμέτερον*. Nam *ἡμέτερον* vel propterea non commode *Stoa* poterat dicere *Thesea*, quod sic iudices nihil facile impediabantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro *Stoico* haberent, quod ne joci quidem causa iis in mentem venire debuit. LEHM.

Ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei peisθέντες*. BOURD.

Ead. l. 10. *Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι*) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogatiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis *Quintilianus* docet. GESN. Conf. c. 22 f. et 28. m. ubi *διούλλαβα* et *κομματικὰ* proponit *ἐρωτήματα*. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ μηδὲν οὔσα*) Conf. supra de Merc. cond. c. 16. *ὡς τὸ μηδὲν ὄν*. REITZ.

Ead. l. 13. *Ψηφισασθε ἤδη τὰ εὖορκα*) *Jusjurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

Ead. l. 16. *Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει*) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. A, 189. *φίλος ὦ Μενέλαε*. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεὺς*; id quod *S. Clarke* ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, *φίλος* olim *φίλος* in vocativo sonuisse, non *φίλε*. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in *Luciano*, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. *Homer.* Il. Γ, 275. et seqq. *Ἡλιὸς θ'*, *ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπικουρεῖ, Καὶ ποταμοὶ* —

μάστιγον ἔσται. Ubi *Didymus* etiam Ἡλῖος pro ᾧ ἦλκε pos-
tum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. ὁ Διάλογος — λέ-
γε. REITZ.

Pag. 73. 1. 4. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo
conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi
G. O. Reitzii *Belgam Graeciss.* p. 446. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ ἦν φησι κεφαλαιὸν τῶν πόνων τὴν εὐδαι-
μονίαν παραγίγνεσθαι λήρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκεί-
τους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: Et
quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus,
obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit. In Ms. le-
gitur καὶ ἦν φησι ἐπὶ κεφαλᾷ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλᾷ,
ἐν κεφαλᾷ, et apud *Thucyd.* ἐν κεφαλᾷ, est uno verbo,
quod et Latinis, denique, aut, ut *Cicero*, quid quaeris? noli
quaerere. Idcirco sic vertes: Et quam, ut uno verbo dicam,
laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos il-
los sermones, et labyrinthis similes evitavit. Quamvis vul-
gatam non damnem, quae sic potest explicari commode, et
quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait
esse, pro nugis habens. GRAEV. Sinistre interpretando pro-
ditor *Graevius* ipse: factus optimae lectionis, quam cum ipsis
Codice etiam duo alii tuentur. Κεφάλαιον τῶν πόνων h. l.
adversarius cavillans idem dicit, quod supra *Icarom.* c. 5. med.
κεφάλαιον τῆς σοφίας dicebatur. Pro *αὐτοῦ*, i. e. summo
gradu, fastigio, laborum (sapientiae scilicet) *Stoici* profiten-
tur advenire felicitatem, pretium laboriosae vitae ajunt esse
felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille *Icaromenippi*.
Simul apparet, verbo παραγίγνεσθαι ad sententiam complen-
dam omnino opus esse. LEM.

Ead. l. 10. Παραγίγνεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd.
insipienti. ΓΥΓΚ. Vellem libri praeirent, ex quibus nil va-
rietatis notatum invenio, et labens illud παραγίγνεσθαι cum
Guyeto ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum
aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si ex-
sulet, facile adparet. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπορρίψας) Angl. ἀποκόψας. BOURD. Διακό-
ψας) Ita P. et L. In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo scriptum
fuisse ἀπορρήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testan-
tur. SOLAN.

Ead. l. 14. Πόνον — πονηρόν, ἡδεῖαν — ἡδονήν) Non as-
sequitur interpretatio ulla snavitatem hujus loci. Etymologiis
frequenter utebantur *Stoici*. Domestico igitur quasi argu-
mento utitur *Epicurus*. Πονηρόν esse qui negabitis τὸν πόνον,
a quo πονηρόν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris

notionem cum *malo* saepe jūnxisse. Docent hoc Ebraeorum *לון*, Graeca *πονηρός* et *μοχθηρός*, item *πανούργος*, *ἀφιδιούργος*, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitiale vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster *πόνον* de morbo Dionysii adhibet. GERN.

Ead. l. 15. *Ἀποκλείειν ἐχρήν*) Interrogative pronuntiantum, usque ad *εὐδαιμονοῖσιν μετὰ τὸν βίον*. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *Ἐς τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit *πόνον*; GERN.

Ibid. *Ἐκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. *ἐκδοτον λαβόντες*. Ubi saepe laudatus Elsner. hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis *ἐκδοτον* exponit, *qui hostibus et adversariis expositis ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuatur, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *Ὡςπερ ἐστὴν — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordias aram confugerit*. Editi, *φεύγοντα* sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *Ἰνέτην*) *Etsi oīnέτην* legerat, tamen *supplicem* venterat *Obsop.* in *Paris.* Ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

Ead. l. 5. *Ἀρετὴν — ἰδρωῖτι*) *Hesiod.* *Erg.* 288, *Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθνησαν*. *Πολυθρύλλητον* autem ait, quia philosophia tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. 11. Item *buj. Dial.* c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βίον*) Vid. *Hermot.* c. 78. cum nota nostra, et *Plut.* in *M. Catone* 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθέν*) Editiones plurimae *δοκιμάσας*. BOURD.

Ead. l. 13. *Δέ*) Delendum omnino censeo illud *δέ*, nisi malis cum *Fl. ἔσθαι — τούτους — τοὺς πόνους* etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiat h. l. particulam *δέ*, quam potius flagitat. LEHM.

Ead. l. 13. *Τοῦ λόγου*) *Basil. τούτου*. BOURD. *Μὲν τοῦ λόγου* B. P. et L. nisi quod in P. solo est *μέν*. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis *τούτου* est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *Ἐμπιπλάμενους*) Jam rursus sine *μ*. At *ἀνεμπιπλάμην* *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro scire frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπύματο, quae jam in genuinam ἐμπύματο mutata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Icaromenippi loca accedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνέμπματο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑπομπύματος ibid. c. 12. c. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγον) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrant Herodot. I, 8. sq. et Justin. I, 7. Cf. etiam Cic. Office. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄϊδος πυρήν) Ex II. E, 845. Adde Schott adag. 13. et Plut. 136. f. Aristophan. Ἀχ. 390. s. Suid. Apollod. I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χάλκον) Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, Asin. c. 46. et Gall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. Lectt. ad Pro Laps. c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοισι) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphie autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κείσε καὶ τὸν οὖν ἔχει. Steph. γνομ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — et ἀπροηγούμενον habet. In reliquis ὄτι, aut ὅ, τε διάφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δυσύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit *Solanus* noster. At mox c. 28. νομματικά ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δυσύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemisera, et eodem redit νομματικά a πότω, quasi quae brevioribus includantur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ νομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. πρότ. Sed viz tempero, quin illud ἀναπόδεικτον in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναπόδεικτων) Audiamus breviter *Apulejum* de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GENS.

Pag. 77. l. 3. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forsan Ἀρετῇ etc. SOLAN.

Ead. l. 11. Φιλονεικίῃ) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen *φιλονεικίῃ* ex O. praefendum, quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. *μὴ ἀγανακτεῖτε*. REITZ.

Ead. l. 15. Καὶ οὗτος etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. (*μισθώμα* melius *Schäferus* ibid. p. 496. *Lehm.*) Conf. supra c. 12. ὁ μισθός, τριώβολον δνάστης δίκης, ibique notam *Gesneri*. Acute quidem *Guyetus* conjecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα non tamen adsentior, tam quia Scholiastes *δικαστικόν* jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemptum non nominasse *triobolum*, sed *δικαστικόν* illud subjecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, *grande illud* scilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel *τριώβολον* nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, *gravis illa mercis triobolus*; verum lussit forsan in oppositione τοῦ δικαστικόν et ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a *Guyeto* et *Reitzio* factum, primus vidit *Seagerus*, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio *Tóm. III.* p. 522; et post illum inter alios etiam *Fritschius* *Quaest.* p. 30. *LEHM.*

Ead. l. 6. Δικάζετε) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non *δικάζετε*, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpretes. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀραγοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δε. GUYET.

Ead. l. 16. Ἐρκεῖ — πράξειν) De mutando *πράξειν* in *πράσσειν* cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam *Cic. Acad. 4, 6*, tollit *Philo* *judicium cogniti et incogniti*. *GESN.* In I. *Epist. ad Corinth. VI, 4.* βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, i. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia*. Ubi *J. Elsner.* et hoc *Luciani* adfert, aliudque ex *Polyb.* *Excerpt. Legat.* pag. 1095. *δικας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ*, *causam dicere in aequo judicio*. REITZ.

Ead. l. 3. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, *indicta igitur causa ipsum condemnent*. Est enim, *ipsum condemnent*, quia non obierit *vadimonium*. Sic ἐρήμην ὄφλειν, est *vadimonii deserti reum esse*. Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. l. V. c. 12. et 22. Pomp. Mela L. I. COGN.

Ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. l. 16. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona oratione desumptum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices laud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80 l. 4. Οὐχὶ ταῦτα) Ex alia jam eiusdem *Demosthenis* oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὡς) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam *Demosthene*, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. Τοῦτον) Etsi τὸ μεράκιον nentro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, cum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plur. τέσσα ἀναβοῶντες. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium*. REITZ. Non vidit itaque *Reitzius*, τοῦτον non arctius esse cum μεράκιον jungendum, sed cum ὄντα, μεράκιον autem esse Praedicatum: hunc, qui erat μεράκιον. De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. ἐνδεδυκώς haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. Ἐπειδὴ) Ox. et Thomas Mag. ἐπει. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. D d

Ead. 1. 3. *Εὐμαθῆς*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem invocat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regei possit, nempe Lucianum artibus oratorii cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς τοὺς φυλάτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in *Hippia* 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. GESN. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε*. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si cum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

Ibid. *Παρενέγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 82. 1. 1. *Περιστέλλουσα*) *Complexens.* GUYET. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

Ead. 1. 5. *Ἰόνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per *ω* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *κόλπος Ἰόνιος* apud *Thucyd.* *Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in *Perieg.* v. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἰωνες* et *Ἰωνικός*, secundam habent longam. REITZ. Amplexus et ego castigationem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim *ἰωνίῳ κόλπῳ*. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. LEHM.

Ead. l. 4. *Κελτικῆς*) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

Ead. l. 9. *Μέγα φρονήσας*) O. et P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) *Μέγα φρονεῖν* in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. *Luciani* Ed. minori sub junctis XXVIII, 1. *Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖν*. Quod Apost. *ad Rom.* XII, 16. ait, *μὴ τὰ ὑψηλά φρονεῖντες*. Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque *μέγα φρονήσας* hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit *Lucianus*. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονεῖω* aequae in vitiis ponatur, ac *μέγα φρονῶ*, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX, 7, 3. *εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος*) Quin et *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI, 4. *μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία*. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* de Demosth. Grav. pag. m. 173. *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονούμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι*, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum *μέγα φρονούμεν* diceres. Idem Antiq. VIII, p. 550. a. m. *Οὐλοῦσχοι — ταῖς ἐαυτῶν δυνάμεισι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες*, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

Ead. l. 10. *Αὐτὸν δέ*) Ms. *αὐτὸς δέ*. GRAEV. *Αὐτὸς* O. et P. etiam. In impr. *αὐτόν*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Φιλοσοφίας υἱὸν*) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide *Diog. Laërt.* pag. 81. A. B. et not. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. *Κωμικὰ*) In impress. omnibus *κομματικά* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κωμικὰ* exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsitan sub vulgata lateat vox *κομμωτικά*, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. *Κομματικά ἐρωτήματα*) Conf. c. 22. *δισύλλαβα ἐρωτήματα*, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum *δισύλλαβα* argumento est, et hic *κομματικά* rectius esse, quam *κωμικά*,

et mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestionunculas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi et arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit J. J. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: HOSEAS COMMATICUS est, et quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et quae commatice pro singentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media et sequentia, et nectat sibi universa, quae scripta sunt. REITS. Vox κομματικὸς ut, ad significationem quod attinet, bene cum Luciani mente convenit, ita formam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac Solano ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura Solani κομμωτικά, in quam facile quis familiaris Luciani incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem κομικά recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad comicam humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. κομικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam eandem etiam legas in Prometheo in Verbb. c. 5. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

Ead. l. 5. Ἐπιστῆται) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI. — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ὄρων) An ἐντὸς τῶν ὠτῶν; Persius: Et manus auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilacionis gestus describit poeta. Ait enim: O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas. Nec linguae, quantum sitiit canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. *τοσούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος*, contraria *Luciani* menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius capere, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complo-siones. At obstat tum *μακρὰ ἐπινεύσαι* ideoque *μικρὰ* jam ex *Pl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi *Dialogus* queritur, Satyricam sibi personam a *Luciano* indutam: et vide, anne explosio ac eamque intelligantur in eos, qui in *Satyra* traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Guyeti* erit optima, et *μακρὰ* retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos *Sophista* studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita *ἐντὸς τῶν ὅρων* retineo, at *μικρὰ ἐπινεύσαι* recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. *REITZ.*

Ead. l. 10. *Ἐνοχος*) *Ἐνοχος τῆς κακώσεως* non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. *Pollux* Onom. lib. III, 3. ἀποπέψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικός, σίτου. καὶ τοῦναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως et ineptissime ab interprete Latino κακοῦν et κάκωσις, affligere, et afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in *Polluce*, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή et ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν et κάκωσις de eo, qui eam deserit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine causa. De τῷ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad *Sollocistam*. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide *Harpocratonis* Lexicon. *ΓΡΑΕΥ.* Nihil melius τῇ κακώσεως respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam *Kuhnii* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae actio* in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente *Fabio* VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Νεφ.* 1528. *GESN.* Mulier marito scribit ap. *Alciph.* I, Epist. 6. f. ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχνησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περὶώπεται· καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.

Unde adparet, *κάνωσιν* etiam esse eam actionem injuriæ, quæ intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφοντας*) Conf. supra *Scyth.* c. 10. *ἐπιγραφάμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra *Peregr.* §. 11. *προσάτην ἐπίγραφον*. Quæ loca indicante *Solano* contuli. REITZ.

Ibid. *Ἐπιγράφοντας ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν*) Rarius *Ed. Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτὸν* dedisse, et ex *Ald. ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror iu re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph. Oed. Tyran.* *Ὡςτ' αὖ Κρόντος προστάτου γεγράφομαι*. Ad quæ verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua Harpocraton. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, et συγγραφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10. ubi id jam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt, sique velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic antistitam dedit, pro patronam, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφοντας igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro adsciscere sibi etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum. REITZ. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, patronamque suam profitentur. GESN. in Addend.*

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad *Soloecist.* cap. 10. et *Elsner.* Obs. ad *N. T.* 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. REITZ.

Ead. l. 9. *Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε*) Ex O. est vocula μέν, quæ, cum mitiori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

Ibid. ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. *Th. Mag.* v. *Εὐγν.* Sed operae erit ejus verba addere. *Εὐγνῶμον*, ait, μὴ λέγε, οἷς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δέ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ etc. uti hic leguntur. Sed εὐγνῶμον οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic Stephan. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum*. REITZ.

Ead. l. 11. Οὕτως ἀπολογείσθω) Οὕτως volebat *Gesnerus*. Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. REITZ. Gravissime erravit *Gesnerus*, tum οὕτως corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acuerē meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic causam dicat, si poterit.* Imo κατὰ eum accusativo est *secundum normam*, quod mox dicitur κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille causam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 15. ΣΤΡΟΣ) *Luciani apologia*. GUYET.

Ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. SOLAN.

Pag. 85. l. 12. Παιανιεύς) *Demosthenes*. V. *Rhet. Praec.* cap. 21. et passim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. SOLAN.

Ead. l. 13. Καὶ θυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτικωτέρον esse docet *Thom. Mag.* quam ψιμνυθῶσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster*. Dial. Meretr. τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογεγραμμένη. De *Medis Xenoph.* II. I, 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. *Idem* de *Cyro*. L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτετο, ὡς ἐνὸφθαλμοῖτο φαινοῖντο, ἢ εἰς· καὶ ἐντριβεσθαι, ὡς ἐνχρωώμετο ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

Pag. 86. l. 6. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Μοιχείας) I. c. περὶ μοιχείας. GUYET.

Ibid. Ἐν γειτόνων) Cf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. et 16. REITZ.

Ead. l. 12. Τετταράκοντα) In iis, quae junior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Διαστὰς*) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. *Τυρ. κατηγ. καὶ ἄρ. ἐπαινους*) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἐπαινους ἐκφυγόντι*) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus *ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον*, quam cum praecedente *γεγονότα*. Itaque non dubito, quin *ἐκφυγόντα* legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur *συνδιαλεγόμενον — δεόμενον*. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem *Gesneri* *ἐκφυγόντα* ex optato confirmat Codex Gori. LEXM.

Ibid. *ἕς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων* etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: *ἡμέρα συνδιαλεγόμενους, τῶν ἐπαινῶν καὶ κροῖον οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων, placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes*. Quae *Luciani* esse nemo initiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. *Ἐναντίαν*) Subaudi *ψῆφον*. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito *ψῆφος*; REITZ.

Ead. l. 8. *Ὁ Διάλογος — λέγε*) Conf. supra c. 20. f. ὁ *Ἐπίκουρος — λέγε*. REITZ.

Ibid. *Ἐπὶ τῶν αὐτῶν*) De iisdem iudiciis. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Guyet*. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. *Διπλασίονα*) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est *Lucianus*, aut, corruptum locum esse, fatendum est. FL. Ed. *διπλασίον οἷο* —. SOLAN. Non capio hanc *Solani* notam censoriam. Certo *constitutum* non potest dici illud, quod c. 14. f. *Mercurius* jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Iustitiae, quod duas causas ab iisdem iudicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. LEHM.

Pag. 88. 1. 3. Ἄνω πον etc.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

Ead. 1. 4. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine tractum in Nebul. v. 225. ἀεροβατῶ καὶ παριφρονῶ τὸν ἥλιον et ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολόσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

Ibid. Πτηνὸν ἄρμα) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. SOLAN.

Ead. 1. 6. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαλόντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Ms. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος φαίνεται. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. SOLAN.

Ead. 1. 10. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. Editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitatus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰς τὰ μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῆμμα. Verum cum non agnoscatur posterius μοι a Ms. Reg. 3011. illud exsulare iussimus. BIP.

Ead. 1. 12. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi Σωκράτη et Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ. Ver. Hist. II, 23. minus recte Reitzius et recentiores plerique Διομήδην praetulerant veteri lectioni Διογένη. Ceterum observat Aug. Meineccius Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans Iovem Accusatum — spectare ad Socratis irrisionem, cujus indicia sint Pisc. cap. 25. LEHM.

Ead. 1. 14. Μένειπον) De quo supra multis ad Diall. Mortt. I. SOLAN. Μένειπὸν τινα) Juniorem altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

Ead. 1. 15. Κάραρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

Ead. 1. 16. Τὸ δῆγμα λαθραίων) Invehitur in malivolos sublesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad *Characteres Theoph.* *περὶ εἰρωνείας*. *Pisid. Cosmogr.*

Ποιῶν δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλίους κύνας

Σάλειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους.

BOURD.

Pag. 89. l. 2. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) *Interprètes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. 'Επὶ μετεώρων βαίνειν* non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent *μετεώρων βαίνειν*. Deinde num *μετέωροι* opponantur *πεζοῖς*; Nihil certius, legendum esse, ut o'im vidi, et nunc vere me vidisse *Ms.* docet, *ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότες, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus prae fractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post repono particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. *CRAEV. Ms. Gr. recte μέτρων. KUSTER.* Accedit etiam auctoritas *Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. SOLAN.* *Μέτρων* sponte etiam probavit *Gesnerus.* Conf. supra pro *Imag. cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὡς περ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.*

Ead. l. 6. 'Ιπποκονταύρου δίκην) (Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocose usus est ipse auctor *Prometh. in Verbb. c. 5. LEM.*

Pag. 90. l. 1. 'Ανθρώπινον) Nullius momenti primo aspectu videtur esse τὸ ἀνθρῶπον marginis *Ald. W.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. *REITZ.*

Ead. l. 8. "Οτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκτεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖν) Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens argutari non soleo. *Ms.* pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, et pro καθήμενος σμικρολογεῖν, legit, κάθηναι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖν, qui haec annotem. *CRAEV.*

Ead. l. 9. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaedon. 381. A. SOLAN.

Ead. l. 10. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερλοῦ καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερσιῆς, τρίτον ἐξ ἀμφῶν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος etc. Ed. Bas. p. 478. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αἰθλοῦ, immaterialis. GUYET.

Ead. l. 12. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμεγῆς, sed ἀμέριστος καὶ αἰὲ κατὰ ταῦτα ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου γῆσιν δυσμικτον appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσεων, κ. τ. λ. GESN.

Ead. l. 12. Τὰ πάντα) Articulum restituiamus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 13. Πολιτικῆς μορίου εἰδωλον) Vide Plat. Georg. 287. E. F. et Quintilian. II, 15. pag. 105. quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25. ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

Pag. 91. 2. Αεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam; nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Αεπτολογῶν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non male Guyet. conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et ἀποβλέπει accipere pro ὀculus avertere quoque, i. e. ad quacvis remotiora, et sic oppositio τῶν πρὸ τοῦ ποδοῦ quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo alas etiam addit, ὥς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ. Coniunge ἀποβλέπει arctius cum proxime praecedentibus. Circumspicit, quaerens alas istas a

Syro ipsi *confractas* (cf. τὰ πτερά συντρίψας supra c. 35. med.) LEHM.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) *Plat.* *Phaedr.* 344. G. H. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετυπνημένην οὕτως φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετυπνημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. *Calculi* autem *pertusi*, sive *ψηφοὶ τετυπνημένοι* in *judiciis condemnatorii*. *Aeschines* contra *Timarchum*, et plane pleneque *Scholiastes* *Demosthenis* *Ulpianus* in orationem ejus contra *Timocratem*. MARCIL.

Ead. l. 16. Τὴν τετυπνημένην) *Calculus condemnationis*. De his *calculis* copiose *Scholiast.* *Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad *Vesp.* *BOURD.*

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. ΤΤΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) *Inscriptio* *Editionis Bas.* est *Τυχιάδου καὶ Παρασίτου*. In aliis *Edd.* *personae* non additae in titulo, sed in ipso tamen *Dialogo*. REITZ.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) *Plato* in *Epist.* ad *Arch. Tarent.* ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρίς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) *Antiquitus* nihil *eruditum* habebatur sine *musica*, unde apud *Comicos*, qui *literas* se didicisse negant, ajunt se non didicisse *musicam*. *Musica* et *Arithmetica* primum instituebantur *juvenes Athenis*. *Lucian.* in *Gymnas.* COGN. Vid. *Plutarch.* de *Musica*, et *Comment.* ad *praefat.* *Corn. Nep.* REITZ.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic mox c. 2. et supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si *Florentinam* innuit: nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de *Parasito*, ubi contenditur, τὴν *Παρασιτικὴν* non *artem* modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attentus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαλίσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπιστάσθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.* Nentiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst.* τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberares.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) etc.* Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque *Simon* (id nomen est *Parasito*) plane non dissimulat se *Parasitum*, *Ubi ergo*, inquit *Tychiades*, *opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τοῦ ἥττον, ἢ Φειδίας ἐχαίρε τῷ Διῇ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσαιοθε ἄν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμεῖ, ἢ Φειδίαν ἀγαματοποιόν, χαρίσαιοθε ἄν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* JENS. Deam *Insaniam* ad exemplum *Περίας* Platonicae a Nostro jocosae fictam, et ipsum vocabulum τῆς δαίμονος Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus τοῖς ἔχουσι redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam *Insaniam* inveneris etiam apud *Ovidium*. *Metamm.* IV, 484. *Tisiphones* comitem simul cum *Pavore* et *Terrore*. LERM.

Ead. 1. 13. *Παιδαγωγὸν*) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino *πατέρα* recipiendum ex P. Et *Obsopoeus*, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo adluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ. Valde displicet *πατέρα* de dea, quae multo facilius *διδάσκαλος* et vero *παιδαγωγός* dici potuit. LEMM.

Pag. 97. l. 6. *Τῷ*) Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro *τινὶ* accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad *Prometh.* c. 7. REITZ.

Ead. 1. 8. *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες*) Non damno equidem supplementum illud *χαρίσαιτε* sed opus illo esse non arbitror, cum *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* intelligi ex praecedentibus possit, *γνωρίσαιτε*. GESN.

Ibid. *Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ*) Verbum hic deesse videtur, *τιμῆσθε*, aut simile. GUYET. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσαιθε ἄν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* *Sent.* 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* etc. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic *σφιγγόντες* pro *σφιγγέτωσαν* et simil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus *Syntaxin* editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde *Maitt.* de *Dialect.* p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum *ὡς*, ex *Sophocl.* *Oed. Tyr.* 551. *οἷσθ' ὡς ποιήσων*, pro *ποιήσεις*. Et ex *Xen.* p. 437. *οἱ προδιδόντες*, *prodiderunt*. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aequae ac *Epicteti* revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσαιθε ἄν* suppleas, verbum *ἐμὲ* tantum intelligendo, ut *λέγοντες* sit *λέγοντες ἔστε* Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. *ἀγγελλόντων* exponit *ἔστωσαν ἀγγέλλοντες*. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. *ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς*, quod *Scholias.* notat pro *τιμωρῶσθαι* positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

ficipio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. LXXM.

Ead. l. 9. Ἀγαλματοποιῶν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

Ead. l. 11. Προοῖσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, οἶστος, missile? Placet Τοῖω, ἱημι triplex videtur: ἱω, ὄω, οἶω. Ab ὄω, ὠκα, ἔωκα, ἀφέωκα etc. GUYET. Frustra se torquet *Guyetus*. Nec felicius fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προοῖεν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προῶσται, aut προφασται. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobsius* in *Porson*. Adversa. προῶσται (a προωθεῖν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum ὠθεῖν etiam alibi varie esse depravatum. LXXM

Pag. 98. l. 1. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. *Suid.* *Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. COGN. Vide *Cogn.* Not. et *Mev.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* LXXM.) Perlecta *Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse. SOLAN. Mihi nec *Platonicus*, nec *Cynicus*, ille *Dion*, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. LXXM.

Ead. l. 11. Ὅπως οἶομαι) Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male veritas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsitan ὅς quaesivit *Guyetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad *Tim.* §. 48. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐδέν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυχ. et Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰνέ, quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *GESN.* Non valde repugnavi *Solano* οὐθέν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster*: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, οὐθείς recte dici pro οὐδεῖς, aliique οὐθείς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐθέν, μηθέν et οὐθείς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. Οὐθείς *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. v. 65. Μηθέν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελής ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐθέν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. 11. post med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος' c. 12. σκυτοτόμος δ' οὐθείς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐθέν rursum L. 2. c. 3. et μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. διαφέρει δὲ γὰρ οὐθέν, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in *Analys.* quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐθέν et οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἔν, alterum ex οὐτε ἔν sic conflatum, nam et οὐδὲ εἰς, ad majorem forsitan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθείς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. οὐθείς κωλύσει, et saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὁρος οὐθείς ἐστίν. Lenius *Scholias.* *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδείς elegantius esse, quam οὐθείς. Unum οὐθείς adfert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. REITZ. Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. LEM.

Ead. l. 13. TTX.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασας. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ita hunc locum refleximus, partim auctoritatem secuti *Pl.* Ed. et P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, οὐδέν. TTX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖς διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero οὐδέν εἰ καὶ σμικρὰ θεοί, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοὶ ἀληθῆ δὲ διοίσει. Unde *Belinius* conjicit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emporterait toujours. BIR.

Ibid. Τοῖς ἀληθεῖς διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 99. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ παρασκειν;

z. τ. λ. ille facilius assentietur sorte nobis, cum dicimus, legendum esse *μετέχοιεν*. Quod verbum in *μετέχοιμεν* mutarent, qui illud conformare verbo *ἐπακολουθήσαιμεν* vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. *Ὡς ἐπίστασαι*) Mallet *εἰ ἐπίστασαι*. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. GESN.

Ead. l. 8. *Τέχνη ἐστίν*) In Parasito definitio artis habetur: *τέχνη ἐστίν οὐσσημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῇ βίῳ*. Sic scribe partim ex Ed. Flor. partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. Ubi est in Graeco consentientes? Dein quid Latinis sint coexercitatae, nemo dixerit. Verte: *Ars est corporis perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem*. Sic contra *ἀσυγγεγυμναστοὶ καταλήψεις* sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἐγκαταλήψεων*) Quidam *ἐκ καταλήψεων*, ut postea. BOURD. *Ἐκ καταλήψεων*) Ut Fl. Ed. et Salm. c. 6. et 8. In reliquis enim *ἐγκαταλήψεων* ē — uti et in P. et C. Vid. Quintil. II, 17: p. 116, 1. SOLAN. *Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων*) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 183. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animalversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo caso, et ubi separari *ἢ ἐκ* possit, legi *ἐγκαταλήψεων* vel *ἐγκαταλήψεως*. In plerisque locis esse alios Codices, qui habeant *ἐκκαταλήψεων*, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, *ἐκ καταλήψεως*. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. *ἐγκατάληψις*, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud *ἐκκαταλήψεων* quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. Spanh. et Kusterus ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintilianii II, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox *οὐσσημα* explicatur Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages*

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. GESN. Mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατα. quare et hic ita restitui. In marg. A. 1. IV. additum etiam erat, legendum ἐκ καταλήψεων vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77. contra Graevium notavit: Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, et coexercitatae, habet in Instit. Orat. L. II. c. 18. (leg. 17.) sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coexercitis ad finem utilem vitae; ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ οἷσθημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐν καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τὸ τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV, 3. et Schol. Aristoph. ad Nubes, p. 143. REITZ.

Pag. 100. l. 4. Αἱ πονηραὶ χύτρας) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III. — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo. Et rursus in Sat. V. — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linguae. COGN.

Ead. l. 5. Μὴ σαθρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαθρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτόν — διακρούοντα εἴτε ὑγιές εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem et Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694. extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta etc. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαθρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαθρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit Schol. GESN. Cf. Diall. Mortt. XI, 4. τὰ σαθρὰ τῶν βιολαντίων, ubi Codex Paris. τὰ σαθρὰ. LEBM.

Ead. l. 7. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic ἰτ ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐκ. — SOLAN.

Ead. l. 9. Ὅτω) Sic P. et L. recte. In impr. οὐτω. SOLAN.

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit *Ms. Reg. 2954.* Vulg. μεταγνοίος, male. *Bir.* Vertendo: quique praeberē sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam, invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cujus ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. ΓΕΝΗ.

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. COEN.

Ibid. Εἴπερ ἐπίσταται διαγινώσκειν) * Ἡπερ ἔ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. artem — qua norint, secerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

Ead. l. 12. Κιβδήλους) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira impre-
cari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, et κιβδηλίαν corruptelam. COEN.

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥςπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥςπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥςπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. SOLAN. Ὡςπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥςπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praeproperē οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοίρου. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo aspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανεῶν εὐθύς ὄντων, ὥςπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανεῶν εὐθύς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* *Androm.* v. 80. Γέρων ἐκείνος, οἷστε σ' ὠφελεῖν παρῶν, senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat; sive, senior est, quam ut etc. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστεῖν φέρουσι, δεύτερον αἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μεράκια, πάντων δὲ μάλιστα

παιδία, i. e. *minime omnium pueri jejuniū ferunt*. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* sin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *L. Bos de Ellips.* p. 331. — 2. REITZ. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius*: Mores hominum aequae ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aequae ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numerum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam maiorem esse parasiticam artem, quam numulariam, vel e vuculis καὶ ταῦτα colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non ὥςπερ, sed οὐχ ὥςπερ requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius*. LEHM.

Pag. 101. l. 1. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

Ead. l. 2. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὠπασας σαφῆ etc. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀνδρῶν etc.) *Eurip. Med.* 518. SOLAN.

Ead. l. 8. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον. *Att.* Exp. Al l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, nitrandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuctur *Eckhard.* in *Observ. ex Aristoph. Plut.* p. 2. REITZ.

Ead. l. 13. Παντός ἀπῆλθε) Ἀν δια παντός, i. e. *perpetuo*, ubique, quaesivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντός cum *Gesnero* noster mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μάλλον neutro gen. ante omnia conversam in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντός μάλλον. Sed et possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim et *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολέμους — οὓς παντός μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemisum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud *Herodian*. IV, 4, 14. Περί παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

Ead. l. 16. Πάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec *Platonis* sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur *Gorgias* sive *Rhetor*. COEN, Locus non in *Gorg.* exstat, sed in *Theact.* p. Ed. Bas. 83. A. SOLAN.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen *Lucianus* non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic *Lucian.* junxisse feminin. plur. verbo sing? REITZ.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit Priorem difficultatem avertit *Gesnerus*, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retinco, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forse et alia femin. apud *Nostrum* ita constructa reperiantur. REITZ. Quum εἶεν vere, ut *Guyetus* voluerat, in duobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλυσιν mutato accentu in ἀπολλῦσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam *Schmiederus*. LEHM.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *Par.* in aliis non. Conf. c. 40. f. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Ὁν, οὐδὲ ξῆν etc.) Lectionem *Florentinae* vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud ὄν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. A. 1. W. quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστοτέρων εὐλοκῶ ἐν τῷ βίῳ, ὢν ἄνευ οὐδὲ ξῆν ἐστὶ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinior. REITZ. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὢν remotum esse. Fortassis ὢν per errorem ex ὄν natum erat; unde illa variatio. LEHM.

Ead. l. 7. Δύναμιν δὲ τινα) Nempe hic removet τὸ *τεχναιδὲς*, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post *ἀτεχνύαν*. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis, artis explicantur et ab ea distinguuntur *τεχναιδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτέχνη, κ. τ. λ.* et tandem etiam *ἀτεχνύα*. *GENN.*

Ead. l. 14. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, *δυνήσεται*, imperitia quadam immutasse videtur in *δυνήσεται*. Vidit hoc etiam primus interpretes *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graecae doctus obijciat pronomen *ἑαυτὸν*. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. *GENN. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν*) Cum *δυνήσεται* antea editum legerem, conjiciebam, legendum *δυνήσῃ* vel *δυνήσασθαι*, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* et tantum delebat, ut *δυνήσεται* legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut *ἑαυτὸν*, quod tertiae personae est, jam etiam in *σαυτὸν* mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster *σὺ σαυτῷ*. Sed per me non erit necessarium, quia *ἑαυτὸν* est omnis personae, Pro *ἑμαυτὸν* id adsertum vid. ad *Asin.* cap. 13. pro *σαυτὸν* in *Apolog.* pro *Merc.* c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep. ad Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομῖναι; hinc in *Glossar. vetere* in *Biblioth. Cois.* pag. 233. ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλου οἱ Ἀστικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene profitetur *Sol.* ad *Apol.* l. d. Et patebit ex *Indice, Reitz.* Translatitiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero monco, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio *δυνήσεται*, quum in duobus *Codd.* pro *ἑαυτῷ* scriptum legatur *ἑ*

ἐπ. τις ἐαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in Gorl. σωθῆναι αὐν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto aegrius Ionismum in *δυνήσασαι* ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Lucian. P. I. p. 249. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LENM.

Pag. 104. l. 11. Τσιούτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν τανόν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐριούσι, quem cum aliis simil. adfert *Maill.* de Dialectt. p. 75. Adde *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τοῦ δὲ Λιπαρῶ τῆς Ἰταλίας ἐπισθυμῶντι, συγκατασκευάσεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

Ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. *Timon.* cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτίων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est *Odyss.* IX, 5.) quantum hio turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούάζονται αἰοῦδου Ἡμεῖνοι ἐξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τραπέζαι Σίτου καὶ κραιῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grat. Ed.* p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητάς, οὐ λοιδορομένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρωήντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ οἰδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζωνται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissertt. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ' ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba Homerica, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἐξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LENM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom. Odys. IX. v. 5* unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθους τράπεζαι, ut et exstat in *Flor. GRAEV.*

Ibid. Εἶναι) *Hom. L. Fl. V. 2.* et *Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In *P.* ut et *G.* ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur, *SOLAN.* *Εἶναι* legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εὐφρασύνη. *REITZ.*

Ead. l. 13. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. *SOLAN.*

Ibid. Εἴη κατά) *Εἴη κατά* scribendum videtur, pro κατέχει. *GUYET.* Non plane opus est cum *Guyeto* κατά per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis *Od. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἧς κάρη ἔχει,* et ἔχει etiam per se interdum signif. *versari, degere,* cuius exempla mox subijciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατά δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum.* De εἴη verò in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter εἴη et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris *Odyssaeae,* quem *Solanus* indicavit. *Εἴη* autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciph. III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Idem *I, 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. Long. Past. I. p. 24. Ed. Jung. (18. Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦσα Ed. Jung.) Idem IV, 113. περὶ θῆραν εἶχε λαγῶων. Ael. XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχίαν εἶχεν.* Et *III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον.* Sed ἔχει κατά rursus *Hom. Od. A, 491. Οὐκ ἐὰν μιν κατά γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε, senium eum occupat ad manus pedesquo; ubi ex traiectione structurae patet tmesin esse, quae in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κατά scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.* In Soloecismo ἔχει incidit, opinor, *Guyetus,* quod apud *Homerum* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκουάζανται, habent. Sed *Reitzio* certo hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse pōtuit. Jam vero κατά, quidquid exentiat *Reitzius* ad tuendum κατά, etiam *Wolffius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατά δῆμον in hoc nexu nihili esse. *LEHM.*

Pag. 106, l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom. Odys. IX. v. 11. SOLAN.*

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὁλῶν. *BOURD.* *Ἑλλήνων*) Hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In *L.* certe reperitur; et omnia proba est. In plerisque impr. et ipso *P.* ὁλῶν. In *Fl. λόγων. SOLAN.*

Ead. 1. 9. "Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. SOLAN.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic. et *Homer.* in catalogo navium. COGN. In catalogo quidem navium *Iliad.* II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* diserte Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus*, qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* *Metamm.* XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — ΛΕΗΝ.

Ead. 1. 11. "Ἐλλήνας — κατέσχεν) *Hom.* II. A. Τὸν δ' ἀγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in II. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

Ead. 1. 12. "Ἐαυτὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. A, 244. SOLAN.

Ead. 1. 15. Τῇ Καλυψοῖ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. REITZ.

Ead. 1. 17. Ἀσίας Τελέας L. SOLAN.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενων) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. VITRING.

Ibid. "Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγόμενων) Id est, repetiti placant. GUYET. "Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. "Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit intelligere. Obsopoeus: neque enim ad satietatem AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. Ἀποὺν δὲ, ait, ὅταν εἶπω, ῥέδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. Cor. XIV, 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31. τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει: quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Ead. l. 5. Δατυμόνες) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Jens. ad Dial. Imag. posterius verbum ils adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. et Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur temen et Alciph. IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. et haec Luciani adfert, et ipsam Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλειαν dicentem, et ἀνοχλητοῦ Diog. Laërt. II. Segm. 87. REITZ.

Ead. l. 14. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπικούρος forte. Sic interpretes. GUYET.

Pag. 108. l. 8. Ὀδυσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79. 92. Vox σχεδῖος, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et ἐπὶ σχεδῖος Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

Ead. l. 9. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. REITZ. Quae sequuntur, non recte ceperat Gesnerus, reddens: Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens. In suspensio relinquit parasitus, quo jure nomen Sapientis solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. Cic. Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tuscc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritsch*. Quaest. p. 191. et quos ibi laudat. LEHM.

Ead. l. 12, Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζησεται) Forsan quis οὐ ante ζησεται. omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 109. l. 6. Οὐκ οὖν τῷ μὲν συγγὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebebat: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Dehebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, et nihil, non ita, i. e. hoc non praebebat. VITRING.

Ead. l. 7, Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. REITZ. Παρέχειν h. l. vim habet verbi παρτίνας, ut ἔχειν verbi εἶναι. Neque omnino tentandum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Ἡ μὴ) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. *Et B.* 2. *Par.* et *Amat.* quod et agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam *De Merc.* Cond. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῦτο) Forsan παρὰ τούτου; adscripserat *Gesnerus*, REITZ. Siquidem ab hoc (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At παρὰ τοῦτο esse ob hanc causam, recte monuit *Fritschius* loco in *Varr.* Lectt. laudato. LEHM.

Pag. 110. l. 3. Τῷ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τῷ τέλους. Constituebat enim *Epicurus* philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr. Ipse pater veri doctus *Epicurus* in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lusit pro jussit, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀπολογούμενος) Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasita neque coquus est etc. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpres; non bene equidem. Illi dicantur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄσιον, Lege ex Ma. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde

confirmator *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίας vel οὐνοικίας legendum esse arbitror. SOLAN. Cum coquo sane melius conjungeretur hic dispensator, ut ὅφιο praeced. ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur χαλεπήναι. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat parasitus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem vasa argentea esse, non, ut *Gesnerus* reddidit, pecunias, jam monuerat *Belinus*. LEMM.

Ead. l. 7. Βαίως) Ξελίους malim. Et *Solanus Florentinus* etiam Ξελίους male habere, *Juntinās* adleverat. Nam etiam singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὅν Ξελίους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλείσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ. Quin ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum Ξελίους conjungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Frittschius*. LEMM.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. II. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον*, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὐπερ ἱερὸς εἰμι. *Aesop. F. 2. τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται*. *Evang. Joan. XIX, 36. ὅσπου οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ*. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod. XII, 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ*. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic. I. in Verr. 18. insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde Justin. XVIII, 7. decimas Heroulis ferre*. Et XI, 5. duodecim aras Deorum statuit. Alia hujus generis dedit *Wopkens* in *Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210. REITZ. „Caecutiit hic vir perspicax* (*Gesner. in interpr. Lat.*) nec minus (quod non tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἔστι) μάθῃσιν πάσης τέχνης πρὸς ἄγειν (τῷ μανθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγὰς.“ Sic *J. Seager. in Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319. LEMM.*

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐν τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνῶν ποτὶ ἀπῆλθε κλειῶν, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοί, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticā loquendi formam. Sic ἐς διδασκαλείου Noster in Hermotimo c. 82. f. εἰς μουσικοῦ ποικῶν, in Amoris c. 64. f. Ἐς Πλατωνος iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. JENS. ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. Ed. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Jens. defendit, ἐκ προ. ἀπὸ, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequae bono, aequae testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ eam illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando αἶνος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. ἐκ Παροικίους γὰρ ἔρχομαι, et simil. quae cum praepos. ἐς juncta, ipse adtulit JENAEUS. REITZ. Scilicet ἀπὸ τῶν διδασκάλων est *schola*; et sic, si velis, defendatur aliquo modo istud Somnii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, ὁπόσε ἀπεθεῖν ἀπὸ (vulg. ὑπὸ) τῶν διδασκάλων. *quosies a schola dimittebar*; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. LEBM.

Ead. l. 4. Big διδασκαλεία ποικῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

Ead. l. 15. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet. *Κρῆ. 290. μακρὸς — ἐν αὐτῇ. In P. Fl. Ed. et Salm. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτό* Notarat Solanus noster solam *Par.* quae male πολλοί habet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et πολλή male forsan ab interpretē, cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentēs. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, et non πολλός poetice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέλην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐν αὐτῇ. quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa et ardua* dicatur. Verum isthos ipsum voluit Gessnerus aequae ac priores interpretē, et ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *ὅλας* aptentur: nam quid opus aliud *vias* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδός* et *ὅλος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsein. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. *καρποὶ*, belle quidem *αὐτῶν* eodem referri videntur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam *αὐτῶν* resingere debuerent. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλὴ referatur ad τέχνην, et αὐτὰ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσιν; GRAEV. Ad τέχνην referri πολλήν vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. Πολλήν dicit parasitus, de ὁδός cogitans, sed meminit statim versus Hesiodici longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto eum voce πολλή convenientiorem, quam ὅλος ad analogiam vocis ὁδός etiam feminino genere dictum sit. Cf. Eurip. Alcest. v. 845. Herm. ὁρθὴν παρ' ὁλμον. Αὐτὸ autem intellige τὸ ὑπερὸν τοῦτο. Αὐτὰς, quod duo Codd. praebent, non equidem praetulerim cum Belino. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc Hesiodi locum in usum suum convertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. LEHM.

Ead. l. 17. *Εὐθύς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μαρθάνειν*) Sic corruerunt posteriores sanum et sincerum primum Editionum, *ἐν αὐτῷ τῷ μαρθάνειν*. Paullo post iterum τῷ degeneravit in τὸ (*ἀμα τὸ ἀρξασθαι*), ut jam vidit et monuit Graevius. JAKÉ.

Pag. 112. l. 1. *Τῷ μαρθ.*) Ita B. 2. et Pax. Reliquae τὸ, pravè. SOLAN.

Ibid. *Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν*) Obscop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀμα τὸ ἀρξασθαι*) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παρασίτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἀμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet. Ἀμα τῷ ἀρξασθαι est οὖν τῷ ἀρξασθαι, vel οὖν τῇ ἀρχῇ. Edd. male ἀμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

Ead. l. 11. *Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας*) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctè et caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: *εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν*, Belle tamen se res habet: nam vel majorem habuimus Imag. c. 4. pr. *ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς*. Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. *Callim. Hymn. I. v. 10. Ἐν δὲ σε Παρράσιη Πελὴ τέκεν*. Long. *Past. III. pag. 110. ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἓνα τὸν κάλλιστον αἰετός ἤρπασε*. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen *συγχύσεις* vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter *Sonctium* et *Rutgers*, ad *Horat.* compluribus in locis egit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tullian.* REITZ.

Ead. l. 7. Αὐτῇ δὲ οὕτως ἔστιν ἀγαθὴ etc.) Non αὐτῇ, sed αὐτῇ legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit *Parasitus*. Ostensurus nempe, *Parasiticam praestare aliis artibus, aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Hasc vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοναὶ μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὐτῇ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρας· non, ut vulgo, αὐτῇ. JENS. Αὐτῇ) *Jensii* emendatio. SOLAN. Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ· quare nullus dubitavi, monentibus *Jensio* et *Solano* parere. REITZ.

Ead. l. 13. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ionē. 145. B. C. D. SOLAN. Ut *Pl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἀφῇ, GALL. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hō et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt. Σωκράτη* praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. et T. II. p. 585. etc. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. REITZ. Variant praeterea apud Nostrum Διομήδην et Διομήδη Ver. Hist. II, 23. Διογένην et Διογένη Demon. c. 62. Ἀριστοφάνην et Ἀριστοφάνη supra Bis Accus. c. 53. Sed Διομήδην infra cap. 44. sine variatione legitur. LENH.

Pag. 114. l. 2. Αὐτῇ δὲ) Ut supra cap. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit, ipsa vero; nec opus credo bis haec dici. REITZ. Nihilominus *Schmiederus* edidit αὐτῇ, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. LENH.

Ead. l. 3. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab *Rhetoribus*, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατότερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἔστιν. REITZ.

Ead. l. 3. Ἀλλότρια) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

Ead. l. 8. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui *Paraitus*. Aliud tamen secutus est interpret. BOURD.

Pag. 115. l. 4. Κακοπαθοῦντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantis Gallis *Helian.* II. 28. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀνήρωτα) Ante *Bas.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. SOLAN. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c, 3. ad sacerdotes Delphicos *Phalar.* II, 8. LEHM.

Pag. 116. l. 6. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paullo ante, ὅτε γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

Ead. l. 10. Ναυσικάα) *Homer.* Odyss. Z, 101. SOLAN.

Ead. l. 12. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae existentiam dicere solent, substantiam aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notionē *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* GESN.

Pag. 117. l. 9. Τεκμαίρεσθαι) Unde sit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit. Hanc ego tandem ex obsecris hisce verbis sensum erui, qui solas mihi genuinus videtur. SOLAN. Simplicius longe egit *Seagerus*, ε θλονόντε φαεινός δηλός ὅ,τι. Sic optima evadit et aptissima sententia. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀρχὴν γὰρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio αρχήν, vel τὴν αρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἐπὶ ὁδοῖς μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν αρχήν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone οὐδὲ τὴν αρχήν ἑώρας αὐτοῦς vertisse primo congressu, accurate observat *Gronovius* ad *Tom.* I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in *Miscellaneis* cap. 56. locum hunc *Pausanias* in *Boeoticis*, de tauris apud *Aethiopas*, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ὀνί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. JENS. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο REITZ.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπὶ τοι. GUYET. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. LEHM.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἶη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Infecitiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet *Ed. Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἶη, καὶ παρέλθοι τί, συγγνώμης ἀξίός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτέος ἂν εἶη) pla-

ne omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. JENS. Vid. JENS. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τὰ. Ibid. c. 10. p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic et Liban. Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31. οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33. δὲ τὸ μὲν τι τῆς, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap. 6. ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἐστὼ γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ᾧ. Sed desino συλλαβεῖν. REITZ.

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιῶσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ.τ.λ. GESS.

Ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Quamquam earum ratione et postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat. ГУХЕТ.

Ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας) Haec ex Fl. Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιός ἐστι etc. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιῶσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

Ibid. Τίς συγγνώμης ἀξιός ἐστιν) Ita recte Fl. nisi, quod prave τί pro τίς habet. In reliquis pro ἀξιός ἐστι, ἀξιῶσας prave legitur; et mox post ἀμεταπιτωτοί, προσδεκτέον ἂν εἴη

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et micrum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Μέσαι*) Mediae. An mediocres? GUYET.

Ead. 1. 6. *Προσδεκτέος ἂν εἴη*) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur *προςδεκτέος* in *προςδεκτέον* sit mutandum, cum jungi possit praemisso *τις*. REITZ.

Ead. 1. 7. *Ὡς ἀναγκαίαν*) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Μᾶλλον τῶν ὀργ.*) Vertitur, *magis convenire, quam instrumenta?* Verte, *consonare magis, quam organa?* GUYET. Quid sit *μᾶλλον τῶν ὀργάνων*, mihi non liquet. SOLAN: Quia *Solanus* ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorum esse instrumentis musicis. Adeoque verba, *μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ ἐαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων*, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, *plus etiam, quam instrum. musica*. Ideo in verbis δὲ *τις ὡς ἀναγκαίαν*, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut *δὲ τις* interrogantis more scriberem. REITZ. Totum locum sic putat *Seagerus* legendum esse: *κατὰ μὲν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπλωτοι, πρὸς δεκτέον ἂν εἴη* φιλοσοφίαν δὲ *τις ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ ἐαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων*; et constructionem dicit hanc esse: *Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας*. Μέσας esse vult *usibus vitae communibus subservientes*. *ὡς ἀναγκαίαν, quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna*. *ὀργανικῶν, artibus mechanicis, quae instrumentis, ὀργανοῖς, utantur*. Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead. 1. 13. *Φορὰς ἀντιδόξου*) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis*. De usu simili nominis *φορὰ* plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad *S. Empir. Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert *Parasito* nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem *Rhetorices*, demonstrat. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*) *Point du tout*, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyetum monere, vide ad hujus Dial. c. 27. ubi Jensus idem notat. REITZ.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Pl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in celt. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὰ δὲ con- duplicetur. REITZ. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν, quemadmodum *Xenoph.* *Memorr.* III, 1, 8. *ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὠδῶνται*. quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea caussa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. sq. et *Wolfius* ibid. confirmat. LEHM.

Pag. 120. l. 6. *Ὡς κατὰ τινας — αἰσχύνης*) Hoc κατὰ quid ibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡςπερ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

Ibid. *Κατὰ τινός*) *Καὶ τινας* legendum. GUYET. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ βίου*) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? SOLAN.

Ead. l. 13. *Νῆ τὸν Ἑρακλῆα*) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius*. Jurabant etiam Parasiti νῆ τοὺς ἄλλας. *Liban.* *Paras.* BOURD.

Ead. l. 16. *Ὡς ἐγὼ δοκῶ*) Videtur leg. ὡς. GESN. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀπλοτούς, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

Ead. l. 17. *Αἰσχλῆς*) Vid. *Imagg.* c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in *Vit. Aristid.* et π. κόλαξ. *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l. c. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. "Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro *εἰ οὕτως δύναιτο*. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et *εἰ δύναιτο* duobus commatis incluso ita construct, ὅπως γνωσθήναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse Guyet. ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*; pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὅς pro ἐγὼ οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiph. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut Aesop. Fab. 91. καὶ ὅς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περισσότεραι — ἐξήλασαν (κολοιδόν) παίονσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιδὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud Herodiani III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὥπως τινὰς πείσαι δυνηθεῖεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. REITZ. Operam h. l. perdere Reitzium recte notat Seagerus. Nec plus profecit Abresch. Animadv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. Sophoclem Antigon. v. 371. (Herm.) Nihilominus dubito Seagerum sequi satis confidenter suadentem γνωσθῆναι pro γνωσθήναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, cujus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet supplendum. LEHM.

Ead. l. 3. Ὑῦδοκιμημένα) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ — SOLAN. Εὐδοκιμημένα) Admississe augmentum ἡῦδοx. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermanni Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; et cum innox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in *ἡδονίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amór. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. REITZ. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor TOM. II. p. 456. LENM.

Ead. l. 5. *Ἀρλογισππος*) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculum ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. I. COEN.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκίμει*) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκίμει*, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definitio. REITZ.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 285. — (Sed suspectum mihi illud *ὑμῶν*.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ στόλῳ*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic. et Gell.* COEN. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν*) Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίλακου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡγεροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὦν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si *παρασίτων* habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an adornare?) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπενθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν*

Μαρινέλα φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἡσυχῇ ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθράλου, εἰτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, *συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφον.* Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus*. ΠΑΙΜ. Ἀριστοῦξενος — μουσικός) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae caussa landat, Spintbarique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. SOLAN.

Ead. l. 7. Νηλέως) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) COGN.

Ead. l. 8. Εὐριπίδης — παρσιίτες) Hoc abunde *Suid.* et *Gell.* L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνάξαρχος) Legendus *Laërtius*. COGN.

Ead. l. 11. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, υποσχών, παρασ. σπ. Nisi accipi *Lucianus* voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse. Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. JENS.

Ibid. Ὡσπερ ἦν) l. c. ἔφη. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἣ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut iudicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. GESN. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: ut dicebam. Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius*; quem secutus correxi interpretationem Latinam. LENN.

Ibid. Παρασιτία) Fr. et Par. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σπ. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιῶν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31. ubi etiam cum σπουδάσω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα, quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocce cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adjectivum) nam σπουδάσω etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. REITZ.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατος*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* REITZ.

Ead. l. 18. *Περιορᾶν ἔξω*) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi τὸ ὄρα, aut simile quid, ὄρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Aristoph.* *Plut.* μὴ τ' ἀγαθὰ; *Aelian.* XII, 22. f. μὴ τοῦτον Ἑρακλῆν ἡμῖν ἔτερον ἐσπεiras; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖον ἐστὶ*; foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ἦ*; *Nonne ridiculum sit?* es sollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderat *Gesnerus*; *re quadam indigentes*; nescio qua vi et qua de caussa. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. Ceteram *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. LEMM.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκὸς* (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide *Is.* *Casaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἡ θῆλυ ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω. BOURD.

Ead. l. 15. *Ὅποιον ἡμεῖς*) Sic *Ter.* *Eun.* II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet *εἰκάζειν*; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν*; sed quid opus est ista comparare? GRAEV. *At Ven.* utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δέ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δέ τις παρεῖξαιτο, φησὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν*, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissimo *παρετάξαιτο*. Si quis vero in acie co-

getur stare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Πα-
ρατάττεσθαι Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

Ead. l. 6. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς) Nullus dubito, quin haec
ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΤΧ. ὡς θαν-
μάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπιοχρῆ μέτριον· λέγε δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ.
τῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione per-
legerit. REUTZ.

Ead. l. 7. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, ae-
tate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil.
L. I. Plut. in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. Φωνήν) Locus subobscurus, mihi que suspectus.
Utut sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.
Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. Δημάδης) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15.
SOLAN.

Ead. l. 13. Ὡς εἶπε τις) Sic interpretes legisse videtur:
ὥς εἶπε τις. GUYET. Ὡς εἶπε — κατ' αὐτά) Fl. ὥς — καὶ
ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem
orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medici-
nam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. Κατ' αὐτά) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

Ead. l. 2. Ἀνδριότεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. Salm:
et Amst. Reliquae ἀνδριότεροι. SOLAN.

Ead. l. 8. Κορυφαῖος) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m.
70, B. est ὀλεθρος Μακεδόνων. SOLAN. Corrigendum non cen-
seo Lucianum. Sive enim ad Demosthenis locum respicias,
paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos
est nostro solennis, et hoc quoque loco in ceteris verbis con-
spicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid ne-
cesse sit τὸν Μακεδόνων ὀλεθρον cum Belino interpretari
Macedonum pestem, quum aequae facile intelligi possit scele-
ratissimus Macedonum. Ὅθεν male olim redditum, a quo,
jam a Guyeto video recte explicatum. LEHM.

Ibid. Ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. Πίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo
litteris aureis inscripserat, ἀγαθῇ εὐχῇ attamen cum ad pu-
gnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probrio daretur, elusit hoc versiculo: Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ
πάλιν μαχήσεται. Cetera hujus Dialogi desumta ex Iliad. et
Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λεμποραξίου γρα-
φὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Θραξί) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuum, ex *Plutarchi* loco disces, quem ad Somnu. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Aeschine objectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriandus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida Δημοσθένος* ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα) Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. SOLAN.

Ead. l. 14. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. Ὅμιλος) Sic supra Asi. c. 37. αὐλητῆς ὁμιλος. SOLAN.

Ead. l. 16. Μόνος δὲ τολμήσας) Locns classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἐταπτον, οὓς ὑμεῖς εἰσεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποιδιαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλῷ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἐτατίον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam *Lucianus*, deridet et mendacii Platonem accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem resutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 555. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GERN.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπολιν. Vide *Suidam.* Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quaeenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socratis affuit? et quis Deorum Parnethien montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἡρπύστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Bucotos facta fuit, et quod dicit inferius, ἀρδρὶ Σπαρτιάτῃ. ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

Socratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἐτι δὲ τῆς ἐπὶ Ἀλκιῶ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἱππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ πορήλασεν ἰδὼν etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρείου Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum infixit, de choragio contra eum inmodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Σίμακtha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — ἄλλα μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τηνὲ γὰρ φοιτῇ, τῇναι δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. *Xenoph.* p. 253, 52. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaecensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte: ἰσχυρῶς δὲ γενομένης μάχης, ἡρωϊκῆθενσαν ἀρφότεροι. Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in *Apol.* apud *Platonem* Ed. Bas. p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus *Athenaei* iudicium hac in parte laceranter refellitur. SOLAN. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus*. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Ποταμῶ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* *Neph.* 522. et his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed xii millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem iere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae *παρὰ τὴν Πάρνηθα* mentionem conjungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid *ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ*; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GRSN.

Pag. 128. l. 1. *Ταυρείου παλαίστραν*) De qua vid. *Plat.* in *Charmide* statim ab initio 235. C. SOLAN. Ibiq. *Heindorf.* Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso Parasito sit laesa, vel librarii, maxime in verbis *τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην* describendis, ab auctoris manu declinaverint. Quare in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum reddere, quam committere aleae. LENH.

Ead. l. 2. *Πολὺ γὰρ αὐτῷ* etc.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, *πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστεϊότερον ἐδοκεῖ μετὰ μειρακυλλίων καθιζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.* Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde *ὠραίζειν* non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro *ὠραίζειν* legere *παίζειν*, ludere cum pueris, nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur *ἀορίζειν* sed scribendum *ὁαρίζειν*, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique *παιδραστίαν*. Nam *ὁαρίζειν* proprie dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* *Iliad.* Z, *εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἦ ὁαρίζε γυναικί* quando jam erat Digressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et *Iliad.* X. *Τῷ ὁαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἡϊθέος τε. Παρθένος ἡϊθέος τ' ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν.* Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque. *Virgo et adolescens confabulantur inter se.* Hinc *ὁαριστὺς* est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poeta de cestu Veneris: *Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότῃ, ἐν δ' ἡμερὸς, ἐν δ' ὀαριστὺς Πάρφασις* Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres *ὁαριστὺς πάρφασις* conjungit, et Etymologicum ma-

gnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod prae-
parat, hoc est, animum ad amandum et consuecendum inci-
tat. Idem: ὅσοι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, ὅσοι ὁμοῦ τινες
οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῆσθαι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἔξ αὐ-
τοῦ δὲ ὁρίζεσθαι λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Vide
sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de
virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. Ὠγαῖσεν) *Faire le beau*. GUYET. Parum abest,
quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis cer-
tum, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio
minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὁρίζεσθαι *Gesnerius*.
Et in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid
relinquatur dubitationis, quin unice vera sit *Graevii* con-
jectura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54.
Νυκτιπλόνοις ὁἷοις χαλρεῖ, κοίταις τε δυσάγνοις. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ) *Suspectum*. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
τῷ. Thebani enim et Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *sati*.
Fabula nota. Vid. Nostrum *Philops.* c. 3. KUSTER. Adde *Eur.*
Ix. (pag. 330. A. 344. AB.) et *Hq. μ.* (pag. 719. A.) et Nostr.
De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὠρε οὐδὲν τε etc.) I. e. vera dicis, non ca-
lumnariis. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco *Be-
neditum*, dum quae nimia attulit *Obsopoeus*, amputare cona-
tur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus ne-
quivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui
sic interpretatur, quibus *per Jovem nequaquam voluntas erat*
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum
gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contu-
meliis afficiendo. Ex his omittens *Benedictus* illa sicut tibi,
sequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare*
videris contra viros hosce mentiendo. At quaeso quid est, quod
in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo
testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis,
nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus.
Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra
quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc
sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuas*
arti, in illis viris mentiri. GRON.

Ead. l. 10. Καὶ λέγε) Nihil varietatis invenio; mallem ta-
men hoc loco καὶ ejicere cum *Gesnero*, qui in marg. notarat
hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ οὐ λέγε melior est,
quam φέρε καὶ οὐ καὶ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad
nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμ. MARCIL. *Marcilius* hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sis indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* JENS. Mallem ἀνηκοῆς. SOLAN. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequae est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis *Ael.* V. H. IV, 18. Συρακούσιον ἄνδρα γελοῖον, καὶ τῶν Ὀμήρου μὴ ἀπαιδευτον. Et οὐκ ἀπαιδευτοῖς ἱατρικῆς, l. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ. Cf. Varr. Lectt. Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis οὕτως ellipsis h. l. statim possit, quae satis frequens est ante ὥστε, de qua etiam in *Bosiano* libro agitur Ed. Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. LEHM.

Pag. 129. l. 1. Νέστωρ) *Hom.* II. A, 249. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὡςπερ ἐδόκει) Ὡςπερ ἐδόκει. MARCIL. *Solanus* contra, cum ὥςπερ legeretur in J. id in ὅςπερ mutavit, cui adsentior, etiam et alterum tolerabile: sed quia in ὅςπερ optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θυμᾶσι ὥςπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

Ead. l. 6. Δία Αἴαντας) *Hom.* II. B, 371. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰδομενία — παράσιτον) *Hom.* II. A, 256. SOLAN.

Ibid. Ἐγγορον) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔγγορον videtur. SOLAN. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomenens. Vid. *Homer.* *Odys.* XIX, 181. et *Hygin.* f. 97. qui Deucalionis Cretensis filium narrant. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis filium facit Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem vid. accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praecceptum h. l. magis convenit ἔγγορος, qui est e posteris, quae ἔγγορος, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebram horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsitan suspicaris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip.* *Hecub.* v. 941. Πορ. LEHM.

Pag. 130. l. 1. Πλεῖον) Ex *Homero* II. A, 262. reposuimus pro πλεον. SOLAN. Πλεῖον) Verum est, in *Homero* l. d. πλεον legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulat ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, οὐδὲ πλεῖον δίνας αἶελ. Sed quae

in hemistichio, quod *Lucianus* profert, *ὅν δὲ πλεόν* etiam versum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri* adfectata spondeorum dimensio studio etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam *πλεόν* et hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ. Nihil est, haec tota disputatio. Graecae aures sonis Homericis aduetae vix tulerint hanc iusta ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie *πλεόν*. *Πλεόν* ex sequente prosa huc delatum. LEHM.

Ead. 1. 5. *Δὲ ὅλον*) Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

Ead. 1. 9. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) *Hom.* II. H, 312. SOLAN.

Ibid. *Ἄγον*) Sic apud *Homerum* et in *Ed. Fl.* legitur: reliqua *Lucianea* sunt. SOLAN.

Ead. 1. 11. *Ὡς αὐτός φησι*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio; certe II. B, 405. vocat ad coenam Nestora et Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis *Agamemnonis* ab eo supra allatis (*Iliad.* A, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse *Agamemnonis* mensae, nescio. SOLAN. Junctum utrumque *Homeri* locum in suum usum torquet *Parasitus*. LEHM.

Ead. 1. 14. *Ἐνὶ Καϊνέως*) *Locus Homeri*, unde hoc conjiciat, est *Iliad.* A, 264. SOLAN.

Pag. 131. 1. 10. *Ἐκτορα*) *Hom.* II. II, 278. SOLAN.

Ead. 1. 11. *Πρωτεσίλαου*) *Iliad.* II, 293. SOLAN.

Ead. 1. 15. *Σαρπηδόνα*) *Iliad.* II, 480. De sequentibus vid. etiam *ead.* II. II, 788. et 819. SOLAN.

Pag. 132. 1. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) *Apollo*, *Hector*, et ejus auriga, seu armiger. GUYET.

Ead. 1. 2. *Καὶ τελευτῶν* etc.) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἐκτωρ, προσπλῖπων τὸν Ἀχιλλεῖα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. ΤΤΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἰπὲρ μοι ἔλχουσιν ἀντεβόλησαν* etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait *Parasitus*, *Patroclum* morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem *Hector*, suppliciter orans *Achillem*, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae *Parasito* fuerit digua. Rogat *Tychiades*, quae demum ea vox fuerit? Respondet *Parasitus* id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert *Homerus*. JENS.

Ead. 1. 3. *Ἐκτωρ προσπλῖπων*) *Hom.* II. X, 337. SOLAN. In *Homero* est *μισσομαι*, non *προσπλῖπων*. Sed an et *προσπλῖπω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, "Ἐκτὼρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλεῖα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339, *Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ.* Ibid. 737. — πότῃρα προσπέσω γόνυ; deinde *Androm.* v. 537. *Τί μὲ προσπίπτεις, αἰλίαν πέτραν, ἥ κῦμα λιταῖς ὥς ἱκετεύων.* Sic et *προσπιπτοῦσ' ἐμὸν γόνυ* idem *Suppl.* v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43. *πρὸς γόνου πέπτουσα τὸ σόν.* Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commoustravit, *Scapula*, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. REITZ.

Ead. l. 7. *Τοιοῦτοι δ' εἶπερ*) *Hom.* Il. II, 847. SOLAN.

Ead. l. 8. "Αν) Ex *Homero* restitui. Nam antea legebatur * αὐτόθ'. SOLAN. Imo vero in *Homero* ἄν mutandum erat in *', quod etiam recentiore aeo factum. Ceterum in *Bas.* 1. et 3. scriptum inveni κἄντόθι, jota perperam subscripto. LEHM.

Ead. l. 16. *Μὴ ἐμὰ*) *Iliad.* Ψ, 83. SOLAN.

Ibid. *Τιθέμεναι*) Ex *Homero* restituit hanc vocem *Benedictus* in *Salm.* In omnibus antea prave scriptum *τιθέμεναι*. *Socrates* apud *Xenophontem* *Achilles* amicum fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad *Ep.* c. 32. B. SOLAN. *Xenophon-tis* locus est *Sympos.* VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat *Solanus*, quamve ipsius notam, non video. Nam ille *Luciani* locus, quem habes *Amorum* c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc *Solano* obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. LEHM.

Pag. 133. l. 3. *Καὶ νῦν*) Quid hoc sit, nescio. *Homer.* l. c. v. 89. *ἔνθα.* SOLAN.

Ead. l. 9. *Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.*) Il. N, 246, 295. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τὸν μὲν Ἰδομ.*) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. *Idomeneus δουρικλυτός* tantum audit, *Meriones* autem ἀτάλαντος *Ἐνναλίῳ ἀνδρείῳ ὄντι* v. 158. Sed non *θεράπων* illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246. *θεράπων* audit; et 295. *Θοῦ ἀτάλαντος Ἀρηϊ*, et mox cum addit, *Ὀλος δὲ βροτολογός Ἀρηϊ πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς καὶ αἰατρῆς ἔσπετο* — τοῖσι *Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἦσαν εἰς πόλεμον.* *Merionem* videtur *Martem* facere, *Idomeneum* *Phobum*; illic enim saepius *Marti* assimilatur *Meriones*, *Idomeneus* eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum *Aenea* manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντος Ἀρηϊ dicuntur et ipse et *Aeneas*. Saepius autem hoc elogio ab *Homer.*

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀριστογείτων) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὥρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὧν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides*, autem de statu is reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statucae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statucae conflatae sant, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡςπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba μέσος πολίτης. BIR.

Pag. 134. l. 5. Ἀφείλετο) Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. REITZ.

Ibid. Ἐστῆκε χαλκοῦς) Sic *Lexiph.* c. 11. De *Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciph.* I. Epist. 50. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθύς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exit in aciem, quemadmodum et *Ulysses* censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba *Ulyssis*, ad quae respicit Parasitus, putò haec esse in *Homeri* II. T, 160. Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθεὶ θοῆς ἐπὶ

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀκμηρος εἰ-
τοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed vesci jube velocibus in na-
vibus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo.*
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi
poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theo-
criti ad l. v. 51. οἱ μέλλοντες πολέμῳ, πρῶτας ἐτι οὐσης, ὀλί-
γον τινα ἥσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἐπινον, ὡς θερμοὶ
εἴσι, καὶ μὴ δελιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi,*
summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibebant,
quo calidi et minime meticulosi forent; quod et ἀκρατισμὸν
ἀπελλάραν. JENS.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ' Id est, non enim hoc solum faciet,
sed etiam etc. Exempla quaerenda. GUYET. Jensius transpo-
nendo haec sananda putat; sed addenda tantum vacula εἰ post
ἐστίασσι, unde excidit, quia eadem literae ipsius vocolae
sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne*
ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet
prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.
PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer. Iliad. T, 162.*
et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus
pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καὶ. SOLAX.
Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter
et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe
asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio,
quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplendi
ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis
diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet *Desvarius.*
Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus,
verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro
καὶ εὐθύς legamus καὶ εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pu-
gnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam
si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus
non est. Huc pertinet apud *Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. l.*
GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fab.*
Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et JENS. ad *Vit. Auct.*
f. 6. REITZ.

Ibid. "Ον ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησιν) Glossema videtur.
GUYET. Et ego malletm abesse; tum enim minus perplexa erit
oratio. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθύς) Lego καὶ εὐθύς. GUYET. Idque omni-
no reciperem. si vel una Ed. praeiret. Et parum absfuit, quod
vel iis invitis sic dedissem. REITZ. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem *πρί*, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. LEHM.

Pag. 135. l. 1. Ὡςπερ ὁ Ἀίας) *Hom.* II. Θ, 272. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὡς ἀξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius *Lucianum* intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacenti philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. GRON.

Ibid. Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. GUYET.

Ead. l. 10. Ὑπασπιστάς) Forsan ὑπερασπ. —. *Anon.* SOLAN.

Pag. 137. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ et δὴ etiam sic jungeret *Alciphr.* et *Longus*. Vid. hunc *Past.* II. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. et alibi. REITZ. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: Εἰ δὲ δὴ καὶ etc. et sic centies alibi. LEHM.

Ead. l. 6. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* Epist. 38. ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπιλοθῇ. Ne plura ex Nostro addam. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐκείνω) Ἐκείνων conjiciebat *Gesner*. Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παραστῶν praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνω scil. βίω τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. REITZ.

Ead. l. 16. Οἶονταί. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἶονταί περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde sequuntur, εὐροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. GESN. Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53. in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in Cod. Par. legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* *Diar. Class. Vol. XLX.* p. 24. pro οἶονταί mallet ὀρέγονται, „Ita, inquit, τὸ, δόξης καταφρονεῖντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μείον αὐτῷ, ὡς οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasiti aptissimo. LEHM.

Ibid. Περί) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμεν. Liban. Paras. BOUND. Mox comparisonem auxi cum igne repete cum Wielandio e Pindari loco celeberrimo Ol. I, 1. sq. et confer simillimum Luciani Somn. s. Gall. c. 7. Belinus prorsus absurde sub igne cogitavit carbones. LEHM.

Ead. l. 8. Ὡςτε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοχιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ὑπτόρων τί δὲ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δαίροις ἐπ' αὐτῇ ἰάλλω) Sic concipiendus hic locus, et egregie distinguitur in Ed. Basileensi, et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero etc. GRON.

Ibid. Φιλοσόφων* περὶ) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰσπραττεται) Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χενσίον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειλοπότων τῇ τάξει. Alciph. III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπραττῶσαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπραττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic. X. p. m. 610. pr. Ἀππίος — τὸ Σαβινῶν ἔθνος εἰσπραττων ἄρχην καὶ κράτος, Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans. REITZ.

Ead. l. 13. Εἴ τι) Sic Ed. J. Reliquae εἴτε. Neutrum aequum placet. Scribe tantum εἴ. Hic autem Apollonium petis, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tam verba καὶ οὐκ αἰσχύνηται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce εἴτε latere vitium, quod Belinus, quum ἤδη substituit minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit Jacobstio conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνηται, εἴτε ποιεῖ βύτης ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. c

Fritzsche Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἔτι πρ. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciore etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, quā legas ὅτι pro ἔτι quum praesertim simile quid, scilicet εἰ τι, jam exhibeat *Junina*, cum qua etiam consentit margo A. 1. IV. LEHM.

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae A. IV. adpictum est πᾶσα, *Luciani* stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc *Dial. Paras.* c. 12. et 39. m. etc. Item *Epict.* Man. c. 29. alii-que. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δὴ πον εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὠπλισμένους) *Philosophos*, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πον, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πον sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὠπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in *Obs. Crit.* pag. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

Pag. 141. l. 2. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιώτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ. *Bas.* tamen 3. vere habet δεδιώτας LEHM.

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) *Socratis* Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon*. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

Ead. l. 8. Τινι) Τίνα adscrips. *Gesn.* Et quia *Iunt.* quoque sic habet, forsitan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινι pro ὑπὸ τινός, quando adjungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro de *Ambigg.* Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

ῥάσιτον additur, salis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic. IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis etc. Herodian. 1, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεία. Nostrum Jov. Trag. c. 7. pr. ἀριστα κεκήρυκται σοι*, et similia ubique obvia. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in Ed. Reitz. quem reposuimus ex Edd. Salm. B. 4. et Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 15. Κακούς κακῶς ἀποθάνοντας) Amant et Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph. Pl. v. 65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακούς κακῶς. Alciph. III. Epist. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. REITZ.*

Ead. l. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυσουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

Ead. l. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus*. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt. 9, 15. etiam Athenagoras apol. c. 27. pag. 123. Dechairs*. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινύσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt. 6, 19. GESN. Voce καταπρησθέντας etiam Peregrinum Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit Lucianus, recte monet Belinus. LEHM.*

Ead. l. 17. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικά καὶ δυσεντερικά πάθη* sibi molesta esse ap. *Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὖρων ἐπισχεθέντων. GESN. Cic. Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero De Finib. II, 30. LEHM.**

Pag. 143. l. 1. Φθινύσαντας) Sic etiam *M.* cum cett. *Gesnerus* emendabat *φθινύσαντας*. Recte, credo; nam *φθινύς* ignoro, et nil solemnus hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniat. REITZ.

Quidni potius φθινάω subesse putes, quam φθινέω; Certe Substantiva φθινάς, φθινασμα, c. a. facilius ad α vocalem radicalem ducunt, quam ad ε. Et quod verbum *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, φθινύθειν, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEM.

Ibid. Φυγόντας) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. Γύγυος χρυσίου) Vid. supra ad Bis, Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum malnerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi Γύγυος δακτύλιον, quo adludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, Οὐ μοι τὰ Γύγῳ τοῦ πολυχρύσου μέλει etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, Γύγυος in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in Poët. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. Bir. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (Od. XV. in.) Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγῳ, Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος. LEM.

Pag. 144. l. 6. Δορυφορίας) Ad satellites regiones respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragicio, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Αἰσχίον) Mallem αἰσχρόν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. Παραπλεῖν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam et superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione nolet; quae forte in παραστου appellatione jungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepsit, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum imprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτος, atque Phosbi Parasiti pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GERN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeterjaculari, ultra jaculari, adscripsit GUYET. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, adnavigare, adcurrere, adequitare, adjaculari, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sitis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id sit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui *παρὰνοστήειν* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρὰ* in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo *παρὰστῆσθαι* grandius quid sonare atque esse, quam simplex *στῆσθαι*. Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. *Tim.* §. 52. ubi *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γὰρ ὦ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat *Nostro* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo REITZ.

Pag. 146. l. 5. Ἐθ' ἔλοιο) *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. SOLAN.

Ead. l. 9. Σὺ δέ με — διδάσκεις) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod *FL.* habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* cap. 4. φυλάττω μοι, ἔφη, τὴν Ἰνπάρχον γυναιῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr.* *Homer.* *Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. οὐ δὲ μηδὲν ἄλλο παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarem. REITZ.

Ead. l. 10. Φασὶ δέ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus, quos ex *Odyss.* profert *Stobaeus*, serm. 192. Vide *D. Ambros.* 6. Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. ANAXAPEIΣ) De Anacharsi et Solone vide, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol. SOLAN.

Ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit DE EXERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At cum de *Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interpret., ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscriptioni adnети minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

Pag. 148. l. 2. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpretor ad lib. X. *Heliodor.* BOURD.

Ead. l. 6. Ἄπᾱ) Oleum *μαρίας φάρμακον* vocabat. *Dio-gen.* Laërt. I. Segm. 104. p. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, et quia ἄτερος tam prope praemisum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialectt. pag. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — οὓς ἔσχειν ἄτερος δαίμων, ubi *Benulejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος *Ἡρακλέης* adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video, quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ. Mendum *Juntinas* est τὸν ἄτερον. nam ἄτερος extra crasin pro simplici ἕτερος Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus hunc usum tribuit *Gregor.* Cor. p. 138. Quod statim de μετὰ δέ, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, rariorem ejus apud Atticos fuisse usum, frequentiore apud Ionicos scriptores, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde judicium illud paullulum corrigatur: *Diall.* Morit. IX, 2. Vit. Auct. c. 9. De Sacrifi. c. 8. Eunuch. c. 12. De Astrol. c. 5. *Icarom.* c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit Index. LEHM.

Ead. l. 8. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius *Anacharsidis* apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ εἶπεν *μαρίας φάρμακον* ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐνμαίνεισθαι ἀλλήλοις. GESN.

Ead. l. 10. Καὶ ἡν ἰδού) Καὶ νῦν ἰδού. MARCIL. Vid. *Xenoph.* ἀναβ. *Aristoph.* et *Nostrum.* *Piscat.* c. 51. SOLAN. Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme malletm ἀλλ' ἦν ἰδοὺ et ibi legi, REITZ. Καὶ μὴν ἰδοὺ vult *Belinus*. BIR. „Ah! par bleu!“ reddit illud commentum suum *Belinus*. At ἦν ἰδοὺ et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Diall. Mortt. X, 10. *Gesnerus* h. l. ἦν pro εἶν capiens totum locum reddendo corrumpit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. LEMM.

Ead. l. 10. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐν βλας ἀλούσα *Soph.* Aj. 27. — κατηραρισμέναις ἐκ χειρὸς —. Confer Nostrum supra, *Asin.* c. 23. Et ibid. cap. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vero 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ. Vide, si opus sit, *Fischer.* Αἰμαδνν. ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. LEMM.

Pag. 149. l. 1. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀναπληθεύντες) Conf. supra De Merc. Cond. cap. 17. et *Jov. Trag.* 33. SOLAN.

Ead. l. 7. Οἱ ἑγγέλεις) Vid. supr. *Tim.* 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἑγγέλεις, non ἑγγέλως. At conf. *Scroph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐν πληῶ οὗτοί γε etc.) Οὐκ ἐν πληῶ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμούνται τε ἀλλήλους. Sic. Ms. non ταράττουσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspargunt. Pannlo post dicit ἐπιπάρτεον τὴν κόπιν. Haphen intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. et *flavescit haphs*. Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in *Agonistico* II. 2. et 5. et 22. GRAEV.

Ead. l. 10. Πάττουσι — ἐπαμῶνται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσι τε — πάττουσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσί τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui *Agonist.* 2, 1. δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, et, ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, ὀρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκαμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερηγᾶν, transsilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caveam. *GESN.* Πάττουσι τε) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum ταράττουσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit conjectatum a *Fabro*, prae-

serendum tamen id, quod Codex suppledat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi & paragogicum adesse possit. Cuique mox *ἡπαρτωταλ* quoque ex 2 Codd. receperim, (nam *πατρους* jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Gesneri* versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, et — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.*

Ead. l. 11. Ἀγωντότεροι) Conf. Diall. Deor. XVII. med. SOLAN.

Ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὀλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὀλ. maluit *Solan.* ideo factum suspicor, ut adjective accipiat, et *lubricum, lubricitatem* significet: ita compositum *ἐνὸλισθος* adjective *Suidas* habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθόν attulisset. Verum cum etiam *Hesych.* ὀλισθος, πτώσις, habeat, nihil in *Luciano* mutaverim. Auctor *Etymolog.* etiam scribit: ὀλισθος, — ὁ ὀλως καταπίπτων. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina; pancratium, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione,* ad l. *Aquiliam.* *Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. COEN.

Ead. l. 16. Ἀποπύσει) Ita W. Reliqui libri ἀποπύσειν. SOLAN.

Pag. 150. l. 2. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte *παταχθέντος.* Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura *παταχθέντος* postulare mihi videtur. Jam et mihi. REITZ. in *Addnd.* Obsecutum *Schmiederum* recte castigarunt *Pauly* et *Fritsch.* Quaestst. p. 173. ille conferri etiam iubens *Porponem* ad *Thucyd.* Vol. I. p. 120. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐκπονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 255. *GESN.*

Ead. l. 9. Μανία) Θανμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβρίζοντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμᾶσιν ἐπὶ τῇ τύπτειν ἀλλήλους. *Diogenes Laërt.* *Anschar.* pag. 27. C. SOLAN.

Ead. l. 17. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξαντα. SOLAN. Hoc *Solani* periculum ne subirent, prudenter caverunt recentiores Editores. LEHM.

Pag. 151. l. 9. Τῶν ταῦτα γίνονται τὰ εὐφέλεια καὶ τερπνά. ἐπεὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐκ

την διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό
 τε διαθείη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum
 tale quid mihi proponat. Verum διατιθέναι τινα τε, non est,
 aliquid proponere alicui: sed, hoc vel illo modo aliquem tra-
 ctare, vexare. Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυραν-
 νου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno-
 νισιν faciente, neque vexantibus hostibus. In Pseudologista
 cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, ita me tractas. Sic Demosthe-
 nes aliique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est,
 adde Aesop. Fab. 8. σὺ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo
 vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπὲρ ἀλλήλων διατεθέντες.
 Sed cum duplici accus. etiam Alciph. l. p. 200. τί με δια-
 θέσει, et quae Bergl. ibi notat. Et Wessel. ad Diod. Sic. l.
 c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας,
 atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad Nigrin. c. 3d.
 qui hoc multis jam egit. RERTZ. Eodem h. l. legebatur vulgo
 διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit Dor-
 villio ad Charit. p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra
 proborum Codd. et Florentinae Edd. auctoritatem; praesertim
 quum infra cap. 54. eundem in modum dictum reperiatur
 ακινάκην παρεζώσθαι, et quae in διαθείη modo praecessit,
 praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. LEMM.
 Ead. l. 15. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo con-
 sult. Meursium. SOLAN. Vid. imprimis Creuzer. Symbol. II. p.
 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii Beck.
 Archaeol. p. 156. sq. LEMM.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίτοις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ
 κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. GUYET.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακλασμένη) Bene movuit in margine
 Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is au-
 tem ad verba L. VII. c. 25. ἐν τε τῶν ἀνακίων ὤνευον ἀναδού-
 μενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, vallos
 ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant,
 ita commentatur: — Ἀνακλῶν hic non est, quod Vossius et
 Portus putarunt, frangere, verum sursum attolendo convellere
 et educere. Suidas et Scholiastes exponunt e fundo evellere.
 Sic Thucyd. II, 76. et alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. Ἀνα-
 κλῶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectis
 eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non
 frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem
 habet. Aristaeus. l. Ep. 3. ὡς ἀνακλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν
 αἰχμῆνα πρὸς θεῖαν τῶν κύκλων συναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian.
 de Gymnas. p. 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακλασμένη. Haed ille optime. Adde hinc *ἀνακλάσει ἐπὶ πύλιν* γμῖνα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian*. I. c. 17. pr. Sed *κατακλωμένον* de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti*.) Ita *ἐπικλωμένον* *inflexum* signif. pro *Imag.* c. 13. et *Deor. Dial.* XI. Sed et *fractum*. *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. α. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo *ἀνακλῆν* remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. REITZ.

Ead. 1. 3. *Ἐκτείνω*) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan*. An ergo *ἐκτείνω* quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. REITZ.

Ead. 1. 5. *Παγκρατιαῖον*) Aliter et rectius *Aristoteles* *Rhet.* I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ὀρίπτει πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὠσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός (legendum, ut in rec. Edd. fit, *πυκτικός*.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostati* locum ad *Demonact.* c. 49. supra adductum. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Πυγμῆς*) Oratio non satis perspicua: si enim alia loca intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur et hoc inter ea recenset, quod cum *Pancratio* idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi distinguit. SOLAN. Conf. *Tim.* c. 50. et 53. f. ubi *πυγ* — REITZ.

Ead. 1. 11. *Στέφανος*) Confer infra c. 16. et 36. KUSTER.

Ibid. *Ἰσθμοῖ*) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V, 18. hoc verum esse probat, quod et sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ *Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῦ*. REITZ.

Ead. 1. 12. *Σέλιων*) Vid. *Plut.* in *Timol.* Pineas fuisse olim in *Isthmiis* coronas, docet idem *Symp. probl.* V, 3. deinde in gratiam *Herculis* et ad *Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ *Νεμέας* κατὰ *ξῆλον* ὁ τοῦ *σελίνου* ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δὲ *Ἡρακλῆα*, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκείνον, ὡς [*ἱεροῖς οὐκ*] ἐπιτήδειον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V. *Pott.* SOLAN.

Pro *ἐκ οὐλίων*. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit *Vino. Obsopoeus*; *poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt*; nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: *ἱερῶν* inclinatur a recto *ἱερός*, id est *sacer*, non a *ἱερεύς*, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar *μῆλα* hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut et apud *Max. Tyrium*. sermone 37. et in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhæus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας φιλὸν ἵστιν ἅπαν, καὶ φυτεύει δένδρα οὐκ ἐθέλουσαν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τῇ γῇν εἰς δένδρων τροφήν εἰδούτε. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmarum et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοινῖ μὲν γὰρ πατὴρ ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης νόημα, μῆλα δὲ αὐθις στέφανοι τὸν ἀγῶνα τὸν Πυθιον. Itaque hoc loco non male *μῆλα poma* intelliguntur, *μῆλα* tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum *Luciano* concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus *Pausanias*: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρῃ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐκ ἄθλοις ἐκάλισαν ἐπὶ ἀγωνίσσασθαι, στέφανιτῃν δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δαφνὴς δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἱμοὶ δυνεῖν) ἵστιν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λαδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατεσχηνεν ἡ γῆμυ. Aliam vero ejus rei causam refert *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cur-

coribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro additum) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276. et *Plutarch.* Symp. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μήλα*. Tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μήλα* per *malus* vertit. Sed fautor, per *μήλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. SOLAN. *Lucianum* fructus arborum, *μήλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κόρινθος, μήλα, σέλινον, πίτος*, forte ipsius societatis causasa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μήλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτος, οὐδὲ κόρινθον ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? GARN.

Ead. l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορλας*) Quid hoc sit, docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph. Neph.* Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) et exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. *Hemsterhusius*, videndum *P. Burman.* Z. *Κεραυβ.* Ex hoc igitur quaedam adjeoisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Ed. iteratae: *Oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, et Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, et Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. Ut et Lucian. in Anach. T. 2. pag. 173. Ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11. et Plin. XIII, 1. Panathenaeicum oleum vocatur, quod optimas notas erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4. ex his μορλοις fuit. (sic legitur, pro μορλας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statueri licet, coronas inde aliquando factas. Ut *Green* apud *Eurip. Ion. V.**

1433. Cetera vid. ib. De *μορία* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἔλαια, *μορία*. *Hesych.* vero ibid. adductus: *Μορίας ἔλαιαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς*. Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἐν τῆς μορίας*) *Hesych.* *Μορίας, ἔλαιαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς*. GUYET.

Pag. 153. l. 4. *Πρὸς ἀλλήλων*) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. *πρὸς τῶν ἀντιπάλων*. REITZ.

Pag. 154. l. 15. *ὑπὸ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. *SOLAN.* *Πρὸς*) *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. rescribi maluisset, id enim in margine J. indicarat; non tamen πρὸς delorat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil mutato, quia supra cap. 9. in πρὸς consentiunt Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. et 25. Adde *Icar.* 15. et *Bis Accus.* c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo *Luciano*, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

Pag. 155. l. 2. *Θοιμάτιον*) M. et *Fl.* *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαυμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor *Emend. Menand.* p. 105. *SOLAN.*

Pag. 156. l. 4. *Ἐμπειρίας δεινὰς*) Interpretatus *Belinus*: *l'adresse singulière*, in notula subjecta exclamat: „Qui ne ri-roit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias*,” non profecto risurus adeo stulte *Gessneri* *ἐμπειρίαν δεινὴν*, si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad *Attic.* VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc „τέρας horribili vigilantia, celeritate, diligentia est,” discernere potuit. LENX.

Ead. l. 16. *Τὰ μεγέθη*) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. *Navig.* c. 12. pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. *SOLAN.* Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano*. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Polluce* III, 88. sed quaecunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem. adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurak *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qu

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πᾶν τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαρῶν μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et. c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de statura parva etiam *Poll.* V, 68. de lepore animali, *μέγεθος*, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et sic de *mensura* s. *dimensione* *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrarem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de *Ambiguis*. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. REITZ. Habuit certe *Paulum*, qui recte τὰ μεγέθη tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec τὰ κάλλη et τὰ μεγέθη eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione τὰ κάλλη paucis egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. LEHM.

Ead. l. 16. Τοῖς ὑπωπίοις) *Div. Paulus* in I. ad Corinth. IX, 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in *Obs. Philol.* p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. REITZ.

Pag. 157. l. 9. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. μηδέποτε. SOLAN.

Ead. l. 12. Οἰκηθεῖν) Ita M. et Ed. FL. rectius, quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖν legunt. Sic cap. 18. ὅπως ἂν ἀριστά πόλις οἰκοῖτο. SOLAN.

Pag. 158. l. 8. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potior arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

suit. Quia tamen non obscura neque planè absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. REITZ. *Νόμοι τινίς*, leges *quaedam*, non sunt aliquot numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed *quaedam*, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur *πολιτεία τις*. Miror *Paulum* lectionem *τινὰ* procul dubio veram judicare potuisse. LEHM.

Ead. l. 14. *Τις*) L. *τε*, quamvis M. etiam agnoscat *τα*. Idem Anonymum conjecisse video, qui *τε* margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

Pag. 159. l. 4. *Διέξιμι*) Sic recte W. In impr. *διέξιμι*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρόκειται ἀγών*) Sic τὸν προκειμένον ἡμῶν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia L. *Bos.* Addiderat *Hemsterh.* etiam vidend. *Synes.* Ep. 100. pag. 239. D. et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. REITZ.

Pag. 160. l. 5. *Ὅπόταν—καταμάθης*) Non fugit *Solanum*, ὀπόταν aequè cum optativo construi atque eam subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis, sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi. REITZ.

Ibid. *Καταμάθης*) Ita W. Impressi omnes minus recto *καταμάθεις*. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰσθμοῖ*) Sic et infra recte Ner. c. 8. *Ἰσθμοὶ ἀνέθανεν*. Sic *Πυθοῖ*, *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18 f. *Ἰσθμοῖ* etiam *Pindar.* Ol. 2. med. REITZ. Cf. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. LEHM.

Ead. l. 14. *Ὀύτω*) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphthonii*, ubi οὕτως; νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν etc. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI, 5. οὕτως φυλή; ac 2. *Reg.* XVIII, 14. οὕτως μενῶ. *Diod.* Sic. III. c. 8. οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. REITZ. Cf. supra *Paras.* c. 8. *Hermot.* c. 31. et quae ad eundem *Hermot.* cap. 27. monuimus Tom IV. p. 409. LEHM.

Pag. 161. l. 4. *Πῶλον*) Haud suo loco vox οἰκοθεῖν sita est, sed familiare hoc *Luciano*. De pileo quod habet, mu-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεῖν, si cum *L. Bos* de-Ellips. p. 216. verb. Ἀπέναι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεῖν ἀπέναι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratus *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀπέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio οἰκοθεῖν, quod sit pro ἀπ' οἴκου, comparato loco *Homer.* II. VIII, 53. sq. et laudato *Fischeri* Ind. *Theophrast.* s. v. ἀπό. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paulo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus.* LEHM.

Ead. l. 6. Ὀυπερ) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore annotatione ad *Somn.* c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, leotis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritsch.* Quaestet. p. 33, sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad Fritschii rationes saniores.* Paulo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. Αἱ ὑναίθριος) M. et Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως etc. GUYET. Vid. ad *Timon.* 28. SOLAN. (At ex divisione *Homst.* jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προξέτης) *Miror*, qui *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προξέτης ex W. utsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προξέτης, subjunctivus est melior. In *Tim.* cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μου κατηγορήσης. Et sic Eurip. quem adducit; itidem cum subjunct. Immo vel simplex μή et ὡς μή subjunct. jungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26. μή ἀγνοήσης. Noster mox c. 18. f. ὡς μή περιπλέχης etc. Quia tamen μή ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ. Vid. Hermann. ad Sophocl. Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. i. Schmiederi rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat Jacobus ad Toxar. c. 35. p. 113. nec secutus illam Pauly. LEHM.

Ead. l. 10. Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Phalar. II. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσα intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐδὲν — ἀποκρυψαμένη αὐτήν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. et Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινός construi solet. REITZ.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroei fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pearson. in Attic. et Demosth. ἐν ἐπιγραφῇ consulat. COGN.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφείσθω. SOLAN.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτόν) Conf. Lexiph. c. 11. Paras c. 48. et passim. REITZ. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στήσαι, vel ἀναστήσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plene se ad h. l. et ad Lexiphanem c. 11. dicturum pollicitus tui ad Charon. extr. tum ad Timon. c. 51. Hemsterhusius promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartit a Valcken. ad Herodot. VIII, 85. et Dorvill. ad Charit. p. 65. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste Paulyo, suboluit h. Odofr. Müllerero in Erschii et Gruberi Encyclop. T. VI. p. 25. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν καὶ παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vel propterea, quod heroum dictatorum statuae in Ceramico, ergo in urbe, Minervae vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae affertur per se quidem non

ingeniosa medicina, ἥ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo congessit. Quidni potius conjicias ἥ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur *Timon*. c. 51. aut, quod mihi malle, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἥ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. l. 3. Τοὺς ἐπωνύμους) *Hesych. Ἐπωνύμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπωνύμοι Ἡρώεις, ὡς περ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1. et Wessel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.*

Ead. l. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statu is dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuac in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀντόχθονας ἄνδρας) *Thucydides* in proöm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristophan.* Ἰππεν. *Tzetz.* ad *Lycoph.* Vide virum clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon.* *Apoll.* Epist. 6. lib. 8. *BOURD.* Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. l. 15. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. l. 3. Συνηγεφεί) *M. Salm.* et *Amst.* Reliquae συνηγεφεί, mendose. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Διακόψης) Lego διακόψεις. *GUYET.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρέψης, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *REITZ.* Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxī itaque confiderenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 3. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. *GUYET.* Habuimus supra, pro Imag. c. 18. pr. *REITZ.* Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. l. 5. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. *REITZ.* Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου *Salm.* et B. 4. quas secuti sumus. *Bir.* Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. l. 8. Φόνου) Subaudi δλην. *GUYET.*

Ead. l. 10. Ἐν τῷ μέρε) Recte, pro alternis vicibus. Ita ἐν μέρε vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel deinceps, suo

ordine, ut *Diod. Sic. II. c. 34. f.* Ubi plura testimonia profert *Wesseling. No. 80.* Et *Hemst. ad Dial. Mort. XII.* ubi οὐκοῦν ἐν μέρεσιν ἑκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

Ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, reum; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn.* in *Observ. ad Evang. Matth. V, 44.* ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III, 7. frustra mancum pronuntiat. REITZ.

Ead. l. 13. Ἦν δέ τις ἡ προοίμιον εἶπη) Apud *Areopagitas* oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil. L. II. c. 17.* Igitur *Athenis* interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. COGN.

Pag. 166. l. 1. Περιπέττειν) *Περιελιττεῖν* legit interpr. GUYET. *Περιπέττειν* — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra *Herod. c. 5.* REITZ. Comparat *Paul. Aristoph. an.* *Plut. v. 159. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν,* et *Horat. Sat. II, 7, 41.* „verbisque decoris Obvolvās vitium.“ LEHM.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπομεν) Divus *Paul.* ad *Hebr. IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἰνὸς ὀπίον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ* etc. ubi alia similia dedit *J. Elsn.* neque haec *Luciani* praetermisit. REITZ.

Pag. 167. l. 8. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in *Varr. Lectt.* iudicium tulit. *Paul.* tuctur ἡμῖν, appositive, ut ait, jungens cum ἐκάστῳ, et provocans ad *Matthiae* Gr. Gr. §. 301. At illic *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam. Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἐκάστῳ autem ad ἐστὶ. LEHM.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφωῶς διακείμενα, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιντο, vel μετακοσμοῖτο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γεία καὶ νήπιά ἐστι, σκίπουνσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessi

enim *ἐστὶ*. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrium* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. ὁμοία ἐλέγοντο· et in Parasito c. 53. ταῦτα ἀπόλλυνται· in eodem hoc libello cap. 24. σώματα γίνονται· et alibi *ἐρηϊὰ θνήσκουσι*. Sic et apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, et *δρομικώτατά εἰσι*, pluraque talia. JENS. 'Τφ' ὦν M. et P. Ed. melius, mea quidem sententia, quam ἄφ, quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quo vulgatum ἄφ defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et Evang. Luc. XI, 7. ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 5. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἄφ ὦν — γίνονται defendendam adferrem *Long.* Past. II. p. 61. Ed. *Wsch.* ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciph.* I, 29. pag. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit.) *Aesop.* fab. 65. in *Ἐπιμνθ.* οἱ ἀδικούντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. *Aelian.* V. II. VII, 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστατόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35. καὶ ἐδίκαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ et ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis monstravi in libello de *Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45. ἦν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεταις ἀπ' ἐμοῦ, auferitur mihi, sed αἰρεταις ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. auferitur meâ operâ. Sic et ῥυσθῆσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' et ὑπ' ἐμοῦ· ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

Ead. l. 15. *Γίνονται*) Vide JENS. in omnibus libris nostris mendose γίνονται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. *Γίνονται*) Facile largior JENSIO ac SOLANO, γίνονται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, et *Lucianum* forsân etiâ sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine *Codicum* auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulæ quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; necque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse JENSIO recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiâ *Wessel.* ad *Diod.* Sic. V.

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur *ἔθνη διεφέροντο*, καὶ—*ὑπῆκουεν*, jam tamen ex 2 Codd. *ὑπῆκουον* concinnius editam, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in *Oryb.* p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν εἰς καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. *εὐτονώτερα γίγνουντο* omnes. Ubi tamen solus W. *γίγνουντο* iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖο scriberem, quia γίγνουντο dedita opera in plur videtur constitui se, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίγνουντο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολλὰ ἄμεινον χρήσαιεν ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίος indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti *Diodor.* Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam *Asin.* c. 10. πληγὰς ἔτι πλείω λάβης. Immo et βελτίος, μέλλω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum et singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεποίηκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰσθώς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI, 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Ev. Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et *Aelian.* I, 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐκκρίπτοντες. REITZ. Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum γίγνουντο, tum βλέποντο servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri Odys.* XII, 43. — τῷ δ' οὐτε γυνὴ καὶ νῆπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντα παρίσταται, οὐδὲ γάννυται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic. Nat. Deor.* I, 19. *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.* ad *Plat. Gorg.* sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. LEHM. Pag. 169. l. 5. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam et *Epaminondas* et alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, at admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* et *Athen.* L. XIV. *Cock.* Videndus ea de re *Plato Πολ.* et *Strabo* I. SOLAN. Adiri etiam *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „*Aristoteles Paedagogik* in *Philolog. Beytr. von Bremi u. Doederl.* I. p. 99. sq. LEHM.

Rad. I. 6. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra *Diall. Marr.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. Ver. *Hist.* §. 36. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ἐμμεντῶ) Male Florentinam habere εμμεντῶ, adscripserat Solan. At nescio, num prorsus male: nam ut id pro εμμεντῶ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur Lucianum sic saepe solere, ita et pro εμμεντῶ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

Ead. l. 12. Προφῆσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12, pr. SOLAN.

Ead. l. 17. Οἱ δημοσίαι etc.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae majusculis literis scriptas omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. Flor. legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeceunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρα — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ. Praeterea notat haec Pauly: „Nempe leges in tabulis, quae „ἄξονες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. Plut. Solon. Posterius tradit Pollux Onomast. VIII, 10. Potter. Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis tabulis κύρβεις dictis vid. Schneider. in Lex. Sitas eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsitan h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis „(Fischer. ad Plat. Eutyphron. c. 1. Schneider. ad Vitruv. T. II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. Andocid. de „myster. IV. p. 41. Ed. Reisk. Licet enim apographa ista triginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (Potter l. c. „p. 297.) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo Lucianum, „ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ LEMM.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expertus, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. COGN.

Ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut duntius im-

morer. SOLAN. Nihil magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupert.* Paulo ante formula ἐκ τοῦ ἰσοῦ ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: ex aequo capessere rempublicam, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. Κωμ.—τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vide *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Exstat *Aristidis* oratio de non agendis Comoediis. At *Gorgias* aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. Κράνη — κτηνόντα παμμίγεθες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. Nigrin. c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. γίγνουντο) Hic certe eodem redit, γίγναι cum W. legas, an γίγνουντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅμοσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς) Reddidit *Gesnerus*: excipere e proximo plagas; *Obsopoeus*; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant. Multo rectius *Wieland.* ihren Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris scilicet proprie formula est ὁμοσε ἰέναι, ἐλθεῖν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congregiuntur. Cf. *Pseudol.* c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμοσε Πληγαὶ autem h. l. sunt plagae caesus opo adversario illatae. LEHM.

Pag. 174. l. 2. Συννενοκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συννενοκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἀρχεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἶσι, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Aretae* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. *Long.*

Past. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, et Bergl. ad Alciplhr. l. Ep. 32. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σώματα γίγνοντα) Conf. modo dicta ad εὐτονωτέρα γίγνοντο. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργόν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, et Lucian. Musc. Encom. cap. 8. ubi iterum genere sem. ἀργός dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἰδρωτί τε — ρέόμενα) Supra ad 1. Ver. Hist. c. 7. ubi ποταμῷ οἶνον ρέοντι ὁμοιωτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adserens scripsi ρέοντα, quia sic legebam in Junt. (etsi male ρέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ρέόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ρέοντα magis obvium, quam ρέόμενα. Est tamen apud Homer. Il, Ψ, 367. χαῖται δ' ἐρρύοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειοντο cumque Stephan. etiam ex Galeno adferat ἰδρωτί ρέόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativum junctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX. Exod. III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver. II. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιωτάτῳ ρέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ρέοντι οἶνον ὁμοιωτάτον etc. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ρέόμενα, infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ρεομένους quoque habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum. REITZ. Cf. ρέομενον ἰδρωτί Diall. Deor. XV. 1. et αἵματι Diall. Mortt. XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LENH.

Ead. l. 6. Ρέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ρέόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ver. Hist. I. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μῆς — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mitiorem etiam partem Long. Past. II. pag. 45. Ed. Jung. ἐδεόμην

οὐν εἰς χεῖρας ἔλθειν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι et ἵνα de proeliantibus habuimus 1. Ver. Hist. cap. 17. et Zeux. c. 9. *Ἐν χειρὶν αὐτὴν ἡ μάχη ἐγένετο* Arrian. Exp. Al. I. p. 57. m. REITZ. Formulam εἰς χεῖρας ἔλθειν vide apud Nostrum Diall. Mortt. XIV, 2. extr. *Ἐντὸς βέλους γενέσθαι* in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum dictioni *ἔξω βέλους* s. *βέλων εἶναι*, quae fere proverbii vice in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1. Conviv. c. 2. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐμψυχον*) Cum *εὐψυχον* invenirem in J. neque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod *ἔμψυχον* in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar cum *εὐψ* — probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. ceit. diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existinavi: nam etsi *εὐψυχον* primo adspecta blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἀπολαύοντες*) Cum *ἀπολάμποντες* sit in W. possis etiam *ἀπολάμποντος* conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29. *στειλνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα*. Et unde sic *nites*? Iupus ut cani bene pasto apud *Phaedr.* III, 7. Sed in illo *Luciani* loco *στειλνός* adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ. Qui *Reitzii* conjecturam *ἀπολάμποντος* cum reliqua oratione concilies, vix ipse dixerit, nisi de *ἀπολαμπύσεως* forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, *Pash* probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem *ἀπολάμποντες*. „Ne dicam, inquiens, veri esse similis, *ἀπολαύοντες* corruptum esse ex *ἀπολάμποντες*, quam ex illo hoc; frigidius certe „h. l. videtur illud *ἀπολαύοντες*. Non infrequens est *ἀπολαμπύνειν* s. *ἀπολάμπεσθαι* τινος apud ipsum adeo Nostrum. Synt. „D. §. 30. *ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται*.“ At ut largiar, quod tamen locus ille non omnino probat, *ἀπολάμπειν* εὐξίας; per se *Lucianum*, salvis linguae rationibus, scribere potuisse; sententia certe huius loci vehementer repugnat novae lectioni: nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur, quae mox sequuntur, *οὐτε περιπληθὺς ἐς βάρος*, et, *τὸ μὴ ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν* etc. Nec frigidum videri potest *ἀπολαύειν* τὸσαύτης εὐξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

bitus fructum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque indolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum comite, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsoroeus*, et *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύοντες potuisse per errorem oriri ἀπολάμποντες, quam Diall. Mortt. IV. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι abiisse reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 176. l. 4. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνίως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκείνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra *Hermot.* c. 7. διευκρινηθέν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσφαιρόντα invitis Edd. REITZ Si πρὸς, non πρὸ, composito huic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*, duplex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiore formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem sen-
veriore legem revocavi προσσχόντες *Ver. Hist.* II, 35. et I, 6. contra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. notam ad posteriorem locum. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mortt. VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra cap. 34. med. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. *Toxar.* c. 18. Vellen nunc etiam *Demon. Vit.* c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. LEHM.

Pag. 177. l. 5. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpretres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aequae ac διδοῦς, οὔσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. REITZ. Vid. *Büttmann.* Gramm. Gr. maj. p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum Latinam: Si quid vero etiam cedit laboribus, quia non percepit *Belinus*, vituperat pro more suo aequae arroganter atque imperite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se gerere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura gravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλέοντος *Gesnerus* non sane recte reddiderat *propemodum*. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλισθαι τάφον εἰ δέος) *Pró* τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. JENS.

Ibid. Ὑπεράλλισθαι τάφον εἰ δέος) Τάφρον, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim *Marcellius* animadvertit; tolerari, cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur τάφρον. GRAEV. Τάφρον Ms. Gr. W. et Edd. *Pl. V.* 2. et *Par.* In aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut *Marcil.* cortexerat, habebant jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. Μολυβδίνας χειρ.) Ridet *Constantinus* Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (τ. ἀλκῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλκῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte *Gymn.* II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. et *Lexiph.* c. 5. Ego et hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ. Formam μολυβδίδας, fidis auctoritatibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* aliique agnoverunt, vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schmiederus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in *Lex.* prabante. LEHM.

Ead. l. 3. Χαλκοῦν) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperiās, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad II. B. Βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen observat inter discum et σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an et alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit II. Ψ, 826. ubi σόλος dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἄνω — πόρρω) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. Αναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia et ἀναρρίπτω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουμεν. Et L. V. cap. 103. ἀναρρίπτουσιν. REITZ. Cf. ἀπορρίπτουντες *Timon.* c. 12. *Phal.*

I, 6. *διπτούμενον*, ubi tamen Gorl. *διπτόμενον*, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. τοῖς ἄκροις) De brachiis nescio quomodo cogitavit Obsopoeus. *Artus* vertit *Gesnerus*, secutus, nisi fallor, *Arnaldi* conjecturam τοῖς ἄρθροις, propositam illam in *Miscell. Observv.* Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam τοῖς ἐντοκαίροις scribi posse auspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte *Gesnerus* sententiam *Dorvillii* respexerit, qui ad *Charit.* p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vi sua parum inter se differre. At sub ἄκροις, sive sint τὰ ἄκρα (int. μέρη. L. *Bos* Ellipss. p. 287. *Schäff.*) sive οἱ ἄκροι (int. δακτύλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit *Wielandio*, aut, quod mihi potius cum *Paulyo* videtur, solos pedum digitos intelligendos esse tam usus loquendi, tum loci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐν ἄκρων τῶν δακτύλων βαλνείν, summis pedibus incedere, *Diall. Deor.* XI, 2; pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, *Diall. Marr.* XV, 3., alibi una voce ἀκροποδηεῖν, in nostro quidem scriptore frequenter, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐν ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut *Sophocl.*, quem locum affert *Paulys*, *Ajac.* v. 1209. *Herm.* ὑψηλ' ἐκόμεναι, καὶ ἐν' (i. e. ἐν', non ἀν') ἄκρων ὠδοιπόροις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem loco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quam, ut *Paulys* verbis utar, in ipso jactationis summæque omnium virium contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte potius, quam in planta, subsistat. Vid. *Discobolum* ap. *Winkelm.* *mannum* *Gesch. d. Kunst*, ed. *Mayer* et *Schulze*. *Opp. T.* VI. p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen. III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2. et scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan et πλείω in πλείων esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. et ad *Abdicat.* c. 16. pr. et hoc *Diall.* cap. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l. 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra *Nigr.* §. 19; ac de *Merc. cond.* c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενα) Sic supra *Deor. Diall.* XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) *Plut.* π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἢ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσι τοὺς ἰδρώτας. Vid. *Plin.* et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποσμά) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμάμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀποπλύναι) Καὶ ὅς ἂν ἔλη ἀποπλύναι etc. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum ῥέποναι. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly.* legendum censet, ἀποπλυνόμενον, nulla ex parte placere potest. Nec omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quid impediatur, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἔλη conjungas. LEHM.

Ead. l. 12. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24. ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitatissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi et colligendi significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. Long. Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεως παντοδαπὰς συνεκρότα, *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui et συγκροτημένος legere possis, i. e. robustum, ut *Aret.* Capp. I c. 5. post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκροτεῖται τὰ μέλη, in neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. Λευκόν) Miror, ni *Lucianus* λευκός scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritsch.* Quaestst. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. Ἔστι — ὀπόταν) Ita W. et Fl. Reliquae Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adesse passus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* unci notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: illud licet dicere, quando etc. Formulas εἶπεν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praefendum arbitrabar. LEHM.

Ead. l. 16. Περιπλέξετε) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. Ἐποδίσσετε) W. recte. In impress. ὑποδίσσετε. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὰς πανοπλίας) Proprie esse gravem armatu-

ram, pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀνα-
λαβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente
Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatrari confer, si lubet,
Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 185. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. GUYET. Idem
et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspec-
tam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς
referri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ. *Pauly*
quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες in-
vitis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi tem-
perabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere
oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque prae-
terea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας
legas. LEMM.

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias
et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμηκιστον c. 26. pr. REITZ.

Ead. l. 7. Παρεζῶσθαι) Ita W. et Fl. In impress. περι-
ζῶσθαι. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὅστις ἐν ᾧσπερ υδροφορολῇ) Simile jus Ro-
manorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* Parad. 4. Sic
jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. Legend. *Synes.* Epi-
stol. 107. BOURD.

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus
crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita
Noster *Jov.* Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. θύειν. Et La-
pith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi, *Alciph.* l. Ep.
26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* II. c. 8. f. etc.
REITZ.

Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid
opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen *Tox.*
cap. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. SOLAN.

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. et Ed. Fl.
Quin et Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. SOLAN. Ante hoc
verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel
τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.
Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ.
Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.*
servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, cre-
do, non ξυμπολιτευμένων, in Varr. Lectt. *Reitzius* notare vo-
luit, cf. Adnot. idque convenienter cum marg. A. 1. W. Reddi-
derant autem *Obsopoeus*: Ipsa quoque mutua infidelitas; et
quod legibus nequaquam coërciti unam remp. incolitis; et
Gesnerus: Etiam mutua inter vos dissidentia, et quod suo quis-
que arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.

Lucian. Vol. VII.

I i

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommo-
davi. LEHM.

Pag. 186. l. 4. *Φείδεσθε*) In M. et impr. *φείδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN. Imo recte *Fritschius* Quaest. p. 132. Infinitivum tacetur, intellecta *επεκτινόν εστιν* formula opposita *ἀναγκαῖον εἶναι*. Quod autem *φείδεσθε* idem *Fritschius Gesneri* quoque auctoritati tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite retentam fuisse. LEHM.

Ead. l. 9. *Ταμεινόμενοι* — *τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effluentibus, sed *dispensantibus*. REITZ. Addatur, monente *Paulyo*, *Schneiderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. LEHM.

Ead. l. 16. *Ὅθι τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ὀφρας μῦθον*) Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam *Phaedrus* reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, *τὸ περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, patidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46., *τὸ περὶ Ὀρίστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus *fabula* est composita, apud *Long.* Past. I. haud longe a fin. *ᾠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Αἰμωνος*. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξαντο αὐτῇ μυθολογῶν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, quae vulgo de *Aethalide* dicuntur. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδιποδος μῦθον*, *fabulam s. tragoediam de Oedipode*, (etsi male *τῶν μῦθον* habet Ed. *Larmarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ. Vid. *Schaefer*, ad *Sophocl.* Antig. v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. LEHM.

Ead. l. 5. *Ἐνὶ πυρὸς καὶ λύχρου*) Quia video, tetrum errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰμαὶ τῆς ὀλῆς ἀνφύετο*, ubi Latina habent; neque enim ab altius acta radia

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρόν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ῥίζα* autem τοῦ φαιός τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii, Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice. GRON.

Pag. 188. l. 5. *Ἐγγενέσθαι*) Futurum postulat sententia. W. *γενέσθαι*. SOLAN. Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ. an.* 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. *Τοσούτους*) W. et FL. In reliquis τούτους. SOLAN. *Ibid.* *Ἐς τοσούτους ἀνοδυσόμενοι*) Supra Herodot. c. ult. ἐν ἑαυτοῦ — ἀνδρόσσαντες ἰδὴτε, paullo aliter, quam hic. *Ἐς* autem non modo hic pro *ἐν*, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. *Τοσούτους* vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpretes inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἀνεργάσεται*) Ego scribendum putaram ἀνεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἀτενυσάας τῷ δακτύλῳ*) Conf. supra *Harmon.* c. 1. med. REITZ. Omnino vide *Commentatt.* ad *Somn.* c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. *Tom.* IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de *Demosthenis* levicula ambitione narrationem *Tusc.* V, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. *Τί ἂν πάθεις*) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liban.* *Epist.* 730. f. *μὴ οὐ τι πάθης ἀβέλτερον, ἢ quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolffo*; *Epist.* enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fietis*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, *γέλασθ' ὁμολογῶν*, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὀρνύγων*) Certaminis gallorum meminit *Potterus*, laudatque *Adrian.* Var. H. 11, 28. a *Miltiade* post *Marathoniam* pugnam institutum docentem. Videntur autem *Tanagraeci* galli caeteris antecelluisse; Gall. c. 4. Adde *Xenoph.* *Συμπ.*

p. 514. l. 40. Edit. *Steph.* De coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad *Epictet.* SOLAN.

Ibid. Ἀλεξτρονίων) *Plinius* scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum galorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id et Atheni factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. l. 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavet sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vaser alioqui *Lecianus*, ut scilicet neque in illo, quod paullo post συγγραμν Soloni facere videtur Lyncurgum, ducentis forte annis majorem. GEN.

Ead. l. 14. Μηδὲ προαπαγορεύουσιν) Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦ. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficient: ne non male interpretes, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διακυντεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38. μὴ ἀφίσσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV. E proxime precedentibus Comparativis et τῶν ἀλεχτρονίων satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam *Gesnerus* Latine expressit. LENX.

Pag. 190 l. 6. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET. Intelligitur σφαίρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἀρπαστὸν, quod lusum pilae genus praeter *Pollucem* *Onomasti* IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit *Forcellini* Lex. s. *Harpastum*. Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem *Wielandius* laudat, *Burette* in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in *Memoires de l'Academie des belles lettres*. Vol. I. p. 226. *Wytenbachii* conjecturam in Varr. Lectt. a nobis relata, σφαίρας περιδιδόνμενοι pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. LENX.

Ead. l. 11. Συνοθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossoma videtur. GUYET. Caussam ego non plane assequor. LENX.

Ead. l. 13. Ὁρᾷς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. ser. Nostrum *Demonact.* c. 46. et *Icaroni.* c. 16. SOLAN.

Ibid. Μαστιγομένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. Cic. 2. Tusc. (c. 14.) [*Plut.* in Lyncurg. *Tertull.* in Apologet. COGN.

Ead. l. 14. *Αἵματι ρεόμενους*) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρεόμεναι, in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

Pag. 191. l. 2. *Ἐναπέθανον*) Exemplum hujus rei in ludis illustre viso apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Syll.* quem locum optime enarrat *Palmerius*. De eodem vid. etiam *Philostr. sin.* p. 817. in Arrich. qui disertè habet τὸ ἀναγορεύον ἐπισημάλων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud *Philostr. ἐναποθανὼν τῇ νίκῃ*. l. c. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀναστρέντας*) M. et Venetae editiones L. ἀνατρέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατρέθ. SOLAN.

Ead. l. 8. *Διατρέντων*) Hic ἐπιτρέμενων legisse videtur interpres, sed depravate. GUYET. Versum nempe erat, *hostibus imminetibus*. Sed *Gesn.* illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* l. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτως intelligere, si presse ad litteram velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ. Nihilominus διατρέντων male habuit *Paulum*, ratum deesse prorsus non posse istud οὕτως. At quem is laudat, *Hemsterhusius* neutiquam hoc ad Nigr. c. 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi διατρέναι reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque οὕτως, nec τὸ αὐτὸ, nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam iu praecedente βιαζομένου. Nam aequè h. l. patet, qualis haec sit διάθεσις, atque Amorum c. 27. quis ὁ διαθείς. LEHM.

Ead. l. 9. *Λυκούργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a *Luciano* dictum. SOLAN.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit ὥς pro ὡς reponendum. REITZ. Debebat saltem πρότερος πρὸτερος ἀπ. jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, hand dubie scripsit ὡς, ita fere, ut pro ὅπως accipi vellet, subjecto e voce τὸν πύλοντα repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret*. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur proveciori aetati, vid. *L. Bos* ad Tyran-

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος) *Obsop.* misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, aetatem certaminis jam egressus, dedit. Testimonia ex *Luciani* *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in *Thes.* Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 8c. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁπλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus, adhibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in *Scholias.* tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, et sic etiam derivatum *ἐλεβορίζω* *Herm.* f. et 2. V. *Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et *Cod. O.* sic habeat infra, *Navig.* c. 45. et supra in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarit *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine *Codd.* *Luciani* manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) *M.* et *Fl.* Ed. Sed in *Ma.* litura est in priori voce. In *L.* etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκομένος ἐν τούτοις. *SOLAN.* Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam ex *Cod.* probatur, et *Noster* sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. εἰσκάς — χαρίζομένῳ etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένος εἰσκάς vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ εἰσκει πωγῇ, unde tamen facile πωγῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. II. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐπέκεισαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, similis erat *furenti*, an, videbatur *furens*. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις *Scholias*tae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, *Florentinae* lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν (imo ἀρέσκεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γελᾶν ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud *Novi Foederis Matth.* III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in *Evang.* et *Epist.* occurrit. REITZ. Cf. *Vit.*

Auct. c. 13. ὁ δὲ τινὰ δοῖνε πενθῶν, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritsch*. Quaeestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολλύμενος, καὶ ὁ αἰμαθῆς, ἡ ἀγρόματος. Lege *Cic.* VII. Verr. COGN.

Ibid. Ὀμήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aiaci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Ἀδην) Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saep̄ tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel.* l. VI, 9. Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseud. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner.* ad Evang. *Luc.* XVI, 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρικται habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλούτειν) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui dives, ut apud Graecos Πλούτων, quia et recidunt omnia in terras et oriantur e terris; et Lact.* I, 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Αὐτῶν) Αὐτῶν praetuliasem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῶν praeferret. In *Fl.* αὐτῶν est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ. Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῶ. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* cap. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς οὐχέως τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὁμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praececessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλήθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Assop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τὰς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maith.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, causam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* iudicat *Quaestet. Spec. I.* p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime *Luciano*, fuisse. LEHM.

Pag. 197. 1. 2. Δεσμοῖς ἀφ' ὑπνοῖς) Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. SOLAN.

Ead. 1. 6. Κωκυτός) Κωκυτός a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, *Odys.* K, ex Styge manat, de quo *Seneca* *Hercul. fur.* et *Virg.* VI. *Aen.* COGN.

Ead. 1. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχέρουσια λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet *Acherusia palus*. Sic interpres. Sed scribendum ut Ms. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet*. GRAEV. Genuinum est πρόκειται. Vid. *Varr. Lectt.* LEHM.

Ead. 1. 7. Ἀχέρουσια) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. *Georg.* et VI. *Aen.* COGN.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προση — Edd. προῖν —. J. et V. eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἀδελφιδούς τοῦ βασιλέως Διάκος ἐστὶ) Jam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse Jovis filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec *Aeacum* et *Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. GRON.

Ead. 1. 13. Διάκος) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg.* VI. *Aen.* *Ovid.* in *Ibin.* Jovis filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos* et *Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae*. COON.

Ead. l. 14. *Κύν τρικέφαλος*) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. COEN.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper. καρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 53. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* REITZ.

Pag. 198. l. 1. *Ῥακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεικνύμενος*) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu vel hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδῆλον*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. COEN. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et *Necyom.* c. 11. LEHM.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COEN.

Ead. l. 5. *Ὀνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, et, ὡς in contextu deleto, ὃ reposuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεσται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἀλκηστις*) Confer *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπῶν. *Paras.* c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de Dom. c. 17. f. et supra 1. Ver. Hist. c. 7. etc. *Alciph.* III. p. 372. *ἔμοι δοκεῖν*, *Θεταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει*. Et sic *Plut.* Themist. pag. m. 115. F. *Aristoph.* PL 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. REITZ. Vide quae notavimus ad Somn. c. 16. Tom. 1. p. 206. additis quae *Fritzschius* docet Quaeest. p. 26. sq. LEHM.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, πορναι*, *Furiae poenae*. Cum sit, *Erinnyes, Furiae*. GRAEV.

Ead. l. 13. *Φόβος*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, *Poenas extrudentem*, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276 sq. LEHM

Ead. l. 14. *Αἰὲ*) Licet *αἰὲ* pro *αἰὲ* potius poeticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita *εἴνεκα* pro *εἴνεκα* vid. ad Amor. c. 49. et mox ad c. 15. RERTZ. Cf. *Poppo* ad Diall. Deor. I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra Philopa. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐς — χῶρον ἐπὲμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet *ἐπὲμπουσι*, error tamen operarum, aut forsitan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79. f. *ἐς ὄλμον ἐκείας*. Ita *εἰς* et *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπες* habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26. et 53. Nigr. §. 4. Imag. 1. et 2. Quom. Hist. c. 42. *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. etc. *Alciphr.* III, p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. *ἐκείλοιπὸς ἐκ τοῦ βλου*. Gall. 31. *ἐπαγωνιζοῦνται ἐπὶ φροντιδῶν*. Quom. Hist. cap. 4. m. *πρὸς — λιθιδιον πρὸς πταίσαντα*. *Thucyd.* VII, 51. *πρὸς τὰ τεῖχη προσέβαλλον*, c. 50. pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λιβύης* Long. Past. III, 117. *εἰς πόλιν εἰσῆλθασαν*. RERTZ. In *ἐπὲμπουσι* consentit cum J. Codices Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberime usurpet. De qua re vid. ad Toxar. c. 37. monita Tom. VI. p. 489. sq. Exemplis illic collectis adde nunc etiam Toxar. c. 50. *εἰς τὸ ἕρπον — εἰσελθόντες*. LEHM.

Ead. l. 7. *Καίόμενος*) Quis? vide not. ad Necyom. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ γυνῶν — τῶν*.) *Homer.* Od. A, 581. SOLAN. *Ἔσταόν' ἐν λίμνῃ* habet *Homerus*. Neque tamen propter *ἐπὶ* in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel Diall. Mortt. XVII. in. in verbis *ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστάως*, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homericæ* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε*) *Tantalus* in ipsa palude stat. Sic interpre. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus* in ipsa palude ipse stat? Legendum αὐός. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐός ἔστηκε*, *Tantalus* in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sitiabat in

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

Ead. l. 9. Ἀνός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

Ead. l. 10. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris*. GUYET. Id est, cum *Benedictus* dedisset *medias vitae*, *Guyetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par. Ed.* jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines mediae cuiusdam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem et cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

Ead. l. 14. Χοαῖς) Ea de re jam supra ad *Charon. cap. 22.* et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. SOLAN.

Ibid. Καθαριζομένοις) Conf. *Charon. cap. 22.* SOLAN. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic. IV. p. 269. No. 12.* REITZ.

Pag. 200. l. 4. Ὀβολόν) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv. III: nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus δανάης dicebatur. SOLAN.

Ead. l. 6. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de *Idiot.* p. 170. Et *F. Guyet. s'il passe, s'il court.* REITZ.

Ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin. p. 769. b. B.* quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GREN.

Ead. l. 9. Πορθμία) Πορθμία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* πορθμῶν pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort. IV. §. 1. f. παραλογοζόμενον τὰ πορθμῶν.* Et *Dial. XXII. pr. ἀπόδος — τὰ πορθμῶν* etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl. πορθμῶν.* Item *Catapl. §. 18. τὰ πορθμῶν καταβαλεῖν*, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter πορθμῶν et πορθμῶν dedit in *Ed. Lucian. minore* p. 18. quae cum vel omiserit in *ed. majore*, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμῶν, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria pon, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hezychii*, *Eustathii*, *Suidas*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. REITZ, *Hemsterhusii* notam ex minore *Ed.* in hanc nostram receptam videbis *Tom. II. p. 616. sq. LXXII.*

Ead. l. 11. Λούσαντες αὐτούς) Lavabant *Ethnici* olim se-

pulturæ danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

Ead. l. 14. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad θυρωδίαν referatur. SOLAN. Juntinae margini adscripserat Solan. noster, Forsan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ. Falli Solanum, bene, ut par erat, probavit Fritzscheius Quaestit. p. 197. provocans etiam ad Schaeferum ad L. Bos de Ellipsa. p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem βιαζόμενον ad Diall. Mortt. XXX, 2. Tom. II. p. 658. LXXH.

Pag. 201. l. 4. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσεται) Diod. Sic. I. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. REITZ.

Ead. l. 5. Καλινδοῦνται) Hoc praetuli, quis est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24. ἐν πλατεῖας κλήνης καλινδοῦμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15. γράψαι ἱππον καλινδοῦμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδοῦμένοις λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et καλινδοῦται Aristoph. Vesp. 490. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 14. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. MARCIL.

Ead. l. 14. Φήσῃ) Φησὶν interpres legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσῃ, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

Ead. l. 16. Οἶχη μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GERN.

Pag. 202. l. 13. Εἶνεα) Cum nihil varietatis notatum esset, in Par. tamen usitatiorem orthographiam εἶνεα invenirem, in J. εἶνεα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. REITZ.

Pag. 203. l. 1. Ἐμβοήσῃ) Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13. ubi Solan. ἀνάβοῃν rescribi volebat. Addo jam Thucyd. IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἄθροον et Dion. Hal. XI. p. m. 718. f. REITZ. Emendavi

Reitsii iudicium ad *Amor.* o. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, *Tom. V. p. 582. LEHM.*

Ead. l. 2. *Αὐτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἐαυτοῦ*. SOLAN. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐδ' ὁ, τὸ πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *ὄρε*. Neque scientem, quid filio suo evenerit. JENS.

Ead. l. 11. *Ματαιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe *ματαίζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαί* — legendum fuit. SOLAN. Verba *Suidas*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρητας παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω*. At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum τὸ *ματαιίζω* adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidas* sit adsendendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. REITZ.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τειλλόμενος τὴν νόμην*) *Th. Mag. v.* *τελλω* haec eodem modo habet. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἡ τί*) Sequor *Venetas*, ἢ *τί* numquid, pro ἡ aut, scribens. REITZ. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra *Anach.* c. 9. et not. LEHM.

Pag. 204. l. 1. *Ἡ διότι*) *Fl. Ed.* cum plerisque aliis ἡ δ. *Ven.* 2. et hic et supra ἡ, quod magis probo. Sed hic *I.* quae prius ἡ etiam habebat, *τῇ δὲ ὄρε* habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τριακάδας*) Sic *Rhet. Praec.* c. 9. *οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν*. SOLAN.

Ead. l. 7. *Παρά*) Sic recte *Fl. Ed.* Reliquae *περὶ*. Quae de re jam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. et quae *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsitan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in *Piscat.* cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae *κατὰ* ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam et sic *κατὰ τὸν βίον* sine varietate *ibid.* c. ult. REITZ.

Ibid. *Τοὺς νόρους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed neo varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* cap. 12. et *Icar.* 7. f. REITZ.

Ead. l. 10. *Δεψῆν — πεινῆν*) *Δεψῆν* et *πεινῆν* Attica forma postulare videretur; verum *δεψῆν*, *πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nub. 440. Παρέχω τῷπτεν, πεινῆν, διψῆν Phryn. p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾧ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servat et hic, et Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non perversa concupiscit; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam vilitudinem labefactabit. Παρατρέπτειν est avertere, abducere; διαστρέπτειν distortere, corrumpere. GRAEV.

Ibid. Παρατρέψει) An παρατρέψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρπλὸν παρατρεψάριον. Παρατρέψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic veli, recte intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθῶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam restaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, κ' ὀρόπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῶν notio non tam ad dissipationem et dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathæ textoriæ ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur σπαθῶν vel σπαθῶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ez. Spanhem ad Aristoph. Nup. 55. Cogitabam etiam οὐ δύνασθῶσθαι, acritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Eni τούτω verti eodem sensu, atque ἐνι τούτοις insuper non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius GESN. Διαστρέψει facilius concoquo, quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura Guyeti et Gesneri, unius literalis mutatione sensum facilem præbens. REITZ. Διαστρέψει, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Theritarum instar distorto corpore, διαστρεφοί τὸ σῶμα (Advers. Indoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura *παταρῖψαι*, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum *παπαρῖψαι*, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, *απαρῖψαι* et *ἀπαρῖψαι*, *διαρῖψαι* et *διασρῖψαι*, quin etiam *διασρῖψαι*, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τοῦτο etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo σπαθῆν cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et ἐπὶ τοῦτο non accipio pro *insuper*, sed *hanc in finem*. *Jacobssii* conjecturam, οὐδὲ σπαθῆσεις σε τὸ λουτρὸν, neque torreat is lavacrum, etiam elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus *Luciani* librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiore. LEHM.

Ead. l. 3. Σπαθήσεις ἐπὶ) l. e. *insuper*; pro fusc, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. GUYET.

Ead. l. 8. Καὶ διανοῇ) Ὅτι διανοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

Ead. l. 9. Κατακλιθεὶς ἐν ἐπὶ μνήμῃ) Ἐν ἐπιμνήμῃ, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, et quod forsan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

Ead. l. 12. Ἀνυπόμειθα) Ita L. recto. In impress. ἀνυπόμειθα. SOLAN.

Pag. 206. l. 3. Ἐστεφανώμενος) Accentus *Juntinas* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonus dedisset: de augmento omittingendo hic non cogitandum, quod etiam *καροφύλλων* pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

Ead. l. 6. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

Ead. l. 7. Νοστιμώτατον) Conf. supra De Merc. Cond. c. 59. SOLAN. Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse τὸ νοστιμώτατον, quae facillime fugiunt. Correxī itaque, monente etiam *Belino*. LEHM.

Ead. l. 13. Μεταστειλλώμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Ead. l. 17. Ὡς ἄρα etc.) *Hom.* II, II, 502. et 855. SOLAN.

Pag. 207. l. 3. Καὶ μεταστειλάμενοι τινὰ θρήνων σοφιστήν, πολλὰς συνεληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui plangitum excitaret, et lugubre carmen caneret; qualis est apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνεληχότα συμφοράς*; Pejus id in Ed. *Amsl.* ubi *συνεληχότα*. *Συνεληχότα* est ab *συνλέγω*, sive *συλλέγω*. Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνελοχότα*, quod Attice dicitur pro *συνελεχότα*, ab *σολέγω*, colligo, corrodo. *Demosthenes* in *Midian*, *πολλὰ μὲν τοῖσι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ παρὰ αὐτῶν τοὺς ἄλλους ἠδίκησαν, ἵνα λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνελοχὰ ὕβρις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας* etc. Expone itaque *Lucian* verba, *arcescentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere idemdem repetat.* JENA.

Ead. l. 3. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem *Homerus* *θρήνων* ἑταρχον vocat, II. 5, 721. Alii aliter. SOLAN.

Ibid. Συνεληχότα) Immo *συνελεχότα*, a *συνλέγω*. GUTH. *Συνελοχότα* voluit *Solanus*. Sed cum alii aequè conjici posse dixerint *συνεληχότα*, Edd. lectionem intactam sivi, facit autem utrovīs more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. REITZ. Confirmatur etiā illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur loca quin unice sit vera. De forma vid. *Fischer. ad Weller. T. II. p. 368. sq. I. EHM.*

Ead. l. 5. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huius verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in *Lect. Luc.* p. 333. Vid. et nos ad *Asin. c. 52.* REITZ.

Ead. l. 8. Ἑλλήν ἐκαύσαν) *Homer.* in funere *Patrocli* decet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio *Macrobi.* tempore in usu esse desiderat, VII, 7. Vid. *Meurs. AG. X. 1097.* Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl. N. 154.* et *Diog. Laërt. 2. D.* Non Graeci tamen id soli faciebant. *Brachmanis* etiā mos ille, seu *Gymnosophistis* solemnīs erat. Vid. *De Mort. Peregr. c. 25.* SOLAN.

Ead. l. 9. Πέρσης ἐθαψεν) Persae cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit *Cic.* quod et *Asiniis* attribuitur. *Strabo* etiā sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera obnuntantes. COGN.

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῃ περιχρῖται) Lege *ὑάλῃ περιχρῖται* seu potius *περιχρῖται*, id est, vitro incrustat. *Indos* mortuos incrustasse, testantur *Herodotus* et *Diodorus Siculus.* *Pessini* interpres, *adipe suillo oblini.* MENAG. *Ἰάλος* magis *Atticus*

esse, quam ὕλος, adasentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam ὕλος *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* ὕλος dixera Attici, ὕλος communiter Græci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo περιχρίσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopiis ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρίσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕλον· ac deinde ibid. αὐτοῖς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύσασθαι, τὴν μέντοι ὕλον μὴ περιχρίσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χρίσθαι τὴν ὕλον· nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* περιχρίει aequè satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sullicere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cada-vera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. RZITZ.

Ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarum, quae in pyra mox cremarent. *Virg. Coen.*

Ibid. Τάφῳ) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. II. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam πύλον ὕλην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλάῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad *Diall. Mort.* XIII. Condiunt *Aegyptii* mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permanent diuturna corpora. *Cic. Tusc.* I, 45. et *Herod.* I, 140. Fl. ὕλῳ. SOLAN. Suillum adipem interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notionē. *Hesychius* non tantum ὕλῳ et ὕλῳ ἐν λαμπρῷ interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὕλῳ. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condidit, si vera sunt, quae narrat *Morhof. Polyh.* 2, 2, 37, 3. GERN. Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio περιχέει (sic enim, non περιχύνει, scripsisse putandus *Lucianus*, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdiorum. Ita certe haud ineptum fuerit περιχέειν. LEHM.

Ead. l. 10. Ταριχύνει etc.) *Sext. Empir.* III. *Pyrrhon.* Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* l. c. 92. f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐκλόντας, ταριχύνουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not *Hemsterh.* ad *Nostri Necyom.* c. 15. REITZ.

Ead. l. 11. Αἶγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. *Pro Merc. Cond.*) cum antea illic fuisse non constet. SOLAN.

Ead. l. 12. Λεομένην χρημάτων etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. SOLAN. Confirmat idem *Diod. Sic.* l. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείων τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδος τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν σιέρησις ταφῆς. Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob. Sermon.* 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. REITZ.

Pag. 208. l. 3. Ἀγῶνας) Vide *Demon. Vit.* cap. 35. et alibi passim. SOLAN.

Ead. l. 16. Καὶ γὰρ) *Homer.* II. Ω, 602. SOLAN.

Pag. 209. l. 1. Γαστέρι δ' οὐπως) *Iliad.* T, 225. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐν τοῖς πένθεσι γινόμενα) *Leviusculum* est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: quae in luctu sunt: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quae scripserit auctor τὰ ἐν τ. π. γινόμενα. Imo conjunge εὐπο γινόμενα (sine articulo) inveniat fieri. Ceterum eundem quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione *Tusculana prima*. LEHM.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur *Dialogus* in *Julium Pollucem*, cujus exstat *Onomasticum*. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀθήνας etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) MARCIL. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, ajunt *Scholias* et *Marcilius*, cum sc. cujus hodieque *Ὀνομαστικὸν* exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) serviisse dicitur. Naukratites autem Pollux. *Philostr.* 592. quamquam *Ἀρδουέννας σοφιστῆς* aliquando audit. Vid. *Suid.* *Πολυδ.* et *Ναυκρατ.* In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. *βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις*, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 3. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbable esse, Lucianum eundem locum praeceptoris Commodi juvenis petiisse, quem nactus est Jul. Pollux, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?“ Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut Luciani nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris ae opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. LEXH.

Ead. l. 9. *Ἐρωτῆς* etc.) *Ἐρωτῆς, ὃ μινάριον, ὅπως ἀν ἡτῶρ γέναιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης.* Sciscitaris, adolescens, quo pacto *Rhetor* evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen *Sophista* ipse censi possis. Sic interpret. Sed in Ms. est *πάντιμον ὄνομα*, vertendum, *illud et quod ab omnibus colitur nomen.* GRAEV.

Ibid. *Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα*) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere *πάνδεινον*, quod vocabulum in *Philopseude* quidem usurpat auctor ad malum, *πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα* sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in *Rhetorum* praeceptore, *πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστῆς.* GRON.

Ead. l. 10. *Πάντιμον*) Ita Ms. Gr. L. et Ed. J. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον præsert, ex J. et V. 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiorē sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Ἰερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Jambl. de V. Pyth. No. 85. KUSTER. Platonis aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Bas. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, Ἰερὸν ἀληθῶς ἔστιν ἡ συμβουλία. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rursus infra Adv. Inc. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. Long. Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3. σοφὸν τι χρῆμα ἦν γένος βασιλέων. Plura Commentis ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

Ead. l. 4. Ἐπ' ἐμοί; Ἀκούε ἐπ' ἐμοί junxit Birkheimer. vertens, audi ex me: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18. ubi ἐπὶ σοί, quem tibi commisi. Sed rectius Gesnerus cum Benedicto τοῦτε ἐπ' ἐμοί jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. REITZ.

Ead. l. 5. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχέα εὐθὺς τῆς ἡγετορικῆς ὁδοῦ, et τάχιστα — τῇ ἡγετορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Ἰδρωτός μεστήν) Hesiod. Ἔργ. 290. GUYET.

Ead. l. 3. Ἐπεὶ οὐδέν) L. Bos de Ellips. p. 108. vertit, alioqui — differremus; cum ante versum esset, siquidem differimus. Sed Gesnerus jam sua sponte emendavit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἰππίατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem* reddiderat *Birckheimerus*: cum deberet, *equitabilem ac declivem*, vel *proram*. *Hemst.* illud *equitabilem* superscripserat, quod *Gesnerus* per circuitiōnem dedit. REITZ.

Ead. l. 11. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

Ibid. Καί, ἤ Δι', εὐωχῆσθι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπως τὴν ἑτέραν ἐτραποῦτο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliori et breviori via, aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic διδάσκαλος, viam, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatē, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficultibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinae in caput devolutos etc. *Mareilius* legit κατακείμενος ἔκπνοος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχῆσθι κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὅπως etc. est nimis ratura, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in *Hippias* initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐργάζομαι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπως etc. et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅπως etc. ac passim. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκπνοός) Ἐκπνοός, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονορουχὶ καθεύδων λαβῶν. Et pag. 440. ἀπονῆμι. MARCIL. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνοος. SOLAN. Ἐκπνοός, ὅπως) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνοος est, qui non respirat, δύσπνοος, qui difficulter: sic ἔκπνοος, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνοος, et deinde ἀνέμπονος κ. τ. λ. GESN. Fallitur *Gesnerus*, quum ἔκπνοός, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνοος, accentu prave deflexo. Ἐκπνοός foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii*, *Solani*, aliorum, iudicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam causam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. LENH.

Pag. 213. l. 6. Πρὸς Φίλον Διός) Etsi supra *Tim.* c. 1. αὐτὸν Ζεὺς φῶς necessario additur; hic tamen Διός cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irreperit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. ἄρ' ἰκανὸς ὁ Φῆλιος; et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet Ζεύς. *Aristoph.* *Acharn.* 730. καὶ τὸν Φῆλιον, quod cum *Scholiast.* ibi exponat τῇ τὸν φίλιον Δία, facile ex simili glossa illud Δίος huc irreperit. REITZ. Non igitur viderant *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio frandi fuit, ubi Φῆλιος sine Ζεύς dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus *Herod.* c. 7. *Tom.* IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam LEHM.

Ead. l. 8. Εἰ γὰρ) *H γὰρ, an. GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam τοῦ εἰ est apertus. REITZ. Εἰ γὰρ *Ἡολόδος — ῥήτορα δὲ etc. est schema, ut omnino band raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad *Hermot.* c. 27. et *Fritzsch.* *Quaestat.* p. 45. sq. LEHM.

Ibid. Ἡολόδος μὲν ὀλίγα φύλλα) **Hesiod.* *Θεογ.* 30. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀδύνατον) Subandi εἶναι, nisi fortasse exciderit reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

Ead. l. 14. Σιδωνίου) Absurda haec fabula, quam *Sidonis* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in *Demon. vita* c. 14. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἡδῆ) Conf. supra *Scyth.* c. ult. versus fin. SOLAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὴ ἡδῆ saepius occurrit, ut *Quom. Hist.* c. 1. Ἀνομαχίου ἡδὲ βασιλεύοντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 214. l. 5. *Ἐλάσαντας) *Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *peragrar*e regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Vide et *Gall.* c. 14. ubi nonnulla addidi. REITZ.

Ead. l. 6. Διανύσαντας) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντα; mutes. SOLAN.

Ead. l. 12. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab *Alexandro*, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praecertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

Pag. 215. l. 2. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit; discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρύγιος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. et Suid. Sed praeter Πίνακα nihil exstat. COGN. Cyzicenum et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit J. J. Garnier in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscr. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba ὁ Κέβης ἐκείνος in Κυζικηνὸς utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω) Augent interpretes, in eminenti solio sedet. At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ista κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρόξει δὴ σὺ ἐμαστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὀτιμώτατα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia GRON.

Ead. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Ieda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος: hujus alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret. Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN.

Ead. l. 12. Εἴ που) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. εἰσ-κίνας παιδίῳ εἴ που Ἐρωτα etc. Ven. utraque ἦπου, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. Πήγεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (I, 9.) dicitur *πολυγώνου*, effligies apud *Philostratum* (Icon. I. p. 737. Ed. postr. p. 769.) traditur, quos alias in *Aegyptiis Nili* picturis familiares notavit *Heliodorus*. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a *Vespasiano* in templo *Pacis* insigni quadam *Nili* e bisalte *statua* docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi *Νάους τῶν Νήλων* dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se annis intelliguntur.* Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis *πήγεις*, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ἐν αὐτῷ*) Id est, in *Nili* fluminis descriptione, sive *pictura*, *icone*. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio *ἐναργῶς*. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEHM.

Ead. l. 15. *Πήγεις*) Amores dicti *πήγεις* a *statura*. *Philostrat.* *tabula Nili*, *περὶ τὸν Νῆilon οἱ πήγεις ἀθύρους, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. BOURN. Si quis inspicere velit *Philostrati* *Icona* 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάντῃ *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum *Πήγεις* ibi in versione Latina reliquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos* vocare non rederint *Cicero* de *Nat. Deor.* III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de *Digitis* docet *Pollux* 2, 156. *Cubitos* *Philostratus* l. c. *παιδία* vocat *ξύμμετρα τῷ ὀνόματι*. Et quod *Noster* de *Aegyptiis* dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, *cubitum* notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos *σπαρτοὺς*, *Cadmeos* fratres, diximus ad de *Salt.* c. 41. GESS.

Pag. 216. l. 2. *Πρόσει*) *Ades*. GUYET.

Ead. l. 3. *Ὅτι τάχιστα* etc.) Adfert haec *Th. Mag.* verbo *βούλομαι* p. m. 31. ubi cum ὅτι *τάχιστα* recte se jungitur, ut et in *Ed. Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὅτι *τάχιστα* junctim exaratum invenirem in *edd. Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. *noxx* cap. 15. *φανὴν ὅτι μεγίστη*. *Aesop.* *Fab.* 128. ὅτι πλείστος χρυσός. Adde *Bud. Comment*

L. Gr. p. 688. Et *ὡς ὄτι μάλιστα* sive *κάλιστα*, apud *Aelian.* V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz.* REITZ.

Ead. l. 8. *Ἡ Ἀορνός*) Confer *Philostr.* L. II. vit. Apoll. p. 58, ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram *Platarch.* vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique *Cellarium*, docentem, *Ἀορνός* et *Ἀορνίς*, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, *Dial. Mort.* XIV. f. ubi jam demum video idem de diversis orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* *Ἀορνόν* etiam scribitur *Herm.* c. 4. REITZ.

Ead. l. 15. *Ἠολόδος*) *Hesiod.* l. *Ἔγγ.* ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc *Pythagorae* litera, de qua *Virg. Cogn.* *Hesiod.* *Ἔγγ.* 290. SOLAN.

Ead. l. 16. *Εὐνδρός*) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. *Hist.* c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter *εὐνδρός* et *ἐνδρός*, alibi vidimus. Variatur et in *Diod. Sic.* V. c. 2. p. 332. pr. REITZ.

Pag. 217. l. 2. *Τὸ γὰρ τοσοῦτό*) An pro *τοσοῦτό γὰρ* positum est? *τὸ, τοσοῦτό γὰρ* magis hic placeret. *Guyet.* *Τοσοῦτον*, quod *Par.* habet, fere usitatus est. *Phal. Ep.* 28. *τοσοῦτον ἀπέχων.* Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. *μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε.* *Ael.* V. H. I, 8. *τοσοῦτον κακόν.* Noster fere ubique. Sic *παρὰ τοσοῦτον* 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in *Tim.* §. 41. *χρυσολόν τοσοῦτον.* Et hoc ipsum *τὸ γὰρ τοσοῦτον* in eodem *Tim.* §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Guyeti*; nisi quis forte et cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum et π sequatur illic, *τὸ γὰρ τοσοῦτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιοῦτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιοῦτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιοῦτον* et *τοσοῦτον*, pro *τοιοῦτο* ac *τοσοῦτο*, rursus infra hoc *Dial.* cap. 13. REITZ.

Ead. l. 8. *Τὸν ποιητὴν ἐνεῖνον*) *Hesiod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχήν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν.* MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius*. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur; sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἐπεὶ οὖν* legendum putem, aut dicam, *τὴν εἰς* esse glossam *τῆς ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. *GESN.* *Ἐπὶ δ' οὖν* etc.) *Ἐπεὶ* jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et *εἰ* scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum *Gesnero* malim *ἐπεὶ* pro *ἐπεὶτα* et paullo post *ἀν* re-

ceperim, ne illud repetitum οὐν difficultatem pariat. REITZ. *Marcilii ei* accipio pro *ei*, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobsius*, ἐπεὶ δ' οὐν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, quando primam adveneris. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. LEHM.

Ead. l. 12. Ὡς αὖ) "Ο οὐν L. In omnibus etiam, excepta J. οὐν. SOLAN. Ὡς οὐν) Quemadmodum igitur etc. GUTH. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse crede, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Ms. Reg. 2954. ὁ, τὸ οὐν, non male. BIR. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 218. l. 3. Ἐαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. A. W. invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτῷ legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priscum hujus Dialogi interpretes Latinus *Bilibaldus* dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paras.* c. 8. REITZ. Restitui αὐτὸν, quod etiam in *Gorl.* reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat *ipsum me*, majore vi posita in oppositione discipuli et ipsius magistri. LEHM.

Ead. l. 3. Ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα). *Homer.* Od. I, 109. SOLAN. Sed ἄσπαρτα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. *Phal.* cap. 8. Adde *Parasit.* §. 24. ubi etiam ἄσπαρτα ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνδρωίδης τὸ βούδισμα) Conf. supra *Tim.* c. 32. SOLAN. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. REITZ.

Ead. l. 12. Φήσσι) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελεύσει, et iterum sequens φήσσι post ἀπαρ-αίρητα conferet. REITZ.

Ead. l. 17. Εἰτά σε κελεύσει ζήλον ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ζῶντα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ ῥαδί μίμεισθας. οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιωτῆν) Vertunt: Inde te prisco illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, *Hegesii*, *Cratetis*, *Nesiotae*. Primum vertendum *Hegesias*. Ἠγησας enim *Magnesius* intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in *Bruto* de claris oratoribus, *Charisii* voluit similis esse, ac se ita putavit *Atticum*, ut viros illos prae se patre agrestes putaret. At, inquit *Cic.* quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile? in *Oratore* dicit, eum *Lysiam* voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concoidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo XIV. Geograph.* tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corripisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo lib. IX.* Ὅρα τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριάλης ἔχει τὸ σημεῖον. ὅρα τὴν Ἐλευσίνα, καὶ τῶν ἱερῶν γίγναται μύστης. Ἐνταῦθα Λεωκόραον. τοῦτο Θησαῖον. οὐ δύναμαι δηλώσαι καθ' ἑν ἕναστον. *Video arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, et sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κελτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius, lib. IV.* in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et unus ex triginta tyrannis. *Cic. de claris Oratoribus,* cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati supparet Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex *Thucydidis scriptis*, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. *Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.* Vide *Philostratum lib. I.* de vitis Sophistarum in Critia. Per *Νησιώτην* vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἔξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide *Philostratum lib. I.* de Sophistis, et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Παλαῖς ἱεραίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. SOLAN.

Ead. l. 3. Κελτίας) Ita L. etiam, quod probro. In impr. Κράτεια. Vide omnino *Philops. c. 18.* Quo loco rite perpendo patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. SOLAN.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTEN. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui *Philops. c. 18.* νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. *Hist. Nat. XXXIV, 19. pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV. circiter ccc. nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuere Alcámenes, Critias, Nestocles, Hegias.* Unde ita hunc locum refingi vult *Belinus*: Ἥγιον, καὶ τῶν ἀμφὶ Κελτίας, καὶ Νεστοκλῆα l. Νεστοκλή. Critiam

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. Biv. Mireris h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse de sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni duplex casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariiores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτίου καὶ Νησιώτου* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτίαν Νησιώτην* (abstracta copula), ut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.*? Deinde similitudo quaedam nominum, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, *Hegiae*, *Critiae* et *Nestoclis* statuariorum, *Phidiae* aemulorum, *Belinum* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιὰς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuararia occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταγαντίην ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuiere; et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II. p. 694. *ἀλλης αἰλῆς αὐτῆς ἐργασίης*, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprimè cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consecrationem, quae h. l. in *Hegesia*, *Critia* et *Gorgia* carpitur, in iisdem oratoribus et *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in *Hegesia* Brut. c. 83. et saepius; in *Critia* De Orat. II, 23. in *Gorgia* denique Orat. c. 49. Nam *Κριτίαν* h. l. e tribus vel, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτηα* rescribendum esse explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dissert. I. p. 26. Et sub *Νησιώτη* aequè h. l. atque apud *Athenasum* L. II. p. 70. intelligendum esse *Gorgiam* *Leontinum* *Siculum*, non *Hecataeum* quendam, quod *Casaubonus* haecitans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παράτιθεῖς* in antecedentibus verbis parum astitit, quin maluissimè *προτιθεῖς*, ut cap. seq. in. et ubique, fere de eadem re; praesortim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παράτιθεῖναι*, *apponere*, tropice h. l. dictum, desumpta proxime metaphora a cibis obsoletis (*ἐπίλοιποι*) adeoque marcidis. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀντιφῶς ἀποτεταμένη*) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

Ead. l. 5 Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει) Interpret: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, et equalorem, haec omnia necessaria et inevitabilia dicet.* Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. *ἀλιπαρὲς*, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἀλιπαρὲς) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim *ἀλιπαρὲς* legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1. *ἀλιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*, febris continua, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. *προθυμῶς ἀλιπαρεῖ* adduxi, quod Gesnerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo *ἀλιπαρὲς* ei placuisse. Jam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum *Hesychio*, qui eadem ratione *ἀλιπαρὲς, τὸ δεόμενον* exponit, καὶ τὸ παρὲθρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι unde et *ἀλιπαρεῖν* δεῖσθαι, κολακτεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ. Simillimum locum vide Hermot. c. 24. ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Τριακάδας) Conf. supra de Luct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse *ἀποτίλειν*, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur *ἀπαιτοῖν*, tenui mutatione. GESN. *Ἀπαιτεῖν*) Quia *ἀπαιτεῖν* sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpret sensus, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere *ἀπαιτεῖν*, nec invito, credo, Gesnero, cujus versio eodem redit, licet *ἀπαιτοῖν* ab literis vulgati longius abeat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Χρονικὸς ἄνθρωπος) *Κρόνιος* forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad *Aristoph. Pl. v. 581*. REITZ.

Ead. l. 3. Μαχαιροπαοῦ υἱόν) *Τὸν Δημοσθένη*. GUYET. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Somn. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου) *Τὸν Αἰσχίνην*. GUYET. (Idem etiam adscripserat *La Croix*.) Aeschinem, de cujus patre multa *Demosthenes* in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem *Τρόμης* verum ejus nomen fuisse dicitur, non *Ἀτρομήτης*, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. *Philostr. p. 506*. SOLAN. Vid.

Toup. apud Schaefer. in Ed. Demosth. Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. Γραμματιστοῦ) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. Κιναυροτόμηται) Τὸ κιναιρομεῖν ἀπὸ τῆς συνδρομικῆς translatum videtur. GUYET. Viam secare, ab auctoribus potius translatum puto. WETS.

Ead. l. 10. Ἑκτραχηλίση) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

Ead. l. 13. ἴθι) Edd. et Ox. Ms. ἴσθι, mendose. Vide etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter sequentem consonam quaesivit Solan. quia sic tum scribi amat, ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. Χαίρειν λέγε) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσθι λέγειν. GUYET. Jam vero invento ἴθι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. Μέν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

Ibid. Πάνσοφον) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l. 4. Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ. etc. Jam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. lcar. 12. Conf. Parasit. cap. 13. μαθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ. REITZ.

Ibid. Διασεσλευμένον) Sic supra de Merced. c. 33. f. διασεσλευμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

Ead. l. 7. Τακινθίνας τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde J. Arnizen. de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. Κινύραν) Pindar. in Nemaeis et Plat. L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγρησάν. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀγάθωνα) Agathonis poetae tragici splendidi et liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt Suidas et Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleyi Dissertationem de Epist. Eur. et Philostr. pag. 493. cum not. Vid. etiam Lil. Gyal. 199. f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII. c. 4. II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16. et Schol. Aristoph. Vide et Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Π. Ζ, 142. SOLAN.

Pag. 222. l. 2. Σταυρὸν) Florentinam male εἰαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sio ederem, si plures addicerent. Vid. ad. Paras. c. 8. Asin. 13. et modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Julium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in roponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρηπνοῖς τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. GERN. Cf. primam omnium ad hunc libellum adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci Aug. Meineke Quaestat. Scenicarum Spec. I. p. 30. LEHM.

Ead. l. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ᾧδὲ πως, ἀσπασάμενος ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πύγωνα dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvastr, ideoque dicit, ὅπόσον ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θαΐδα. GRAEV.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψασάμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. et L. In impr. ἀσπ — nisi quod Fl. ἔσπ. — mendose habet. Conf. Jov. Trag. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158. In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri etc. Retineo autem ἀσπᾶσθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35. χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ

ἐπισπῶντο καὶ ἔλκον διὰ θεξιώσεως εἰς ταυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 705. 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt *Marcilii* manes. Lubens quidem cum *Gesnero* retinuissem vugatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praefere debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam et facundam esse arbitror. GESN. in *Addend.*

Ead. l. 12. Ἀυτοθαῖδα) Conf. supra Tim. c. 54. ubi Ἀντοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

Ead. l. 15. Δ' οὖν) Ms. O. τοίνυν. Ven. utraque mendose δ' οὖ. SOLAN.

Pag. 223. l. 2; Ὅτε Χαιρεφῶν) *Diog. Laërt.* p. 42. D. Ε. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφορόμενον,

Ἄνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et *Plato* in *Apol.* Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore *Aristophanis* Scholiasta observat ad *Nub.* τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. Idem integrum oraculum sic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur *Menagius* verba haec Scholiastae ad *Diog. Laërt.* p. 56. D. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Ead. l. 8. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

Ibid. Ἄλλ' εἰ τις) Si quis unquam fuit aut *Tityus* etc.

GUYET.

Ibid. Ὡτος) V. *Charon.* c. 3. cum Schol. et *Odyss.* loco hic in margine citato. SOLAN.

Ibid. Ὡτος ἢ Ἐπιδίτης) *Homer.* Od. A, 507. Et II. E. 385. SOLAN. In *Luciani* Edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

Ead. l. 12. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola J. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. *Diog. Laërt.* p. 146. B. SOLAN.

Ibid. Τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auspicientes.

Ἐνδόσιμον *auspicatus*, ἀρχὴ τῆς οἰδῆς. GUYET. Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo *ἐνδιδόναι* etiam illa concedendi et remittendi notio, sumpta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph.* *Cyrop.* I, 3. Unde deinde *ἐνδιδόναι* et *ἐπιστρίβειν* opponuntur apud *Plut.* de discr. adul. p. 95. fin. *H. Steph.* 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ *ἐνδόσιμον*, late a *Budaeo* explicatum. Nempe *ἐνδιδόναι* dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum sit. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. *Gzén.* De tono musico etiam dici, probavimus supra ad *Sal.* c. 10. Adde *Alex.* c. 19. ubi bis τὸ *ἐνδόσιμον* λαβεῖν eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos Obs. Crit.* pag. 78. Hujus igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, et chori eos, qui remisse canunt, *habet interpretes.* Significat quidem *ἐνδιδόναι* remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur *ἐνδιδόναι* et *ἐνδόσιμον* *διδόναι* de *chorodidascalo*, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. *Exempla passim occurrunt.* Malim itaque verba *Luciani* reddere: et chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudinem vocum superabat unam magistri et *chorodidascali* vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem *ἐνδόσιμον* remissam, ubi reidenda erat incentivum, ut apud *Artemidorum* ᾠσμα ἐνδοτικὸν (vel *ἐνδόσιμον*) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva et hortatoria ad opera. Perperam ibi *Cornarius*, remissa. *REITZ.*

Ead. l. 14. Ἐπὺ μόνον, ὃ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) *Interpres* insulse: solum o *gloriolae* studium, ea, quas dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητίος est *gloriola*? Verte, o *Clytii* *deliciae*, qui curae cordique eris *Clytio*. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. *Clytius* est rhetoris nomen. *GRAEV.*

Ibid. Ω κλητίου μέλημα) An κλητίος *Mercurii*, aut *Dei* cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φῦξιος, et simil.? *Interpres* κλητίον a κλέος *gloriolam* exponit, sed qua analogia? *GUYET.* Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon.* ad *Ath.* 845. *Mea cura.* V. *Eurip.* *Or.* 478. et 481. κηδευμ' ἐμὸν, στυγμ' ἐμὸν. Vid. etiam *Eur.* *Ip.* A, p. 309; A. *Anacr.* *Od.* εἰς ῥόδον;

δόδον ἔκροε μέλημα. *Pind.* Pyth. X. ἐν τε παλαιότεροις Νεαι-
σιν τε παρθένοις μέλημα. Κέλτων μ — legere jubet *Kuhnii*
praef. ad *Pollucem*; quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad
Poll. pag. 26. *SOLAN.* Κλητίου om. Ms. Reg. 2954. *Bip.* Omit-
tunt hoc nomen etiam alii Codd. Nihilominus consultius duxi
illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque
enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego
puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris no-
men, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod
nec scio nunc, nec conjicio. *LEHM.*

Pag. 224. l. 5. Δέηση) Hoc praefero; licet et alterum im-
personaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad
Imag. c. 5. et hic c. 18. *REITZ.* Temere *Reitzius* ad locum c. 18.
provocat, qui contrarium doceat. Paulo majore cum specie
provocasset ad c. 7. ubi tamen nunc correctum: Vellem jam
etiam *Imag.* c. 5. correxissem. Quae enim illic monui, non vi-
dentur omnino satisfacere. *LEHM.*

Paul. l. 6. Ἀνίκτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm.* Peroemiogr. *Bourn.*
Latini, illotis manibus. Sed ἀνίκτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam
supra *Demon.* §. 4. pr. *REITZ.*

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. *MARCIL.* (Idem prae-
cipiunt schedae *Guyeti.*) Ὑπὲρ *Ed. Fl.* uti conjecerat *Marcil.*
Ms. Ox. etiam παρὰ et πάντα omittit. *Impa. περί.* *SOLAN.*

Ead. l. 12. Ἄ μὲν — ἃ δέ) *Th. Mag.* Lit. A. p. 1. Ἄ μὲν,
ἃ δέ, μὴ εἴης etc. totidem verbis habet ea, quae *Scholias*
noster. Sed vid. *Tim.* c. 57. ubi cum nemo *Th. Magistro* ob-
jecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. *Ev.*
Matth. XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δέ — ὃν δέ. *Diod. Sic.* IV, 31.
οὓς μὲν et οὓς δέ. Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* aequae ac
loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δέ, mo-
do τοὺς δέ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian.* VIII,
1, 8. ἃ μὲν ἐκπορήσαντας, ἃ δέ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11.
οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δέ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12. ὃν μὲν
ἐπιστολαῖς προκομίζων — οἷς δέ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo
non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus Attice,
at κοινῶς, et usitate. *REITZ.*

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (*Fugit.* c. 12.)
ubi pariter *Sophistas* et declamatores exagitat. *KUSTEN.*

Pag. 225. l. 1. Τούτῳ καὶ) Ita *Codex Ox.* In *Fl.* *Ed.* τού-
τοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. *SOLAN.* Equidem se-
cus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gra-
tiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat καὶ
ἄλλως δέ, et praesertim, casune, an consulto, nescio; certe
falso. Quare emendavi. *LEHM.*

Ead. l. 7. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII. commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανές καὶ λεπτόν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen. I, 25. qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. Ὡς διαφανέσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam prostare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter Anacreon Ode. 28. Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ἰπὸ πορφυροῦσι πέπλοις· Διαφανέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia conguessit in Animadv. ad Anacr. pag. 81. non omisso hoc Luciani loco, L. BOS.

Ead. l. 8. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85. Σχιστάς πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνομαζόν. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικωνία κ. τ. λ. Κρητῖδας et ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλους intelligo tibialia, e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, et, quem is laudat, Plato. Adscribamus verba VII, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαστεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 535. B.) — ἐντελιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρναιδας. GESN. Cf. etiam Athenaeum Lib. VI. p. 259. C. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐμβὰς Σικωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et Leopard. 7. SOLAN.

Ead. l. 14. Σχορακίῃ) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo εἰς κόρακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I. Ep. 38. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπιστογράψαν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Gesnerum eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. Ἄττα) Enndem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolito Theat. Rhet. III. pag. 335. et de λῶσι, Philostr. p. 497. cum notis. SOLAN. Ἄττα et ἄττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed et ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lu-

cianus, ἄττα etiam utens *Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc.* ἄττα vero *Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21.* & frequenter eodem *Dial. Affectatum Atticarum vocum usum* etiam perstringi a *Themistio Or. I. pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. jam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae Solanus ei sublegit. REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22. f. ἐπίπαττε καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

*Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδα) Αἰξινόροφος non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX. et alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύφηλον legisse videri potest Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci Homericæ. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύφηλον, neque Cicero ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος ex Criticæ gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, et poetica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὃ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suæ, ut nunc ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδα, quas quæ extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam *Luciani* loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit ἀσύμφηλος et ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut ἀσύφυλον, quia, ut præmonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poetica. *Hesychius* tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὶ ἄξιος, ἄτερος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφηλος. Etiam illud *Iliadis* XXIV. Ἀλλ' αὖτις σὺς ἄκουε κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat *Helena*, verbum erga me quasi extraneam, sive quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud *Iliad. IX. ἀσύφηλον μ' ἔρεξε*, melius ἀσύφυλον μ' ἔρεξε, infamem fecit me, nempe quasi de gente mei ejectum; aut exsulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος sed etiam *Saturniae Lemæ veteres* aut *Maximæ. Ἀσύμφηλα) Lubens edoceri me passus sum a viri doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. ἀσύμφηλον et illis et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. Gess.**

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. *Guyet.* Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togæ purpuræ, s. ἱσθῆτα περιπόφυρον. Absurdam nempe hujus præceptorum orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σιούρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph. Nub. 10.* attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem *Ran. 1507.* GESN. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non pervidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, ἡ πορφύρα — ἡ post verba praecedentia τῆς ἀναβολῆς rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox μόνον impedit. LEHM.

Ead. l. 10. Σιούρα) Gl. Mss. σιούρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. II. σιούρας ἐνδεδυμένος, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam οἶσος, et σιούρα, *Tzetz.* ad *Lycophron.* *Bovand.* Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsche.* Quaest. p. 199. sq. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανιακὴς ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε etc. et καὶ ταῦτα referri jubet ad *Ἀττικά* ὀνόματα c. 16. Quod quī fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula ἀπόρρητα καὶ ξένα, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo καὶ ταῦτα, i. e. de quibus proxima dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, *Xenophontis* aetate proba, usurpari jam desierat. *SOLAN.* Habet, verum est, hoc verbum *Pollux VII, 179.* illud vero alterum ἀποξυσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus.* Sic ἀποστλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθεῖσθαι (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον proprietium, ἀπροκνεφές summicrepusculum, εὐλεξὶν benedicum, σοφόνουν doctanimum, χειρόσοφον manudoctum. GESN.

Pag. 227. l. 2. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Ms. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est mulcta. Sed προνομία ἡ, et προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Hezychio.* Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀρδανών, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen τιμή sit pretium, et ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτιμῶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμήν, ante justum pretium. GRAEV.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

Ead. l. 6. Χειρίσοφον) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρός vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θυλασσόκοπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβική supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεῖρ composita o praefecerunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρής, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγός et simil. aliud est. Βιβλιαφόρος et βιβλιοφόρος post dicetur. REITZ.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

Ead. l. 15. Καταχρησθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam et *malus* usus, et *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρησθαι accipere licebit. Exemplum darem, si quid necesse esset. REITZ.

Pag. 228. l. 2. Ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λέγισθαι, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γὰρ γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidiisse ἀποεὐχερῇ. Parum novit genus hominum; de quo hic sermo,

quod nondum totum *κατὰ γαῖα κάλυψε*, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens *ἐκταυλιζέσθω*. Quam imperite divulsa sint *αὐτῶν* et *ἐλομένων*, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum pūtem. Sed admissa semel prava interpunctione, *καὶ* in *δὲ* facile abiit. *Μελήσας* an ullo modo huc conveniat, valde dubito; *μελλήσας* aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui *καὶ* in *γε* mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit *καὶ* post *καὶ*, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique *ῥῆμα* esse nominativum casum, et ab *ἐπὶ* regi *γλώτταν*, dubio caret. Superest, ut *ἐπὶ* ad *γλώτταν* admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. *GESN.* Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo *εὐχερῇ* vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit huius dictionis mutatione. In *λεγέσθω* eadem est vis, quae modo in *λέγειν*, vis scil. *verba faciendi*; et *ἐκταυλιζέειν*, *extenuare*, significat h. l. speciem, prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam, i. e. puerilem. Sic fere etiam Guil. Langius judicasse videtur Dissers. laud. p. 26. Deinde recte quidem ἐλομένων a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit Gesnerus. Sed rectius haud dubie et facilius e vulgatis δὲ μὴ sit μηδὲ, quam καὶ μὴ, praesertim quum μηδὲν in nonnullis libris reperiatur. De μελλήσας pro μελήσας substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum Abdic. c. 5. ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset Gesnerus, si memor fuisset loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse Gesnerus de voce insolentiore ἀκαιρῆσαν satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam Belinus in vera. hoc proverbium ad locum modo laudatum refigendum putavit. LENH.*

Ead. l. 3. (Ελομένων) Ελόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

Ead. 1. 4. *Μὴ μελήσας*) Vide notam nostram ad Abdic. c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. "Οὔτις etc.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET Vid. Not. ad Quom. Hist. Conacr. c. 32. SOLAN.

Ead. 1. 12. *Μαραθῶν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδας*) Non male *Λεωνίδης* marg. A. 1. quia idem est, credo, qui *Heliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14. dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. 1. 1. *Καὶ τὰ Ὀθουάδου γράμματα*) *Plutarch.* in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Charon.* c. ult. SOLAN.

Ead. 1. 3. *Αἱ Πλαταιαὶ*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαὶ* nobis sane, hoc nomen aliter esse ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *ae* permutatur in *e*, et contra, quemadmodum in *ἔτερος*, et *ἐταῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *ae* in *e* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad *Eid.* l. v. 12. pro γαῖα antiquos dixisse γέα, unde γεωλόφος, ἀνώγειον, κατὰ γεον etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαιναιξίς*, *Φαιναιξιδίς*, *Φαιναιξισμός* ubi tamen *Φεναιξίς* etc. soleat vulgo dici. (In *Luciani* tamen Amoribus legitur *φαιναιξίζοντα*, at in Ms. *Wittii* exstat *φεναιξίζοντα*) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλαταιαὶ*. SOLAN. *Πλαταιαὶ* hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad *C. Nep.* *Pausan.* c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. 1. 4. *Τὰ ὅλγια*) *Fl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐκείνα ὀνόματα*) Supra dicta illa ἄττα, κῆττα, μῶν etc. GUYET.

Ead. 1. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) *Solan.* *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδὲν*. Ut modo c. 14. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δέησιν. *Tim.* c. 48. οὐδὲν δέησιν etc. *Icar.* c. 14. οὐδὲν γε — ἐμοῦ δέησιν. Infra *Dial.* *Meretr.* 2. a. m. οὐδὲν δέησι. *Alciph.* III. Ep. 56. pr. ἐπαιροῖς σεαυτὸν, οὐδὲν δέων. At *μηδαμοῦ* proprie est nusquam, ut *Epict.* *Man.* cap. 42. pr. *μηδαμοῦ* σεαυτὸν

εἴπης φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀμηρὸς πατασσεισθῶ) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3. 123. Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est etc. GERN.

Ibid. λαρυγγίς) Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit Demosthenes pro Coron. c. 90. repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίς, qui insum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχέει quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GERN.

Ead. l. 17. Τὸ πλῆθος) Interpretes ad unum omnes ceperunt de vulgo. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In θαυμάζωσι subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur οἱ μὲν συνιέντες, et οἱ δὲ πολλοί. Igitur τὸ πλῆθος τῶν λόγων, conjungendum et intelligenda copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt; distincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam Fritschius judicasse videtur Quaest. p. 200. LEHM.

Pag. 230. l. 9. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundem Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ εἶναι, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι et εἶργω observare Stephanum ad Corinth. artic. 8. et 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Aj. 96: οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὅν πάλας ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX. in libro Sap. XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. Σμικράν) Etsi eodem redit, μικράν an σμικράν legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibique Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. μικράν Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. Ἐν τοῖς μεταξύ) Senec. Controv. IX. Quid quod laudationibus crebris sustinentur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

Ead. l. 17. Τῶν ἐπαινῶν διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

landi haecitationem tanto feliciter procedebat nonnumquam, quod solebant interdum oratores ejus notae, quam describit noster, *resistere subito, et laudem silentio poscere*, ut ait *Fabius* l. c. s. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo *Fabio*, e quo etiam illud *πιδάτωσαν* explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9. *assurgendi exsultandique in laudando licentiam*. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes et fraudes persequi longum fuerit, in quo juvare volentem poterit *Cressolius* in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de *choro* laudantium parasitorum est *Plin. Epist. II, 14. GERN.*

Pag. 231. l. 4. Διαλαμβάνοντα) Fors. διαλύοντα. SOLAN. Cogito *διαλαμβάνειν* esse h. l. *subtilius distinguendo-explicare* rem, de qua modo verba fecerat rhetor. Quamquam neo mihi satis liquet. *LEHM.*

Ead. l. 6. 'Ο Παιανιεύς) Quid per hanc dictionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui *Platonem* intelligit, et fortasse recte, cum *Παιανιεύς* tribus quaedam Atheniensis fuerit. *COGN. Gilb. Cognatus* commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, *Demosthenem* debere intelligi. *Plutarchus* in vitis decem Rhetorum et in *Demosthene* nos docet, plebiscita a *Demosthene* promulgata semper ita coepisse: *Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν*, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit*. *PALM. Demosthenem* intelligendum jam supra monuit *Solan.* Bis *Accus. c. 31. REITZ.*

Ibid. Καὶ πρὸς ἑνα) Haec interrogative pronuntianda videntur. *GUYET.* Idem visum *Gesnero*, ideoque signum interrogandi addidi. *REITZ.*

Ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudabant solum, et in ipsa etiam recitatione. *SOLAN.*

Ead. l. 14. 'Επιστρέφοντα) 'Αποστρέφοντα legit interpr. *GUYET.*

Ead. l. 16. 'Επιφράττεσθαι τὰ ὅλα) Idem supra *Imag. cap. 14. SOLAN.*

Ead. l. 16. 'Επιστολής — τὴν χεῖρα) Supra. Bis *Accus. cap. 28. et Scyth. c. ult. SOLAN.*

Pag. 232. l. 3. 'Αμφιλαφείς) Et etymon hujus nominis, et rem ipsam praeclare explicat *Epictetus* *Enchir. cap. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ.* Sed potest hic quidem *ἀμφιλαφείας* simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. *GERN. Cf. Schäfer. Melett. p. 49. LEHM.*

Ead. l. 4. *Τῷς συνασπαστικοῖς*) *Leg. Plutarch. de curios. Cogn.*

Ead. l. 13. *Ἐκ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι*) *Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciphr. l. pag. 120. similes phrases adferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζεσθαι dicendam, non ἀπὸ, ut in Alciphr. editum. Ritzsch.*

Pag. 233. l. 1. *Τὸ δεῖνα*) Scilicet τὸ περιγεσθαι. *GUYET.* De formula τὸ δεῖνα *vid. ad Vit. Auct. c. 19. adnot. Tom. III. p. 522. et Fritsch. Quaestst. p. 50. sq. qui Gesneri interpretationem hujus loci perversam corrigit; ignorans, aut id quod longe minus veracis est Critici, ignorare se simulans ea, quas de hac formula Luciano familiarissima jam a me vel a Seagero acta erant. LEMM.*

Ead. l. 2. *Αἰδεσθῆς*) *Legē αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. et Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθῆς. SOLAN.*

Ead. l. 6. *Πλείων ἢ ἀναισχυρία καὶ θράσος*) *Buchanan; de concionatore Franciscano: Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia etc. GUYET.*

Ead. l. 7. *Ὡς λαλιότεραι αἱ γυναῖκες*) *Liban. BOURN.*

Ibid. *Αλλότεραι*) *Mulier animal natura loquax! Plaut. in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habemur. Idem in Cistel. Largiloquas extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est. Eurip. in Phoenisa. Φιλόλογον δὲ χρῆμα θελειῶν ἔφν, Σικπὰς δ' ἀφ' ὁρμᾶς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεισφέρουσιν. ἥδονή δὲ τις Γυναῖξ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. COGN.*

Ead. l. 9. *Πάσχοις*) *Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ καταντῖγῃ. Legendum καὶ κατὰ ταυτῖγῃ. SOLAN.*

Ead. l. 10. *Πιστοῦσθαι*) *Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Factitant enim id sedulo in balneis plerique. Quia de re jam aliquid ad De Mero. Cond. c. 33. dictum est. SOLAN.*

Pag. 234. l. 1. *Ἰποτελεῖν*) *Fellare, obscenae significationis. GUYET.*

Ead. l. 2. *Ἐρωτας*) *Ἐρωτᾶς legit interpres. GUYET.*

Ead. l. 3. *Γονιμωτέρα*) *Τὸ τὴν γονὴν ἐκμύσσειν scil. GUYET.* Non est nostrum, haec ἀπόρρητα et ἀρρήτα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum s. 31. γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit *Pearcius*, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam. GERN.*

Ead. l. 11. *Ἐκ τῶν ἑοῦν καὶ Θμουῖν*) *Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Xoῖς et Thmuῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo ἑοῦτης et Θμουῖτης nominabantur. PALM. ἑοῦν καὶ Θμουῖν) Τούς Αἰγυπτίους δοῦλους. GUYET. ἑοῦν ur-*

bis nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

Ibid. Μητρος δὲ ἀνιστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφόδος et ἀμφόδοσ est δίοδος, bivium; non ἀμφόδιου. Sed moror. Leg. ut Ms. ἀνιστρίας ἐπαμφόδιον τινός, quae fuit sartris hominis venusti. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui *Pisc.* c. 19. fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀνιστρίας ἐπαμφόδιου τινός. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio *Herculis Gallici* agnoscit ὑποταραπλόος, licet hi apud poetas praecipuos quoque existent. Sed maxime miror, cui mox illa συνῆν τινὶ παραδαμῶνι καὶ γλιόχρῳ ἐραστῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON. Secutus sum Codicem *Graevii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur ἐπαμφόδοτος τις cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaeatum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive ἐπ' ἀμφοδίου, sive cum *Gronovio* ἐπαμφόδιου eam scriptoris. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀδόκιμος) Forsan et supra, *Parasit.* c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκεῖ, ubi πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla Ed. praeibat, et quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad *Prometh.* sive *Lectt. Lucian.* p. 71. — 73. At hic si accusativum admiseris, ad ὥραν pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes *Dial. Mort.* XVI, 2. ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. Bis Accus. c. 2. f. μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν etc. Accusativum *Paras.* c. 5. δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρησας, αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal. Ant.* VII. pag. 473, 10. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀντὶ αὐτοῦτος καὶ γέρον ὄνείματα πρὸς τὴν βούλην ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρειν. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus est hic fuit interpretes, qui vertit ob victus penuriam, cum potius ait nudi vel solius victus gratia. VITRING.

Ead. 1. 14. *Γίλογον*) Vertunt *euani*. Redde, *tenaci*, *parco*. GUYET.

Pag. 235. 1. 2. *Ὅν ἐκ Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀήδας παισὶν ὁμώνυμος γένηται*) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subannat Lucianus, primum Ποσειδῶν, (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Phocinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

Ead. 1. 3. *Διὸς καὶ Ἀήδας π. ὁμών.*) Pollux estenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. *Ναυκρατικά*. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Ἐγαστριζόμεν*) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem *λαμπρότερον τρέφισθαι*, *ἱμπιλάσθαι*, *κορίνυσθαι*, *χορτάσθαι*, *λαβρότερον τρέφισθαι*. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solum significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Merett. Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; plura autem sint apud ipsum parentem Atticismi Aristophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 275. et, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. T. p. 720, 1. Bas. *Ἰστίον*, inquit, *ὅτι γαστριζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἐστὶν ὅτι καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι*. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. 2. p. 656, 21. *τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆσαι*. Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GERN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciph. III. Ep. 45. f. *Τίς ἐτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλύντων, ἀνούμεθα κινδύνον τὸ ζῆν* et ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per *πλησμονήν*, nam illico subjungit, *καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα*. Quare minime adsentior Guyeto, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. Otanino Loback. ad Phrynich. p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸν ἄθλον) Id. est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, et in judiciis contendo: malle, in judiciis versor. Sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam sere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. Contendo adscripsit Guyet. cum in Paris. versum esset me ostento. Contra, cum Bened. dederit contendo, Vitringa vult versor. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ. Cf. ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαίμωνων τούτων φιλαίς De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις Diall. Mortt. XXIII, p. h. e. in iudiciis versari, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit Gesnerus, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando vine lemniscis et corona, ut apud Juvenal. Sat. 7. Ut tibi latso Figantur virides scalarum gloria, palmae. Et Martial. Epig. 27. lib. 7: Sic fora mirèntur, sic te palatia laudent, Excultat et geminas plurima palma fores. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. BOURN. De palmis ad januas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Juvenali VII, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐστεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GERN.

Pag. 236. l. 4. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινου verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere. Nescio, cur maluerit Birckheimerus, morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. GERN.

Ibid. Διγνωσθῆαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc sacpe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. Νῆ τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1. hujus Dial. ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an πάντημον. Hic vero Veneream Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῆ vero hic potius esse, quam μὲ, quod μὲ frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Call. c. 11. Etsi μὲ

quoque interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. REITZ.

Ead. l. 9. *Εἰεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clyti, *Lucianus. Plato de Rep. I. p. 419. E. Ἐγὼ δέ-σοι ὥσπερ ταῖς* (al. παῖς) *γραυοὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰεν ἔρω καὶ κατανέυσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. *Catpli. GERN.*

Ead. l. 11. *Ὅσπερ ἐξυρχῆς* etc) *Th. Mag. v. Βούλομαι.* SOLAN.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἄρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat. Phaed. 544. G. H. SOLAN.*

Ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον* etc. GUYET. Omnino non opus est. LEHM.

Pag. 237. l. 1. Φέρεσθαι, Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεσθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκείνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα.* Jam age omittas *φέρεσθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. REITZ.

Ead. l. 3. *Πάυσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam valedicens. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάει*) *Ἐπιπελάζων* fortan legendum. GUYET. Nemo assentiatur, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. LEHM.

Ibid. Ἀσύμβολος) Ita *P. 2.* recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. SOLAN. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alteram potius esse credens, jam verterem, qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa) conciliare nequeam. *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι* conjicio, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερον* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usuram negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. GERN. Reddiderat *Gesnerus*: qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non possim. Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitziano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδεσθῆς etc. et conferri jubet *Diall. Merett. XII.* in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch.* *Coriolan.* p. 393. Ed. *Steph.* et *Pompej.* p. 1135. Sic patet, *Guil. Langii* rationem, qui in *Dissert. land.* p. 27. αὐτὴν deleri, et quae relinquuntur, verti vult: quippe qui inutilis (ἀσύμβολος) sum ad haec, quae vos agitis (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. *ΙΕΗΜ.*

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvonem*: quid enim salvis infamia nummis? *Orest.* in *Elect. Sophoclis*, Δονᾶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. *Coan.*

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *Proverb. Bourd.*

Bad. l. 9. Ὀδυσσεύς — ἀρνύμ.) *Hom. Od. A, 5. SOLAN.*

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus*? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scholias* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv. VII, 8.* adfert *Jens.* in *Odaetyli* Lat. quas adjecit repetitis *Collectan. pur. et impur. Latin.* pag 38. *Multiplies quam pro numero damnum est*; ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Addo ex *Ev. Matth. XVIII, 9.* καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βλεθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de *Ellipsi* p. 327. v. μᾶλλον. Et nos ad *Quom. Hist. cap. 17. f.* Ac *Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80. Γέρων ἐστὶν ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν. Senex est iste, pro senior, quam ut te juvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in *Addendis.* *RKITZ.* Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, superatis pugnando, *Homero* frequens, vid. *Eustath.* ad *Il. A. p. 95, 47.* Et *Il. d. p. 369, 9.* ac *Θ, 27.* Et περὶ πάντων, supra omnes, *Il. I, 38.* iterum 53. ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείονος ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla *Taylor* in *Lysia* dedit, vel ut *Diod. Sic. XI. cap. 29. οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας* quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant. Idem in *Addend.* Nihil certe juvant ejus generis exempla, in quibus, ut in *Diadari Sic., περὶ πλείονος* invenitur; cf. *Quom.*

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi bene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer*. ad *Lamb. Bos Ellipss.* p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. LEHM.

Ed. l. 13. Τοῦτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιίας. Τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βουλονται λογοποιῶντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀτυχεύουσιν ἀπαλλάττονσι. SOLAN.

Pag. 240. l. 5. Καίποτος) Hoc exemplum *Jens.* ad Ty-rann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aequae ac παύς, valere passive. Recte, et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* I., 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προσκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προσκρούσεως οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλαυθίσης. REITZ.

Ed. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* L. 2. Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium et Herodotum ponit. COGN. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in Ed. *Par.* et *Graev.* erat; (excepto quod mendacium, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. REITZ. Quae deerant in *Reitz.* Ed. verba *Cognati*: „mendaciis quoque admistis praedicata sunt,“ supplevi ex Ed. B. 3. LEHM.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμῶ καὶ τὴν Λάμψαν) *Μορμῶ*, οὗς, s. *μορμών*, ὄνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde *μορμολύττειν* est, et *μορμολύκειον*, pervulgatum

Lucian. Vol. VII.

M m

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph.* Equ. 690. Scholiastes, illa verba *μορῶ τοῦ θράσου* sic esse accipiendā, ut *ἀνοματονόμηται* exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem*, *Casaubono*, ex dulcissimo *Theocriti* Idyllio *Ἀδωνιάδου*. v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄσω, inquit, τὸ τέκνον. *Μορῶ, δύνει ἵππος*. Hic certe, ut in illo *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite et turbato vultu proferendus. GESN.

Ead. l. 7. *Διὸς τάρων*) Vide, quae ad *Tim.* c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus*. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἐπιχθόνιον*) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig.* c. Cels. videas l. VIII. effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I; 17. Fabulam tetigit Noster *De Salt.* c. 39. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τοὺς πρώτους*) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς *Αττικῆς ἀναφύναί, καθάπερ τὰ λάχανα*, primos illos homines ex *Attica* terra olerum instar provenisse. Vulgò γῆς omittitur. Itaque, verlit interpretes. in *Attica*. Τῆς absorpserat γῆς. GRAEV. Imo γῆς in Cod. *Graev.* e priore versu in hunc locum aberraverat. LEHM.

Ead. l. 11. *Σπαρτοὺς τινὰς ἀναβεβλαστηκεῖν*) *Sativos* quosdam progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem aequè, ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de *Salt.* cap. 41. GRON. Vid. supra de *Salt.* cap. 41. REITZ.

Ead. l. 14. *Κοροῖβου*) De *Coroebō* in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κοροῖβος οὗτος μωρὸς τις ἀπονημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγομένην μὴ ἀνελθεῖν συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνέχισθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσιν, οὕτω τὴν κοινωσίαν τοῦ γάμου γενέσθαι*. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud *Eustathium* in *Odys.* K. p. 415. Ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur *Margitae*. GRAEV. Cf. Scholion supra editum cum nott. LEHM.

Ead. l. 14. *Μαργίτου*) Conf. supra *Hermot.* c. 17. SOLAN.

Ibid. *Τριπτόλ*) *Adi Somn.* c. 9. (i. e. §. 15.) SOLAN.

Ead. 1. 15. Πάνυ) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferocism. Meminit Theocr. in Syring. Coen. In Jove Tragoedo. Long. lib. 3. Bourd. Confer Dial. Deor. XXII. versus fin. et Bis Accus. cap. 9. SOLAN.

Pag. 242. l. 15. Εὐκράτους τοῦ πάνυ) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur Epicrateq, non Eucrates. Dionis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Gall. (c. 7.) infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? SOLAN.

Pag. 243. l. 3. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legabatur διεξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. SOLAN. Διεξιόντες) Primo, intuitu διεξιόντες blanditur, quasi ad Ἐπεινύες pertinere narrantes, Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat διεξιόντος absolute positum; neque quicquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis revera per furias designari docuit Cicero, recte et Noster indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. Διεξιόντες ad Ἐπεινύες referri salva Grammatica non potest. GERN. Retulit tamen etiam Thom. Morus in interpretatione Latina. LEMM.

Ead. 1. 4. Ἀξιώσιμος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα παθιμῆνος) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, et eo nomine traducitur ab Aristophane in Comicionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem et dicentem, Κἄγω γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiastes: οὗτος εἰς δασύτητα κομωδεῖται, ἣν δὲ φήτω καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεφόρος. Ergo si quendam Eucratem proluxa et ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis et cum Eucrate disserentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem et Eucratem vixit. PALM.

Ead. 1. 12. Παρασησάμενος τὰ παῖδια) Jac. Elsén. ad Evang. Matth. XXVII, 25. ubi legitur, τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'.

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eu-
crates ille ὁ φιλοψευδής, ut dictis majorem fidem conciliaret,
jurare solebat παραστήσασμενος τὰ παῖδια, *admotis etiam liberis*,
quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet,
in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam
gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devo-
veret, si falso accusasset. REITZ.

Ead. l. 15. Τὸ ἐν τῇ λεοντῇ) Prov. BOURD. Plane inaudita
res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali,
quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul
Lucianus eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὄνος ὑπὲρ
λεοντῇ, alterum πύθκος ἥρωος προσωπεῖον περιθέμενος. Luca-
lenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter conjungit
utrumque, sed paullo clarins. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philosir.*
p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo Piscat. c. 37. pro-
verbium ipsum affert; ad quod hic alladit, nempe si recte
Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πύθκος. SOLAN.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι
proprie esse invisere aegros, hoc *Luciani* testimonio, aliisque
docet *Jac. Elsner.* ad *Evang. Matth. XXV, 56.* ubi habemus,
ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

Ead. l. 12. Κλεόδημος) V. de eodem, *Sympos. c. 6.* SOLAN.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἰων) Plura de eodem vid. *Sympos. c. 7. etc.*
SOLAN.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, *La Crosse*
id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. REITZ.

Pag. 245. l. 8. Τὴ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον) Sic rursus in-
fra hoc *Dial. c. 29. med.* Quod ideo moneo, quia ibi ὑπῆκ. —
nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicen-
da. REITZ.

Ibid. Καγὼ μᾶλα πεφυλαγμένοις μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν
αὐτοῦ) Corrige, ut recte *Basileensis*, πεφυλαγμένος. Et ego
studiose cavens, ne pedes ejus attingerem. JENS. Πεφυλαγμέ-
νως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti
πεφεισμένως, usurpat *Aelianus* H. Anim. 1, 8. Mutavit tamen
B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum
πεφυλαγμένως mutare ob solam *B. 2.* Nam persaepe non mo-
do adverbialia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐργηγόςως,
(de quo frustra dubitavi *Hermot. c. 1.* quandoquidem et *Al-
ciphr. III. p. 356.* id habet) aliaque similia passim occurren-
tia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως etc.
Sed et adverbialia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud
Phalar. Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοῦς, omnia mise-

riturum plena videns. Liban. Epist. 28. pr. οὐκ ἀγεννῶς μοι προκτεῖσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενής, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) incumbere in dicendi studium. Ita ibid. 29. ἄλλως pro ἄλλο. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atticum. Ita et ἴσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6. οὐχ ἀρπαγμὸν ἡγήσαιο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αὐτὸς χρόνος, ἢ πάνυ τρυφή, non plane hic pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in ὅλος et ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Jens. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est; ut Diod. Sic. V, 13. f. φρομένων τούτων θαυσιῶν pro θαυσιῶς, ad quae peritissimus Wessel. plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est Luciano exemplum, quod Solan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἡρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες: nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari soleire, dum structura apud Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, πεφυλαγμένως esse sanum assero, propter illic adjunctum ἀπολογησάμενος, licet ad postremum ἐκαθιζόμεν referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ. Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem Reitzii animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. πεφυλαγμένος habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia Lucianus noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. LEXM.

Ead. l. 15. Κλεόδημος) Vid. Reines. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

Pag. 246. L 10. Χρηῖται — εἶναι) Nonnihil incommodi praefertur hi infinitivi: verum quia recte ἐστὶν χρηῖται, licet uti, vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, utrumque infiniti, ut structura postulabat, hic elferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et δὲ ἐπαινεῖν occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. REITZ. Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. LEXM.

Ead. l. 13. Ἀμέλει) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. m. SOLAN.

Ead. l. 18. Κατεγνωπότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rursus infra c. 32. pr. REITZ.

Pag. 247. l. 6. Ὑπαιρεῖν τοῦ τόγου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum et carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum τόγον hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medico loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuat, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐπεργεῖν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Psellum. BOURN.

Pag. 248. l. 10. Ἦλον — ἐκρούεις τὸν ἦλον) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 249. l. 7. Ἦπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fulset, circa *tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt*. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεισται σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25. s. 30. GESN. Thucyd. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII. cap. 92. pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas περὶ πληθουσας ἀγορὰν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσας ἀγορὰν, et in Philostr. vit. Apollonii II, 36. ὅποτε ἀγορὰ πλήθει· et VII, 29. περὶ πληθουσας ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πληθουσας ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud P'harvorinum in πληθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη ἡπροβολίζοντο περὶ

πληθουσιν ἀγορᾶν. *Herald. l. Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist. 30. et Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περὶ πληθουσιν ἀγορᾶν vocant Graeci, α μεταμβριᾷ distinguī. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell. 33. satis adcurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI. cap. 20. p. m. 292. qui jocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, et πρὶν ἀγορᾶν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.*

Ead. l. 13. Τὸ ἐχθρὸς δηχθέντα — τὸ θηρίον) L. Bös ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βαρβαροὶ κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE. Cf. Matth. IX, 2. sq. et Marc. II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. LEHM.

Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: Ἱερατικά. οἷα εἶδος τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ᾧ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

Ead. l. 14. Θελὼ καὶ δοδὶ καθ'αγνίσας) Vide C. Ba Advers. L. VII. c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinat^{es} adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthin^{us} midie vero et fures fumum sulphuris adhibent in furanc^{is} lococis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque ai n^{on} patiuntur. Conf. Necyom. c. 7. ibique notas. REITZ. esse ope

Ead. l. 15. Ἐς τοῦς) Vid. de hac locutione as feminis sultiss. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde. a. esse, ubi l, 25. REITZ. set). respon-

Pag. 251. l. 2. Κεράσαι) Vid. De Dipss. c. m, quod ille, Rubri maris vide Aelianum de anim. III, 18, rui, et insuper cat. De ἀκονταίς idem VI, 18. SOLAN. minis, lucelli

Ead. l. 7. Συνηλοθῆσαν) Sic emendau^{it} iderit amabilem,

Ead. l. 9. *Δαιμονώνας*) Vid. *Plut. Symp.* VIII, 5. p. 1257. SOLAN. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in *Evang. Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαιμονῶν* et *κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ. De voce *ἐξάδεν* vid. *Dan. Wyttenbach. ad Plat. Phaed.* p. 193. LEHM.

Ead. l. 12. τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palacatina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM. *Belinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarent, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talia miracula ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*, LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπὶ τούτων σοφιστῆν) Florentinum τούτων minus placet. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praecet, praepositus est illi negotio, ut in *Evang. Luc.* XII, 42. ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph. Ant.* XII, 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum *Tox.* c. 29. pr. ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris, ubi et alia dedimus. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπως ἀνίστησι, καὶ ἀπονέμει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distortquentes, et os spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisae οὐκ, quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit exenire. Legendum itaque mea sententia, ἀπονέμει ἀρτίους οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. JENS. Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. Cels. p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *τε-φλαματα* illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

mentem venerit *Jensio*: sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1. Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, ovis inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censi potest. REITZ. Verba ἐν μισθῷ μεγάλῳ *Belinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LSHM.

Pag. 256. l. 1. Ὅθεν αὖ αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi *Crosii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicaret, eum non bene adaeccutum *Crosii* manum, clara virum *J. Odé* consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et ann. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recensumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselli* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GESN.

Ead. l. 5. Οὐμῖα) Sio supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκ τῶν σαυρῶν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαινόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muti, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro apparitione acceptum intelligi potest eod. modo, ut phaenomena philosophi ponere solent; et sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφίσσεως) Leg. *Casaub.* ad l. 1. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 11. *Τὴν δισκοφόρον*) De manu discum gestante et vibratura intellige. De *ὀκλάζῳ* vide Zenx. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duæ, feminae ministrantis discum, et jaculantis viri. Sed non satis placet hæc *δισκοφόρος*, cum ad certamina ejusmodi non admissæ videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ *δισκοφόρος* possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projecere. Putabam, ut ἡ *λεωφόρος* est via, qua comitat ὁ *λεώς*, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet *Gesnerus*, si, recte sensisse *Solanum*, dixero; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id autem substantivi sæpe intelligi, satis ipse novit. V. *Bos* de Ell. p. 184. vel 247. Ed. Schoetg. REITZ. *Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν* absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probō: quæ si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu*. GESN. in *Addend.*

Ead. l. 13. *Μύρωνος — δισκοβ.*) Hujus ipsius statuæ meminit *Quintilianus* II, 13. Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille *DISCOBOLOS Myronis*? SOLAN.

Ibid. *Δισκοβόλος*) Barbarum hoc foret, si *Th. Magistro* fides, scribenti: *ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκουεῖς*. REITZ.

Ead. l. 16. *Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο*) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem *Luciani* Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a *Luciano*, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: *Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολυκλείτος*. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canonem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide *Plin.* XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonia decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fictor fuit, uti ex eodem *Plinio* constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque *Plinius* meminit. ΓΛΑΞ. *Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον*) Statua nimirum illa, de qua in præcedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: *Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω*. Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? *Cicero* certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polycletus, Lysippus.* Idem Plutarcho in Symposio audit *πλάσση*. Idem ab eodem hoc Luciano inter *πλάστας* nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex *Aeliano*, *Plinio*; aliis innumera loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congegit *Junius* in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector, possit discere. JENS. Vid. *Jens.* Et *Davis.* not. ad pag. 4. Tusc. SOLAN.

Pag. 258 l. 1. Κριταίου) Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. SOLAN. At vid. illic Adnott. LEHM.

Ead. l. 3. Φαλαγγίαν) Supra Tim. §. 47. ἀναφαγγίαν, *recalvaster*, ubi vid. quae *Hemsterh.* notavit. REITZ.

Ead. l. 5. Ἀνθρώπων ὁμοίον) Vid. *Hemsterhusius* ad Tim. §. 52. ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus et ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοίον ἀνθρώπου πλάσμα dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit ipse homo. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία, etiam aliis frequentantur, ut αὐτοπάσις, quod *Hesych.* adfert, αὐτόλυκος, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, nam ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia et prior ille cognomen inde traxit. *Ovid.* Metam. XI, 313. *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patriae non degener artis.* REITZ.

Ead. l. 6. Πέλλιχος) Consule *Thucyd.* I, 29. ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN. Vulgo illic Πέλλικου legebatur. Sed e Codd. jam restitutum Πέλλιχου, et sic etiam h. l. *Belino* legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. LEHM.

Ead. l. 8. Στεφάνους) Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9 ibique notata: item *Theogn.* v. 174. REITZ.

Pag. 259. l. 8. Τύλως) V. De Salt, c. 49. et *Platon.* Minos versus fin. p. m. 510. ὃ γὰρ Τύλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυ-

τοῦ κατὰ τὰς πόδας φιλάτων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματέοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλχοὺς ἐκλήθη. *Athenæus*, ex *Ibyco*, amatorem *Rhadamanthi* fuisse ait, 603. D. SOLAN. Ὁ τοῦ *Mίνωος* reddiderat *Germanus*: *Minois filius*. Sed correxi: *famulus*, monente *Brunckio* ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cuius verba repetiit *Schäferus* ad *L. Bos. Ellips.* p. 118. LEM.

Ead. l. 9. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. Χαλκού — ἐπεολήτο) Sic supra Pro Imagg. cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. Κηρῶ) V. *Jani Rutgers. Var. Lect.* V. p. 461. SOLAN.

Ead. l. 4. Πυρετῶ ἔχόμενος) Πυρετῶ συνέχουσιν usitate dici, ostendit *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* IV, 38. Sed et ἔχόμενος πυρετῶ *Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici ἔχουσιν *Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἔχουσιν, *Sect.* IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis, ab *Foësius* in *Oecon. Hippocr.* v. ἔχειν indicatis, cum praepon. ὑπὸ. Sed et sine ea, ἀνὴρ νοῦσιν εἶχετο, idem ex V. *Epidem.* p. 535. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. Ἀλωπεκῆθεν) Ut *Tox.* c. 27. et *Diall. Merett.* II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte *Solan.* restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciph.* demonstravi ad *Tox.* c. 27. Adde *Suid.* Ἀλωπεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐδεδίου) Lege ἐδεδίου ἄν. LA CROZE. Non opus. LEM.

Ead. l. 12. Ἀγανακτεῖ etc.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελεῶν ἐστιαθῇ, indignatur, nisi stato tempore eximiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus et vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipiat. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae et eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλει Ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod Ἱερὰ ρέξαι *Homero* est, hoc *Thucydidi* Ἱερὰ θύειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur Ἱερὰ τέλει. Dicuntur et Ἱερῆα, hostiae: inde Ἱερῆα sunt quaevis animalia, quae mactantur. *Polyb.* lib. II. ὑπὸ Ἱερῆα caro suilla: *Athen.* lib. I. τροφή τῶν νεογνῶν Ἱερῶν; caro tenerarum pecudum. Sic et Ἱερῆα et θύειν nos

tantum est sacrificare; sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. GRAEV.

Ead. l. 13. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et *Timon.* c. 50. Reliquae ἀφ', nisi quod *Fl.* habet ὑφ'. SOLAN. Facile scetus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν αὐτῶν δειπνῶν, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, uno impetu, *Thucyd.* VII, 71. f. et ἀφ' ἐνὸς πλεονασμοῦ *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esse adeo contra analogiam ἐνταθῆναι ἀπὸ ἑρῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipiare; sed quia δειπνῶν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἑρ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricarī amplius nolim. REITZ.

Pag. 262. l. 14. Ἐσπεραμένους) Conf. supra *Quom. Hist.* Conscr. c. 29. med. *Infra* De *Dipss.* c. 6. m. et *Navig.* a. 2. f. SOLAN. Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἔσπερ — sed *περιεσπερ.* legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a *σπερᾶσθαι*, in gyram contrahō, formatum est, pro quo *Th. Mörus* interpret *Parisinae* Ed. *sparsis* dedit, quasi ἔσπεραμένους a *σπερᾶν* legisset. Sed *Gesnerus* id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitarem; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris. Neque adhuc dum adierant *Eucratis* filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci; ut ad ἰδεῖν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, *Parasit.* §. 16. Addimus hinc *Imag.* o. 11. f. ἀλλ' οἷς προεῖπον ἑκείνοις. *Rhet. Praec.* cap. 18. ὅτινεν ἐν ἡμῶν ὅλην γλῶτταν ἐλθῇ. Bis. Accus. 34. πάντα τοῦν μᾶλλον ἀνῆλπισα τὸν δῖον λόγον, ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. REITZ. Nec horum vides omnines certa. Exime certe locum *Rhet. Praec.* LEHM.

Pag. 263. l. 10. Ἐλεφάντων — Ἰνδιάν) Magnitudine enim *Indici* *Elephanti* *Africis* praestant, teste *Livio* XXXVII, 39. SOLAN.

Ead. l. 11. Πενταρῶ) Ita *V.* 2. Reliquae *πενταρῶ.* SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐκέρη) Videnda hic vita *Marini* a *Proclo* scripta p. 68. γάσμασι μὲν Ἑκατινοῖς φασκεῖσθαι αὐτὸν τὸν μετὰ τοῖς ὀμίλησεν. SOLAN.

Pag. 264. l. 7. Κατὰ φύλα κ. φρ.) *Homer.* H. B. 362. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐρῶ Πλάτωνι) *Plat.* π. ψυχ. SOLAN.

Ead. l. 13. *Βικάζον*) Forsan *εἰσάδον*. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur *εἶδον* ex praemisso *εἶδες*, mutatione non opus erit. REITZ.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius*: homini amico non est mentiri meum. *Lact.* VI, 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V.* *Plutonis* et *Mercur.* §. 1. ἐν τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἅλλα τοσαῦτα. Hic igitur jocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam *ἐπιμαρτυρήσαντος*. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὁ δὲ πυρετός, ὅλος; καύσωνος σφοδρότερος*) *Benedictus*: *Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* *Μα ὁ δὲ πυρετός, ὅλον καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior.* REITZ. De hoc vocis ὅλος usui vid. *L. Bos* Ellipse. p. 419. sq. *Schäff. LEXM.*

Ead. l. 13. *Χάσματος*) Conf. supra de *Luct.* c. 2. REITZ.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallet *δοκεῖν*. SOLAN. Verum est, *μοι δοκεῖν* hic locum habere. Vid. supra notata de *Luct.* c. 5. At non plane opus est mutatione, quia et *μοι δοκεῖ*, intellecto *ὡς*, non incommodum sensum exhibet. REITZ. Vid. *Fritsch Quaestst.* p. 25. sq. *LEHM.*

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag.* v. ἀναλέγομαι haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in *Ed. Blankardi*, dum dedit, *Αουκιανὸς ἐν τῇ φιλοψευδῆς: ἡ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἡ ἀπιστῶν pertineret ad verba *Luciani*. Quare punctum, quod post *φιλοψευδῆς* est, post *ἀπιστῶν* collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

Ead. l. 5. *Οὐκὼ πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) *Divus Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. *MARQU.*

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενίδην*) Poeta hic *Cretensis*, quem 50 annos perpetuo dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. *Timon*, cap. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τίω*) Sic pro *υἱῶν* etiam paullo post et alibi scriptum invenio. Alios amare *υἱῶν*, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. *Ev. Matth.* XX, 20. *Luc.* I. 16. etc. REITZ.

Ibid. *Οὕτως ὄναίμην—τούτων*) Formula bene precandi et affirmandi. *Alciph.* III. Ep. 19. pr. κοινωνικός ὢν καὶ φιλέταιρος ὄνατο σαυτοῦ—bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non onisso hoc *Luciani*, dedit peritissimus Graec. idiomatis *Berglerus*. Sed in malam partem, per ironiam. idem habuimus *Asin.* c. 36. f. ὄνατο τούτων τῶν καλῶν γάμων

Τούτων αὐταὶ pertinere ad υἱέων, monuit *Jaq. Elen.* in *Epist. ad Philom.* I, 20. ubi legimus, καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σου ὀνάλμην ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia addfert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex *Veneraea* phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Ead. I, 15. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ III.) Alio ordine infra *Musc. Enc.* c. 7. SOLAN.

Pag. 268. I, 10. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra *De Merc. Cond.* c. 34. et infra *Conviv.* c. 19. SOLAN.

Ead. I, 15. Σανδάλω γὰρ χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίσσθαι) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Gatzert.* in *Cinno.* c. 19. med. REITZ.

Ead. I, 18. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad *Arignotes* *Pythagorae* nomen, quae *Samia* et *Theanus*, celeberrimae *Pythagorae* filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* LEHM.

Pag. 269. I, 3. Πέλεκυν) Confer *Conviv.* c. 6. ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic *Demosthenes*, teste *Plutarcho* *Vit. Phocion.* p. 303. Ed. *Reisk.* cum ad dicendum surgere videret *Phocionem*, ad amicos dicere solebat, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* *Cyrop.* IV, 2. μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέρεα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἔχειν νομίζοντων. BIR.

Ead. I, 5. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

Ibid. Ἐπεικυκληθῆναι) Ἐπεικυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεικυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεικληθ —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. *Conc. Deor.* c. 9. ubi recte habet *Fl.* [Lego ἐπεικυκληθῆναι, aderat enim invocatus et inexpectatus. *Aristoph.* *Thesmoph.* v. 272. εἶσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰκυκλησάτω. KUSTER.] Ἐπεικυκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa *Fortuna* advocatus venisse dicatur *Arignotus*? Sed non dissimulanda tamen oppido, elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφορ.* 774. suspicatur legendum ἐπεικυκληθῆναι. Probaverat jam ad v. 102. εἰκυκλεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de caelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, tanquam *Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librarium superante, non dabitarem; sic; ut jubet *Kusterus*, reponere. *GESN.*

Ead. l. 10. *Ἐπήκουσα*) Forsan *ὑπήκουσα* legendum, adscripterat *Solan.* Nescio, num ex sup ingenio, an monitu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus *τὸ μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον*, nihil hic quoque mutare consultius fuprit. Adde et *Prometh.* §. 20. *μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου.* Ac de *Salt.* c. 64. *μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾄδομένων.* Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. *REITZ.* Adde *Charon.* c. 11. et 14. *LEHM.*

Pag. 270. l. 7. *Συνεστῶρα ὁρᾶσθαι*) *Συνοῖνος* etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod *ὑπεστηκέναι*, *φύσιν ἔχειν.* Nimirum *συνίσταται* vel *συνίστημι*, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod scjam, nondum firmata. *GESN.*

Ead. l. 15. *Κράνιον*) Sic scribitur etiam *Diall. Mortt.* I. ubi vid. not. *SOLAN.* *Κράνιον* praefendum esse vid. ad *Quom. Hist.* c. 3. et ultimum ibid. *REITZ.*

Ead. l. 16. *Τίβιον*) Vid. supra *Timon.* c. 14. (jam c. 22.) *SOLAN.*

Pag. 271. l. 1. *Ἀνορύξας*) *L. Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae *ἄνολξας*, absurde. *SOLAN.*

Ead. l. 3. *Αἰκίητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δεσμάτων*) *C. Plinius* *Epist.* 27. *L. VII.* Scriptor vitae *S. Germani Antisiodorensis* *Episcopi* c. XVII. *D. Antoninus* *Archiepisc.* *Florentin.* *T. II.* c. 9. *Tit.* 12. paragr. 8. *MARCIL.*

Pag. 272. l. 9. *Καθαράν*) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. *καθαράν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν.* *Plutarch.* *Thes.* p. m. 3. C. οὐδέν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληστῶν. Ibid. pag. seq. A. *καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν.* *REITZ.*

Pag. 273. l. 2. *Δαιμόνιος τὴν σοφίαν*) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic *δαιμονίως ἐπεθύμουν*, *misere*, i. e. *valde cupiens*, *Aristoph.* *Plut.* v. 675. Adde *Aelian.* V. H. II, 4. *ἐσπουδακῶς δαιμονίας.* Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. *REITZ.*

Ead. l. 16. *Μνήμα*) *V. Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Hesych.* π. σφῶν. Sed pro *ὥστε* hic apud Nostrum lege *ὥστε.* *SOLAN.*

Pag. 274. l. 2. *Στελλάμενοι νεκρικῶς*) Adde ista verba *στελλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ*, notat antiquus *Scholiastes* ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. *Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἐπ-*

φιδύσαν et ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς; haec ad-
jecit: οὐ καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς φέρο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ
σώματα. GRAEV.

Ead. l. 3. Καὶ προϋποθέτως ἐς τὰ κρῖνα μεμνημένοις)
In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in La-
tinis, ac personis in capitis adfectis, ignorans, utrum sic
praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit,
ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam
retinere, quae est in *capita*, ut sit typorum error. Certe
neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, ad-
sumisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse
larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel cal-
variae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Ead. l. 12. Τὰχα) *L.* et *Ven.* utraque ταχὺ, quod non
placet. SOLAN.

Ead. l. 15. Κοπτὸν) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri
jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse dixi-
mus ad *Toxar. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356. Spanh.* SOLAN.

Ead. l. 16. Μίμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico
etiam visus apud *Tac. A. II, 61.* Sed hic noster ἐπιμνηστικῶς,
cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et *Tox. c. 27.* Adde *Phi-
lostr. p. 232.* et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepi-
tumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut
credi ab incolis narrat, pulsatae statuæ, an vero ab aliquo,
qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei,
quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag.
816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabone*
judicio longe inferiorem. SOLAN. *Hemsterh.* adscripserat: vid.
Strab. XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba
autem *Strabonis* sunt: τὸ Μενόνιον — Πενιόρευται δ' οὐ
ἀπὸ καὶ ἡμῶν ἐκείνην ψόφος — ἀποτελέται. Ad quae
laudatus *Casaub. Plinius* ait, quotidiano solis ortu contactum
radiis crepare, *Lib. XXXVI. c. 7.* et ita *Corn. quoque Tacitus*
L. II. c. 61. Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc
Memnonis saxeam effigiem; (meminit et *Eusebius in Chronicis*,
et *Dionys. Periegeta v. 250.* Vid. omnino *Lucianum Ἀν-
ιστῶν pag. 349. T. 2. Ed. Amst.*) Adde *Scalig. Animadv. ad*
Euseb. p. 25. Meminit et *Juvenal. Sat. XIV, 5.* Dimidio Ma-
gicæ resonant ubi Memnone chordae; ubi vet. Scholiast. ait:
Memnonis ex acre statua, citharam tenens, certis horis ca-
nebat. Hanc Cambyses rex jussit aperiri, existimans mecha-
nici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen
aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum
reddidit. Ideo dimidio dixit, id est, aperto et diviso. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπειν ἔπει) Pro-
sus eadem locutio est in Evang. *Matth.* XIII, 35. ἀνοίξας τὸ
στόμα ἐν παραβολαῖς. Et ad idem *Evang.* V, 2. ubi ἀνοίξας
τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς, *J. Elsner.* phrasin ἀνοίγειν
τὸ στόμα firmat ex *Aeschylo* aliisque. De pleonasmo autem
τῆς ἐν, vid. supra ad *Herod.* c. 5. Adde huc propius conve-
nientem *Long.* Past. II. p. 81. σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐρ-
πνεομένη. Et *Alciph.* I, 31. pag. 138. ἀμυνοῦμαι αὐτάς, οὐκ
ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις. Per multa alia non abei-
millia adferre liceret, ut ex *Homer.* *Batrach.* ante med. κοσμη-
σαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοις. *Diod. Sic.* V. cap. 57. pr. ἐν παι-
δεῖα διήνεγκαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυ-
μαζόμενος Δαίδαλος. Item ex *Nostro*, *Phalar.* l. c. 5. ἐν
ὀφθαλμοῖς ὄρεῖν, ubi et alia jam dedi; nec non *Amor.* 29. pr.
ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων. *Timon.* c. 15. ἐν θύραις κατακλείειν.
Ev. Matth. V, 13. ἐν τίνι ἀλυσθήσεται; sed satis esto. REITZ.

Ead. l. 5. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμα-
σιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scri-*
bis, mirabili sapientia. Sic *Benedictus.* Meminit et alibi
scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Pro-
phetis eos conjungit, et *Apul. Metam.* 11. Tunc ex his unus,
quem cuncti *Grammatea* dicebant, pro foribus assistens, ceteris
pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in
concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui
reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus
sacris fungebantur. Sic et in libro de *Macrobiis* cap. 4. re-
censet inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repu-
dio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur ἱερογραμματέων,
sed in *Ms.* ἱερῶν γραμμάτων, quod non puto fastidiendum
esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμασιος, admi-
rabili sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas
vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non-
nisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et
literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud *Herodotum*,
Diodorum Siculum, *Clementem Alexandrinum*, aliosque ha-
bentur. GRAEV. Infra *Macrob.* c. 4. pr. ὥσπερ Αἰγυπτίαν εἰ
καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde et supra *Vit. Auct.* c. 14.
Quare et hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi
autem εἰς vel τις, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex
Aristophan. *Plut.* εἰ γὰρ τῶν φιλων, aliisque. REITZ.

Ead. l. 7. Αἰγύπτιον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυ-
πτιον non modo *Fl.* et *Fr.* sed et *J. Hag. Par. B.* 1. etc. Et
recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεῖα Αἰγύπτου
bene connectitur. REITZ. Hoc quidem et *Solanus* viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, caussa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγύπτιον* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγύπτια* c. 51. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEMM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΤΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἡ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν.* REITZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς*) Sic et *Th. Mag.* v. *ὑφίσταμαι.* SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum οἱ, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. Bip. Restitui articulum, cujus vim ai intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suasisset. Saltem tale iudicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerunt. „Ex uno illo, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEMM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ θεήσας ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἶκον ἐπαντλουμένην*) Et quae venustas in hoc Luciani *ἐπιμυθία*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periiit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in *Timone* §. 18. *ῥθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέρπαντλος εἰσπείσῳ, ἐπικλύσω αὐτόν.* JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 51. No. 39. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata Cedd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ θαντόλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δοῖω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχῆσθαι* *Benedictus:* *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythiæ imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro ἄπιστα Ms. ἀπιστοῦντα scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRAY.

Ead. l. 7. Ἀμφιλόχου) V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχου) Scil. οἴκῳ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. Ἐν Πλαυκίου. Vid. Bos de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. *Belinus* vertit: où la statue de ce héros a réellement causé avec moi, emendationem *Larcheri* secutus, pro ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὑπὲρ διαλεχθέντος in notis ad *Herodot.* lib. VII. T. V. p. 317. BIR.

Ead. l. 12. Τὸ ἐν Μάλλῳ — ἀληθέστε.) Huc facit *Pausaniae* locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμῶν etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tam potentior erat, quam ut eum tangere *Lucianus* auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐγγράψας) Quod Alexander *Pseudomantis* imitatus est. V. Alex. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit *Macrobi.* I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior et faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεῖς οὐ. δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praeberē) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, ejecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. χρῆναι εἶναι) *J. J. Wetsten.* malit ἀντιλέγων. REITZ. De Nominativo μόνος, qui cum δεῖν pugnare videri potest, vid. *Fritzsche.* Quaest. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 3. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* Ed. lacuna, B. 2. et *Salm.* SOLAN. Interpres *Thom.* *Morus* Latinae versioni personam PHIL. et mox ΤΥΧΗ. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et ἀπέλαυσα quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LEHM.

Ibid. Ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* Ed. recte. In rel. ἀνέλαυσα. SOLAN.

Ead. l. 4. Αὐτῶν) Αὐσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνος λυσσῶσιν. At λυτῶντων πυτῶν contra rursus *Dial. Mort.* XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. ΤΤΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

Ead. l. 13. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20. οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἐπιστήσουσι μὴ οὐχί— ἀγωνιστήν εἶναι ας, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προβλαβῶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiore esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipse in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsitan respiciat Herod. c. 3, ubi primus inter eos numeratur; qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

Pag. 283. l. 4. Ἀγαθὸι) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. l. 10. Κρητες τοξεύουσιν ἀγαθῶ, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Humer. sexcentis locis ἀγαθὸς βοὴν exhibentem, et fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Ead. l. 6. Τῶν πάλαι) Male omissum in Fl. articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κείτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21. τῶν ὑστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. REITZ.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἄλλως ιστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurien-sis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere et furiliter historiae narratione me ostentare volo. GRON.

Ead. l. 15. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μίμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII. Plin. L. XXXVI. cap. 32. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellionis silent historiae. Tentabam aut extricare legendò, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subjecit Memphin. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceptor fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux major affulgeat, *Ptolemaeus* legendum censeo, non, ut in libris est, *Πτολεμαίων*. Narrat *Pausanias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vido, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. *Τοιήτοις*) Combustas ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in α — suspicor. Ut ut sit, exstare *Venetis* audiavi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam super concionatorem audiverim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excolit, intelligentem. Eo tamen non inebimode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastem de lapide *pepylry* legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem discrete ait lib. de ira Dei csp. 10. p. m. 630. C. orbem vitreum plenum aqua si tonaeris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore. SOLAN. De Archimede hoc puto primus omnium *Lucianus* dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque domersisse narratur a *Plutarcho*, in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometrium Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: Allgemeine Anzeiger der Deutschen a. 1820. No. 311. et a. 1821. N. 114. LEHM.

Ead. l. 3. *Θαλῆς* &c. etc.) In marg. Add. Woss. adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed Gessn. locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ὃ καὶ τὸν ἄλυσιν ὑποσχέσθαι ἀνὲρ γεγώς κερῶσαι, τὸ πέδιλον παραπέμπαντα*. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀβροχον διαβιβᾶσθαι*) Cautè narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi discrete neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 39. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristophanem* Nab. 180. Illud *κατόπιν* nostri discrete, ut solet, explicat *Herodotus*, ἀνῶθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθύτην ὀρύσσειν, ἀγόντα μηχανίδα, ὥστε ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρῶμεν κατὰ πάντου λαῖβος, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, si 1) non dicebant *Ἀβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen *Herodotum* patrem fabularum vulgo appellamus: et nosler dedit præcepta scribendae historiae. Cautius patillo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESSN.

Ead. l. 5. *Ὁ μηχανικὸς*) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*, SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰππῖον*) Nemone de hoc quidquam? Conf. Woss. de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippiam

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, *καὶ καθ' ἡμῶς*. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ὅτις ἐκ τοιαύτων — συνιστάμενον*) Spuria haec videntur et insititia. GUYAT. At vide notas inferiores. LEHM.

Ibid. *Ἐποχολογίας*) Repetiit, puto, librariorum improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque *ὑποθέσεις*, ut non ita multo post, *νοεῖν μὲν γὰρ ἢ ὑποθέσεις*. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversae, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, eas satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talia non est Hippias: non exspectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatum omnibus lineis figurata describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praecceptis artis, quodcumque triangulum postulatum fuerit, construere. CLEM. Speciem sane habet *Generis* emendatio; nec tamen sequor. *Ἐποχολογίας*, quam vocem consulto auctor repetisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas profitetur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Generus*, Cf. Quam. Hist. Concord. v. 27. ubi *ἐπεὶ ὑποχολογίας* est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum, sectio a caput alterum. Ceterum optime supra Lucianum percepit *Generus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum *συνίρας* hic male interpretatus est, tum in verbis *συνίρας πιδασκότες* c. 3. ubi reddidit: *in sermone* vehementer probabilis; tum paullo post in verbis *ἐνδὲς συνίρας*, *in disputando* acutus immemor scilicet erat, *συνίρας* h. l. esse e *συνίρας*, nec respexerat vocem cognatam *σύνεσις*, mox c. 4. et ipsam obviam. Errorem hunc *Generis* ex parte etiam *Belinae* notavit. LEHM.

Ead. l. 15. *Ἡρῶνιστος*) Etsi Florentinae scripturam probe, quod augmentum a sepiissime omitti solet, secutus tamen sum numerum maiorem illarum, quae *ἦν* — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi *εὐδαιμονίᾳ*. Item Amor. c. 6. pr. ubi et *εὐπρόσπορο*, non *ἦν* —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita *εὐλόγηος* in Evang. *Matth.* XIV, 19. Et *Luc.* II, 28. atque ubivis. *Εὐφράδην*, *Act.* II, 26. ac passim. RERTZ. Cf. de Marc. Cond. c. 12. et adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. LEHM.

Ibid. *Κατὰ δέ*) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artis culmen, afferat: quasi quis dicat, litterarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insutum textui *Luciani* intrinsecum est. Certus nisi aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo hæc profecta crederem, à me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimitur, primo dele illud *ὅτι*, deinde lege *συμμετρίαν*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri præstantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des anciens. En vain Dutoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blâme la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223. et par Sextus Empiricus adv. Phys. pag. 623. Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu'Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour prétendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est *εὐθείας*, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de *ὁμοίαν*, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien est, qu'*Hippias* étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot *εὐθείας* n'empêche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot *γῶνιαν* est un de ceux, que les Grecs aiment à ne point exprimer. Idem in Noët.*

Crit. pro *συμμετρίῳ* reponi jubebat *συμμετρίων*. BR. Mihi vero acus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explico: Hippia aequum est mentionem injicere, viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *φασὶν* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: ἐν τῇ δοθείᾳ εὐθείᾳ τὸ τρίγωνον συνίσταται, in data linea recta triangulum construit, i. e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, conatuere; ergo non expectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solani* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθείας*, quum de eo, quod Hippia adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin *συμμετρίῳ* non minus recte, quam *παρεχομένῳ* etc. ad Hippiam referatur. LHM.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ δοθείᾳ, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale fuisse videtur. GUYET.

Pag. 285. l. 3. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἐν δὲ ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi. quondam, ni fallor, in *Epist. Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodounque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkelius* ac *Buno* in *Idea hist. universalis* alique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. *Rantz.* Ergone fieri potuit, ut *Reitsius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc *Hippiam*, *Luciani* aequalem, cum *Platonico* confuderit? *LEHM.*

Ead. l. 14. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταντινὸν) Reddant interpretes, *quam ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκείθεν interprestantur *ex utraque parte*, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτην ἀπαντὶ τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτεθειμένων ἀσφάλειαν ἐμπειθεύσάμενος. Id describendi genus cum *Salmurii* proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit spa, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus *Hippias* planavit, crepidinem (vel marginem ripae, qui extollendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. *GAON.*

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit: *SOLAN.*

Pag. 286. l. 1. Ὑψος — κρατυνόμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur; sed de montium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic praesentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat *Solan.* conferend. *Alex.* p. 236. id est, *Δικαστηρ.* s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *παρὰ τὴν ἀψίδα περόμενον* quod non video quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψος — κρατυνόμενος non intelligo, et ἀψίς hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praecepti epitheton tum faciat. Quare in *Gesneri* expositione acquiescimus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἀψίδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectae, quas *contresorten* appellamus, significent, belle procedet ἀψίς ἀποτόμοις. REITZ. Ἀψίς, sic enim scribendum, placuit etiam *Wielandio*, quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cuius quidem rei causam in eo dicit quaerendam esse, quod *Lucianus* describat rem, cuius non satis fuerit peritus. *Belinus*, servata lectione vulgari, recedens a *Gesneri* interpretatione, quam intelligere se negat, sub ὕψος πᾶν ἀποτόμοις intelligit *pilas transversarias*, des *épurations* que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψος — κρατυνόμενος non esse cum *Guyeto* pro insititiis habenda. LAM.

Ead. l. 6. Πυλῶν μὲν ὑψηλός) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὑπτιος μᾶλλον ἢ ἔρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανίῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προτιθέσθαι) χαλίσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνονται ὑποχρώσεις. Et verte: ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas*, (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed *conclavia*, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab *Luciano* in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verit debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit *εἰκόνες λίθου λευκοῦ*, utique non sufficit, si cum Salmurienſi reddas *marmoreas imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius eum *Ὀβσπορεο*, ex albo lapide. GRON.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige *ἀνθρώπων*. *Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος* etc. GUYET.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos* Plinius etiam et *Vitruvius* vocant. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 224. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) *Oecus* ille, (vid. *Noster* περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, *οἰκηματία* et *ὑποχωρήσεις*, quae non recte distinxit doctissimus *Gronovius*, bene alioqui de hoc loco meritis. GRON. Satisfecit mihi omnino *Gesnerus*, nisi quod in vocabulo *πυλῶν* reddendo non obsecutus, quem jure laudat, *Gronovio* usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφήν παρεσκευασμένα οἰκηματα. GUYET. Adsentior *Guyeto*, aut ex praemisso iterum intelligendum *ἔχων διατριβήν*, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia *διατριβή* non satis convenit alteri huius membro. REITZ. Audi *Gesnerum*. LEHM.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἐργ.*) Sic supr. *Rhet. Præc.* c. 9. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videntur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono *ἔξελθόντας*. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* etc. Si hoc non placeat, certe *εἰσελθόντας* significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. GRON. Nihil varietatis invenio: nam si *ἔξελθ* — reperirem, lubentissime id cum *Gesnero* reciperem; quod enim paullo ante dixit *εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται*, alia ratio est. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τοῦτο*) *Supra hanc*. *Post.* GUYET. I. e. *Benedictus* dederat, *supra hanc*, quod *Noster* recte corrigit;

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐν cum cam dandi saepissime sō sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* II. H, 163. — 64. 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐν Τυδείδῃ ἀγο — Τοῖσι δ' ἐν Αἰάνεσσι — Τοῖσι δ' ἐν Ἰδμενέσσι — et 367. Τοῖσι δ' ἐν Εὐρύπυλοσσι — addatque notati ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. Ὀφθαλμοσθῆσι) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; s quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato et curiosa expectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaeque recentiorum aeculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος) Sic vertit Obopous: Nomadio lapide coagmentatus. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. Numidico lapide debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graeco Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur extractus; melius, si incrustatus dixisset. PALM.

Ead. l. 15. Πυέλους) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. l. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. A. W. habere ἀρχομένου, modo jam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνιαυτός, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ συντός ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive prima de nocte, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586. Πῶς σῆμα μέλλει, πρῆγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χεῖρ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutari. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιχα) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐτῆς, erto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso caractere T et Γ. GRON. Ubi legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιχα, καὶ τοῦ φόγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. Fl. Sequitur continuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte Flor. Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προ-
 κειωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem et βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. JENS.
 Ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

Ead. l. 8. Φωταγωγῶν) Quod JENS. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat J. Hag. Par. aliaeque. REITZ.

Ead. l. 10. Βορέαν) JENS. Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem. Βορὰ enim esca est. Long. Past. II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἐχθύων θήσω. Vel opsonia, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8. med. REITZ.

Ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 289. l. 9. Ἀφόδων) Fl. Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox L. et B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. SOLAN. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαλῶν) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαλῶν δυσὶν ἀναχωρήσεις· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repngnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis et naribus domingrum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσίν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαλῶν· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88. p. 134. καὶ τὴν τῶν ἀναγκαλῶν ποιήσαντα, ἀπονίξιν ἐκείνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεῖα ἀναγκάλια, ubi Wess. et illa Epicteti addidit. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit Benedictus, multis januarum egressibus munitum, (et quaeso, quid est muniri egressibus janua-
 Lucian. Vol. VII. O o

rum? sed ut recte Obsopoeus, multarumque januarum egressibus patens. GRON.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium*. GUYET. Bene; nam *θυρώω* est *januam* vel *januas facio*. *Aristoph.* Av. 614. — οὐδέ θυρωῶσαι χροσαῖαι θύραις. REITZ.

Ibid. Ὀρῶν) Corrige ὥρῶν GUYET. Idem *Jens.* quoque monet in *Lectt.* *Lucian.* p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὠρῶν — *μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* IX, 9. ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter caetera etiam *buccinas canunt*, qui est ipse *μυκήματος*, bubulae vocis imitatio. GERN.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος*) Qua ratione hæc horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonita simul horas indicarent, adcurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quæ super his adnotari. Quare videat curiosus lector *Pancirolo* memorab. ab *H. Sal-muth* conversa, T. 2. Tit. X. de horologiis, figurasque clepsydram antiquarum ap. *Peralitium* in *Vitruv.* Gallico. licet *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 447. ad 458. atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. *Thesauri Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romæ in foro, *Memoir. de Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bergasum* de obeliscis, *Thes. Graev.* T. IV. p. 1905. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirolo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι* etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellecto ὑμῖν post *παράσχοι* rectius quam *Gesnerus*, qui — *ut lavare quandoque hic possim*. *Bir.* Temerariam hæc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum *Lucianum* cum hac male capta sententia risui exponere. At in *παράσχοι* nec *mos*, nec cum *Belino* ὑμῖν, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus hæc copia quandoque dari possit. *θεὸς παρέχει λούσασθαι* est: *per deum licet jam lavari, copia jam est lavacro utendi*. Sic fere etiam *Fritsch.* *Quæstet.* p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. LEHM.

Ead. 1. 2. *Πολλοὺς καὶ ἄλλους*) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra *Philops.* c. 19. ubi et καὶ ante ἄλλο. *Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὀράτε;* sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in *Rhet. Præc.* cap. 11. ipso init. ac sæpe alibi. Item in *Tab. Cebet.* statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. *Ἐπὲρ τῆς στρατιᾶς*) *Etsi περὶ*, quod *Solan.* vult, usitatius, tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὸ idem suadeat, et περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad *Gall.* c. 18. med. Quin et *Hom.* ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, *Iliad.* Z, 524. — "*Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰσχε' ἀκούω*, quando de te probra audio. Sed præter exempla ad *Gall.* l. d. adlegata, non longe quoque abit hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod etsi super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum hæc *Luciani* admittunt. REITZ. *Infra* c. 5. ὅ, τὰ δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἑμοῦ. Verum res non potest amplius incerta esse. LEHM.

Pag. 292. l. 2. *Ἀσίδηρα*) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

Ead. 1. 4. *Ἀσπίδι γὰρ εἰκαζόν*) Interpositio (ἄσπισι γὰρ εἰκαζόν καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Ead. 1. 5. *Νεανίσκου*) Τοὺς Σατύρους, *Satyros.* GUYET.

Ead. 1. 6. *Οὐράς ἔχοντας κέραστας*) *Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα.* MARCIL. In *L.* καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum *infra Conc. Deor.* cap. 4. f. de iisdem *Satyris*, κέρασται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἰρλίφους τὰ κέρατα ὑπαφύεται. Sic autem loqui amat *Noster.* Vide *De Dips.* c. 3. ὑμενόντερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίαι τὰ πτερά. *SOLAN.* Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quæ libros obtinet, mutaturus fuerat. Κεράστας jungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figuræ accommodari videas) refertur

ad *κέρματα*, quae in *χαράστας* latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GRON. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad *κέρματα* intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita compressa est, ut videamur—tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cuius tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV. pag. 536. pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9. ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1. pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi πλοῖα πολοκύνθυνα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65. Ac mirare Stephanum et Rhodom. talia corrigentes. REITZ. Cf. ad Hefmot. c. 45. Tom. IV. p. 429. sq. LEMM.

Ead. l. 10. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, *ἀναδεδεμένον, ἐν πορφύρῃ*, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

Ead. l. 11. Ἐν πορφύρῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno*. GUYET.

Ead. l. 12. Βραχὺν προσβύτην) Sileni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonius* ad *Aelian.* V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui *Tacitum*, *Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2. B. Gall. c. 30. adferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostrae contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent?* Ubi et Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ *Thucyd.* VII. c. 29. REITZ.

Ead. l. 12. Προσβύτην) Σιληνόν. GUYET.

Ibid. Ὡς μεγάλα etc.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic.* III. cap. 71. ubi id observat *Wess.* eumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adparet.

Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Cono. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

Pag. 293. l. 2. **Ἀπιθανόν*) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdus*. SOLAN. *Πιθανόν*) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primarium ducem aperte contemptum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. LEHM.

Ibid. **Ἐτερον δὲ τὸν Πᾶνα*. GUYET.

Ibid. **Τερασσιον ἀνθρώπων*) Sic infra Conc. Deor. c. 5. *γελολους θεους καὶ τερασσιλους*. SOLAN.

Ead. l. 4. **Κέρατα*) Cornua Pani ab antiquis afficta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, *Strat.* I. pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. *Diod.* Sic. I. III. aliquoties. REITZ.

Ibid. **Ὀργίλον*) Sic de eodem Pane *Theocr.* I, 17. *ἐντὶς πικρὸς, καὶ οἱ αἰὲ δριμύϊα χολὰ ποτὶ ῥινὶ πάθηται*. GERN.

Ead. l. 8. *Εὐοὶ — δεσπότην*) Omissa viris summis *Bocharto* atque *Huetio* observatio, quam aequae facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in *Canaan* I, 18. hic *Demonstr. Evang. Prop.* 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *πᾶν* hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes *κύριος*. Qui dividerunt hanc vocem, et *εὐ οἱ*, vel *εὐ οἱ*, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *πᾶν πᾶν* — conveniret, quod in *Judaica* illa thyrsophoria (*Βαχχελαν* et hanc vocat *Plutarchus* *Sympos.* 4, 5.) ingeminatum novimus. GERN. *Εὐ οἱ*) Vid. *Redi* in notis ad *Dithyramb.* p. 17. LA CROZE. Junctim h. l. haud dubie scribendum erat *εὐοἱ*, non, ut vulgo factum, disjunctim *εὐ οἱ*, aut utcumque malis, quia de *numine* imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. LEHM.

Ibid. *Τούτο δ' εἰκάσειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην*) *Miror*, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. GERN.

Ead. l. 14. **Ἄλλ' εἰπερ*) **Ἄλλ' ἤπερ*. GUYET. Imo *εἰπερ*.

Et εἴπερ ἄρα est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit *Gesnerius*. LXXM.

Ead. l. 13. *Θηλύμην*) Hinc emendandus *Suidas*, apud quem suo ordine *Θηλύμην* leg. pro *Θηλύμην*. Conf. Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. *Virg.* Aen. IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ. In *Suida* pro vulg. *Θηλύμην* non *Θηλύμην*, sed transpositis vocalibus *Θηλυμηνος*, corrigendum *Solani* enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LXXM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐγκαλινώσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Τύπανα ἐπαταγεῖτο*) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. L. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terentius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

Ead. l. 7. *Τὸ ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia et μέλος potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

Ead. l. 7. *Σελήνου*) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 646, 2. σάλπιγξ οὐ χραῖνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Οἴόμενοι — ἀκούεσθαι*) Quae ista est connectio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, αἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia *Luciani* verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, *Lucianum* aut alium bonum scriptorem verbo αἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poeticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GESN. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum αἶνω, quod facilius ferri possit, nonnisi in poeticiis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus Gesnerus, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἰεσθαι et πεπιστευμέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. LBNH.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Eno. cap. 6. vel male, satente ipso Solano, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ. Ἀκούεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. LBNH.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpretes quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. JENS.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνουῦνται) Interpretes, alii ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset εἰς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, alii omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἤξιλον. GRON.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

Ead. l. 11. Ἐπαυῶν πολυῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? laudarene an redire? Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro *ἐπαινεῖν* levi discrimine *ἐπαινέσαι*, vel *ἐπαινῆσαι*. Infiniti enim circumflexi, quale esset *ἐπαινῆν*, quod vix apice distaret ab *ἐπαινεῖν*, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex *ἐπαινέω*, sed ex *ἐπαινέμι* tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN. Nec ego plane illud *ἐπαινῆν* concoquo. Nihilominus *ἐπαινέσαι* — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimo omnium recipere dubitabam. LEMM.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διώνυσον) Οὐκ ἀπρὸς διώνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπρὸς διώνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L. et Bas. Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διώνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διώνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπρὸς διώνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς διώνυσον. Verbum jam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de *Athenaso* dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GESN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ἂν ποιῶμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς) Οὐδ' ἂν ποιῶσιν αἱ ἐν Ἰνδοῖς. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. *Hemsterh.* ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosis adiri *Diod. Sic.* non uno loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαοῖς) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 298. l. 9 Τερὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατόρον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νιφάδεσσιν) *Hom.* Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τερτιγῶδες τι etc.) *Hom.* Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor *Homer.* Il. Γ, 151. Ἀγορηταὶ ἰσθλοὶ τερτιγέσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. "Οἰμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄμφῃ sulco. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὄχρον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. *Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius* Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγνιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vera, Tom. IV. p. 241. LEMM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γραφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* l, 1. pag. 7. et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. II. p. 181. extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui.* GERN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra *Deor.* Dial. XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἰσικῶς ἢ σοί. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνέηπται τὴν τοῦ λέοντος) Ut qui leonis exuvias sit indutus, bene interpreas. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνέϊται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται indutus est, sic et ἐνέϊται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poeticeis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. At supra *Dial. Mort.* XVI. §. 1. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, et *Necyom.* 1. Μενέππους ὅλους. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praefendum, non liqueat. *Liban.* *Epist.* 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf*. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra *Adv. Indoct.* cap. 9. ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra *Philops.* cap. 6. ubi πεφυλαγμένως pro παφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi *Hermot.* §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian.* V. H. XII. 1. ante med. Θεὸς πάντας ἐκάλει Ἕλληνας καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς. atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et Ἑλλάνιος Ζεὺς erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. REITZ.

Pag. 302. l. 7. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειράς. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GERN.

Pag. 303. l. 5. Λόγος ἐν γῆρᾳ) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Tourpio* l. 1). Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς εἶκε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. *Plut.* EI apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* BIP.

Ead. l. 6. Ὅτι μὲν etc.) *Homer.* II, Γ, 108. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) *Eurip.* Phoen. 533. SOLAN. Immo si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. REITZ.

Ead. l. 10. Νέστορος — γλώττης) *Hom.* II. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

Ead. l. 11. Λειριόεσσαν) Respicit ad II. Γ, 152. ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καὶ ὕλην Λένδρῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν λίσσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόεσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic *Eustathius*, εἶδος ἄνθους, et speciatim *lilium*. GERN.

Pag. 304. l. 1. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET

Ead. l. 3. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ. etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitutes laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετυρημένη. GERN.

Ead. l. 4. Ἡ γλώττα — τετυρημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετυρημένη. GUYET.

Ead. l. 10. Παρόδον) Conf. supra Alex. c. 48. εὐδοκίμουντα πάροδον. SOLAN. Παρόδον etiam esse aditum, vid. *Diod. Sic.* III. c. 20. et XI. c. 12. pr. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπεπλήξει) Non ausim dammare hic futurum indicativi: sed melius cohaerere cum superioribus, et verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπεπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103. seq.

landasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλκὸν δὲ σε γῆρας ὀπά-
ζει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*,
qua meliorem a me dari posse desperabam. GERN.

Pag. 306. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom. Il. Θ, 103*:

SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat
Belinus, vertendo, pour railler mes cheveux blancs. BIR.

Ead. l. 9. Εἰσιδὼν μὲ) An εἰσιδὼν μου ὑποπόλιον γένειον.
Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod
glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχως. Lectio certe vulgata
non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quae-
sisset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ
intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente
articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi inveni-
rem. REITZ.

Ead. l. 9. Χρυσοφαίνων) Senarius ex *Anacreonte* aut
alio quodam poeta. Χρυσὴ φαίνων εἰ βεβούληται πτερόν.
Sed a *Luciano* interpolatus videtur. GUYET. *Anacreontis* esse
satis indicat, cum *Tejum* poetam vocat, sed nullibi apud eum
ia iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.)
Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῖς. SOLAN. Χρυσο-
φαίνων — πτερόν) Non apparet, quomodo hic locus sit
genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* πτερόνῳ χρυσο-
φαίνων: sic enim respondet dativus dativo αἰετοῖς. GERN.
Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta
retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendum-
que suscipiatur χρυσοφαίνοντις πτερόνῳ, quod et ego malim, ac
reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαίνοντι cum
Gesnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri potuisse, pro
ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque pro ἢ αἰετοῖς
quoque legendum αἰέριος, nondum video. Florentinae χρυσο-
φαίνων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si
certum esset, verum referri ab *Luciano*, quod minus credi-
bile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ. Χρυσοφαῖς pro-
bissima vox, occurrit *Eurip.* *Hecub.* c. 633. et saepius. Ni-
hilominus abstinui me a mutando hoc loco poetico, quia non
liquet, quantum servaverit *Lucianus* ipsa poetae verba, quan-
tum mutaverit. Proverbium de *Hippoclido* vide etiam in fine
Apolog. pro merc. Cond. LERN.

Ead. l. 15. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 306. l. 7. Οἶν ἐκ) *Hom.* *Odyss.* Σ, 73. SOLAN.
Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam
hic sit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellips.

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cecisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritsch*. Praef. ad Ed. Alex. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. LEHM.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.
Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in iudicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Proptereaue orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμεῖς ἑλπίσαντες, ὁρᾶτε etc. unum, ut ὅσπερ ὅρα etc. ἑλπίσας etc. αὐτόν. Judicalem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδη οὖν σοι προλέγω ἑχέας τὸ ὕδωρ etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit ἑχέας, sed ἑχέας. MARCIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est προγλαυῖα caeteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. GERN.

Ead. l. 10. Ἡλεκτρον) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. l. p. 780. REITZ.

Ibid. Ἡμᾶς) Ita L. et *Ven.* utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς. SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque *Par.* tamen ejus interpret *Obsop.* nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. REITZ. Verum non esse potest Ἡμᾶς, vel propter oppositionem sequentium ἀμέλει καὶ αὐτὸς, quam patet nullam fore aut omni vi earentem, si Ἡμᾶς legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus*, restituit *Schmiederus*, quod unice verum est. LEHM.

Ead. l. 14. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra *Deor.* Dial. XXV. f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐν αὐτῷ δακρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, et ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χυμὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

Ead. l. 17. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consuluisse *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν καλεῖσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρῆν ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τῶν τὸ ἤλεκτρον φοιτῶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunas* vel simile nomen, quod jam quaerere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόμαρον, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. I. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat *Lucianus*, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum *Gallicus* interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. GESN. Fabulam, μῦθον, a se narrari, ipse satis clare proficitur auctor. Non huius igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrinā vixdum opus haberet. Sic sere *Wielandius* vindicat *Lucianum*. LXXM.

Pag. 508. l. 3. Ἦκον) In omnibus libris nostris antea ἦκον legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritzscheius* Quaestat. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. LXXM.

Ead. l. 4. Αἰγίρεως) *Populos nigras* etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse contemnit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum δακρύων, et ἀποστάζειν, forsā id jam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. *Gall.* cap. 14. ὁ τὰ πνευμά. Bis Accus. c. 9. et 20. ἡ τὰ πνευμά. notasque ad *Mort. Dial.* X. §. 4. REITZ. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum *Ed. Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure τὰς τὸ ἡλεκτρον ad nautas istos dictum fuisset. *LEHM.*

Ead. l. 14. Ἡμῖν Ita *L.* et *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis ὑμῖν. *SOLAN.* Neque hoc loco cum *Solano* et *Reitzio* facio, licet hic *Schmiederus* videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox ἔφην. Et ἡμῖς δὲ etc. c. 3. in. refertur ad παρ' ὑμῖν, ad ἡμῖν non facile potest.

Pag. 309. l. 5. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diod. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. τοῖς παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, αἷς ἐν πόδι δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse *Stephano* et *Rhodomano* docet *Wessel.* ex *Plutarch.* Apophth. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde *Thucyd.* IV. c. 2. εἶπον δὲ τοῖς — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi *Duker.* ex *Aristoph.* *Eq.* 1391. σοι παραδίδωμι — ἵνα λαβόντα, tum et hoc *Luciani* adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἐξῆν, et ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter conjunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι (an πλουτοῦσι; *Lehm.*). Idque patet itidem ex hoc *Lysias* pro *Corinth.* Sociis, p. *Ed. Lond.* 28. Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀμὶνον μεμνησθαι, ὑποῦντας μὲν ἐν ταῖς πόδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, ut *ead.* *Orat.* p. seq. μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐν τῶν ἡμερησίων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινον βουλευέσθαι. *REITZ.*

Ead. l. 17. Ἀπόλλωνος πατέδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim *Phaëthontis* mutatos ferunt. Vid. *Ovid.* *Met.* II, 367. et *Virg.* *Aen.* X, 186. Vid. *Plat.* *Phaed.* p. 387. g. et *Stob.* *serm.* CXIX. p. 607. *Cic.* *Tusc.* I, 30. et *Davis.* not. *SOLAN.*

Ibid. Πατέδρους) Addendi hi πατέδροι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. *GESN.*

Pag. 310. l. 12. Ἐν) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra *Paras.* §. 17. οὔτε γὰρ αὐτεῖν ἐν. *Aristoph.* *Plut.* 348. ἐν γὰρ τις ἐν κινδυνῷ ἐν τῷ πράγματι, ubi *Spanhem.* ex *Demosth.* aliis-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elen.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἐν Ἰουδαίῳς — οὐκ ἐν δούλοις etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἐνι, et frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνισσι vel ἐξισσι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. REITZ.

Pag. 311. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ὡδὴ πρόσεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμυθος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, et quam nihil in ipsa sit canori. Sic enim recte verti puto ὡδὴ. Ut *Crassus* apud *Cic.* III. de orat. de *C. Carbone*: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in *Bruto* de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem etc. fuisse dicebat.* Ubi volubilis est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἑμμελλεῖς τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περὶάσεσιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac molitio et modulationibus edulcare.* Μῦθοι pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam tamen *Sophistae* suis orationibus adaspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

Ead. l. 9. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιά est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Eucledes*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλὸν autem et ἔμφασιν hic pariter et *Heliodorus Larissaeus* dicunt eam, quae hic σκιά est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit *Obsidianus lapis, umbram* vocat, et magis discrete *Isidor.* Orig. XVI, 4. *imaginum umbras.* GERN.

Ead. l. 11. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudiciale clepsydrum, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Jam subijcit, se hac ingenua de se

professione, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. Ἐπιτοὶ καὶ κώνωψι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, muscis adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Leeuwenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GESN.

Ead. l. 9. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, οἱ τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, alias pernicipibus alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita *L. Bos* in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 5. ubi et ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι. REITZ.

Ead. l. 10. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro pennas esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer *Nostrum* infra *Dipss.* cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. Μελίσσας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam μὲν cum *Fl.* quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit *Solan.* idque in *J.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud *Long. Past.* lV. p. 147. (vere 139.) Ed. *Moll.* Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παῖδιον ὑπέθηκον, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον. Neque

opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. ἐγὼ μὲν οἰμῶξεν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 59. τοὺς λόγους μὲν συμβουλευσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τευχίζειν τὴν πόλιν etc. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. ἔδεσθαι μὲν, ὡς ἄνδρες, περὶ παρρησίας μου, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed facite intelligitur, in opposito verbo κερδοῦσαι mox adjuncto. *Herodian.* I, 4, 2. ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Ael.* V. H. IV, 10. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin et μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut *Paras.* c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel* major est, *vel* centies, et simil. Ita et apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* RERTZ.

Pag. 313. l. 8. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἶα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN. Etiam si ἀπηνῶς, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum οἶα, non οἶα. refertur enim ad ὥδῃ. Cf. *Fritzsch.* Quaest. p. 173. LEBM.

Ead. l. 13. Οὐ συμφυεῖν οὐκ ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui sauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem φολλίδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecepit cum loricis squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et ἐν κατὰ τὸ ὀρθόπυγρον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. GRON.

Pag. 314. l. 8. Ὀδοῦς) Florentinam recte ὀδοῦς habere, adpinxit *Solan.* nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec τριδούς de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebra primam colli ὀδόντα vocari *Hippocrati*, monet Poll. L. 2. S. 131. quem tamen refellit Foes. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Ms. unum *Pollucis*, editores id recte spreverunt. Apud LXX. 1 Sam. 13, 21. ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (*Lutherus* omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebræo, quam recte, non inquirō. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Καὶ ἀνοίχτες σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Ead. l. 9. Πολιτεύεται) Vertunt, obversatur. Verte, negotiatur. GUYET. Idem addit, ὑπέντηχε subsidit esse vertendum, ac dein pro contractae, subsidentes. REITZ.

Ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὕτε πέτεται, οὕτε ᾄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam eis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθορὰν etc. nempe quia turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generationem accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. §. 7. (jam §. 11.) SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀνδρῶν) Si Rhodomanno credimus in Ad-dend. ad Diod. Sic. ἀνδρεῖα semper scribendum, et sic Diod. Sic. XI. c. 4. Sed cum ibid. cap. 6. bis legatur ἀνδρίων, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. Ἀνδρεῖα Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed et ἀνδρεῖα idem III. c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12. ubi ἀνδρίας quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεῖα semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρεῖων tamen multo frequentius. REITZ. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13. adde etiam De Salt. c. 12. f. LXIII.

Ead. l. 16. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσόλοικον fuisset enim ἀλλὰ τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν

ποιητῶν δ' Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. Ὀλισθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat *Homerus*, ne cum *Luciano* erres, non Achillem; quod *Barnesium*, ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc *Homeri* locum a *Luciano* allusum. SOLAN.

Pag. 316. l. 1. Τῷ θάρσει τῆς μύτης) *Hom.* II. P, 570. SOLAN.

Ead. l. 2. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam *Lucianus* discrimen inter θράσος et θάρσος, idque sit antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum II. P, 570. ubi Menelao Minerva μύτης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν, x. t. l. quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* *Alcestin* 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad *Medeae* v. 469. ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia *Eustath.* ad II. E, 3. ubi *Dionysii* Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος. it. ad *Od.* ζ. pag. 547. 28. *Bas.* et *Pollux* III, 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἐρμηνείας, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi παράκειται, sit, φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν ὅσον θάρσει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀπλοτῶ ἐπαλρεσθαι dicat, fallaci audacia, et nobile illud II, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. contra ea VI, 68. θάρσος παρασχεῖν de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud quem in comparatione *Periclis* et *Fabii Maximi* prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414. Μία γὰρ ὡς εἴπεν ἀπειρία καὶ θράσος γενῆ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpres, una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum *Hippocrates* in *Νόμῳ* extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασύτης ἐτιθήνη. Sic praeclare nuper ven. *Wolffius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀναιμνός. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328. extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρέσθῃ. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. *GESN.* Vid. *Diod. Sic. V. c. 29.* ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρρος *Gregor. Naz. Or. IV. pag. 113:* qui ait: ὅτι θάρρος καὶ θράσος, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει πεχώριται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστίν. — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοίως χωρεῖν καὶ ὠθεῖσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. *REITZ.*

Ead. l. 6. Οὐχ ἄπαξ — μέμνηται etc.) ll. B, 469. II, 641. A, 130. *SOLAN.*

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προσεπιπῶν) *Hom. II. B, 469. SOLAN.* Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath. Od. Ψ, 526. p. 817, 35. Bas.* ad verba ποιῆται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφάνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πάντα γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελίσσῶν ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναγῆσαι. ἡδίων, ἡγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡμέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνεγείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe ll. B, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πεπομένως. Posterior intellectus ad *Luciani* mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis lande ageretur, cujus etiam est densare ordines. *GESN.*

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de *Anim. IV, 28. SOLAN.*

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de *Anim. L. II, 29. Μυρία ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ θραυστάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλῃς τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσεις, καὶ καταθήσεις ἐν ἡλίου ἀγνῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυρίαν. Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius ha-*

mor exsicceetur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. REITZ.

Ead. l. 9. Παιγγυεσία) Vocabulam hoc in *Epist. ad Tit.* III, 5. occurrit, hoc *Luciani* alioque *Josephi*. testimonio probantem vid. *J. Elsnerum* in *Obs. Phil.* ad *N. T. T.* 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long. Past.* III. p. 94. ἐκ θανάτου παιγγυεσία. REITZ.

Ead. l. 14. Ἐρμοτιμον) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2. ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig. c. Cels.* p. 129. f. SOLAN. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. s. 53. dedit *Harduinus*: copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. *Evang. Prop.* 9. p. 142. GESN.

Pag. 318. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καὶ quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN. Nihili est, quod *Piersonus* ad *Moerid.* p. 281, vulgato καὶ immanens, relddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* *Paneg.* c. 7. LXXM.

Ead. l. 10. Ἐπαρημένη) An ἐπαρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηγμένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐπηγμένος elatus *Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀφηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέω facit ἡρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπανάγεισθαι φίλιν habuimus etiam in *Tox.* c. 8. at hoc aliud quid est. REITZ. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam *Bis Acc.* c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. LXXM.

Ead. l. 16. Ἀντερασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

Pag. 319. l. 10. Ποιήτρια) De *Myia* poëtria et hoc ipso loco *Luciani* vid. *Olear.* *Diss.* de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfio*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis *Muscae* *Pythagoricae* vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis *Lucianus* modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, Ἡ Μυὶ ἔδανεν αὐτὸν ἄχρι καρδιας. GESN.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*; non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Gesnerus satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. *Δισσών*) *Eurip.* haec sapere videntur. SOLAN.

Pag. 320. l. 1. *Μυλας τῆς Πυθαγ.*) *Pythagorae* haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. *Phil.* et *Phot.* Cod. CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. *Milonis* uxor. *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. *Miror*, a *Luciano* omissum, quod de muscis *Pisatidibus* ab *Aeliano* traditur de *Anim.* V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν τῷ μέρσι*) Pro *vicissim*, saepe utitur *Noster*; vid. ad *Gym.* c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. Ed. *Luciani* minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen *Dial. Mort.* XII, 1. *οὐνοῦν ἐν μέρσι ἐκείρετο εἰσάτω.* RABT. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.